

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAGGIE STIEFVATER

#1 *The New York Times* çoksatanı Ürperti serisinin yazarı

AKREP YARIŞLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

BAZISI KAZANMAK İÇİN YARIŞIR. BAZILARIYSA HAYATTA KALMAK.

Akrep Yarışları her yıl kasım ayında başlar. Biniciler bitiş çizgisine kadar su atlarını zapt etmeye çalışır.

Yarışçıların bir kısmı hayatta kalır.

Diğerleriyse ölür.

On dokuz yaşındaki Sean Kendrick yarışlara şansıyla dönüş yapan bir şampiyondur. Pek konuşkan değildir. Korkularını kalbinin derinliklerine, kimsenin onları göremeyeceği bir yere gömmeyi tercih eder.

Puck Connolly ise farklıdır. Akrep Yarışları'na katılmayı hiç istemese de kader ona seçme şansı tanımamıştır. Yarışlara katılan ilk kadın binici olacaktır. Bu yüzden yaşanacaklara kendini hazırlamasının imkânı yoktur.

Maggie Stiefvater bizi aşkın ve hayatların en büyük engellerle karşılaştığı bir kırılma noktasına götürüyor; buradan yalnızca yüreği en güçlü olanlar sağ çıkabilir. *Akrep Yarışları*, unutulmaz bir okuma deneyimi.

“Sıradışı olduğu kadar cezbedici
ve soluksuz bırakacak bir öykü.”

The Los Angeles Times

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-412-2

MICHAEL L. PRINTZ
ONUR ÖDÜLÜ, 2012

PUBLISHERS WEEKLY,
YILIN EN İYİ KİTABI

“Son derece sürükleyici.”
Publishers Weekly

“Gerilim dolu, gerçekçi
ve son derece orijinal.”
People Magazine

“Uсталık dolu... eşi benzeri yok.”
Kirkus Reviews

“Yazar Kelt mitolojisinden cesurca
öykünmüş, ortaya çıkan sonuçsa
büyüleyici olmuş.”
School Library Journal

“İyi kurgulanmış bu hikâye
inanılmaz gerilim yüklü.
Stiefvater günümüzün en iyi
gençlik yazarlarından biri
olarak kendini gösteriyor.”
Entertainment Weekly

“Akrep Yarışları kulağınıza farklı
geliyorsa haklısınız... Stiefvater az
bilinen efsaneleri başarılı bir şekilde
kullanarak karmaşık bir edebi
gerilim ortaya koymuş.”
The New York Times Book Review

MAGGIE STIEFVATER

The New York Times çoksatanı *Ürperti* ve *The Raven Cycle* serisinin yazarı. Ressam. Tekerlekli şeyler sürücüsü. Ağgözlü okur.

Virginia'nın kuş uçmaz kervan geçmez bir köşesinde, müthiş derecede derli toplu eşiyle yaşayan Maggie, iki çocuğu, iki nevrozlu köpeği ve Loki isimli, 1973 model Camaro'suyla eksantrik bir hayat sürdürmektedir. Hakkında daha fazla bilgi için www.maggiestiefvater.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

WWW.THISISTEEN.COM/SCORPIORACES

AKREP YARIŞLARI

AKREP YARIŞLARI

MAGGIE STIEFVATER

İngilizceden çeviren:
Sinan Uluç

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 1876

Gençlik: 362

Akrep Yarışları

Maggie Stiefvater

Özgün Adı: The Scorpio Races

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Ruştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2018 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-412-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018

Copyright © Maggie Stiefvater, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Scholastic Inc.,

557 Broadway, New York, NY 10012 USA'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

*Rüyasında atları gören
Marian için*

GİRİŞ:

DOKUZ YIL ÖNCE

SEAN

Bugün kasım ayının birinci günüydü ve o gün birileri ölecekti.

Parlak güneşin altında bile soğuk sonbahar denizi gecenin tüm tonlarına bürünmüştü: lacivert, siyah ve kahverengi. Sayısız toynağın altında ezilen kumda sürekli değişen şekilleri izledim.

Atları karanlık su ile beyaz kayalıklı uçurum arasındaki kumsalda koşturuyorlardı. Burası hiçbir zaman güvenli değildi ama hiçbir gün yarış günü kadar tehlikeli değildi.

Yılın bu zamanında kumsalla yatıp kalkardım. Rüzgârın yanaklarıma fırlattığı kum taneleri yanaklarımı çizmişti. Oyluklarım semere sürttüğü için acıyordu. Kollarım bin kiloluk atı tutmaktan ağrıyordu. Sıcak hissetmenin ve gece düzgün uyku çekmenin nasıl bir his olduğunu ve birisi metrelerce uzaktan bağırarak yerine normal sesle söylediğinde ismimin kulağa nasıl geldiğini unutmıştım.

Çok ama çok canlı hissediyordum.

Babamla uçurumdan aşağı inerken yarış hakemlerinden birisi beni durdurdu. “Sean Kendrick, sen daha on yaşındasın. Henüz bilmiyor olabilirsin ama bu kumsalda gerçekleşecek olandan daha eğlenceli ölümler var.”

Babam geri döndü ve huzursuz bir atı kontrol etmeye çalışır-casına hakemin üst kolunu tuttu. Yaş kısıtlaması hakkında kısaca tartıştılar. Tartışmayı babam kazandı.

“Oğlun ölürse,” dedi hakem, “günahı boynuna.”

Babam cevap bile vermedi ve beygirini çekip götürmeye devam etti.

Suya inen yolda insanların ve atların arasında kalarak itilip kakıldık. Binicisi dizginini çekince şaha kalkan atın altından eğilerek geçtim. Herhangi bir zarar görmeden, kendimi denize bakar bir halde ve dört bir yanıma *capaill uisce*’larla yani su atlarıyla çevrilmiş buldum. Kumsaldaki çakıltaşları gibi çeşit çeşit renkleri vardı: siyah, kırmızı, altın sarısı, beyaz, fildişi rengi, gri, mavi. Adamlar atların yularlarını kırmızı püsküllerle ve papatyalarla süsleyerek karanlık kasım denizinin tehlikelerini gidermeye çalışıyordu ancak ben kendi hayatımı bir avuç çiçek yaprağına teslim edemezdim. Geçen sene çiçeklerle ve çanlarla süslenmiş bir su atı bir adamın kolunu kısmen bedeninden koparmıştı.

Bunlar sıradan atlar değildi. Onları tılsımlara sarın, denizden uzak tutun ama bugün kumsalda sakın onlara sırtınızı dönmeyin.

Bazı atların ağzı köpürmüştü. Dalga köpüğü gibi görünen ve daha sonra insan parçalayacak dişleri görünmez kılan köpük, dudaklarından göğsüne damlıyordu.

Su atları güzel ve ölümcüldür. Bizi sever ve bizden nefret ederler.

Babam beni başka bir hakem grubundan şaprağını ve kolluğunu almaya gönderdi. Renkli şaprak sayesinde uçurumun tepesinden yarışı izleyenler babamı uzaktan tanıyabilecekti ama babamın buna ihtiyacı yoktu çünkü aygırının muazzam kırmızı tüyleri vardı.

“Ah, Kendrick,” diye seslendi hakem, hem babama hem bana ait isimle. “Baban için kırmızı şaprak.”

Babamın yanına dönerken başka bir binici beni selamladı. “Hop, Sean Kendrick.” Ufak tefek ve incecikti, yüzü kayadan oyulmuş gibiydi. “Bugün yarış için ideal.” Bir yetişkin gibi selamlanmak beni gururlandırdı. Birbirimizi başımızla selamladıktan sonra atını semerlemeye devam etti. Küçük yarış semeri el yapı-

mıydı. Semerin kulakçığını kaldırıp kayışı son bir kez çekerken deriye kızgın demirle damgalanmış kelimeleri gördüm. *Ölülerimiz denizin suyunu içtiler.*

Şaprağı babama uzatırken adeta kalbim tekledi. Babam da tedirgin görünüyordu. Keşke ata o değil de ben binseydim.

Çünkü kendimden emindim.

Kızıl *uisce* aygırı huzursuzca burnundan soluyordu. Kulakları dik ve heyecanlı duruyordu. Bugün aygırın bedeni çok sıcaktı. Çok hızlı koşacaktı. Hızlı ve dizginlemesi zor olacaktı.

Babam dizginleri bana tutturdu ve kırmızı şaprakla su atını semerledi. Dilimi dişlerimde gezdirdim, ağzıma tuz tadı geliyordu ve babamın şaprakla aynı renkteki kollarını takışını izliyordum. Her sene onu kollarını bağlarken izlerdim ve bu kararlı ellerle neler yaptığını görmüştüm ama bu sene öyle değildi. Parmakları titriyordu ve kırmızı aygırdan korktuğunu görebiliyordum.

Bu *capaill*'a daha önce de binmiştim. Sırtındayken rüzgâr yüzüme vursa da, toprak beni sarsıp yorsa da, deniz bacaklarımızı ıslatsa da hiç yorulmamıştık.

Aygırın kulağına yaklaştım ve gözünün etrafında saat yönünün aksine bir daire çizip kulağına fısıldadım.

“Sean!” diye parladı babam. *Capaill* bir anda irkilip başını o kadar hızlı kaldırdı ki kafası neredeyse benimkine çarpıyordu. “Suratını neden onunkine bu kadar yaklaşıtıyorsun? Yoksa aygır yeterince aç görünmüyor mu? Yüzünün yarısı yense yakışıklı görüneceğini mi düşünüyorsun?”

Ama ben aygırın kare gözbebeğine baktım, o da başını hafifçe diğer yana çevirerek bana baktı Umarım kulağına fısıldadığım şeyi hatırlardı: *Sakın babamı yeme.*

Babam boğazını temizledi ve “Şimdi gitsen iyi olur. Buraya gel ve...” Omzuma hafifçe vurup su atına bindi.

Kızıl aygırın sırtında küçük ve karanlık görünüyordu. Daha şimdiden atı kontrol altında tutabilmek için dizginleri sürekli

çekiştiriyordu. Atın, ağzındaki dizginlerin ucu hareket edince kafasının ileri geri sallandığını gördüm. Ben olsam onun gibi yapmazdım ama ben orada değildim. Babama atın sağ taraftan daha iyi kontrol edildiğini, sol gözünün daha iyi gördüğünü söylemek istiyordum ama bunları söylemek yerine, “Yarış bitince görüşürüz,” dedim. Birer yabancıymışız gibi birbirimizi başımızla selamladık, ardından acemice ve tedirgin bir şekilde vedalaştık.

Uçurumdan yarışı izlerken gri bir *uisce* atının babamı önce kolundan, sonra göğsünden yakaladığını gördüm.

Bir an için dalgalar kıyıya vurmayı kesti, martılar kanat çırpmayı bıraktı, kumlu hava ciğerlerime hapsoldü.

Sonra gri su atı, babamı çekip kızıl aygırın sırtındaki rahatsız semerden indirdi. Babamın göğsünü bir türlü bırakmıyordu, bu yüzden babam kumun üzerine kapaklandı, hayvanların toynakları altında kalmadan önce çoktan harap olmuştu. Yarışta ikinci sırada olduğu için diğer atların yetişip bedenini çiğneyip geçmesi ve sonrasında babamı tekrar görebilmem bir dakika aldı sadece. Kısmen köpüklü dalgaların içine gömülmüş, uzun ve siyah-kızıl bir lekeye dönüşmüştü. Kızıl aygır, aç bir deniz canavarından biraz uzakta, babamın etrafında daire çizse de isteğimi yerine getirdi: Babamın cesedini yemeyip tekrar suya girdi. O gün deniz her şeyden daha kırmızıydı.

Babamın kızıl dalgalar arasındaki bedenini pek düşünmüyordum. Babamı daha çok yarıştan önce hissettiği duyguyla hatırlıyordum: Korku.

Ve ben aynı hataya düşmeyecektim.

BİRİNCİ BÖLÜM

PUCK

Ben olmasaydım kardeşlerimin kaybolacağı söyleniyordu ama aslında onlar olmasaydı ben kaybolurdum.

Adadaki birine nereli olduğunu sorduğunuzda genelde, *Skarmouth* ya da *Thisby'nin ötesinden*, *kayalı bölge* ya da *Tholla'dan bir taş atımlık uzaklıktan*, gibi bir cevap verirdi. Ama ben öyle demezdim. Küçüklüğümü, babamın buruşuk elini tutuşumu ve kırıksık yüzlü, çimlerin içinden kazılıp çıkarılmış gibi derbeder ve yaşlı bir çiftçinin, “Kızım sen nerelisin?” diye soruşunu hatırlıyordum. Çilli ve minik bir çocuktan beklenmeyecek kadar yüksek bir sesle, “Connolly Evinden,” diye yanıtlamıştım. “Orası neresi?” diye sormuştu. Ben de, “Biz Connolly’ler orada yaşarız. Ben de o aileye mensubum,” demiştim. Sonra da –işte bu kısmı hâlâ utanç verici bulurum çünkü kişiliğimin karanlık bir yanını yansıtır– şöyle eklemiştım: “Ama sen değilsin.”

İşler böyle yürüyordu. Connolly ailesi bir tarafa dünyanın geri kalanı bir tarafaydı; gerçi Thisby’de yaşıyorsanız dünyanın geri kalanı o kadar da büyük olmayabilir. Geçen sonbahardan önce tablo şöyleydi: Ben, küçük erkek kardeşim Finn, ağabeyim Gabe ve ebeveynlerim. Kendi halinde sessiz bir aileydik. Finn sürekli bir şeyleri birleştirip parçalar ve fazlalıkları yatağının altındaki kutuda biriktirirdi. Gabe de çok konuşkan sayılmazdı. Benden

altı yaş büyüktü ve enerjisini büyüyüp gelişmeye saklıyordu. On üç yaşına geldiğinde boyu bir metre seksen santimdi. Babam evde olduğu zamanlarda tenekeden düdüğünü çalar, annem de her akşam ekmek ve balık konusunda mucizelere imza atardı. Tabii onların mucize olduğunu ancak annem gittikten sonra anlamıştım.

Fakat adanın geri kalanını düşman bilmemiştik. Sadece aile içinde daha samimiydik. Connolly ferdi olmak her şeyden önce gelirdi. Tek kuralımız buydu. Diğer herkesin duygularını incitebilirdik ama Connolly ailesinden birinin duygularını incitmemeliydik.

Ekim ayının ortalarındaydık. Tüm sonbahar günleri gibi o gün de soğuk başlamış, güneş yükseldikçe de hava ısınmış, renkli bir güne dönüşmüştü. Bir kaşığı ve fırça alıp parmaklarım ısırana kadar Kumru'nun boz postundaki tozu temizledim. Semerini taktığımda o tertemiz olmuştu, ben ise leş gibiydim. O benim hem atım hem de en yakın arkadaşım, onu çok sevdiğim için ona kötü bir şey olacak diye korkuyordum.

Kayışını çektiğimde burnunu yan tarafıma doğru kaldırıp hafifçe sürttü ve sonra hemen kafasını geri çekti; belki o da beni seviyordu. Uzun süre ata binemeyecektim; kısa süre sonra geri gelip çevredeki dükkânlara satmak için kurabiye yapımında Finn'e yardım etmek zorundaydım. Bir de turistler için çaydanlık boyamalıyım. Yarışlar yaklaştığı için gereğinden fazla sipariş yığılmıştı. Yarışların akabinde bahara kadar ana karadan turist gelmeyecekti. Hava soğuyunca okyanusa güven olmuyordu. Gabe tüm günü dışarıda, Skarmouth Otelinde çalışarak, yarış izlemeye gelenlerin odalarını hazırlamakla geçirecekti. Thisby'de yetim bir çocuksan geçimini sağlamak hiç de kolay değil.

Birkaç yıl önce farklı dergiler okumaya başlayana kadar bizim adanın çok da matah olmadığıнын farkında değildim. Her ne kadar öyle görmesem de Thisby çok ufak bir yer: Denizden fırlamış sarp kayalarla kaplı, dört bin nüfuslu, anakaradan saatlerce uzaklıkta bir ada. Uçurumlar, atlar, koyunlar ve ağaçsız düzlükler arasından

kıvrılarak adanın en büyük kasabası Skarmouth'a uzanan tek yön yollar dışında pek bir şey yok. Gerçek şu ki, daha iyisini görene kadar bu ada insana yetiyordu.

Fakat ben daha iyisini de görmüştüm. Ve adayı yine de yeterli buluyordum.

Ata binip gezmeye başladım. Ayak parmaklarım pejmürde padok botlarımın içinde üşüyordu. Finn garaj yoluna park edilen Morris'in içinde oturmuş, elindeki siyah yapıştırıcıyı öndeki yolcu koltuğundaki yırtığa dikkatlice sürüyordu. Yırtık bizim ambarın kedisi Martı'nın marifetiydi. Böylelikle Finn arabanın camlarını açık bırakmamayı öğrenmişti. Finn tamir işlemi sırasında sinirli görünmeye çalışsa da böyle bir şey yaptığı için mutlu olduğu her halinden belliydi. Mutlu olduğunu belli etmek Finn'e göre değildi.

Beni Kumru'nun sırtında görünce tuhaf bir ifadeyle baktı. Bir zamanlar bu tuhaf ifade sinsi bir sırıtışa dönüşürdü ve Finn arabanın motorunu çalıştırıp benimle yarışırdı. Ben Kumru'nun sırtında, o da yaşı tutmadığı halde direksiyon başında olurdu. Araba sürmek için çok küçüktü. Ancak artık bunun bir önemi yoktu. Bizi kim durdurabilirdi ki? Yarışımıza bakardık; ben tarlalardan, Finn yollardan...

Fakat yaklaşık bir yıldır, yani annem ve babam tekne de hayatını yitirdiğinden beri yarışmamıştık.

Kumru'yu diğer yöne çevirip yan bahçede daireler çizdim. Bu sabah istekli ve kontrol edilemeyecek kadar enerjikti, bense onu yumuşatıp sakinleştiremeyecek kadar üşüyordum. Dörtmala koşmak istiyordu kuşkusuz.

Morris'in motor homurtusunu duydum. Başımı çevirip baktığımda arabayı ve ona eşlik eden amansız egzoz dumanını yola girerken gördüm. Hemen sonra Finn'in neşeli haykırışını duydum. Başını camdan çıkarınca tozlu saçlarını ve solgun yüzünü gördüm. Dişlerinin hemen hepsi görünecek şekilde sırtıyordu.

“Davet mi bekliyorsun?” diye bağırdı. Sonra başını geri çekip vitesi ileri atarak motorun devrini artırdı.

“Gel de gör gününü,” dedim duyamayacak kadar uzakta olduğu halde. Kumru’nun kulakları önce bana doğru, hemen sonra titrek bir hareketle yola döndü. Vahşi, serin bir hava vardı. Rica etmeme bile gerek kalmadı. Bacaklarımı Kumru’nun iki yanına vurup dilimi damağımda şaklatmam yeterliydi.

Kumru öne atıldı. Toynakları toprakta yarım daire şeklinde izler bırakarak ilerledi ve Finn’in peşinden yarışa katıldık.

Finn’in takip edeceği rota belliydi; yolları takip etmesi gerekiyordu ve evimizin önünden geçip Skarmouth’a giden tek bir anayol vardı. Fakat yol dümdüz gitmiyordu. Yama işi gibi yan yana dizilmiş ve taş duvarlarla ve tahta çitlerle korunan tarlaların etrafından kıvrılarak ilerliyordu. Finn’in arkasında toz bırakarak ilerlediği yolu takip etmenin bir manası yoktu. Onun yerine Kumru’yla tarlaların içinden ilerledik. Kızım Kumru çok iri bir at değildi –buradaki otların kalitesi iyi olmadığından adadaki hiçbir yetişkin yerli at iri değildi– ama çevik ve cesurdu. Adımlarını düzgün ayarladığı sürece çitlerin üstünden serbestçe atlamakta sıkıntı yaşamadık.

İlk köşeyi kılpayı geçerek ve birkaç koyunu ürküterek geride bıraktık. “Kusura bakmayın,” dedim omzumun üzerinden. Ben koyunları düşünmekle meşgulken ikinci çite vardık ve Kumru sıçrayışına başlamadan önce iyice hızlandı. Dünyanın en beceriksiz binicisi gibi dizginleri bıraktım ama en azından kafasının geri çekilmesine sebep olmadım. Arka ayaklarını güzelce katladı ve ikimizi de çitten kurtardı.

Kumru dörtmala çitten uzaklaşırken dizginleri tekrar elime aldım ve bizi kurtardığını fark ettiğimi göstermek için boynunu sıvazladım. Onu önemsememe karşılık teşekkür edercesine bir kulağını hafifçe yatırdı.

Eskiden koyunlara ev sahipliği yapan ama artık yakılmayı bekleyen cılız çalılardan başka bir şeyi kalmamış bir çayırdan süzülerek geçiyorduk. Morris hâlâ önümüzde, yükselen bir duman sütunun önünde kara bir figür gibiydi. Önde olması beni endişelendirmediydi; arabayla sahile ulaşabilmesi için ya kasabanın içinden geçen keskin virajlı ve yaya geçitleriyle bölünen yolu takip etmesi ya da kasabanın etrafından dolanması gerekiyordu ve bu durum, birkaç dakika kaybetsek de bize arayı kapama fırsatı verecekti.

Dörtüyl ağzındaki göbekte Morris'in tereddüt edip yavaşladığını ve sonra kasabaya doğru tam gaz ilerlediğini duydum. Skarmouth'un etrafındaki yoldan gidip atlamamıza gerek kalmadan yola devam edebilir ya da kasabanın kıyısından geçip arka bahçelerden hoplayarak geçebilir ve Gabe'e görünme riskini göze alabilirim.

Daha şimdiden sahile giren ilk kişi olduğumu kafamda canlandırabiliyordum.

Gabe'e yakalanma riskini göze almaya karar verdim. Uzun süredir yarışmadığımız için sıkıcı yaşlı teyzeler bahçelerinden geçen atı gördüklerinde pek de şikâyetçi olmazdı herhalde; tabii önemli bir şeylerini ezmezsek.

"Haydi, Kumru," diye fısıldadım. Kumru yolun karşısına fırladı ve çitlerin arasındaki boşluktan geçti. Burada kayaların içinden fırlamış gibi görünen ve arka bahçeleri evden taşıp etrafa yayılmış gibi duran ıvır zıvırlarla dolu evler vardı. Evlerin diğer tarafındaysa hiçbir atın dörtnala koşmak zorunda kalmasını istemeyeceğim taşlı geniş bir alan yer alıyordu. Tek seçeneğimiz yarım düzine bahçeden ve bahçelerin ötesindeki otelin önünden geçmekti.

Herkesin mutfaklarında ya da iskelede meşgul olduğunu umuyordum. Bahçelerden uçarcasına geçtik, ilkinde bir el arabasının üzerinden atladık, ikinci bahçede mahsulleri ezmeden devam edebildik ve üçüncüde Terrier cinsi şeytani bir köpek bize

havladı. Son bahçede neden orada olduğunu bilmediğim eski ve boş bir küvetin üzerinden geçip otele giden yola girdik.

Tabii ki Gabe oradaydı ve beni hemen fark etti.

Elindeki güçlü süpürgeyle otelin önünü süpürüyordu. Arkasındaki otelin karanlık bir görüntüsü ve tamamı sarmaşıklarla kaplı duvarları var. Sanki sarmaşıklar odalara ışık girsin diye açık mavi pervazlı pencerelere dokunmamıştı. Yüksek bina gün ışığını engelleyip Gabe'in süpürdüğü taş zemine lacivert gölgeler düşürüyordu. Geniş omuzlarına dar gelen kahverengi ceketinin içinde Gabe uzun boylu bir yetişkin gibi görünüyordu. Kızıl-sarı saçı ensesinden aşağı uzasa da yakışıklı görünüyordu. Kardeşim olduğu için bir anda gururlandım. İşini bırakıp süpürge ucuna yaslanarak beni ve eşkin giden Kumru'yu izlemeye koyuldu.

"Lütfen bana kızma!" diye bağırdım.

Yüzünde bir tebessüm belirdi. Gerçek tebessümlerini görmediyseniz o anda yüzündeki tebessümün gerçek olduğunu düşünebilirdiniz. Üzücü olan, Gabe'in sahte tebessümlerine zamanla alışmıştım. Gerçek olanın tekrar ortaya çıkmasını hevesle bekliyordum; onu ortaya çıkarmak için daha fazla çabalamam gerektiğinin farkında olmadan.

Eşkin gitmeye devam ettikten sonra Kumru'yu dörtlüye koşarak otelin önündeki yürüyüş yolundan çıkıp tekrar yeşillığe daldım. Burada toprak yumuşak ve kumluydu, bir süre sonra iyice eğimli bir hal alıp tepelerin ve kumsala uzanan kumulların arasında daralıyordu. Finn önümde mi, arkamda mı bilemiyordum. Eğitim iyice artınca Kumru'nun dizginlerini çektim ve tırıs gitmesini sağladım. En sonunda garip bir sıçrayış yaptı ve deniz seviyesine indik. Son köşeyi de dönünce gördüğüm manzara karşısında hayıflandım: Morris çimenlerin kumla buluştuğu yerde park etmişti. Etrafımızdaki tepelerin çevrelediği havada egzoz kokusu vardı.

“Yine de aferin, kızım,” diye fısıldadım Kumru’ya. Nefes nefes kaldığı halde dudaklarını şapırdatıyordu. İyi bir yarış olduğunu düşünüyordu.

Finn kısmen arabanın dışında kalacak şekilde ayakta duruyordu, şoför kapısı açıktı ve Finn’in ayakları marşpiyelin üzerindeydi. Bir kolu arabanın tavanında, diğeri de açık kapının üstündeydi. Denize baktı ama Kumru bir kez daha dudaklarının arasından nefes verince elini gözlerine siper ederek bana döndü. Endişeli olduğunu görebiliyordum. Kumru’yu yavaşça arabaya götürdüm. Dizginleri bırakıp ben ve kardeşim orada öylece dikilirken Kumru’yu otlaması için serbest bıraktım ama başını otlara doğru eğmedi. O da yüz metre ötedeki okyanusa çevirdi gözlerini.

“Ne oldu?” diye sordum. İçimde garip bir his belirdi.

Kardeşimin baktığı yöne başımı çevirdim. Dalgaların üstünde kalmaya çalışarak ilerleyen gri bir kafa gördüm sadece. O kadar uzak ve okyanusun dalgalarıyla o kadar benzer renkliydi ki hayal gördüğümü düşündüm. Ancak Finn gördüğü şeyden emin olmasaydı gözleri kocaman açılmazdı. Kafa bir kez daha belirdi ve bu sefer burun delikleri o kadar genişledi ki bu kadar mesafeden bile içlerindeki kızıl tonu görebildim. Sonra kafasının geri kalanını, boynunu, tuzlu suyun tenine yapıştırdığı yelesini ve ıslanınca parlamış güçlü omuzlarını gördüm. Su atı okyanusun içinden yükseldi ve geri çekilen dalga büyük bir engelmış gibi dalganın üzerinden muazzam bir şekilde sıçradı.

At kumsalda bize doğru dörtnala koşmaya başlayınca Finn irkildi. Nabzım kulaklarımda zonklasa da kardeşimin dirseğine dokunup durmasını sağladım.

“Kıpırdama,” diye fısıldadım. “Kıpırdama, kıpırdama, kıpırdama.”

Daha önce bize defalarca öğretilen şeye tutunmaya çalışıyordum: Su atları hareket eden hedefleri ve onları kovalamayı severdi. Bize saldırmaması için sebepleri sıraladım: Hareket etmiyoruz,

suya yakın değiliz, Morris'in yanındayız ve su atları demirden nefret eder.

Beklediğim gibi su atı dörtmala koşarak yanımdan geçti. Finn yutkundu ve sıska boynundaki çıkıntı inip kalkıyordu. Yaşadığımız korku o kadar gerçekti ki su atının tekrar okyanusa daldığını görünce irkilmek işten bile değildi.

Su atları yine burada.

Her sonbaharda olan bu. Annem ve babam yarışları takip etmezdi ama ben yarış rutinini biliyordum. Kasım ayına yaklaştıkça denizden daha çok at çıkar. Gelecek Akrep Yarışları'nda yarışmayı planlayan adalılar büyük gruplar halinde ava çıkıp yeni *capaill uisce*'lar yakalamaya çalışırlar. Atlar son derece aç ve kurumuş olduğundan ava çıkmak her zaman tehlikelidir. Yeni atlar çıkınca da o yılın yarışında yarışacak olanlar bunu önceki yıllarda yakaladıkları atlarla –sonbaharda suyun kokusu içlerindeki sihri uyandırana kadar nazaran daha uysal olan atlar– pratik yapmak için bir işaret olarak görür.

Ekim ayı boyunca kasımın ilk gününe kadar ada güvenli ve tehlikeli olan bölgelerin haritasına dönüşür çünkü bir binici değilseniz delirmiş bir *capaill uisce*'ya yaklaşmak istemezsiniz. Ebeveynim bizi *uisce* atlarıyla ilgili gerçeklerden korumaya çalışırdı fakat bu mümkün değildi. Bir *uisce* atı tarafından köpeği öldürüldüğü için okula gelemeyen arkadaşlarımız olurdu. Babam Skarmouth'a giden yolun ortasında gezerken önüne çıkan parçalanmış bir hayvan leşinin etrafından dolaşmak zorunda kalırdı. Bir su atının bir kara atıyla dalaştığını ve kara atının da bu yüzden öldüğünü anlardık. Gün ortasında St. Columba Kilisesi'nin çanları kıyıda gafil avlanıp hayatını kaybetmiş bir balıkçı için çalardı.

Ben de Finn de su atlarının ne kadar tehlikeli olduğunu adımız gibi biliyorduk. Çok iyi biliyorduk. Her gün de bilmeye devam edeceğiz.

“Haydi,” dedim Finn’e. İnce kollarını kendi bedenine sarıp denize bakakalmış duruyordu. Normalde çocukluk ile yetişkinlik arasındaki belirsiz bölgede gidip gelen küçük kardeşim o an çok genç geldi gözüme. Onu ekim ayının getireceği kederden koruma isteğiyle dolup taşıyordu içim. Ama korktuğum keder önümüzdeki ekim ayına değil, geçmişte bıraktığımız ekim ayına aitti.

Finn karşılık vermedi, başını eğip Morris’e bindi ve bana bakmadan kapıyı kapattı. Bugün daha şimdiden çok kötü geçiyordu. Ve Gabe eve dönmemişti bile.

İKİNCİ BÖLÜM

SEAN

Kasabın oğlu Beech Gratton benim için bir inek kesip kanını kovaya doldururken haberleri duydum. Kasap dükkânının arka bahçesinde dikiliyorduk, aramızdaki muhabbetsizliğin sesi taş zemindeki adımlarımızın yankısıyla büyüyordu. Güzel, serin bir gündü ve huzursuz bir şekilde ağırlığımı önce bir ayağıma sonra da diğerine verip duruyordum. Ayağımın altındaki taşlar çıkıntılı, artık ortalıkta olmayan ağaçların kökleri tarafından sağa sola itilmiş, çizgi ve serpinti şeklinde kahverengi ve siyah kan lekeleriyle bezenmişti.

“Beech, duydun mu? Atlar gelmiş,” dedi dükkânın açık kapısından çıkan Thomas Gratton oğluna. Kesim alanına doğru yürürken beni görünce durdu. “Sean Kendrick. Burada olduğunu fark etmedim.”

Bir şey demedim. “İnek kestiğimi duyunca geldi,” dedi Beech homurdanarak ve başı ile ayakları kesilmiş bir vaziyette tahtadan bir uçayağa asılı duran ineğin cansız bedenini işaret etti. Beech kovayı ineğin altına koymakta gecikince zemin kana büründü. İneğin kesik başı yana devrilmiş bir halde arka bahçenin kenarında duruyordu. Thomas Gratton’ın dudakları oğluna bir şey söylemek istermişcesine kıpırdadı ama bir şey demedi. Thisby babasını hayal kırıklığına uğratan çocuklarla dolu bir adaydı.

“Peki, sen duydun mu, Kendrick?” diye sordu Thomas Gratton. “Bu yüzden mi at üstünde değil de buradasın?”

Oradaydım çünkü Malvern’in atları beslemesi için işe aldığı adamlar korkak ve beceriksiz çıkmışlardı. Samanın kalitesi de epey düşüktü, etin kalitesi samaninkinden de kötüydü. *Capaill uisce*’ları beslemek için yeterince kan da yoktu. Seyis su atlarına normal atarmış gibi davranırsa normal atlara dönüşeceklerine inanıyordu herhalde. Tüm bu sebeplerden buradaydım; işleri kendi başıma halletmek zorundaydım ve her şeyin düzgün yapıldığından emin olmak istiyordum. Ama bunları kasaba söylemek yerine, “Hayır, duymadım,” demekle yetindim.

Beech ölü ineğin boynuna nazıkçe vurdu ve kovayı ileri geri oynattı. Babasına bakmadı. “Haber kimden aldın?”

Sorunun cevabını pek umursamıyordum; kimin ne duyduğunu ya da ne gördüğü önemli değildi. Önemli olan tek şey *capaill uisce* atların sudan çıkmaya başlamasıydı. Haberin doğru olduğunu iliklerimde hissedebiliyordum. Demek bu yüzden huzursuzdum. Demek bu yüzden Corr ahır kapısının önünde volta atıyordu ve geceleri gözüme uyku girmiyordu.

“Connolly’nin çocukları bir tane görmüş,” dedi Thomas Gratton.

Beech bir ses çıkarıp ineği tekrar tokatladı, bu sefer kanının akışını hızlandırmak için değil, vurgu için yapıyordu. Connolly ailesinin hikâyesi Thisby’deki en acıklı olanlardandı: *capaill uisce* tarafından hem yetim hem öksüz bırakılan üç balıkçı çocuğu... Adada kocaları vahşi bir su atı tarafından kapılıp götürülen ya da anakaraya ulaşma hayalleriyle suda kaybolan bir sürü dul anne vardı. Ayrıca bir sürü dul kalan baba da vardı. Onların da karıları ya kumsalda aniden beliren dişlere kurban gitmiş ya da cüzdanı şişkin turistler tarafından alınıp götürülmüştü. Ama hem anneyi hem babayı tek seferde kaybetmek adada sık karşılaşılan bir şey değil. Öte yandan benim hikâyem –babanın soğuk cesedi yerde, anne anakaraya kurban gitmiş– uzun zaman önce unutulacak

kadar sıradandı ki unutulmasını da sorun etmiyordum. İnsanlar beni daha pozitif şeylerle anabilirdi.

Thomas Gratton ses çıkarmadan Beech'in kovayı bana uzatışını ve sonra ineği özensizce doğramasını izledi. Bir inek kesmenin hiçbir sanatsal yolu yokmuş gibi görünse de aslında vardı ve Beech'in yönteminin bununla uzaktan yakından alakası yoktu. Uzun bir süre Beech'in kendi kendine homurdanıp ineğin gövdesinde tırtıklı kesikler oluşturmasını izledim; bir şeyler mırıldandı. Bu kadar büyük bir gafletin ve özensiz yaptığı bu işten aldığı çocuksu keyfin karşısında şaşkına döndüm. Thomas Gratton'la göz göze geldik

"Kasaplığı benden değil, annesinden öğrendi," dedi Thomas Gratton. Pek gülümsemedim ama yine de ifademi görünce memnun olmuşa benziyordu.

"Yöntemimi beğenmiyorsan," dedi Beech başını kaldırmadan, "pub'a gidebilirim, hem bıçak senin eline de yakışıyor."

Thomas Gratton burun delikleri ile ağzının üst tarafı arasından gelen güçlü bir ses çıkardı; Beech'in homurtularının etimolojisini etkin bir şekilde gözler önüne serdi. Beech'e bakmayı bırakıp avluyu yandan kapatan binalardan birinin kırmızı kiremitli çatısına baktı. "Şey, bu yıl yarışa katılacağını umuyorum," dedi.

Beech cevap vermedi elbette çünkü babası benimle konuşuyordu. "Ben de öyle umuyorum," diye karşılık verdim.

Thomas Gratton hemen cevap vermedi, akşam güneşinin çatı kiremitlerini muhteşem turuncu-kızıla boyamasını izlemeye devam etti. Bir süre sonra, "Evet, Malvern'in senden istediği de bu olmalı diye düşünüyorum," dedi.

On yaşından beri Malvern Çiftliği'nde çalışıyordum ve bazı insanlar acınası durumda olduğum için işe alındığımı söylese de yanılıyorlardı. Malvern'ler geçimini ve popülerliğini ahırları sayesinde sağlamıştı; anakaraya spor atı ihraç ediyorlardı ve bunun zarar görmesini kesinlikle istemezlerdi, bu yüzden birisini ona

acıyıp işe almaları mümkün değildi. Gratton ailesi tarafından sevilmediklerini bilecek kadar Malvern'lerle çalıştım ve Thomas Gratton'ın Benjamin Malvern hakkında biraz daha kötü konuşmasına fırsat yaratacak bir şey söylememi istediğini biliyordum. Konunun ağırlığını hafifletmek için bir süre bekledim ve sonra elimdeki kovayı tıngırdatarak, "Sorun olmayacaksa ödemeyi birkaç gün sonra yapayım," dedim.

Thomas Gratton kısık sesli bir kahkaha attı. "On dokuz yaşında olup da senden daha olgun davranan birini görmedim, Sean Kendrick."

Cevap vermedim çünkü muhtemelen haklıydı. Ödemeyi her zamanki gibi cuma günü yapmamı söyledi ve elimde bir kova kanla avluyu terk ederken Beech homurdanarak veda etti.

Midillileri otlaklardan geri getirmeyi, safkanların yemlerini ayarlamayı ve ahırın üstündeki küçük dairemi bu gece nasıl ısıtacağımı düşünmem gerekse de sadece Thomas Gratton'ın verdiği haberi düşünüyordum. Şu anda sert toprağın üzerinde olsam da bir yanımda daha şimdiden kumsaldıydı. Ve kanımın *canlıyım, cap-canlıyım*, diye haykırdığını hissettim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

P U C K

O akşam Gabe tek kuralımızı çiğnedi. Akşam yemeği konusunda hevesli değildim çünkü kurutulmuş fasulye dışında hiçbir şeyimiz yoktu ve fasulyeden bıkmıştım. Elmalı kek yaptım ve bu konuda kendimle epey övündüm. Finn de bütün öğleden sonrayı arka bahçede, birisinin ona verdiğini iddia ettiği fakat kesin birinin çöpünden çekip çıkardığını düşündüğüm, Nuh nebiden kalma bozuk bir elektrikli testereyi kurcalayıp beni sinirlendirerek geçiriyordu. Bu duruma çok bozulmuştum çünkü içeride tek başıma olmak bana etrafı toplamam gerektiğini hissettiriyordu ve içimden elimi hiçbir şeye sürmek gelmiyordu. Her zaman tıka basa dolu lavaboyla uğraştıktan sonra çekmeceleri ve dolap kapaklarını sertçe kapadım. Ama Finn beni duymadı ya da duymazdan geldi.

En sonunda güneş batıdaki yüksek ovanın arkasında tamamen gözden kaybolurken kapıyı bir hışım açtım ve imalı bir şekilde Finn'e baktım; başını kaldırıp bana bir şeyler söylemesini bekledim. Parçaları avlunun tozlu zeminine düzenli bir şekilde dizilmiş elektrikli testerenin başında iki büküm oturuyordu.

Gabe'in kazaklarından birini giymişti, epey eskiydi ve hâlâ üzerine büyüktü. Kazağın kollarını kusursuz ve eşit manşetler oluşturacak şekilde katlayarak sıvamıştı. Siyah, yağlı saçları bir ho-

roz kuyruğu gibi dağınıktı. Bu hali bir yetimi andırıyor ve bu da moral bozukluğumu iki katına çıkarıyordu.

“Kek hâlâ sıcakken içeri gelip bir dilim yiyecek misin?” Sesim biraz haylazca çıksa da umurumda değildi.

“Hemen geliyorum,” dedi Finn başını kaldırmadan. Hemen gelmeyeceğini biliyordum.

“Bak yoksa hepsini kendim yerim,” dedim. Karşılık vermedi, kendini elektrikli testerenin gizemine kaptırmıştı. Bir an için erkek kardeşlerden nefret ettiğimi düşündüm. Bir şeyin senin için önemli olup olmadığını asla anlamaz ve kendi işleri dışında başka bir şeyi umursamazlar.

Tam daha sonra pişman olacağım bir şey söylemek üzereyken Gabe’in bisikletiyle akşam karanlığında bize doğru yürüdüğünü gördüm. Bahçe kapısını açıp içeri girdi ve ardından kapadı. Finn meşgul olduğundan bense Finn’e kızdığımın ikimiz de Gabe’e selam vermedik.

Gabe evin arkasındaki duvara bisikletini dayadı ve gelip Finn’in arkasında dikildi. Beresini çıkarıp koltuk altına sıkıştırarak kollarını kavuşturdu, bir şey demeden Finn’i izledi. Belli belirsiz akşam ışığında Gabe’in, Finn’in neyi parçaladığını gördüğünden emin değildim. Finn elektrikli testerenin gövdesini hafifçe kenara itip Gabe’in görmesini sağladı. Anladığım kadarıyla bu, Gabe için yeterliydi; Finn ağabeyimize doğru çenesini kaldırıp bakınca Gabe belli belirsiz başıyla onayladı.

Konuşmadan anlaşılabilmeleri beni hem mest etti hem de öfkeliendirdi. “Elmalı kek yaptım,” dedim. “Hâlâ sıcak.”

Gabe koltuk altındaki bereyi alıp bana döndü. “Akşam yemeğinde ne var?”

“Elmalı kek,” dedi Finn oturduğu yerden.

“Ve elektrikli testere,” diye yanıtladım. “Finn elmalı kekin yanında iyi gidecek bir testere yaptı.”

“Elmalı kek kâfi,” dedi Gabe, sesi yorgundu. “Puck, kapıyı açık bırakma. Hava soğuk.” Gabe içeri girebilsin diye geri adım atarak çekildim. Yanımdan geçerken leş gibi balık koktuğunu fark ettim. Beringer ailesinin Gabe’e balık temizletmesinden nefret ediyordum. Evin her yeri balık kokuyordu.

Gabe tam kapıda durdu. Eli kapı tokmağında, parmaklarını ya da elinin altındaki dökülmüş kırmızı boyayı incelercesine yüzü eline dönüktü. Bir süre ona baktım. Yüzü çok uzaklardan gelen bir yabancınkı gibiydi. Küçükken olduğu gibi sarılmak geliyordu içimden. “Finn,” dedi alçak sesle, “testereyi birleştirmeyi bitirince gel, Kate ve senle konuşmam gerek.”

Finn başını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle baktı ama Gabe yürümeye devam etti ve yanımdan geçip ebeveyn odası boş olduğu halde hâlâ Finn’le paylaştığı odasına girip gözden kayboldu. Elmalı kekin yapamadığını Gabe’in net talebi ya da esas ismimi kullanması yaptı ve Finn’in dikkatini çekmeyi başardı. Parçaları aceleyle birleştirip testereyi ezilmiş bir karton kutuya attı.

Gabe’in odadan çıkmasını beklerken huzursuzdum. Karanlık bastırıldığında mutfak küçük, sarı bir yere dönüştü. Birbiriyle uyumlu üç tabağı çabucak yıkadım ve her birimiz için kekten kalınca dilimler kestim, en büyüğü Gabe içindi. Tabakları masalara koydum; eskiden masada beş tabak olurdu ama şimdi sadece üç tane vardı. Moraim bozuldu, kafamı dağıtmak için kekin yanında iyi gideceğini düşündüğüm nane çayını demlemeye koyuldum. Fincanları tabakların yanına koyup düzenlerken nane çayının elmalı kekin yanında iyi gitmeyebileceğini idrak etsem de artık çok geçti.

Finn ellerini yıkmaya koyuldu, ellerini yıkaması bazen saatler alıyordu. Sabırla ve sessizce ellerini süt sabunuyla sabunladı, parmaklarının aralarını özenle temizler ve avuçlarındaki çizgileri ovalardı. O devam ederken Gabe temiz giysilerle ama leş gibi balık kokmaya devam ederek odadan çıktı.

“Güzel olmuş,” dedi Gabe sandalyesini çekerken. Rahatladım. Kötü bir şey olmayacaktı. Her şey güzel olacaktı. “Gün sonunda nane kokusu almak iyi geldi.”

Annem ya da babam olsaydı Gabe’e nasıl karşılık verirdi diye düşündüm. Her nedense aramızdaki yaş farkı şu anda devasaymış gibi geliyordu. “Bugün sana oteli hazırlatacaklarını sanmıştım.”

“İskelede adama ihtiyaçları vardı,” dedi Gabe. “Joseph’ten daha hızlı olduğumu Beringer biliyor.”

Bir şeyi hızlıca halledemeyecek kadar tembel olan Joseph, Beringer’in oğlu.

Gabe bir seferinde Joseph’in kendisi dışında hiçbir şeyi düşünmemesine şükretmemiz gerektiğini yoksa kendisinin işsiz kalacağını söylemişti. Ama şu anda hiçbir şeye şükretmiyordum çünkü Joseph’in beceriksizliği yüzünden Gabe leş gibi balık kokuyordu.

Gabe fincanını kaldırdı ama içmedi. Finn hâlâ ellerini yıkıyordu. Yerime oturdum. Gabe bir süre daha bekledikten sonra, “Finn, yetmedi mi?” dedi.

Finn bir dakika da ellerini durulamak için harcadı ve sonra musluğu kapatıp karşıma oturdu. “Sadece elmalı kek olsa da yemek duası edecek miyiz?”

“Elektrikli testere de var,” dedim.

“Tanrım, bu kek ve Finn’in elektrikli testeresi için teşekkür ederiz,” dedi Gabe. “Mutlu musun?”

“Tanrı’ya mı soruyorsun, bana mı?” diye sordum.

“Tanrı her zaman mutludur,” dedi Finn. “Memnun edilmesi gereken sensin.”

İnanılmaz derecede yanlış bir tespit olsa da oltaya gelmedim. Gabe’e baktım, o da tabağına baktı. “Ee, ne diyecektin?”

Kumru’nun dışarıda, otlak ile avlunun birleştiği noktada inceden kişnediğini duydum. Yemini istiyordu. Finn hâlâ tabağına bakan ve kekin yüzeyini incelemiş gibi parmaklarını kekin üstüne bastıran Gabe’e bakıyordu. Yarının, yani annem ile babamın ölüm

yıldönümünün ağırlığını hissettiğimi fark ettim ansızın. Ve sessiz sakın görünen Gabe'in de aynı şeyi hissediyor olabileceğini hiç düşünmediğimi anladım.

Gözlerini kaldırmadan, "Adayı terk ediyorum," dedi.

Finn, Gabe'e bakakaldı. "Ne?"

Konuşmadım; Gabe yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi geldi, söylediğini anlamak için önce zihnimde tercüme etmem gerekiyordu.

"Adayı terk ediyorum," dedi ikimize, bu sefer daha kesin ve gerçek bir ifadeyle. Ama hâlâ yüzümüze bakmıyordu.

Tam bir cümle kurmayı ilk başaran Finn oldu. "Eşyalarımızı ne yapacağız?"

"Kumru'yu ne yapacağız?" diye ekledim.

"Siz değil, ben gidiyorum," dedi Gabe.

Finn ağabeyinden tokat yemiş gibi baktı. Çenemi hafifçe kaldırıp Gabe'i yüzüme bakmaya zorladım. "Bizsiz mi gideceksin?"

Sonra zihnim soruma mantıklı ve Gabe'in dediğini normalleştiren bir cevap verdi. "Yani uzun süreliğine gitmiyorsun. Şey için gidiyorsun..." Başımı iki yana salladım. Ne için gidiyor olabileceğini bilmiyordum.

Gabe en sonunda başını kaldırdı. "Taşınıyorum."

Karşımda oturan Finn'in parmak uçları masaya bastırmaktan beyazlamış, eklemeleri açık kırmızı olmuştu. Farkında olduğunu sanmıyordum.

"Ne zaman?" diye sordum.

"İki hafta sonra." Martı, Gabe'in bacaklarına ve sandalyeye çenesini sürterek mırıldandı ama Gabe ona bakmadı ya da tepki vermedi. "Beringer'a iki hafta daha kalma sözü verdim."

"Beringer mı?" dedim. "Beringer'a o kadar kalacağına söz verdin demek? Peki ya biz? Bize ne olacak?"

Bana bakmadı. Çalışıp para kazanan Connolly sayısı ve evdeki dolu yatak sayısı daha bir azalınca nasıl hayatta kalacağımızı hayal etmeye çalıştım.

“Gidemezsin,” dedim. “Bu kadar kısa sürede gidemezsin.” Nabzım göğsümü dövercesine atıyordu ve dişlerim titremesin diye çenemi sıkıca bastırmak zorunda kaldım.

Gabe’in yüzü hiç değişmedi ve söylediğime pişman olacağımı bilerek aklıma ilk geleni söyledim.

“Yarışlara katılacağım,” dedim birden.

Şimdi iki kardeşimin de dikkati bendeydi. Başımı sıcak bir ocağa doğru eğmişim gibi kızardı yanaklarım.

“Of, haydi ama, Kate,” dedi Gabe ama sesi olması gerektiği kadar kendinden emin çıkmamıştı. İmkânsız olduğunu düşünse de kısmen bana inanıyordu. Bir şey daha söylemeden önce iyice düşünmeli ve söylediğime inanıp inanmadığıma karar vermeliydim. Bu sabahı düşündüm; rüzgârda dalgalanan saçımı, dört nala koşan Kumru’nun esneyen bedenini. Yarışlardan sonraki günü; okyanusun ulaşamadığı yerleri kanla lekelenmiş kumsalı. Kışın adadan ayrılan son gemileri ve Gabe’in de onlardan birinde olduğunu.

Yapabilirdim. Başka çarem kalmazsa yapabilirdim.

“Ciddiyim. Kasabada, duymadın mı? Atlar sudan çıkmaya başladı. Yarın eğitim başlıyor.” Kesin bir ifadeyle konuştuğum için kendimle o kadar gurur duydum ki.

Gabe’in ağzı kırırdadı, dudaklarını kırırdatmadan bir sürü şey söylüyordu sanki. Aklından bir sürü karşı argüman geçirdiğini biliyordum. Bir yanım Gabe’in, “Yarışlara katılamazsın,” demesini istiyordu çünkü sonrasında “Neden?” diye sorabilirdim ve Gabe “Çünkü Finn’i yalnız bırakmış olursun,” gibi bir cevap veremeyeceğini fark ederdi. Ayrıca “Neden?” diye de soramazdı çünkü o zaman kendisi de aynı soruyu cevaplamak zorunda kalırdı. O anda çok zeki ve mutlu hissetmem gerekiyordu çünkü Gabe’i bir şey diyemeyecek duruma düşürmek çok zordur ama kalbimin

pıt-pıt-pıt diye aceleci ve sığ atışı dışında pek bir şey hissetmedim. Diğer yanımsa yarışa katılmazsam gitmekten vazgeçeceğini söylemesini umuyordu.

En sonunda konuştu. “Peki. Yarışlar bitene kadar kalacağım.” Dargındı. “Ama ondan sonra kalamam çünkü bahara kadar başka tekne olmayacak. Bu yaptığın şey çok aptalca, Kate.”

Bana kızgındı ama bu umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, biraz daha uzun kalacağıydı.

“Para işimize yarayabilir, tabii kazanırsam,” dedim elimden geldiğince yetişkin gibi ve bıkkın konuşmaya çalışarak. Ama içimden para ödülünü kazanırsam Gabe gitmek zorunda kalmaz diye geçirdim. Sonra masadan kalktım, sıradan bir akşammış gibi tabağımı ve fincanımı lavaboya bıraktım.

Odama gidip kapıyı arkamdan kapadım ve kimse duymasın diye yastığımı başımın üstüne koydum.

“Bencil pislik,” diye fısıldadım. Kelimeler yastığın altında çok yakından geliyordu.

Sonra gözyaşlarına boğuldum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

S E A N

Rüyamda denizi görürken uyandırıldım.

Aslında rüyamda Corr'u yakaladığımı geceyi gördüm ama denizi de duyabiliyordum. Gece yakalanan *capaill uisce*'ların daha hızlı ve güçlü olduğuna dair eski bir hurafe var, bu yüzden gece saat üçte, kumsalın otuz metre ötesindeki uçurumun dibinde bir kayanın üstünde eğilmiş vaziyette duruyordum. Dalgalar arkamdaki uçurumun kireçtaşı duvarında tavanı otuz metre yüksekliğinde ve beyaz duvarları beni iki yandan kucaklayan bir kemer oluşturmuştu. Kemerin, ay ışığını görmediği için karanlıkta kalması gerekiyordu ama ışık okyanustan yansıyor solgun kayayı aydınlatıyordu. Suyun dibindeki yontulmamış ve yosun kaplı kayalara düşmeden durabilecek kadar görebiliyordum. Ayaklarımın altındaki kaya kıyıdakilerden ziyade okyanus tabanındakilerle benzerlik gösteriyordu ve kaygan yüzeyinde düzgün durabilmek için çok dikkatli olmalıydım.

Dinledim.

Karanlığın ve soğüğün içinde okyanus dalgalarında değişik bir ses duymayı bekledim. Su çabucak ve sessizce yükseldi; met yaklaştı ve bir saat içinde bu yarı açık mağara boyumu aşacak bir hizaya kadar suyla dolacaktı. Bir şapırtı, kumsala vuran bir toynak sesi ya da bir *capaill uisce*'nin sudan çıktığını işaret eden

herhangi bir ses duymaya çalıştım. Çünkü toynağın taşlara değdiğini duyarsam bu çok geç kaldığım ve öleceğim anlamına gelirdi.

Ama denizin ürkütücü sessizliği dışında hiçbir şey duymadım. Gece uçan deniz kuşları yoktu, kumsalda bağrıışan çocuklar yoktu, uzaklardaki teknelerin motor uğultusu yoktu. Amansızca esen rüzgâr kemerin altında buldu beni. Ani gelen esintinin gücüyle dengemi kaybettim ve ayağım kaydı ama hemen parmaklarımı beyaz duvara yapıştırıp tekrar dengemi sağladım. Fakat elimi duvardan hemen çektim; kemerin duvarları ay ışığının altında göz kırparcasına ışıldayan kan kırmızı denizaneleriyle kaplıydı. Babam bunların tamamen zararsız olduğunu söylerdi. Ona inanmamıştım. Hiçbir şey tamamen zararsız olamazdı.

Met yaklaştıkça altımdaki su kayaların arasına sızarak yükseldi. Avucum kanıyordu.

Yavru kedi miyavlamasına ya da bebek çığlığına benzer bir ses duyunca donakaldım. Kumsalda yavru kedi ya da bebek olmadığına emindim; sadece ben ve atlar vardık. Brian Carroll bir keresinde akşam denize açıldığında bazen atların su altında birbirlerine seslenişini duyduğunu söylemişti bana. Sesi balinaların çağrısına ya da bir dulun feryadına ya da birinin kıkırdamasına benzetmişti.

Suya, altımdaki kayaların en derin yarığına baktım ve suyun çok hızlı yükseldiğini fark ettim. Ne zamandır buradaydım? Önümdeki kayalar karanlık suda sadece ucu görünen parlak kam-burlara dönüşmüştü. Amacıma ulaşmış değildim ama vaktim de giderek daralıyordu; geri dönmeli ve hâlâ şansım varken yosun kaplı kayalardan kumsala ulaşmalıydım.

Elime baktım; avucumda kalınca bir kan deresi oluşmuş ve kolumun iki kemiğinin arasından akıp gitmişti. Kan toplandı, kabardı ve sessizce suya damladı. Elim daha sonra çok acıyacaktı. Kanımın suya karıştığı noktaya baktım. Sessizdim. Mağara da sessizdi.

Başımı çevirip baktım ve bir atla karşılaştım; Salamuralı kokusunu alabileceğim, ıslak teninin sıcaklığını hissedebileceğim ve genişlemiş kare gözbebeğine bakabileceğim kadar yakındı. Nefesindeki kan kokusunu alabiliyordum.

Tam o an beni rüyadan uyandırdılar.

Brian ve Jonathan Carroll, ikisinin de yüzünde endişe vardı. Brian'ın yüzündeki ifade her zamanki gibiydi: Çatık kaşlar, büzülmüş dudaklar. Jonathan'ın yüzünde ise mahcup ve birkaç saniyede bir şekil değiştiren bir tebessüm vardı. Brian benle yaşıttı, kendisini iskeleden tanıyordum; ikimiz de geçimimizi sağlamak için denizle içli dışlı oluyorduk, yani arkadaş sayılmasak bile birlikte bir geçmişimiz vardı. Jonathan da onun erkek kardeşiydi, zekâ dahil her konuda Brian'ın yolundan giderdi.

“Kendrick,” dedi Brian. “Uyanık mısın?”

Artık uyanıktım. Sanki karyolama bağılymışım gibi öylece uzanmaya devam ettim ve hiçbir şey demedim.

“Uyandırdığımız için kusura bakma, dostum,” diye ekledi Jonathan.

“Sana ihtiyacımız var,” dedi Brian. Kendisiyle bir bağıym varmış gibi hissetmedim ama bir sorunum da yoktu. Genelde aklındaki-leri söylemeye çekinmezdi. “Direkt konuya gireyim; Mutt'ın başı büyük belada. *Capaill* sudan çıkana kadar bekleyeceği tutmuş ve tabii belasını bulmuş.”

“Onları öldürecek,” dedi. Jonathan bariz bir şeyi Brian'dan önce söylemenin keyfini yaşayarak.

“Onları mı?” diye tekrarlardım. Hava soğuktu ve tamamen ayılmamıştım.

“Mutt ve birkaç kankası,” dedi Brian. “Bu işe birlikte bulaştılar ve *Capaill*'i kısmen yakaladılar diyebiliriz ama şu anda hayvanı ne serbest bırakabiliyorlar ne de götürebiliyorlar.”

Oturdum. Mutt'a –Matthew Malvern olarak da tanınır, kendisi patronumun piç oğlu– ve her dediğine boyun eğip peşinden giden

seyis arkadaşlarına bir nebze sevgi beslemiyordum ama kumsala kurdukları dandik tuzağa kısılmış atın ortada öylece durmasına izin veremezdim.

“Sen atlardan anlarsın, Kendrick,” dedi Brian. “Seni alıp oraya geri gitmezsek birilerinin öleceğini düşünüyorum.”

Geri gitmezsek. Yüzlerindeki ifadeyi şimdi daha iyi anlıyordum; Brian ve Jonathan da bu işe bulaşmıştı ve bunu öğrenirsem onlar hakkında kötü düşüneceğimi biliyorlardı.

Başka bir şey söylemedim. Yataktan kalktım, eski kazağımı ve her şeyimi ceplerine koyduğum siyah-mavi montumu giydim. Çenemi kaldırıp kapıyı işaret ettim ve ördek yavrusu gibi önüme düştüler. Jonathan kapıyı açık bıraktı ve Brian ahırdan dışarı çıktı.

Dışarıdaki rüzgâr aç bir hayvan gibiydi. Skarmouth’un sokak ışıkları gökyüzünü donuk kahverengiye bürümüştü ama geriye kalan her yer mürekkep gibi siyahtı. Biraz ay ışığı vardı, okyanus kenarı fazla olmasa da biraz daha aydınlık olacaktı. Tarlaların arasından, kumsala inen en düz yoldan ilerledik. Taş ve koyun dışında hiçbir şey yoktu ama ikisinden birine takılıp düşmek işten bile değildi.

“El feneri,” dedim, Brian hemen bir el feneri çıkarıp bana uzattı. Başımı iki yana salladım. İki elimin de boşta kalması gerekiyordu. Jonathan koşar adımlarla ve düşe kalka bize yetişmeye çalıştı ve feneri tutan eli sağa sola savruldukça fenerin ışığı da çılgınca dans ediyordu. Fırtınadan dolayı elektriğimiz kesildiğinde annemin feneri alıp duvarda ışıktan harfler çizişini hatırladım.

“Kumsalın neresinde?” diye sordum. Birkaç saat içinde deniz seviyesi yükselecekti ve su altında kalacakları bir yerdeyseler *capaill uisce*’dan daha önemli bir sorunla karşı karşıya kalabilirlerdi.

“Biraz ileride,” dedi Brian nefes nefese. Brian formsuz biri olmasa da fiziksel aktiviteler onu nefessiz bırakıyordu. Ciddi bir sorun olduğunu düşünmeseydim soluklanması için mola verirdim.

Tepelerin ayrılıp birleşerek kuma inen patikayı oluşturduğu noktayı gördüğüm an –toprak gökyüzünden biraz daha karanlık görünüyordu– bir çılgılık duydum. Rüzgâr tiz ve yüksek sesli çılgılığı taşıyıp bize getirdi, bir insandan mı yoksa hayvandan mı çıktığını ayırt etmek mümkün değildi. Ensemdeki tüyler diken diken olarak beni uyardı ama ben uyarıyı görmezden gelip koşmaya başladım.

Brian peşimden gelmedi –yapabildiğini sanmıyordum– Jonathan’ın da Brian’la kalma ile bana eşlik etme arasında gidip geldiğini sezdim.

“Fenere ihtiyacım var, Jonathan!” diye bağırdım omzumun üzerinden. Rüzgâr sesimi arkamdaki Jonathan’a iletse de Jonathan’ın cevabını duyamadım. El fenerinin loş ışığından çıkıp karanlığa daldım. Tökezleyerek ve kayarak kumsala giden dik yoldan aşağı indim. Bir an için devam edemeyeceğimi düşündüm çünkü önümü göremiyordum ama birkaç adım attım ve ileride bir yerde kumsalın üzerinde sağa sola savrulan fener ışıklarını fark ettim. Işıkların ötesindeyse ayın kısıtlı ışığı altında hafifçe aydınlanmış denizi gördüm.

Rüzgâr onlara seslenmeme engel oldu ve olay mahalline yaklaştım. Adamlardan ses çıkmıyordu. Mücadele neredeyse sanatsal şekilde devam ediyordu; ta ki yanlarına iyice yaklaşıp kadar. Dört adam gri bir su atını boynundan ve arka ayaklarının birinden, toynağın hemen üzerinden yakalamıştı. İleri geri debelenen atı çekip yerlerinden sıçradılar ama kötü bir yerdeydiler ve bunu biliyorlardı. Hayvanı kuyruğundan yakalamışlardı ama kuyruğunun onlara ulaşabileceğini fark etmişlerdi.

“Kendrick!” diye bağırdı içlerinden biri. Kimin seslendiğini ayırt edemedim. “Brian nerede?”

“Sean Kendrick?” diye seslendi başka biri ve seslenenin kim olduğunu biliyordum. Mutt. Elindeki halat atın boynuna bağlıydı. Geniş omuzlu ve kalın enseli karanlık silueti tanıdıkta. “Bu lanet herifi buraya kim çağırdı? Sen git uyu, her şey kontrolüm altında!”

Bir balıkçı teknesi denizi ne kadar kontrol edebilirse Mutt da atı o kadar kontrol ediyordu. Başka bir halatın da Padgett tarafından tutulduğunu fark ettim. Yaşlı adamın hayatını Mutt gibi birine emanet etmemesi gerektiğini bilmesi gerekirdi. Yanı başımda rüzgârın arasında yumuşak bir ses duydum; sesin geldiği yöne baktım ve Mutt'ın başka bir arkadaşının uçurumun kumsalla birleştiği yerde sırtını kayaya yaslayarak oturduğunu gördüm. Top gibi kıvrılıp kendini kollarının arasına almış; kollarından birini temkinlice tutuyordu. Kolu kırılmış gibi duruyordu. Duyduğum ses ondan gelen bir iniltiydi.

“Sen bu işe karışma, Kendrick!” dedi Mutt.

Kollarımı önümde kavuşturup bekledim. At şimdilik debelenmeyi bırakmıştı. Su atına bağlı gergin kara halatlar uçurumun açık renkli kireçtaşı duvarlarının önünde tezat oluşturuyordu. At yorulmaya başladı ama onu zapt edenler de. Mutt'ın kaslı kolları da halatlar gibi gergin ve titrekti. Diğerleri etrafta dolaşüyor, çember haline getirilmiş halatları kumsala diziyo ve atın çemberlerden birine ayağını sokmasını umuyordu. Su atlarını iyi bilmeyen biri öylece duran ve ciğerleri kabarıp inen su atının mağlup olduğunu düşünebilirdi. Ama bir avcı gibi, attan ziyade yılan gibi başını geri çektiğini gördüm ve olayların çirkin bir hal almak üzere olduğundan emindim.

“Mutt,” dedim. Başını bile çevirmedi ama en azından şansımı denedim.

Atın arka ayak bileğini tutan halat sımsıkı gerildi ve gri *capaill* Mutt'a doğru sıçradı. Atın toynakları yeri ezerken üstüme kum ve minik çakıl taşları saçıldı. Haykırışlar havayı yırttı. Padgett elindeki halatı kendine çekerek atın dengesini bozmaya çalıştı. Mutt aynı iyiliği yapabilecek durumda değildi. Atın boyundaki halat aniden gevşedi ve at bu sefer Padgett'i hedef aldı. Toynaklarıyla kumda daireler çizerek ilerlediler. Padgett'in tepesine çıktı, dişlerini omzuna geçirdi ve şaha kalkarak ön ayaklarıyla

yaşlı adamı sardı. Ağırlığından dolayı Padgett'in yere düşmesini bekledim ancak omzundaki dişler onu kısa bir süre daha sabit tuttu ve sonra at dizlerinin üstüne düştü, Padgett da hayvanın göğsünün altında kaldı.

Mutt atın boynundaki halata asıldı. Ama çok etkisiz, çok geçti. Bir *capaill uisce* karşısında ne yapabilir ki?

Padgett'in şekli değişmeye başladı; gittikçe daha az insan ve daha çok et parçası gibi görünüyordu. Adamlardan birinin hüzünlü bir şekilde seslendiğini duydum: "*Kendrick*." Öne doğru bir adım attım, ata yaklaşırken sol elimin parmaklarına tükürdüm, atı yelesinden sıkıca kavradım. Sağ elimle montumun cebinden kırmızı bir bant çıkardım ve bandı atın burun kemiğine bastırdım. At irkilse de kafasındaki ve boynundaki elim sabitti. Kulağına fısıldadım, şahlandı ve sonra toynaklarından biriyle Padgett'in bedenini ezerek ön ayaklarını tekrar yere koydu. Ama Padgett beni endişelendirmedi. Beni asıl endişelendiren, bin kiloluk yabancı bir hayvanın halatlarla zapt edildiği halde iki kişiye zarar verebilmiş olmasıydı. Elim iyice gevşemeden önce atı diğer adamlardan uzaklaştırmam gerekti.

"Sakin atı serbest bırakayım deme," diye bağırdı Mutt bana doğru. "Bu kadar uğraştık. Ahıra götür. Emeklerimiz boşa gitmesin."

Bahsettiği hayvanın sıradan bir köpek değil, su atı olduğunu, şu anda onu tuzlu kasım denizinden uzaklaştırıp yerleşim bölgesine götürme gibi bir niyetim olmadığını söylemek istedim. Ama kendimi Mutt'a duyurmak için bağırıp su atına hemen dibinde olduğumu hatırlatmak istemedim.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, Kendrick!" diye bağırdı en sonunda kumsala inmeyi başaran Brian.

"Sakin serbest bırakayım deme," diye bağırdı Mutt.

Herkesi canlı bir şekilde buradan kurtarmak beceri isterdi.

Atı kıyıya götürüp okyanusa salmak ve böylece hep birlikte kaçabilmek muazzam olurdu. Ama ben herkesi kurtarmaktan

daha iyisini yapabilirdim ve bunu hepsi biliyordu, özellikle de Mutt Malvern.

Atın kulağına fısıldadım ve onu fenerin ışıklarından, diğer adamların hepsinden bir adım uzaklaştırdım ve okyanusa bir adım yaklaştım. Botumun içindeki çorabım okyanusun dalgasıyla sırlı-sıklam oldu. Gri at ellerimin altında titriyordu.

Başımı çevirip Mutt'a baktım ve sonra atı serbest bıraktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

P U C K

Uyumadığımı sanıyordum ama uyumuştum çünkü sabah uyan-
dığımda gözlerim çapaklı ve battaniyelerimse köstebekler içine
yuva yapmış gibi darmadağınık duruyordu. Dışarıda gökyüzü
neredeyse gün ağarmış gibi maviydi ve saatin kaç olduğuna bak-
maksızın uyanık olduğuma karar verdim. Pijamamın –ipleri biraz
kaşındıran ama annemin el emeği olduğu için giymeye devam
ettiğim pijama– içinde titreyerek, uzunca bir süre ayakta dikilip
giysi dolabıma baktım ve kumsala giderken ne giymem gerekti-
ğine karar vermeye çalıştım. Bir süre at bindikten sonra havanın
soğuk olup olmayacağını bilmiyordum ve oraya şirin bir kız gibi
giyinerek gitmek istediğimden de emin değildim; Joseph Beringer
muhtemelen orada olacaktı ve beni öyle görürse *kıs kıs* gülecekti.

Kendimi şunun gibi görkemli düşüncelere kaptırmamaya ça-
laştım: *Bugünü hayatının geri kalanı boyunca hatırlayacaksın.*

En sonunda her zaman giydiğim şeyleri giydim; rahat kahverengi
pantolonum ve annemin kendine ördüğü, koyu yeşil bol kazağım.
Annemi bu kazağı giyerken düşünmek hoşuma gidiyordu; kaza-
ğın bir geçmişi olduğunu düşünmemi sağlıyordu. Lekeli aynama
baktım ve çilli yüzüme sert bir ifade takındım. Mavi gözlerimin
üstünde kaşlarım çatılmıştı. Dağınık ve mutsuz bir haldeydim.
Atkuyruğu saçımdan birkaç tutamı çıkarıp alnıma getirdim; büyü-

yüp de dönüştüğüm bu kızdaki başka biriymişim gibi görünmeye çalışıyordum. Kumsalda görülünce dalga geçilmeyecek biri. Ama bir işe yaramadı. Çok çilliydim. Saçımı tekrar atkuyruğu yaptım.

Finn mutfaktaydı, lavabonun önünde dikiliyordu. Dün giydiği kazağı bugün de giymiş, bir gecede küçülmüş ve giysisinin içinde kaybolmuş gibiydi. Burnum gevrek ve kömürümsü bir şeyin kokusunu almıştı; bu neredeyse hoş bir kokuydu. Bir biftek veya kızarmış ekmeğe olabiliyordu fakat sonra bunun aslında kötü bir koku olduğunu fark ettim; yanık kâğıt veya insan saçları gibiydi sanki.

“Gabe uyandı mı?” diye sordum. Finn’e bakmak zorunda kalmamak için mutfak dolabına belli belirsiz baktım. Konuşmak istediğimden emin değildim. Dolaba bakınca yemek yemek istediğimden de emin olmadığımı fark ettim.

“Çoktan otele gitti,” dedi Finn. “Şey... Buyur.” İçinde kaşığı olan kupayı masaya bıraktı. Kupanın içinde her ne varsa –buharı tütüyordu ve muhtemelen sıcak çikolataydı– kenarlarında o kadar çok leke bırakmıştı ki masada daire şeklinde bir iz kalacağından adım gibi emindim.

“Bunu sen mi yaptın?”

Bana baktı. “Hayır, Aziz Anthony dün gece getirdi. Gece uykunu bölüp getirmek istemedim.” Tekrar arkasını döndü.

Finn’in geri gelen espri anlayışı ve bana sıcak çikolata yapışı afallamama sebep oldu. Tezgâhın karma karışık olduğunu, Finn’in bir kap kakaoyu damıtmak için bir sürü kâse kullandığını gördüm. Mutfaktaki kokunun ocağın sıcak gözüne damlamış süttten geldiğine o an kanaat getirdim ama Finn’in iyi niyetini düşününce bunu sorun etmedim. Altdudağım ne şekil alacağını şaşırdı, titremeyi kesip düzelene kadar bir süreliğine dişledim. Finn kendi kupasıyla masanın karşı tarafına oturana kadar kendime geldim.

“Teşekkür ederim,” dedim ama Finn huzursuzdu. Annem Finn’i perilere benzetirdi çünkü Finn kendisine teşekkür edilmesini sevmezdi. “Pardon,” diye ekledim.

“İçine tuz koydum,” dedi Finn bu dediği ona daha az minnettar olmamı sağlayacakmış gibi.

Tadına baktım. Lezzetliydi. Gerçekten tuz koymuşsa bile kısmen karıştırılmış yüzen kakao adacıkları arasında tuz tadını alamıyordum. Kakao nahoş olduğunu iddia edemeyeceğim toz topakları halinde ağzımda dağılıyordu. Finn’in daha önce sıcak çikolata yapıp yapmadığını hatırlamıyordum; sanırım en fazla ben yaparken izlemişti. “İçinde tuz olduğu anlaşılmıyor.”

“Tuz,” dedi Finn, “kakaoyu daha tatlı yapar.”

Bu bana epey saçma geldi. Tatlı olmayan bir şey başka bir şeyi nasıl daha tatlı yapabilirdi ki? Ama üzerinde çok durmadım. Kupamı karıştırdım ve kaşığın dış kısmıyla bazı kakao topaklarını kupanın kenarında ezdim. Ama Finn ona inanmadığımı biliyordu ve “İstersen git Palsson’lara sor. Çikolatalı kek yapmalarını izlemiştim. Tuz da koyuyorlar,” dedi.

“Sana inanmadığımı söylemedim ki! Hiçbir şey söylemedim.”

Kendi kupasına bir kaşık daldırdı “Bir şey söylemediğini biliyorum.”

Bugün işimin ne kadar süreceğini sormadı, binecek atı nereden bulacağımı ya da Gabe hakkında herhangi bir şey sormadı. Bu mevzular hakkında konuşmadığımız için memnun muydum yoksa bir şey sormadığı için kafayı yemek üzere miydim, bilemiyordum. Sıcak içeceklerimizi höpürdeterek içip bitirdik, en sonunda kupamı lavaboya koymaya giderken, “Sanırım bugün tüm gün dışarıda olacağım,” dedim.

Finn ayağa kalktı ve kupasını benimkinin yanına koydu. Ciddi bir ifadesi vardı. Sıksa boynu ve sarkık kazağı kaplumbağa gibi görünmesine sebep oluyordu. Arkamdaki tezgâhı işaret etti. Tabak çanak yığını arasında bazı yerlerine kırıntı yapışmış, dilimlenmiş bir elma vardı. “Kumru için. Bugün ben de seninle gelmek istiyorum.”

“Sen gelemezsin,” dedim, söylediği şeyin nasıl hissettirdiğini bile düşünmüyordum.

“Her gün değil,” dedi. “Sadece bugün. Sadece birinci gün.”

Kendi başıma mağrur bir şekilde kumsalda insanların karşısına çıktığımı hayal edip sonra gerçeği, kenardan izlemeye gelen kardeşimle birlikte gittiğimi düşündüm ve hangisini istediğime karar vermeye çalıştım. “Tamam. İyi olur.”

Finn beresini aldı. Ben de beremi aldım. İkisini de ben örmüştüm. Benimki iki farklı kahverengi ve beyazdı. Finn’inki ise kırmızı ve beyaz. Tüyenmişlerdi ama kafamıza tam oluyorlardı.

Berelerimizle dağınık mutfak ortasında duruyorduk. Bir an için odaya herhangi bir insanın gözünden baktım. Sanki Finn’in etrafında bulunan her şey mutfak evyesinin giderinden dışarı fırlamış gibi duruyordu. Ortalık berbat bir haldeydi, biz de öyle, Gabe’in gitmek istemesine hiç şaşmamalıydı.

“Gidelim,” dedim.

ALTINCI BÖLÜM

SEAN

Birinci gün Gorry kimse gelmeden beni kumsala götürüp belirsiz bir süre önce okyanusta bulduğu alacalı bir kısrakı denememi istedi. Kısrakı Malvern için isteyeceğime o kadar emindi ki iki ata bedel bir fiyat biçmişti. Lacivert sabahın gökyüzünün altında cezir kumsalı rahat bırakıp geri çekildi, parmaksız eldivenimin içinde parmaklarım donuyordu. Gorry'yi, atını ileri geri yürütüp bana gösterişini izledim. Kumsalda ilk toynak izlerini bu kısrak bıraktı; su seviyesi yükselince Mutt'ın dün akşamki acemi çabalarının izleri de silinmişti.

Kısrak muazzamdı. Su atlarının da kara atları gibi çeşitli renkleri vardı ama kara atları gibi çoğu su atının rengi de defne ya da kestaneydi. Boz, altın, siyah ya da gri renkler o kadar yaygın değildi. Alacalı, siyah ve beyazları eşit dağılmış bir su atı nadirdi. Üzerindeki beyazlar kara bir ovanın tepesindeki keskin hatlı bulutları andırıyordu. Ama yarış havalı renkler sayesinde kazanılmıyordu. Alacalı kısrakın hareketleri çok kötü sayılmazdı. Omuzları sağlamdı. Birçok *capaill uisce* iyi omuzlara sahip olduğundan etkilenmedim ve tepemizde daire çizen siyah karabatakları izledim, silüetleri küçük ejderhaları andırıyordu.

Gorry kırsağı bana getirdi. Kırsağın sırtına çıkıp Gorry'ye baktım. "Binip binebileceğin en hızlı *capaill uisce* bu," dedi pürüzlü sesiyle.

Binip binebileceğim en hızlı *capaill uisce* Corr'du.

Altımdaki kısrak bakır ve çürüyen yosun gibi kokuyordu. Bana çevirdiği gözlerinden deniz suyu akıyordu. Kırsağın bana verdiği his hoşuma gitmedi –yılan gibi kaygan ve tutunması zor– ama zaten ben Corr'a çok alışmıştım.

"Biraz dolaş," dedi Gorry. "Bundan daha hızlısını bulursan söylersin."

Kırsağı tırıs yürüttüm; minik adımlar atarak yoğun kumun üzerinden suya yöneldi, kulakları yelesine doğru inik duruyordu. Başparmağımı kullanarak demir çubukları manşetlerimden çıkardım ve kırsağın sırtı ile boynunun birleştiği noktada, kalp şeklindeki beyaz bir lekenin üzerinde saat yönünün aksine daire çizdim. Hafifçe titredi ve dokunuşumdan uzaklaşmak için kıvrandı. Kafasının duruşu ve kulaklarını hiç dikmeyişi atlara has özellikler değildi ve bu hoşuma gitmedi. Hiçbir ata güven olmazdı ama buna çoğuna güvenebildiğim kadar güvenemiyordum. Gorry atı dörtnala koşturmamı, hızını bizzat hissetmemi istedi. Tırıs giderken aldığım kötü izlenimin, dörtnala koşuşunu görünce değişeceğini düşünmüyordum ama yine de dizginleri gevşettim ve ayaklarımla iki yanından dürttüm.

Bir balık kartalının balık avlamak için suya dalması gibi fırladı. Soluk kesen bir hızdaydı. Ve suyun farkındaydı... Suya doğru meyletti. Hareketleri yine yılanımsıydı. Attan ziyade bir deniz yaratığı gibi görünüyordu. Henüz ekim ayında ve kuru toprağın üzerinde olmamıza rağmen. Ve kulağına fısıldamama rağmen.

Ama gerçekten hızlıydı. Adımları kumu adeta yiyordu ve saniyeler içinde sağlam zeminin bittiği noktayı işaret eden kovuğun yanından geçtik. Hızın verdiği adrenalin suyun yüzeyinde patlayan

kabarcıklar gibi bedenime yayıldı. Corr'dan daha hızlı olduğunu düşünmek istemedim ama hızları yakın olmalıydı.

Her neyse, zaten Corr burada olmadığına göre hangi atın daha hızlı olduğunu tam olarak nasıl bilebilirdim ki?

Taşlı bir bölgeye vardık, alacalı kırsağı yavaşlatmak için sırtımı geri yatırdım. At şaha kalktı ve vahşi bir avcı gibi havayı ısırdı.

Bir anda yoğun deniz kokusu geldi hayvandan. Herkesin deniz kokusu sandığı plaj kokusundan bahsetmiyordum. Yosundan ya da tuzdan da. Başın su yüzünün altında kalınca, soluduğun şey su olunca ve ciğerlerin okyanusla dolunca aldığın kokudan bahsediyordum. Koşarak denize girdik ve demir çubuğun hiçbir etkisi olmadı.

Parmaklarım hararetli bir şekilde yelesinde çalışıyordu; üçlü ve yedili düğümler attım. Kulağına şarkı söyledim, gittikçe daha küçük daireler çizmesini sağlayarak onu sudan uzaklaştırdım. Ama atın hiçbir şeyi güven vermiyordu.

Kumda koştururken hayvanın içindeki sihir sinsi bir şekilde hana ulaştı. Açıkta kalan tenimin çok ufak bir kısmı ona değmiş olmalıydı; boynuna bileğimi sürttüm, ayaklarımda botlarım vardı. Bu küçük temasla bile kırsağın nabzının içime işlediğini hissettim. Beni teskin edip ona güvenmemi istedi. Onla birlikte denize gitmeye zorladı beni.

Yalnızca düzinelerce su atma binerek geçirdiğim on yılın verdiği tecrübe kendimi unutmama mani olmuştu.

Ve bunu zar zor başarmıştım.

İçimdeki sesler karşı gelmeyi kes diyordu. Kırsakla birlikte denize uç diyordu.

Düğümler. Elimdeki demir.

Fısıldadım: "*Beni boşamazsın.*"

Onu yavaşlatıp Gorry'ye geri götürmek birkaç dakika sürmüştü gibi gelse de muhtemelen saniyeler aldı. Ve hâlâ kırsağın boynu

yılanımsı bir his veriyor ve kara atlarının göstermeyeceği şekilde dişlerini gösteriyordu.

Baştan aşağı zangırdıyordu.

Ama ne kadar hızlı olduğunu düşünmemek mümkün değildi.

“Binip binebileceğin en hızlı şey olduğunu söylemiştim, değil mi?” diye sordu Gorry.

Attan kayarak indim ve dizginleri Gorry’ye verdim. Zaten şaşkın olan yüzünde daha da şaşkın bir ifade belirdi.

“Bu at birilerinin ölümüne sebep olur,” dedim.

“Hayda,” diyerek karşı çıktı Gorry. “Bunların hepsi birilerinin ölümüne sebep oluyor.”

“Benim bunla işim olmaz,” dedim bir yanım atı istese de.

“Kısrağı başka birine satarım,” dedi. “O zaman pişman olursun.”

“Bahsettiğin başka birini öldürür,” diye karşılık verdim. “Suya bırak, gitsin.”

Arkamı döndüm.

Gorry arkamdan seslendi. “Senin kırmızı aygırından daha hızlı.”

“Suya bırak, gitsin,” diye tekrarladım ona dönmeden.

Ama bırakmayacağını biliyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

P U C K

Berbat olacağı hiç aklıma gelmemişti.

Adadaki herkes kumsala toplanmıştı sanki. Finn beni Morris'le gitmeye ikna etti ama araba pat diye bozulunca kumsala en son gelen biz olduk. Önümüzde iki deniz vardı: birisi ötede, koyu mavi okyanus, diğeri at ve insan denizi. Hepsi erkekti, sırf güzel dudaklı olduğu için Falk'u kızıdan saymazsak aralarında bir tane kız yoktu. İnsanlar okyanustan bin kat daha gürültülüydü. Bu şekilde nasıl antrenman yaptıklarını, hatta hareket edip nefes aldıklarını bilemiyordum. Herkes atlara ve birbirine bağıyordu. Devasa bir tartışma dönüyordu sanki ama kimin kime öfkeli olduğu belli değildi.

Finn de ben de kumsala inen uzun bayırın başında duraksadık. Ayaklarımızın altındaki toprak bizden önce kumsala indirilmiş atların toynak izleriyle engebeli bir hal almıştı. Finn kaşlarını çatarak insan ve hayvan güruhuna baktı. Ama benim gözüme uzakta bir noktada, geri çekilmiş suyun önünde dört nala koşan bir at takıldı. Taze kan gibi açık kırmızıydı, sırtındaki kara silüet iyice eğilmişti. İki üç adımda bir atın toynakları köpüklü bir dalgaya denk geliyor ve etrafa su sıçırıyordu.

Bedenini esneterek nefes kesici derecede hızlı bir şekilde dörtnala koşan atın görüntüsü o kadar güzeldi ki adeta gözlerim yanıyordu.

“Şu at iki atın birleşmiş haline benziyor,” dedi Finn.

Gözlerimi kırmızı attan alıp Finn’in baktığı yöne, uçuşuma daha yakın bir noktaya çevirdim.

“Alacalı,” dedim. Finn’in işaret ettiği kısırağın kar beyaz bedeni ve büyük siyah lekeleri vardı. Omzuyla sırtının birleştiği yerde kanayan bir kalbi andıran siyah bir lekesi vardı. Melon şapka takmış, cüceden hallice bir adam atı diğerlerinden uzaklaştırıyordu.

“Alacalı,” diyerek beni taklit etti Finn. Ensesine bir şaplak indirdim ve kırmızı at ile binicisinin olduğu yere baktım. Gitmişlerdi.

Tuhaf bir şekilde moralim bozuldu. “Sanırım kumsala in-meliyiz,” dedim.

“Bugün herkes burada mı?” diye sordu Finn.

“Öyle görünüyor.”

“Nasıl at bulacaksın kendine?”

Cevabım olmadığı için soru sinirimi bozdu. Tamamen aynı pozisyonda dikildiğimizi fark ettiğimde sinirim daha da bozuldu: Ya ben onun gibi duruyordum ya da o benim gibi. Ellerimi cebimden çıkardım ve birbirine çarptım. “İş başvurusunda mıyız? Tüm gün bana soru mu soracaksın?”

Kaşlarını ve ağzını dümdüz çizgilere dönüştürerek baktı. Bu ifadeyi takınmakta çok başarılıydı, gerçi tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum. Daha küçükken annem ona yüz ifadesinden dolayı kurbağa derdi. Artık arada bir tıraş olması gerektiği için o kadar da amfibi hayvanları andırıyordu.

Her neyse, kurbağa ifadesini yaptıktan sonra tedirgin adımlarla kalabalığın içine daldı. Bir an için peşinden gidesim geldi ama tiz bir inilti duyunca ayaklarım yere yapışmış gibi kalakaldım.

Alacalı kısırak. Kalabalıktan uzakta, ya kalabalığa ya da denize bakıyordu. Başını geri attı ama kişnemedi. Çığlık attı.

Yaktığı ağıt rüzgârın, dalgaların ve kalabalığın gürültüsü içinde kayboldu. Kadim bir avcının ağıtıydı. Yerli atlarinkinden çok uzak ve farklı bir ses.

Korkunç bir ses.

Aklıma gelen tek şey şu oldu: *Annem ve babam ölmeden önce böyle bir ses mi duydu?*

Hemen kumsala inmezsem cesaretimi tamamen kaybedecektim. Biliyordum. Hissedebiliyordum. Uzuvarım yosuna dönüşmüş gibi gevşemişti. O kadar ürkek ve sakardım ki toynak izlerinden birine takılıp neredeyse ayak bileğimi burkuyordum. Alacalı kısrağın çığlığı kesilince rahatladım ama *capaill uisce*'lara yaklaştıkça normal atlar gibi kokmadıkları gerçeği yüzüme çarptı. Kumru'nun gayet yumuşak, saman, ot ve şeker kamışı kokusu vardı. *Capaill uisce*'lar ise tuz, et, deniz atıkları ve balık gibi kokardı.

Ağzımdan nefes alıp kokuyu düşünmemeye çalıştım. Ayaklarıma köpekler dolandı. Etrafımdaki kimse yürürken önüne bakmıyordu. Atlar ön ayaklarıyla havayı dövüyordu ve ortalıkta binicilere güvenlik malzemeleri ile sağlık sigortası satmaya çalışan adamlar vardı. Bir kasabın önünde bekleyen kedileri andırıyorlardı. Finn'in benden önce fırlayıp gitmesinden gayet memnundum çünkü beni afallamış bir halde görmesine katlanamazdım.

Gerçek şuydu ki birilerine para bayılmama gerek kalmadan kendi başıma bir at yakalamanın aşağı yukarı nasıl bir şey olacağını biliyordum. Ama bildiklerim genel olarak okulda konuştuklarımıza, büyüyünce yarışlara katılacaklarını söyleyip hava atan çocuklardan öğrendiklerime dayanıyordu. Tabii hiçbirisi gerçekten yarışlara katılmamıştı; çoğu anakaraya taşınmıştı ya da çiftçi olmuştu. Ama büyük planlarını dinlerken epey bilgi edinmiştim. Özellikle de ailem yarışları takip etmeyen nadir ailelerden biri olduğu için arkadaşlarımdan faydalanmıştım.

“Kız!” diye parladı bir adım bile ilerlemeden dörtnala koşarcasına yeri eşeleyen demir kırık atı tutan bir adam. “Lanet ayaklarına dikkat et!”

Ayaklarıma baktım ve kuma bir daire çizilmiş olduğunu ve botlarımin daireyi oluşturan çizgiyi bozduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Yerimden sıçrayarak dairenin içinden çıktım.

“Uğraşma,” dedi adam daireyi ayağımla yeniden çizmeye çalıştığımı görünce. At çizgideki boşluğa doğru gitmek üzere debelendi. Geri çekildim ve bir kez daha azar işittim; iki adam genç birini taşıyarak uzaklaştılar. Genç olanın kafası kanıyor ve bana küfrediyordu. Arkamı döndüm ve tüylerine kum karışmış pejmürde bir köpeğe takılıp düşmekten son anda kurtuldum.

“Sen de nereden çıktın!” diye köpeğe bağırdım karşılık vermeyeceğini bildiğimden.

“Puck Connolly!” Güzel dudaklı Tommy Falk bana seslendi. “Burada ne işin var?” diye sordu ya da ben öyle dediğini sandım. Ortam o kadar gürültülüydü ki kelimelerinin çoğu insanların konuşmaları arasında kayboluyor ve rüzgâr da geri kalanını alıp götürüyordu.

“Melon şapka arıyorum,” dedim. Siyah melon şapka demek satıcı demektir; adanın geri kalanında bu şapkalardan takanlara at tellalının kısaltması olan tellal deniyordu ve bu isim çok da hoş karşılanan bir isim değildi. Bazen çocuklar isyankâr görünmek için bu şapkalardan takabiliyordu. Ama isyankârdan çok dallama gibi görünüyorlardı.

“Seni net duyamadım,” diye bağırdı Tommy.

Duyduğunu biliyordum. Ama duyduğuna inanmamış olmalıydı. Babam bir keresinde insanların beyinlerinin iyi işitmediğini söylemişti. Tommy’nin gerçekten sağır olup olmadığı bile umurunda değildi çünkü o sırada bir melon şapka gördüm. Şapka birkaç dakika önce alacalı kısrağı götüren cüce adamın başındaydı.

Yardım etmediği halde, “Teşekkürler,” dedim Tommy’ye. Onu geride bırakıp kalabalığı yararak cüceye doğru ilerledim. Yaklaştığımda adamın o kadar da kısa olmadığını ama tuğlayla iyice düzleştirmek için iki kez, son şeklini vermek için de bir kez vurulmuş gibi görünen bir suratı olduğunu fark ettim.

Birisiyle tartışıyordu.

“Sean Kendrick,” dedi tellal tükürürcesine. Söylediği isim nedense tanıdık geldi, özellikle de sertçe söylendiğinden. Melon şapkalı cücenin sesi hiç de cücelere yaraşır değildi.

Sigara dumanı sesine işlemiş ve kelimelerin başına h harfi koyar gibi konuşuyordu. “Hah. Aklının yarısı deniz tuzuyla dolmuş. Atlarımla ilgili ne demiş, ne demiş?”

“Tekrar etmesem daha iyi,” dedi başka bir adam kibarca. Kenardan net bir şekilde ayrılmış parlak siyah saçlı Dr. Halsal. Kendisini severdim. Akli başında, derli toplu, düzenli bir adamdı, gerçek bir insandan ziyade bir insanın portresiymiş gibi geliyordu bana. Altı yaşındayken onunla evlenmek istiyordum.

“O da okyanus gibi çılgın,” dedi melon şapkalı tellal. “Gel hadi, buna bir kere binersen seversin.”

“Aman, hepsi aynı,” dedi Dr. Halsal, “korkarım hayır demek zorundayım.”

“Şeytan gibi hızlıdır,” dedi cüce ama doktor onu dinlemeden çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ve sırtı ona dönükken de cüceyi dinliyor gibi görünmüyordu.

“Pardon,” dedim, sesim çok yüksek çıkmıştı. Cüce bana döndü. Bedeniyle uyumsuz yüzü asabi ifadesiyle birleşince iyice korkunç bir hal aldı. Düşüncelerimi toparlayıp makul bir soruya dönüştürdüm. “Beşlik yapıyor musun?”

Okulda yarış hayalleri kuran çocuklardan öğrendiğim şeylerden biriydi beşlik yapmak. Aşağı yukarı kumar gibi bir şeydi. Tellallar bazen atlarını ücretsiz verip yarışı kazanırsanız ödülün beşte dördünü alırdı. Bu çok da kötü bir anlaşma sayılmazdı, tabii

yarışı kazanmazsan. Ama birinci gelirsen istersen tüm adayı satın alabilirdin. Yani en azından Skarmouth'un büyük bir kısmını. Malvern'lere ait topraklar hariç.

Cüce bana baktı.

"Hayır," dedi. Ama asıl söylemek istediği şeyi biliyordum: *Evet ama sana hayır.*

İçimde hafif bir korku belirdi çünkü hayır diyeceklerini düşünmemiştim; ortalıkta bir sürü *capaill uisce* binicisi vardı da tellallar bu yüzden müşteri mi seçiyordu? "Peki. Beşlik yapabilecek birini bulmama yardımcı olur musun?" diye sordum. Aceleyle, "...uz," diye ekledim çünkü bir keresinde babam insanlara "siz" diye hitap edersem hödüklerin bile centilmen olabileceğini söylemişti.

"Melon şapkalılara sor," dedi cüce.

Demek bazıları hödük gelip hödük gidiyordu. Yaşım biraz daha küçük olsaydı adamın ayakkabılarına tükürürdüm fakat annem bu alışkanlığımdan kurtulmamı sağlamıştı.

Teşekkür etmeden -Tommy Falk bile daha çok yardımcı olmuştu- uzaklaştım ve kalabalığın içinde bir sonraki melon şapkayı arayarak ilerledim. Ama elde ettiğim sonuç aynıydı. Hepsi bu kızıl saçlı kıza hayır diyordu. Hayır demeden önce düşünmüyorlardı bile. Biri kaşlarını çatıp baktı, diğeri kahkaha attı ve biri cümlemi tamamlamama bile izin vermedi.

Öğle yemeği vakti geldi ve karnım zil çalıyordu. Binicilere yemek satmaya çalışanlar vardı ama çok pahalıya satıyorlardı ve her şey kan ve balık kokuyordu. Finn ortalıkta yoktu. Suyun seviyesi yükselmeye başladı ve nazaran daha az cesur olanlar kumsalı çoktan terk etmişti. Biraz çekilip sırtımı kireçtaşı uçurumun duvarına yasladım ve ellerimi soğuk zeminde açtım. Başımın bir metre kadar üstünde duvarın rengi daha açıktı; birkaç saat içinde suyun nereye kadar yükseleceğini gösteriyordu. Denizin yükselip kafamın üstündeki çizgiye kadar geldiğini ve tuzlu suyun beni yavaşça yuttuğunu hayal ettim.

Gözlerimin arkasında öfkeli ve yakıcı gözyaşları vardı. İşin en kötü yanı bir yanım herkesten hayır cevabı aldığım için mutluydu. Bu korkunç yaratıkların Kumru'yla uzaktan yakından alakası yoktu ve bırakın onları eve götürüp eğitmeyi, beni yemesin diye pahalı ve kanlı etlerle beslemeyi, onlara bindiğimi bile hayal edemiyordum. Yazın çocuklar bazen helikopter böceği yakalar ve koca gözlerinin hemen arkasına ip geçirip evcil hayvanlarıymış gibi dolaştırırlardı. *Capaill uisce*'ları zapt etmeye çalışan adamlar da o helikopter böceklerini andırıyordu. Su atları hareket ettikçe onları tutmaya çalışan insanlar hiçbir ağırlıkları yokmuş gibi savruluyordu. Kim bilir bana ne yaparlardı?

Karşıya, denize baktım. Kıyıya yakın yerlerde, uçurumdan kopup suya düşmüş beyaz kayaların olduğu bölgelerde su turkuvaza, yosun kaplı kayalıkların olduğu bölgelerde ise siyaha bürünmüştü. Kovalara sığmayacak bu sonsuz suların öbür kıyısında bir yerde Gabe'i elimizden alacak şehirler vardı. Onu bir daha görmeyeceğimizden emindim. Bilmediğimiz bir yerde de olsa hayatta olmasının bir önemi yoktu; annemi ve babamı kaybettiğim gibi onu da kaybedecektim.

Annem bazı şeylerde hayır olduğunu ve önüne çıkan engellerin beni aptalca bir şey yapmaktan alıkoyduğunu söylemeyi severdi. Bunu bana söyleyip dururdu. Ama aynı şeyi Gabe'e söylediğinde babam araya girer ve bir engelle karşılaşınca daha fazla uğraşması gerektiğini söylerdi.

Derin bir nefes aldım ve gözlerini benden kaçırmayan tek melon şapkalı adama doğru ilerledim. Cüceye. Elinde sadece bir at kalmıştı: Çılgılığını duyduğum alacalı.

"Hey, sen!" dedi onun yanından geçip gidecekmişim gibi.

"Sanırım konuşmamız gerekiyor," dedim. Samimiyetsiz ve darmadağınaktım.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Gitmek üzereyim ve yarın da buraya gelesim yok. Senin de *capaill*’a ihtiyacın var. Onun için ne verirsin?”

Aklıma hemen şu soru geldi: *Hmm, kaç param var ki?* Ama hemen sonra kendime geldim ve biraz önce bana hiç yardımcı olmadığını hatırladım. “Yarışın öncesinde bir şey vermem,” dedim. Bu konuda geri adım atmayacağımı ona hissettirmem gerekiyordu. Gabe gerçekten bizi bırakır da kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kalırsak yarışın sonunda da hiçbir şeyimiz olmayacaktı. “Ben sadece beşlik yapan birini arıyorum.”

“Bu kısrağ muhteşemdir,” dedi cüce. “Şu anda adadaki en hızlı şey.” Geri çekilip kısrağı görmemi sağladı. Kayışla zapt edilen kısrağ huzursuz, burnuna zincir dolanmış halde yularından yemek yiyordu. Göz kamaştırıcı derecede güzel ve devasaydı. İki Kumru’yu üst üste koyup tepesine çıksam bu kısrağın vahşi gözünün içine anca bakabilirmişim gibi hissettim. Fırtınadan sonra kıyıya vurmuş bir ceset gibi kokuyordu. Kumsalda bir oraya bir buraya koşturan köpeklerden birini izliyordu. Bakışlarında derin ve ürkütücü bir şey vardı.

“O zaman kısrağın üzerine bahis oynamaktan çekinmezsin,” dedim. Asabi hissetsem de ciddi bir iş teklifi yapıyormuş gibi konuşmaya çalıştım. Pazarlıktan başarılı çıkarsam diye korkudan midem altüst olurken pazarlık boyunca yetişkin muamelesi görmek için uğraşmak hiç de kolay değildi.

“Tekrar gelip atı geri almaya üşenirim,” dedi tellal.

Kollarımı kavuşturdum. Hem etkilenmemiş hem de ilgisiz hissettiğinde iki hissi de kendine has bir şekilde gösterebilen Gabe gibi davranmaya çalıştım. Elimden geldiğince bıkkın bir ses tonuyla konuştum. “Kısrağ ya gerçekten de dediğin gibidir ya da değildir. Dört ayağı olan hayvanlar arasında en hızlısıysa ona biçeceğin satış bedelinden daha fazlasını kazanacağına inanman, kısrağına güvenmen gerekmez mi?”

Cüce beni süzdü. “Güvenmediğim o değil.”

Ters ters baktım. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

Ansızın sırtıttı.

“O zaman bin bakalım,” dedi tellal. “Görelim hünerlerini.”
Kumun üzerinde devrik duran eyeri işaret etti başıyla.

Derin bir nefes aldım ve kısırağın feryadını unutmaya çalıştım.
Annem ile babamın nasıl öldüğünü düşünmemeye çalıştım. Gabe’i
ve taşınacağını söylediğindeki yüz ifadesini düşünmemeliydim.
Ellerimin titrediğini hissettim ama iki yanımda hareketsiz durdular.
Bunu başarabilirdim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

P U C K

Tellal kolayca binebileyim diye kısırağı yosun kaplı bir kayanın yanına çekti. Kısırak durmadan kımıldanıyor ve kayaya yeterince yakın durmuyordu. Toynaklarının dibinde birisinin bıraktığı kahvaltının etrafında hevesli bir şekilde dolanan köpekten gözünü alamıyordu. Soğuk rüzgârı enseme hissettim ve ayak parmaklarım botlarımın içinde uyuşup taşa dönüştü.

“En fazla bu kadar hareketsiz kalabilir,” dedi tellal. “Binecek misin, binmeyecek misin?”

Beni yarı yolda bırakmasınlar diye ellerimi yumruk yaptım. Düşünebildiğim tek şey ebeveynimi yakalayıp okyanusa çeken dev dişlerdi. Şu anda bana engel olan şey korku değil, annemle babamın bir yerlerden beni izlediği ve bir şeyler söylediği düşüncesiydi. Cennetten bu kumsalı görebiliyorlar mıydı? Belki de uçurum görüşlerini kapıyordu. Yarışlara hep burun kıvrırlardı ve teknelerinde su atları tarafından öldürülmüşlerdi. Bense bir su atına binmek üzereydim ve yarışa katılacaktım. Babamın yüzünü ve bir şeylerden tiksindiğinde ya da hayal kırıklığına uğradığında üstdudağının aldığı yarım daire şeklini hayal ettim.

Başka bir yolu olmalıydı. Beni bu ata binmekten alıkoyacak bir şey. Ama at olmadan yarışa nasıl katılacaktım ki?

Derken dengemi korumaya çalıştığım kayanın hemen yanında Finn'in belirdiğini fark ettim. Bir şey demedi. Beni izlerken parmaklarıyla üst kolunu defalarca çimdikledi ama bunu yaptığının farkında değil gibiydi.

“Şunu yapmayı kes,” dedim, kesti. Sanırım kararımı vermiştim.

“Kızım,” dedi tellal. “Hadi ama.”

Kısrağın derisinin altında kasları titredi.

Bu ben değildim.

“Üzgünüm. Fikrimi değiştirdim,” dedim.

Gözlerini devirdiğini gördüğüm an her şey birbirine girdi. Siyah beyaz renkler yükseldi, kayadan aşağı itildim. Sırtüstü yere çakıldığımda ciğerlerim iki kocaman nefesle boşaldı. Yüzümün yarısı ısınıp ıslandı. Kısrağın tepemde şaha kalkarken başka bir şeyin çılgılık attığını fark ettim ve yüzümdeki ıslaklığın kan olduğunu anıma kanın bana ait olmadığını, yukarıdan geldiğini anladım. Alacalının çenesindeki şeyden damlıyordu.

Kenara yuvarlanarak toynakların altından kaçtım, gözlerimdeki kumu silerek doğrulmaya çalıştım. Soluklanmaya çalışıyordum. Görmeye çalışıyordum. Kısrağ eğildi. Ağzındaki şeyin bir kısmını toynağıyla yere bastırıp yırtarak parçaladı. Kum kana bulandı.

“Finn,” diye çılgılık attım.

Kulakları geri yatık kısrağın bir parçasını bana attı. Yarı feryat yarı hıçkırık arası bir ses çıkararak geri sıçrayıp kanlı parçadan uzaklaştım. Parçanın içinden denizanası kolları gibi uzun bir şeyler çıktığını gördüm. Diz çöküp hiçbir şey düşünmemek istiyordum.

Önümdeki şeyin üstü kum ve kanla matlaşmış kısa ve siyah tüylerle kaplıydı. Darmadağın, neredeyse tanınmaz haldeydi. Kusmama ramak kalmıştı.

Köpek.

İnsanlar bağırırdı. “Sean Kendrick!” Ama ben, “Finn!” diye bağırırdım ve nihayet kardeşimi buldum. Skarmouth’taki kilisenin

kapı eşiğindeki garip oyuntularla tasvir edilmiş koca gözlü küçük yaşlı adamların bir kopyası gibi duruyordu.

“Şey, sandım ki...” dedi.

Ne sandığını biliyordum çünkü ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

“Lütfen ona binme,” dedi Finn hararetli bir şekilde. En son ne zaman benden bir şey istediğini ve bu kadar ciddi olduğunu hatırlamıyordum. “Hiçbirine binme.”

“Binmeyeceğim,” dedim. “Kumru’ya bineceğim.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

SEAN

O akşam met herkesin denizden uzaklaşmasını sağlayınca Corr'u kumsala indirdim. Gölgelerimiz önümüzde duran devleri andırıyordu; yılın bu günlerinde saat beşte hava kararır ve kum serinlemiş olurdu. Eyeri ve botlarımı kumların arasından otların çıktığı gemi kızağının tepesine bıraktım. Corr gözlerini okyanusa dikmiş bir şekilde cezire ilerledi.

Metten geriye kalan sıkı kumun üzerinde yeni toynak ve ayak izleri bıraktık; çıplak ayaklarıma değen kum buz gibiydi, özellikle de soğuk deniz suyu kumun altından çıkıp tenime temas ettiğinde.

Su toplamış ayaklarım buna dünden razıydı.

Birinci günün, bitmek bilmeyen ilk günün sonuydu. Kumsalda yeterince zayıt yaşanmıştı. Bir çocuk yere düştü ve kayaya çarpan kafası kanadı. Bir adam ısırıldı, yarası baya derindi ama bir bira içtikten sonra birkaç saat uyursa muhtemelen bir şeyi kalmazdı. Bir de köpek ölmüştü. Alacalı kısağın elinde parçalanmasına şaşırmadım. Tüm bunlara rağmen daha kötü başlangıçlar yaptığımız da olmuştu.

Bu akşam Gratton'ın kasap dükkânında yarış kayıtları başlayacaktı. Şu anda formalite gibi gelse de kendi adımları ve Corr'un adını listeye ekletecektim. Sonra kararsız adalılarının ve turistlerin gerçekten yarışa katılacak cesaretleri olup olmadığını, yarışa ka-

tılacak cesareti gösterecekler bile ata binip binemeyeceklerini görmek için atları denediği çılgın bir hafta geçirecektik. Millet at satıp alacak, takas edecekti. Bazıları atları sahiplenecek, bazıları beşlik yapacak, bazıları da binici olacaktı. Benim için can sıkıcı bir süreçti. Sürekli pazarlık yapılacak ama yeterince antrenman yapılmayacaktı. Festival bir hafta içinde bitince ve biniciler atlarını açıklayınca rahatlayacaktım.

İşte o zaman gerçek hayat başlayacaktı.

Corr başını kaldırdı, kulakları dik, boynu hafif bükük, Akrep denizine kur yapıyordu sanki. Kulağına fısıldadım ve dizgininden çektim. Dikkatini güçlü dalgaların şarkısına değil, bana vermesini istiyordum. Gözlerine, kulaklarına ve bedenindeki çizgiye baktım. Bu akşam kimin sesini daha çok önemseyeceğini anlamaya çalıştım; benim sesimi mi yoksa okyanusunkini mi?

Başını hızlıca bana doğru çevirdi; daha başını çevirmesini tamamlamadan cebimden demir sopayı çıkardım. Fakat amacı bana saldırmak değildi. Daha iyi gören gözüyle bana bakmak istiyordu.

Corr'a diğer hepsinden daha çok güveniyordum.

Ama güvenmemeliydim.

Gözünün etrafındaki deri sıkı ve sert olsa da boynu yumuşaktı. Suya girdik. Soğuk su ayak bileklerime dolanınca hızlı bir nefes verdim. Bir süre orada durduk ve tekrar Corr'u izledim. Bileklerindeki sihirli girdaba nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum. Titrese de gerilmiyordu; bunu daha önce de yapmıştık ve daha ayın bitmesine çok vardı. Tuzlu suyu avuçlayıp parmak uçlarımdan sırtına döktüm, dudaklarımı tenine değdirip fısıldadım. Sabit durmaya devam etti. Ben de onunla durdum ve kumlu dalgaların yorgun ayaklarımı dövmesine izin verdim.

Gün batımı gibi kızıl Corr okyanusa baktı. Kıyı doğuya baktığı için Corr çöken gecenin lacivertten siyaha dönüşen derinliklerine, birbirini yansıtan gökyüzüne ve suya baktı. Gölgelerimiz okyanusa düştü, dalgaların ve köpüklerin etkisiyle şekil değiştirdi. Corr'un

gölgesine baktığımda dev ama zarif bir yaratık gördüm. Kendi gölgeme baktığımda ilk kez babamın gölgesini görüyordum. Tam olarak babamın gölgesi sayılmazdı aslında. Omuzlarım sürekli üşüyormuşum gibi hafif eğik değildi. Ve babamın saçı benimkinden çok daha uzundu. Ama sabit duruşuyla, her zaman kalkık çenesiyle, ayakları yere basarken bile at binicisi olduğu belli olan babamın gölgesi karşımdaydı işte.

Dalgınlığıma geldi, Corr ileri ve yukarı doğru hareket etmeye başlayınca hiçbir şey yapamadım. Yarı şaha kalktığını çok geç fark ettim, ama hemen sonra iki ön ayağını da aynı yere geri indirdi, büyük bir su duvarı yükselip yüzüme sıçradı. Ağzımda tuzla öylece dikiliyordum. Corr'un kulakları bana dönük ve boynu kavisliydi.

Günler sonra ilk kez kahkaha atıyordum. Karşılık olarak kurulanmak için tüm bedenini sallayan bir köpek gibi başını ve boynunu iki yana salladı. Birkaç adım geri çekildim, o da beni takip etti, sonra arkasına yaklaştım ve suya tekme atarak ıslanmasını sağladım. Derin bir yara almış gibi ürkmüş görünüyordu ve sonra pençesini kullanarak beni ıslattı. Karşılıklı birbirimizi ıslatmaya devam ettik ama sırtımı asla ona dönmedim, peşinden gittim o da benim peşimden geldi. Suyu içer gibi yapıp iğrenmiş gibi başını kenara savurdu. Ben de bir avuç suyu içer gibi yapıp üstüne attım.

En sonunda nefessiz kaldığımı hissettim, çakıltaşları ayaklarımı acıtmaya başladı ve su neredeyse dayanılmaz derecede soğuktu. Corr'a yanaştım, başını eğdi, yüzünü göğsüme yasladı; ıslak gömleğime rağmen sıcaklığını hissedebildim. Sakinleşmesi için kulağının arkasına parmağımla bir harf çizer gibi yaptım ve kendimi sakinleştirmek için de parmaklarımı yelesine sürttüm.

Çok da uzaktan gelmeyen bir şapırtı duydum. Bir balık olabileceğini düşündüm ama dalgalar arasında sesini duyabilmem için büyük bir balık olması gerekirdi. Başımı çevirip kararan denize baktım.

Balık olduğunu düşünmüyordum. Corr da öyle, tekrar başını kaldırıp ufka baktı. Titriyordu, sudan çıktığımda peşimden gelmeye ikna olması bir dakika sürdü. Yavaş bir adım attı, sonra bir tane daha ve en sonunda sudan tamamen çıktı. Sonra bacakları kaskatı kesilmiş gibi öylece durdu. Dönüp suya baktı, başını kaldırıp dudağını kıvırdı.

Dizgini sertçe çektim ve seslenmesine izin vermeden demir sopayı göğsüne vurdum. Elimde olduğu sürece şarkılara eşlik edemeyecekti.

Gemi kızağına dönmek için yokuşu geri çıkarken, Skarmouth'a giden yolun başında birilerini gördüm. Bayırın tepesinde duruyor, mor gökyüzünün önünde karanlık görünüyordlardı. Uzak oldukları halde aralarından birinin Mutt'ın sevimsiz silueti olduğuna şüphem yoktu. Duruşlarına bakılırsa benle ve yaptığım şeyle ilgilendikleri kesindi. Temkinli bir şekilde yoluma devam ettim.

Mutt Malvern'in botlarına işediğini fark etmem uzun sürmedi.

Kahkaha attılar. Tiksindiğimi göstererek Mutt'ı keyiflendirmek istemiyordum, botları uçlarından tuttum; bu güzel kumsalı Mutt'ın sidiğine maruz bırakacak değildim ve ipleriyle birbirine bağladım ve Corr'un sırtına yerleştirdiğim eyerin iki tarafından sarkacak şekilde bıraktım. Bayır yukarı devam ettim.

Hava tamamen kararmak üzere olduğu halde yapılması gereken bir sürü şey vardı; saat ondan önce Gratton'ın kasap dükkânında olmam gerekiyordu. Gün önümde uzuyor ve karanlığın içinde belirsizleşiyordu.

Kumsaldan ayrıldık.

Botlarım sidik kokuyordu.

ONUNCU BÖLÜM

P U C K

Uzun süredir hava karardıktan sonra Skarmouth'a gitmemiştim, babamın saçını kestiği dönemler aklıma geldi. Hayatımın ilk yedi yılında babamın saçları benimki gibi koyu renkli ve kıvrıkcıktı; sabahları uyanır uyanmaz saçına nasıl görünmesi gerektiğini buyururdu ancak saçı babama kulak asmaz, dilediğini yapardı. Her neyse, ben yedi yaşındayken bir akşam babam iskeleden eve kısacık saçla dönmüştü. İçeri girip annemi dudağından öptüğünde ağlamaya başlamıştım çünkü babamı yabancı biri sanmıştım.

Skarmouth'un karanlık çökünce dönüştüğü şey de buydu: Hayatım boyunca hep bildiğim kasaba yok oluyor ve tamamen yabancı bir yere dönüşüyordu. Ama dudağımdan öpmesine izin vereceğimi sanmıyordum. Gece kasabanın tamamını koyu maviye boyamıştı. Binaların hepsi birbirine sokulmuş, kayalıklara tutunarak aşağıdaki karanlık rıhtıma bakıyordu sanki. Sokak ışıkları muazzam haleler oluşturmuş, telefon direklerine bağlı tellere fenerler asılmıştı. Kasabanın tepesindeki St. Columba Kilisesi'nin belirsiz ve karanlık silüetine doğru kıvrıla kıvrıla yükseliyor, Noel ışıklarını ya da ateşböceklerini andırıyordu. Onlarca bisiklet duvarlara yaslanmıştı ve adada olduğunu sandığımdan çok daha fazla araba sokaklara park edilmişti. Sokak ışıkları arabaların camlarına yansıyor. Arabalardan tanımadığım adamlar, bisikletlerden de

siması uzaktan tanıdık gelen çocuklar iniyordu. Sokaklarda bu kadar insanı bir arada ancak panayır günlerinde görmüştüm.

Hem büyüleyici hem de ürkütücüydü. Kaybolmuş gibi hissediyordum ama Skarmouth'daydım. Gabe'i anakaraya giderken hayal edemiyordum.

"Puck Connolly," dedi Joseph Beringer'e ait olduğunu bildiğim ses. "Senin uyku vaktin gelmedi mi?"

Finn'in bisikletini elimden geldiğince yakın bir yere park ettim ve gerçekten aşağıdaki rıhtıma atlama niyetin yoksa düşmeni engelleyen demir korkuluğa dayadım. Suda tuhaf ve balığımsı bir koku vardı bu akşam. Rıhtımda balıkçı teknesi var mı diye baktım; koku balıkçılardan geliyor olabilirdi. Ama karanlık deniz ve ikinci bir Skarmouth tuzlu suyun yüzeyine çıkmış gibi görünen yansımaların dışında hiçbir şey yoktu.

Joseph bir şeylerle böbürleniyordu ama ona kulak asmadım. Aslında Joseph'in burada budalalık sergilemesinden çok memnundum çünkü bazen öyle hallere giriyordu ki diğer her şeyin normal ve tanıdık görünmesini sağlıyordu.

Joseph atkuyruğu saçımdan çekince başım geriye savruldu. Hızlıca arkamı dönüp ellerimi belimin iki yanına koyarak Joseph'le yüzleştim. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Sarı saçlı ve yüzü sivilceliydi. Sırf ona bakmamdan ötürü etkilenmiş gibi yaparak ağzını u harfi şeklinde büzdü.

Zihninde yer edecek bir şey söylemek istedim ama on bir yaşındaymış gibi davranması o kadar sinir bozucuydu ki aklıma bir şey gelmedi. "Bu akşam senle uğraşamam, Joseph Beringer!"

Aslında bu her akşam için geçerliydi ama bu akşam daha da önemliydi. Bu akşam yarış kaydımı yaptırmam gerekiyordu galiba. Acelem olduğu için Finn –sağ olsun– Kumru'nun yemini vereceğini söylemişti. Ben evden çıkarken dünyanın en karmaşık icadıyla karşı karşıyaymışçasına bir kovaya bakıyordu.

Hemen dibimdeki Joseph yine uyku vaktimle ilgili bir şeyler geveledi –bir konuyu kafaya takıp o konuda ölümüne kurcalamayı çok sever, her şeyi insanın gözüne sokardı– ve ben onu duymazdan gelerek Gratton’ın kasap dükkânına doğru hızlı adımlarla ilerledim. Aralarında turistlerin de olduğu insanlara baktım ve annemin yarışlara ihtiyacımız olduğunu, yarışlar olmasa adanın iflas edeceğini söylediğini hatırladım.

Bunu kanıtlarcasına ada bu akşam capcanlıydı.

Kasap dükkânı tıklım tıklımdı, insanlar kapıdan dışarı taşıyordu. İçeri girmek için kalabalığı yarmam gerekiyordu. Skarmouth’lu insanların genelde kaba olduğunu söyleyemem ama bira insanları sağırlaştırıyor. İçerisi ana baba günü gibiydi, dolambaçlı bir sıra duvarlar boyunca ilerliyordu. Tepedeki çıkık kirişler tavanı alçak ve basık hissettiriyordu. Daha önce burada bu kadar çok insan görmemiştim. Fakat ne kadar korkunç olsa da kasabın gayriresmi yarış merkezi olması mantıklıydı; ne de olsa binicilerin hepsi etlerini buradan alıyordu.

Ben hariç.

Thomas Gratton’u hemen fark ettim. Karşı duvarda, yanındaki birinin kulağına bağırarak bir şeyler söylüyordu. Karısı Peg tezgâhın arkasında elinde bir tebeşirle gülümsüyor ve insanlarla muhabbet ediyordu. Babam, dükkânın sahibi Thomas olsa da orayı çekip çevirenin Peg olduğunu söylerdi. Skarmouth’lu erkeklerin hepsi Peg’e bayılırdı. Babam, Peg’in onların kalplerini oyup dışarı çıkarabileceğini bildikleri halde, sırf bu sebepten hatta onu seveceklerini söylüyordu. Dış görünüşünden dolayı sevilmediği belliydi. Bir keresinde Gabe, Mutt Malvern’in memelerinin Peg’in memelerinden daha büyük olduğunu söylemişti. Bu muhtemelen doğrudu ama kardeşimin böyle densizce ve pervasızca konuştuğunu duyunca şoke olduğumu hatırladım. Bir kadın göğüslerinin küçük veya büyük olmasına kendisi karar verebilir miydi ki?

Peg'in isimleri karatahtaya yazdığı doğru uzanan tek kişilik sıraya girdim. Soluk mavi ceketi ve şapkası olan bir adamın arkasında durdum. Boyu o kadar uzundu ki sırtından dolayı önümdeki hiçbir şeyi göremiyordum. Et kancalarıyla dolu bir odada minik bir bebek gibi hissettim. Thomas Gratton kükreyerek içeridekileri sigara içmemeleri konusunda uyardı, insanlar da gürültülü kahkahalar eşliğinde Thomas Gratton'ın etlerinin sıcağa maruz kalmasına katlanamadığını söylediler. Kararımdan şüphe duyarak sıraya neden girdiğimi bile bilmiyormuş gibi hissetmeye başladım. İnsanlar sanki bana bakıyordu. Tezgâhın önünde bahis oynayan insanları duyuyordum. Belki de yanıliyordum ve bunun yarışlara kayıt olmakla bir alakası yoktu. Belki de yarışa Kumru'yla kayıt olmamı kabul etmeyeceklerdi. Tek olumlu gelişme dükkâna girerken Joseph Beringer'den kurtulmuş olmamdı.

Karatahtada yazanları okumak için önümdeki devin yan tarafına doğru bir adım attım, tahtanın en tepesinde JOKEYLER ve sağında da SU ATLARI yazıyordu.

Birisi JOKEYLER'in yanına küçük harflerle "et" yazmıştı. Bu kelimelerin altındaki boşluktan sonra isimler başlıyordu. JOKEYLER listesindeki isimler SU ATLARI listesindekilerden daha fazlaydı. Önümde duran dağdan hallice adama neden öyle olduğunu sormak istedim. Joseph bunun sebebini biliyor mu diye merak ettim. Gabe'in eve varıp varmadığını da merak ettim. Ve Finn'in kovayı nasıl kullanması gerektiğini anlayıp anlamadığını da. Ama bunların hiçbirini uzun süreli düşünemiyordum.

Sonra onu gördüm. Koyu saçlı, sert hatlı bir genç adam. Tezgâhın yanında mavi-siyah monutuyla sessiz ve hareketsiz duruyordu, kollarını önünde kavuşturmuş, sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Buraya ait değilmiş gibi, yabani bir duruşu vardı: sert bir yüz ifadesi, yukarı kaldırdığı yakası, kumsaldayken rüzgârda dağılmış saçları. Kimseye bakmıyor ya da gözlerini kimseden kaçırıyordu; sadece yere bakarak orada öylece dikiliyordu, belli

ki akli kasap dükkânından çok, uzaklardaydı. Herkes bağıra çağıra muhabbet ediyor ve itişip kakışıyordu ama kimse onunla konuşmuyor ya da itişmiyordu. Ama ondan kaçınmaya da çalışmıyorlardı; geriye kalanlarla aynı dükkânda değildi sanki.

“Hey, Puck Connolly,” dedi arkamdan bir ses. Arkamı döndüm ve yaşlı bir adam gördüm, sıraya girmemiş, sadece sıradakileri izliyordu. Sanırım ismi Reilly ya da Thurber falandı. Babamın eski bir arkadaşı olduğunu hatırladım, bir isme sahip olacak kadar eski olanlardandı ancak adını öğrenmeye hiç ihtiyaç duymamıştım. Cılız, buruş buruş, yüzünde martıların yuva yapabileceği kadar derin çizgiler olan bir adam. “Bu akşam burada ne işin var?”

“Öylesine takılıyorum,” dedim çünkü bunun çok da karşılık verilecek bir cevap olmadığından emindim. Tezgâhtaki genç adama baktım. Başını yana çevirince profilini gördüm ve onu kumsaldan hatırladığımı düşündüm: kırmızı aygırın üstündeki binici. Yüz ifadesi ve dağınık saçları kalbimi güm güm attırmaya yetmişti.

“Puck Connolly,” dedi yaşlı adam. “O çocuğa öyle bakma.”

Söylediği şey o kadar ilgimi çekti ki duymazdan gelemedim. “Kim o?”

“Tanrım, bilmiyor musun? Adı Sean Kendrick,” dedi yaşlı adam. İsmi daha önce duyduğumu hatırlar gibi olunca kaşlarımı kaldırdım. Okuldaki tarih derslerinde birkaç kez anlatılan ama tam olarak hatırlamana gerek olmayan bir konuydu sanki. “Atları en iyi o bilir. Her yıl yarışa katılıyor ve bence kazanacak. Zaten hep o kazanır. Ama onun bir ayağı toprakta, diğeri denizdedir. Bence ondan uzak dur.”

“Tabii ki uzak dururum,” dedim, gerçi şu anda tam olarak ne kadar uzak durabileceğimi bilmiyordum. Tekrar baktım yüzüne, bu defa ismini bilerek. Sean Kendrick.

Tezgâha doğru bir adım attı ve Peg ona bakıp kocaman gülümsedi; gülüşü o kadar genişti ki bir şeyler kanıtlamaya çalışır gibi bir hali vardı. Peg’in ne dediğini duymadım ama Sean’ın

kollarını açıp ona doğru hafifçe eğildiğini, bir şeyler söylerken parmaklarıyla birtakım işaretler yaptığını gördüm. İki parmağını birleştirip tezgâhın üzerine bastırdıktan sonra bir şey sayıyormuş gibi iki kere vurdu. En azından Sean'ın Peg'e âşık olmadığı belliydi. Belki de kalbini bile eşit dilimleyerek keseceğini bilmiyordu ya da biliyordu ama buna rağmen etkilenmiyordu.

Peg elinde tebeşirle döndü ve tahtanın en tepesine uzandı, JOKEYLER başlığının altındaki boşluğun bilerek bırakıldığını fark ettim, Peg hiç tereddüt etmeden jokey listesinin en tepesine Sean Kendrick yazdı. İsmi yazmayı bitirince kalabalıktan birkaç kişi tezahurat etti. Sean Kendrick gülümsemedi ama Peg'e bakarak başıyla onayladı.

Başka bir adam konuşmak için Sean'ı kenara çekti ve sıra ilerlemeye devam etti. Kayıt yaptırmaya bir adım daha yaklaştım. İçimde kelebekler uçuşmaya başladı. Bir adım daha. Gerginlikten mi yoksa insanların üstüme üstüme gelmesiyle yükselen vücut sıcaklığından mı, başım dönmeye başlamıştı, bilemiyordum. Bir adım daha.

Önümdeki adam bahis oynarken içimdeki heyecan okyanusa dönüştü. Ve nihayet sıra bana geldi.

Peg herkese yaptığı gibi bana bakıp gülümsedi. Hiç de korkunç görünmüyordu. Sıradan ve samimi bir hali vardı. “Merhaba canım, ne istemiştin? Tam da kasaba gelecek akşamı bulmuşsun.”

Et almak için kasaba geldiğimi düşünüyordu sanırım. Yanaklarımın kızardığını hissettim ve kendimden emin bir şekilde konuşmaya gayret ettim.

“Aslında yarışa kaydolmaya gelmiştim.”

Peg'in yüzündeki tebessüm kaybolmasa da insanların karşısındakine ayıp olmasın diye takındığı sahte bir ifadeye dönüşmüştü. Son derece cansız ve gözlerinin eşlik etmediği bir tebessümdü. “Kardeşin kayıt olmana izin vermememi söyledi. Kayıt olmaman için bir kural öne sürmemi istedi.”

Gabe'den bahsediyordu elbette. Karnımdaki kelebekler başka bir yöne uçmaya başladı. Kanlı tezgâha yaklaşırken delirmiş biri gibi konuşmamak için elimden geleni yaptım. O sırada fark ettim ki Peg en başından beri neden burada olduğumu biliyordu ve yine de o ilk soruyu sormuştu. Bu da Peg hakkındaki düşüncelerimi değiştirmem gerektiği anlamına geliyordu ama yapamıyordum çünkü hâlâ sıradan ve samimi görünüyordu. “Öyle bir kural yok, değil mi? Yani katılmamam için bir sebep yok.”

“Öyle bir kural yok ve bunu kardeşine de söyledim. Ama...” Yüzündeki tebessüm yok oldu ve bir anda soğuk ve ruhsuz bir şekilde kalbimi eşit bir şekilde dilimleyeceğini ve dökülen kanı bile fark etmeyeceğini gözümde canlandırabildim.

“Annen baban ne düşünürdü? Bunu iyice düşündün mü? İnsanlar bu yarışlarda ölüyor, canım. Her zaman kadınların arkasındayım ama bu oyun kadınlara göre değil.”

Nedense bu son söylediğini bugün duyduğum diğer her şeyden daha sinir bozucu buldum. Söylediğinin konuyla alakası yoktu. Daha önce aynada denediğim ters bir bakış fırlattım. “İyice düşündüm. İsmimin listeye eklenmesini istiyorum. Lütfen.”

Bir saniye daha bana baktı, yüz ifademini değişmesine izin vermedim. Sonra iç çekti, tebeşiri aldı ve karatahtaya döndü. P harfiyle adımlı yazmaya başladı ama sonra elinin yanıyla sildi. Tekrar bana dönüp baktı. “İsmimi hatırlayamıyorum, canım.”

“Kate,” dedim ve Skarmouth'daki herkesin arkamdan beni izlediği hissine kapıldım. “Kate Connolly.”

Bazı anlar vardır, hayatınızın sonuna kadar hatırlarsınız. Bir de başka anlar vardır, hayatınızın sonuna kadar hatırlayacağınızı *sanırsınız* ve bu anların farkı genelde ortaya çıkar. Ama Peg Gratton dönüp beyaz tebeşirle adımlı karatahtadaki listeye ekleyince adımlı gibi eminim ki bu görüntüyü asla unutmayacaktım.

Tekrar bana döndü, bir kaşı kalkıktı. “Peki atının adı ne?”

“Kumru,” dedim. İsim ağzımdan çok sessiz çıktı. Tekrarlamak zorunda kaldım.

Bir şey sormadan ismi tahtaya yazdı, tabii Kumru’nun *capaill uisce* olmadığını neden düşünecekti ki?

Dudağımı ısırđım. Peg bekliyordu.

“Ellilik, Puck,” dedi. “Katılım ücreti.”

Bozuk paraları cebimden çıkarırken kötü hissettim. Bir an için yeterince param olmadığı korkusuna kapıldım ama sonra un almak için yanımda taşıdığım parayı buldum. Parayı uzattım ama açık bekleyen avucuna bırakmadım.

“Bir dakika,” dedim. Tezgâhın üzerinden Peg’e doğru uzandım ve kısık sesle konuştum. “Şey, atlarla ilgili kurallar var mı?” Diskalifiye olur ve paramı boşa harcamış olursam gerçekten hastalanıp yataklara düşerdim. “Yani şey olmalarıyla ilgili...”

“Kuralların yazılı olduğu kâğıdı vereyim mi?”

Kâğıdı araması gerekti. O kâğıdı ararken herkes tahtada yazan ismime bakıyormuş gibi hissettim. Buruşuk bir kâğıt parçası bulup bana uzattı, kâğıdın önünü ve arkasını inceledim. Atlarla ilgili sadece iki kural vardı: *Jokeyler Akrep Festivali’nin birinci haftasının sonuna kadar yani geçit törenine kadar atlarını bildirmek zorundadır. O tarihten sonra atları değiştirmek yasaktır.*

Tüm kuralları hızlıca taradım ama hiçbir şey bulamadım. Kumru ile yarışamayacağımı belirten hiçbir kural yoktu.

En sonunda Peg’in bozuk paraları almasına izin verdim. “Teşekkürler,” dedim.

“Sende kalmasını ister misin?” diye sordu Peg kâğıdı işaret ederek. Pek umurumda olmasa da başımla onayladım. “Tamam,” dedi. “Kayıtlı yarışçısın.”

Kayıtlı yarışçıydım.

Kalabalığı yararak karanlığa çıkınca derin nefesler alarak soğuk havayı içime çektim. Daha önce aldığım salamuralı kokunun büyük

bir kısmı yerini havada asılı kalmış egzoz dumanının kokusuna bırakmıştı. Fakat kasap dükkânındaki ter ve çiğ et kokusundan sonra bu koku mis gibi gelmişti. Başım dönüyor, hem mutlu hem de dehşete düşmüş gibi hissediyordum. Önümdeki sokak boyunca yolun tüm çıkıntılarını, rıhtımın önündeki korkuluğun tüm pas kırıntılarını ve sudaki dalgacıkların hepsini görebiliyormuş gibi hissettim. Her şey siyah –engin gökyüzü ve mürekkebi andıran su– ve tereyağı gibi sarıydı –sokak lambaları ve dükkân vitrinlerinden süzülen ışıklar–.

Birkaç metre ileride bir tartışma döndüğünü fark ettim ve Sean Kendrick'i montundan tanıdım. Mutt Malvern, Sean'ın karşısında duruyor ve ona kıyasla iri ve terli görünüyordu. Etraflarında durup izleyenlere bakılırsa nahoş bir konudan bahsettikleri belliydi.

Kuşların bir kargaya dayılanması gibiydi. Daha önce bir tarlada görmüştüm; bir karga kuşların yuvasına fazla yaklaşıncaya da başka bir şekilde kötü hissetmelerine neden olunca kuşlar kargaya doğru pike yapıp çılgınlık atıyordu. Ama karga hiç oralı olmuyor, ürkütücü ve hareketsiz bir şekilde orada dikilmeye devam ediyordu.

Adanın servetinin vârisleri Sean ve Mutt'tı. Mutt'ın tükürükleri Sean'ın botlarının üzerinde parlıyordu.

“Botların güzelmiş,” dedi Mutt botlara bakarak. Ama Sean Kendrick bakmıyordu. Kasaptaki gibi “bakar gibi görünse de tam bakmayan” ifadesiyle Mutt'ın yüzünü izliyordu. Mutt'ın ifadesini görünce hem korkuya kapıldım hem de büyüledim. Öfke değil ama ona benzer bir şeydi.

Uzun süren bir andan sonra Sean yoluna devam edecekmiş gibi döndü.

“Hey,” dedi Mutt. Yüzünde bir gülümseme vardı ama içindeki hislerin negatif olduğu barizdi. “Hemen ahıra mı dönmen gerekiyor? Dozunu alalı birkaç saat geçmedi mi?” Kalçalarını hevesli bir şekilde ileri geri oynattı.

Sean'ın yüzündeki tebessümü görmeseydim Mutt'ın asap bozucu bu hareketleri karşısında kötü hissedebilirdim. Belli belirsiz, ufacık, saniyelik bir tebessümle –ağzı neredeyse hiç kıpırdamadı, sadece gözleri hafifçe kısıldı– karşındakini zekice küçümsedi ve sonra tebessümü yok oldu. Ve o an fark ettim ki ikisinin de yüzünde farklı ifadeler olsa da benzer şey vardı: nefret.

“Cevap versene, at sevicisi,” dedi Mutt. “Hediyem hoşuna gitti mi?”

Ama yumruklarını sıkımişti ve Sean Kendrick'ten istediği şeyin cevap olduğunu sanmıyordum. Sean hiçbir şey demedi. Sadece bıkkın görünüyordu. Mutt yana doğru adım atıp Sean'ın önüne geçmeye çalışsa da Sean umursamadan uzaklaşmaya koyuldu.

“Bana sırtını dönme,” diye parladı Mutt. Üç dengesiz adım atıp Sean'a yetiştirdi ve büyük eliyle kolunun üst tarafından yakalayıp küçük bir çocuğu savururcasına Sean'ı kendine döndürdü. “Sen benim çalışanımsın. Bana sırtını dönemezsin.”

Sean ellerini montunun ceplerine koydu. “Doğru dediniz, Bay Malvern,” dedi, ses tonu o kadar sakindi ki olayı izleyen Dr. Halsal kaşlarını çatıp kasap dükkânına kaçtı. “Bu akşam sizin için ne yapabilirim?”

Bu karşılık Mutt Malvern'in bir an için afallamasına neden oldu ve güzel bir cevap bulmadan önce Sean'ı yumruklayacağını düşündüm. Ama cevabı hemen buldu: “Babama seni kovmasını söyledim. Hırsızlık yaptığın için. İnkâr etmeye kalkma sakın. O atı yakalamıştım, Kendrick ama sen atı serbest bıraktın. Bu yüzden işinden olacaksın.”

Para bu adada herkesin sahip olduğu bir şey değildi. Birisinin işini elinden almaktan bahsetmek normal karşılanmazdı. Söz konusu iş benim işim olmasa da kileri açınca erzacağımızın azaldığını gördüğümde hissettiğim kadar huzursuzdum.

“Öyle mi?” dedi Sean sakince. Kasaptaki kalabalığın uzaktan gelen sesleriyle dolu uzun bir sessizlik yaşandı. “Yarışa kay-

dolduğunu gördüm. Ama isminin karşısında bir at ismi yoktu. Neden, Mutt?”

Mutt'ın yüzü morardı.

“Bence,” dedi Sean, az önceki gibi o kadar alçak sesle konuştu ki onu duyabilmek için hepimiz nefesimizi tutmak zorunda kaldık. “Yok çünkü her yıl olduğu gibi baban senin için bir at seçmemi bekliyor.”

“Yalan,” dedi Mutt. “Benden daha hünerli değilsin. Babam beni ıskartaya çıkarmama izin verdi. Adımın yanına ihtiyar ve işe yaramaz atları yazmana izin verdi ve sen de en iyisini kendin için seçtin. Benimse seçim hakkım yok, olsaydı kırmızı aygıra ben binerdim. Bu sene bana işe yaramaz bir at yazmana izin vermeyeceğim.”

Kapı açıldı ve Dr. Halsal yanında Thomas Gratton ile çıktı. Kapı eşiğinde durdular, Thomas Gratton olayı anlamaya çalışırken ellerini önlüğüne sildi. Sean Kendrick'in alçak sesi tartışmayı bir şekilde daha da sessiz ve etkileyici bir hale getirdi; gece karanlığında fırtına öncesi sessiz bir okyanus gibi. İkilinin arasında elektrik akımları dolaşıyordu adeta.

“Çocuklar,” dedi Thomas Gratton, neşeli bir sesle konuşmaya çalışsa da temkinli olduğunu görebiliyordum. “Bence evlere dağılma vakti geldi.”

Thomas Gratton bir şey dememiş gibi Sean Mutt'a sokuldu. “Beş yıldır o kumsalda hayatta kalmanı sağlıyorum. Baban bu yüzden senin atını bana seçtirdi ve seçmeye de devam edeceğim. Hangi ata karar verirsem ona bineceksin.”

Gratton'a döndü ve sert bir şekilde başıyla onayladı, gözüne yaşlanmış gibi göründü bir an ve yürümeye başladı. Mutt arkasından hareket çekti. Gratton'ın kendisine baktığını görünce elini aheste bir şekilde indirip cebine koydu.

“Matthew,” dedi Gratton. “Geç oldu artık.”

Dr. Halsal bana baktı. Gözleri kısık, gördüğü şeyi gerçekten gördüğüne kendini ikna etmeye çalışır gibiydi. Bir şey demesine fırsat vermeden aceleyle Finn'in bisikletini aldım. Zaten gitmem gerekiyordu. Thomas Gratton'ın da dediği gibi geç olmuştu artık. Üstelik yarın erken kalkmam gerekiyordu.

Sean Kendrick benim için önemli biri değildi. Bu yüzden dertleri de beni ilgilendirmemeliydi. O da kumsaldaki sıradan binicilerden biriydi sadece.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

P U C K

O gece rüyamda annemi gördüm; bana at binmeyi öğretiyordu. Tek bedenmişiz gibi annemin önünde oturuyordum, kolları iki yanımdaydı. Parmakları benimkiler gibi kısa ve kalındı, ellerimizi ayırt etmek hiç zor değildi. Benimkiler midillinin yelesine sıkıca tutunmuş, anneminkiler ise dizginleri hafifçe tutuyordu. Hava ne yağmurlu ne de güneşliydi; genelde Thisby’de olduğu gibi ikisinin ortasıydı. Nemden ellerim ıslanıyordu.

“Korkma,” dedi annem. Rüzgâr saçlarını yüzüme düşürdü, benim saçlarımı da onun yüzüne savurdu. Saçlarımızın rengi sonbaharda yere eğilip sonra tekrar kalkan diri uçurum otlarının rengiyle aynıydı. “Thisby midillileri koşmayı sever. Ama Keown kadınının attan indirmek bir kaya midyesini kayanın üzerinden almaktan bile zordur.” Söylediğine inanıyordum çünkü midilliyle o kadar bir olmuştu ki bir Kentaur’u andırıyordu. İkimizin de midilliden düşmesi imkânsızdı. Rüyadan uyandım. Evin kapısının kapandığını hayal meyal duydum, sanırım uyanmama sebep olan şey de buydu. Odanın içi zifiri karanlık olduğundan hiçbir şeye bakmadan öylece uzandım ve gözlerimin karanlığa alışmasını ya da tekrar uykumun gelmesini bekledim. Yanaklarımdaki gözyaşlarının bir kısmını sildim. Birkaç dakika sonra gerçekten de dış kapının kapandığını duyduğumdan şüphe ettim.

Derken burnuma tuzlu su kokusu geldi, bir anda öldüm patladım; Gabe odamın girişinde durmuş içeri bakıyordu. O beni izlerken karanlıkta boyun çizgisini seçebiliyordum. *İçeri gir lütfen*, dedim içimden. Defalarca. Eskiden, annemizle babamız ölmeden önce yaptığı gibi içeri girip yatağımın ucuna oturmasını ve günümün nasıl geçtiğini sormasını o kadar istiyordum ki. Kararını değiştirdiğini, taşınmayacağını ve artık yarışa katılmama gerek kalmadığını söylemesini istiyordum. Bu saate kadar dışarıda ne yaptığını söylemesini istiyordum.

Ama en çok da içeri girip oturmasını.

Girmedim. Onu hayal kırıklığına uğratan bir şey söylemişim gibi yumruğunu sessizce kapı sövesine vurdu. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı ve ben de en sonunda tekrar uykuya daldım. Ama bu sefer rüyamda annemi görmedim.

S E A N

Malvern Çiftliği geceleri adeta lanetli bir köşke dönüşürdü.

On yedi saattir uyumadığım ve sabah erken saatte kumsalda kendi başıma olmak istiyorsam beş saat sonra uyanmam gerektiği halde daireme gitmedim. Bunun yerine vaktimi serin ahırın loş ışıklı koridorlarında volta atarak, seyislerin safkan atların yemini ve suyunu verip vermediğini kontrol ederek geçirdim. Çoğu bölmenin içindeki ölü otları ve dışkıyı temizlemişlerdi ama artık kasım ayına çok az kaldığı için *capaill usice*'lara ayrılmış bazı bölmelere girmeye korkuyorlardı. Su atlarını kumsala indirsem ve bölmeler boş olsa dahi korkuyorlardı. Sanırım kısmen su atlarının namından, kısmen de ahırın durumundan dolayı o bölmelere girmiyorlardı. Sonuç olarak *capaill usice*'ların tüm gece içinde durmasını istemeyeceğim üç bölmeyle karşı karşıyaydım. Başseyis olduğum için vaktim

çok değerliydi; bölmeleri temizlemekle uğraşamazdım. Fakat bu işi Malvern'lerin işe aldığı iki yeni ürkek sığana bırakmaktansa kendim yapmayı yeğlerdim.

Atlar geceye has yumuşak ve alçak sesler çıkarırken ahırın karanlık duvarları beni kucakladı, üç bölmeyi de temizledim. Yem odasının zeminini sildim. Yemek yiyemeyecek kadar yorgun olduklarını düşündüğüm halde su atlarına etlerini verdim. Tüm bunları yaparken bu devasa ahırın bana ait olduğuna, ilgilendiğim bu atların sahibi olduğuma, satın almak isteyenlerin başlarıyla Benjamin Malvern'e değil bana onay verdiğine dair hayaller kurdum.

Zaten Malvern Çiftliği tam olarak Malvern Çiftliği sayılmazdı. Bu ahırların hepsi Malvern'ler adaya ayak basmadan önce Thisby'de var olan, atlara ev sahipliği yapan ambarlardı. Bu binalarla, özellikle de ana ahırla boy ölçüşebilecek tek yapı Skarmouth'daki St. Columba Kilisesi'ydi. Tıpkı kilise gibi bu binalar da ruhani bir arzuyla inşa edilmişti. Tavana uzanan kolonlarda oymalı desenler vardı; büyük gözlü adamlar elleriyle üstlerindeki adamların ayaklarını destekliyordu, onların elleri de bir üstteki adamların ayaklarını destekliyordu ve desen bu şekilde devam ediyordu, en üstlerinde ise at kafalı adamlar vardı.

Skarmouth'daki kilise gibi ana ahırın tavanı da kubbeli ve kaburga şeklinde dizilmiş taş kirişlerle desteklenmişti, kirişlerin arasında ise uzuvları birbirine dolanmış karmaşık hayvan desenleri çiziliydi. Duvarlarda da minik, eğri büğrü ve rastgele köşelere çizilmiş tablolar vardı; bir bölmenin köşesinde, zeminin ortasında, pencerelerin sol tarafında. El yerine toynakları olan adamlar, öksürerek ağzından at çıkaran kadınlar, yele ve kuyruk yerine ahtapot kolu gibi kolları olan aygırlar. Ve aralarındaki en etkileyici tablo karşı duvarın tamamını kaplıyordu. Tabloda deniz, bir adam –muhtemelen unutulmuş bir okyanus tanrısı– ve adamın zorla denize çektiği bir at vardı. Suyun rengi kan kırmızısıydı, atınki de öyle.

Yaşlı bir hayvan gibiydi bu ahır. Adadaki en yaşlı hayvan.

İçindeki her şey ahırın bir önceki hayatına dair işaretler taşıyordu. Bölmeler o kadar büyüktü ki Malvern üçü hariç hepsini panellerle bölmüş ve böylece anakarada sattığı spor atlarından daha fazlasına yer açabilmişti.

Kapı çerçeveleri demirden yapılmış, kapı kolları sadece saat yönünün aksine çevriliyordu ve eşiklerden birinin üzerinde kırmızı renkli, eski alfabeden harflerle yazılmış bir yazı vardı. Uçuruma en yakın bölmenin zemininde kan lekesi vardı, bölmenin duvarlarında da köpüklü bir dalga gibi etrafa saçılmış kan izleri vardı. Malvern tekrar tekrar duvarları boyasa da gün ışığı tüm gücü ve parlaklığıyla içeri girince lekeler belli oluyordu. Lekelerden biri insan eli şeklindeydi; tam kapı kolunun yanında açılmış gibi görünen gergin parmaklar.

Bu ahırda sadece zarif spor atları yaşamamıştı.

Bölmeleri ve yem odasını temizlemeyi ve aklıma gelen tüm angaryaları bitirdim, sonra da karanlıkta, ahırın yaşlı karnında kendi başıma kalabilmek için ışıkları kapadım. Su atlarından biri gıdıklar gibi bir şeyler mırıldandı, bir diğeri de ona yanıt verdi. Atları iyi tanımama rağmen duyduğum ses kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Sesi duyan diğer atların hepsi sessizliğe gömüldü.

Aslında Malvern ahırlarını istemiyordum. Her ekim ayında yarışları izlemeye gelen ve kendine safkan at satın alan zengin müşterilerini de istemiyordum. Malvern'in parasını ya da prestijini de istemiyordum. Onun gibi kafama göre Thisby'ye gidip gelebilmek de umurumda değildi. Bir bütün olduğumu hissedebilmek için kırk ata ihtiyacım yoktu.

İstedğim şey şuydu: Başımı sokacağım ve bana ait bir yer, Gratton'ın ve Hammond'ın dükkânlarında benim adıma açılmış hesaplar ve en önemlisi Corr.

Mutt'ın sınırsız sıkıdığı yumruklarını ve bozarmış yüzünü düşününce dokuz yıl sonra ilk kez dairemin kapısını kilitledim. Uzun süre uykusuz uzandım ve adanın kuzeybatı kıyısındaki kayalar vahşice döven okyanusu dinleyip alacalı kırsığı düşündüm.

En sonunda uykuya daldım ve Mutt Malvern'e sırtımı dönüp uzaklaşabildiğim günün hayalini kurdum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

P U C K

Dışarı çıkıp Kumru'nun otlığına yöneldim, gökyüzü donuk ve pembeydi. Hava çok soğuktu; babamın deyişyle bir cadının memesi kadar soğuktu. Babam bunu her söylediğinde annem, "Oğullarının böyle konuşmasını ister misin?" diye sorardı. Görünüşe göre babam başarılı olmuştu çünkü Gabe geçen gün bu deymi kullandı. Ama hava çamuru donduracak kadar soğuk değildi –çamuru bile donduracak soğukluk ancak birkaç yılda bir yaşanırdı– bu yüzden çamurlu avluda kayarak, tepinerek ve titreyerek ilerledim. Gergin olduğumu fark etmemek için uğraştım. Neredeyse başarılı oluyordum.

Kumru'ya seslendim ve içi yem dolu kahve kutusunu çitin direğine vurdum. Yemi fazla değildi, antrenman yaptıktan sonra daha fazla yem verebilirdim ama bu Kumru'yu heyecanlandırmaya yetti. Çamurlu kıcını evin bitişiğindeki ahırdan görebiliyordum. Kutuyu bir kez daha hareket ettirdim ama kuyruğunu bile kıpırdatmadı. Tam arkamdan Finn'in sesini duyunca yerimden sıçradım. "Huysuz olduğunun farkında, bu yüzden yanına gelmek istemiyor."

Dik dik baktım Finn'e. Skarmouth'da bir yerde birileri etli börek yapıyordu, rüzgârın taşıdığı kokuyu alabiliyordum ve karnım gurulduyordu. "Huysuz değilim. Senin mutfağı temizlemen falan gerekmiyor mu?"

Finn oralı olmadan çitin en alçak basamağında durdu. Soğuktan etkilenmiyor gibiydi. “Kumru!” diye seslendi şen şakrak. Kumru’nun yine kıpırdamadığını görünce çok sevindim.

“Pekâlâ,” dedi, “işe yaramaz eşeğin teki işte. Bugün ne yapacaksın?”

“Kızımı kumsala götüreceğim,” dedim. Elimi burnuma değdirdim, o kadar üşümüştü ki burnum akacak sansam da akmadı.

“Kumsala mı?” diye yineledi Finn. “Neden?”

Cevabın kendisi kadar Finn’e cevap verme fikri de beni sinirlendirdi, kuralların yazılı olduğu kâğıdı yün montumun cebinden çıkarıp ona uzattım. Finn katlı kâğıdı açarken ben de kutuyu bir kez daha salladım, o kuralları okurken kötü hissetmemeye çalıştım. Epey süre sonra sorusunun cevabını veren kurala geldi, dudaklarını büzüp birbirine bastırmasından anladım. Yarışa Kumru ile katılmaya karar verdiğimde kumsaldan uzakta bir yerde antrenman yapabileceğimi ve sadece yarış için kumsala gitmem gerekeceğini düşünmüştüm. Ama Peg Gratton’dan aldığım kural kâğıdına göre bunu yapamazdım. Tüm atlar yüz otuz metrelik kıyı hattında antrenman yapmak zorundaydı. Kural ihlalinin cezası da: katılım ücreti geri iade edilmeksizin diskalifiye edilmekti. Sırf beni zor durumda bırakmak için özellikle konmuş bir kuraldı sanki. Fakat kuralın mantıklı bir sebebi olduğunu da biliyordum. Kasım ayı yaklaşırken kimse su atlarının adada ulu orta dolaşmasını istemezdi.

“Belki bir istisna yapmalarını isteyebilirsin,” dedi Finn.

“Beni fark etmelerini bile istemiyorum,” dedim. Zaten Kumru’nun farklı olmasından ötürü hakemlerin başını şişirmeye kalkarsam beni diskalifiye edebilirlerdi. Şu an planım ürkütücü derecede belirsizdi Tüm bunlar ikimiz de uyanmadan önce çekip gitmiş ağabeyim yüzündendi.

Finn de ben de eve yaklaşan bir arabanın sesini duyunca irkildik. Arabalar hiçbir zaman iyiye işaret değildi. Adada çok az insanın arabası vardı ve onların da çok azı arabayla buraya gelirdi.

Genelde bu tarafa gelenler şapkalarını çıkarmayan, ödenmemiş faturaları elimize tutuşturup giden adamlardı.

Finn, tam bir cesur yürek olduğu için bir anda ortadan kayboldu ve beni dımdızlak ortada bıraktı. Verilmesi gereken para değişmezdi elbette ancak parayı sayıp onlara teslim eden kişi olmamak bile acıyı hafifletmeye yetiyordu.

Ama gelen fatura tahsildarı değildi. Çöp kutusu boyutlarında uzun ve zarif ızgarası olan mutfağımızla aynı büyüklükte bir araba. Yuvarlak ve sevimli gözleri ve krom rengi kaşları vardı; egzoz borusundan çıkardığı pofuduk beyaz dumanlar tekerlerin arasına dolanıyordu. Ve rengi kırmızıydı; dün kumsalda gördüğüm at gibi değil, sadece insanların hayalini kurabileceği bir kırmızı. Şeker gibi kırmızı. Tadına bakmak isteyeceğiniz, hatta belki de dudaklarınıza sürmek isteyeceğiniz türden bir kırmızı. Peder Mooneyham'ın sık sık kederli bir şekilde vurguladığı üzere, günah gibi kırmızı.

Bu arabayı bir yerden tanıyordum. Resmi olarak St. Columba Kilisesi'ne aitti, anakaradan gelip adayı ziyaret eden ve Skarmouth yakınlarındaki sulara bir nevi ruhani dönüşüm yaşayan bir cemiyet üyesi tarafından Peder Mooneyham'a ev ziyaretleri için bağışlanan araba. Pederin bu arabayla tüm adayı dolaşıp adalıları ziyaret ettiği ve orada burada ritüeller düzenlediği doğrudu ama yolcu koltuğundan asla kalkmazdı. Arabayı sürececek birini bulamazsa eskiden olduğu gibi bisikletine biner ve çok yaşlı olduğunu umursamazdı.

Finn eve saklandığı için biraz kötü hissediyordum, pederin kırmızı arabasını görmek hoşuna giderdi. Ama korkak olduğu için bunu hak etmediğini söyledim içimden.

Peder Mooneyham'ın neden buraya geldiğini doğru düzgün düşünmeden şoför kapısı açıldı ve Peg Gratton araçtan indi. Ayaklarındaki koyu yeşil plastik botlar zırh misali çamurumuzdan etkililenmedi. Pederin oturduğu ön koltuktan kederli bir ifadeyle

bir şeye baktığını gördüm. Arabada oturmaya devam etti. Benle işi olan Peg'di. Ve bu da beni yeterince endişelendirmeye yetti.

"Puck," dedi. Kısa saçları kıvrıcık ve kızıldı -arabanın ya da kumsaldaki atın rengi kadar olmasa da-, o kadar yıpranmış haldeydi ki kendi saçlarım için umutlanıyordum. "Günaydın. Bir dakika konuşabilir miyiz?" Zekiceydi; soru sormuş gibi görünse de aslında bu bir soru değildi. Hayır dersem onunla zıt düşerdim. Bu metodu gelecekte kullanmak için aklıma yazdım.

"Evet," dedim ve sonra, "Çay ister misin?" diye sordum. Ama bunu sorarken kahroldum çünkü mutfağın, cinler tüm gece boyunca kara büyüler yapmış gibi darmadağın göründüğünü biliyordum.

"Pederi bekletmem," dedi çabucak. "Beni buraya kadar getirme nezaketini gösterdi."

Tabii bu doğru değildi çünkü aslında tam tersi olmuştu. Peg'e gözlerimi kısarak baktım. Kırmızı araba çok uzun süredir kiliseye günah çıkarmaya gitmediğimi ve itiraf etmem gereken bir sürü şey yaptığımı hatırlattı. Hoş bir his olmadığı malumdu.

Peg tereddüt etti. Etrafa, avluya bakındı. Baya sefil bir görünümdü. Evin ve çitlerin dibinde bitmiş en büyük otları genelde kesip çıkarırdım ama o anda her yerde koyu renkli, yapraklı işgalciler vardı. Çitler ile evin arasında da doğru dürüst çimen olduğu söylenemezdi, sadece çamur vardı. Avlunun köşesinde düşüp kalmış el arabasını Finn'e tamir ettirmeliydim. Fakat Peg avlunun dağınıklığına değil, çitin üzerine, fırçalarımın yanına astığımı eyere ve elimdeki kahve kutusuna odaklandı.

"Dün akşam uykudan önce kocamla senin hakkında konuştuk," dedi ve Peg'i gürbüz kocası Thomas Gratton ile yatakta hakkımda konuşurken düşünmek nedense tuhaf geldi. Benden bahsetmedikleri zaman ne konuştuklarını merak ediyordum. Belki havadan sudan, sakızkabağı fiyatlarından ya da turistlerin yağmurlu havada hep beyaz ayakkabılar giymesinden bahsediyorlardı. Kasap kocam olsaydı bu tarz şeyler hakkında konuşurdum. Peg

devam etti. “Senin yarışa bir su atıyla katılmayacağını düşünüyor gibiydi. Ben de hayır dedim, mümkün değil dedim. Yarışa katılmak yeterince kötü bir kararken her şeyi daha da karmaşık hale getirmesine gerek yok dedim.”

“Peki o ne dedi?”

“Connolly ailesinin Kumru isimli küçük bir boz kırsığı olduğunu hayal meyal hatırladığını söyledi,” dedi Peg Kumru’nun çamurlu kuyruğuna bakarak. “Ben de dün akşam senin tahtaya onun ismini yazdırdığını düşündüğümü söyledim.”

İçi yem dolu kahve kutusunu hareketsiz bir şekilde tuttum. “Doğru,” dedim. “İkisi de doğru.”

“Ben de öyle düşündüm. Bu yüzden kocama seni kararından vazgeçirmek için buraya geleceğimi söyledim.” Bu kararından çok da hoşnut kalmış gibi görünmüyordu. Yatakta gürbüz kocasıyla uzanırken kulağına hoş gelen karar şimdi puslu sabahın soğuşunda gözlerini bana dikmiş bakarken o kadar da hoş gelmiyordur diye düşündüm.

“O kadar yolu geldiğin için üzgünüm,” dedim ama üzgün değildim. Düzgün bir kahvaltı yapmadan önce yalan söylemek benim için alışılmadık bir şeydi. “Çünkü beni bu kararımdan vazgeçiremezsin.”

Bir elini beline, diğerini de başının arkasına koydu, kıvrıcık saçlarını bastırıp düzleştirdi. Sinirlendiği sert duruşundan o kadar belli oluyordu ki böyle hissetmesine sebep olduğum için biraz kötü hissettim. “Mevzu para mı?” diye sordu en sonunda.

Bunu bir hakaret olup olmadığından emin değildim. Yani evet, paraya ihtiyacımız olduğu ortadaydı ama o devasa atlara karşı yarışı gerçekten kazanma şansım olduğunu düşünseydim adanın en büyük aptalı olurdu.

Bir yanım kazanma ihtimalimi düşündü ve bir çay fincanında eriyip gidecek ya da ayakkabının topuğunda kabarıklık oluşturacak kadar küçük, ufacak, minicik bir yanımın o ihtimalin

hayalini kurduğunu fark edip suçlu hissettim. Birlikte büyüdüğüm bir midilliye binip annemi ve babamı öldüren atlara karşı yarışı kazanma hayali... “Mevzu kişisel sebepler,” dedim donuk bir şekilde. Mevzu kardeşlerimle kavga etmek olduğunda, bağırsaklarla ilgili bir hastalığım olduğunda, regl olduğunda ve para olduğunda annem böyle söylememi tembihlerdi. Ve verdiğim karar söz konusu dört mevzunun ikisini kapsadığı için çok doğru bir şey söylediğimi düşündüm.

Peg bana baktı ve satır aralarını okumaya çalıştığını görebiliyordum. En sonunda, “Bence nasıl bir işe bulaştığının farkında değilsin. Kumsal savaş alanı gibi,” dedi.

Omuz silktim ve bu hareketim Finn’i hatırlattı. Keşke omuz silkmeseydim diye düşündüm.

“Orada ölebilirsin.”

Şimdi de beni şoke etmeye çalıştığını fark ettim.

Fakat söylediği şey hiç de şoke edici değildi.

“Yapmak zorundayım,” dedim.

Kumru dışarı çıkmak için bu anı bekliyordu sanki. Çamurlu, küçük ve biraz da aksiydi. Çite doğru geldi ve eyeri kemirmeye çalıştı. Ters bir bakış attım. Kaslı ve kondisyonu iyiydi ancak dün gördüğüm su atlarıyla kıyaslandığında oyuncak gibi görünüyordu.

Peg derin bir iç çekti ve başını yukarı aşağı salladı. Ama beni onayladığı için değil, *En azından şansımı denedim*, dercesine salladı. Çamurda pat pat yürüyerek geri döndü, güzel ve kırmızı arabanın içini çok pisletmemek için botlarını arabanın kapısının köşesine vurdu. Kumru’nun burnunu okşadım ve şirret Peg Gratton’ı hayal kırıklığına uğrattığım için kötü hissettim.

Bir süre sonra ismimi duydum ve Peder Mooneyham’ın bana seslendiğini fark ettim. Peg’in Peder Mooneyham’ın aklına girip kumsalda yarışmamı dini bir mevzuymuş gibi göstermiş olmasına inanamıyordum. Arabanın yolcu kapısına doğru keyifsiz ve zorlu bir yolculuğa çıktım.

“Kate Connolly,” dedi Peder Mooneyham. Her şeyiyle uzun bir adamdı; çene, yanak ve burun kemikleri bile tokmak gibiydi. Ve hepsi hafif kızarmıştı. Bir keresinde bisikletten düştüğünde ve yakası açıldığında gördüğüm gırtlak çıkıntısı da tokmak gibiydi.

Ama gırtlak çıkıntısı kırmızı değildi.

“Peder,” dedim.

Bana baktı ve küçükken kiliseye gittiğimde yaptığı gibi başparmağıyla alnımda minik bir haç çizdi “Günah çıkarmaya gel. Epey zamandır gelmiyorsun.”

Peg de ben de pederin bir şeyler daha söylemesini bekledik. Ama sadece camı kapadı ve Peg’e arabayı geri viteste avludan çıkarmasını işaret etti. Araba avludan çıkarken Finn’in yüzünün yatak odasının penceresine yapışmış olduğunu gördüm, uzaklaşan güzelim arabayı izliyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SEAN

Malvern Çiftliği'nin yuvarlak ağlında, hemen dibimde duran Amerikalı ile Corr'un tırıs giderek etrafımızda daire çizmesini izliyorduk. Sabahın soluk mavi gökyüzünün daha hoş görünmesi için biraz zaman gerekiyordu. Sabah herkesten önce kumsala inip orada vakit geçirmeyi planlıyordum ancak Malvern beni yakalamış ve bir yere kaçmama izin vermeden müşteriyi bana kakalamıştı. Yabancı birini kumsala götürmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüp canı sıkılana kadar onu yuvarlak ağılda oyalamaya karar verdim. *Capaill*'ların kumsalda antrenman yapması kuralı sadece eyerli olduklarında geçerliydi, ben de bu durumdan her zaman faydalanıyordum. Yuvarlak ağılda yapılabilecek hiçbir şey sizi kumsalda olacıklara hazırlayamazdı.

Corr bağlı olduğu kayışla yirmi dakikadır daire çizip duruyordu. Amerikalı hevesli ama sakindi, sanırım Corr'dan ziyade benden etkilenmişti. Aksanlarımız birbirimize temkinli yaklaşmamıza sebep oluyordu.

"Muazzam bir yapı. Burası sadece *capaill uisce*'lar için mi inşa edildi?" diye sordu. *Capaill uisce* derken son derece dikkatliydi. Ve telaffuzu da iyiydi: *kepil işka*.

Başımila onayladım. Ahırın diğer tarafında spor atlarına antrenman yaptırdığım, on dört metre çapında, metal direkli ve yüksek

duvarları olan çite benzer yuvarlak bir ağıl vardı. Corr metale uzun süre katlanamazdı, katlansa bile kimse bir *capaill uisce*'yi darmadağın olacaktı gibi duran bir yere sokmak istemezdi. Bu yüzden Malvern'lerin benden önce inşa ettiği, yandaki tepenin altı metre içerisine doğru olduğu için kayalardan oluşan sağlam duvarlı dehşetengiz ağılın içindeydik. Ağıla tek giriş iki tarafı toprak siperli bir patika ve patikanın sonunda ağılı çevreleyen duvarı tamamlayan, meşeden yapılmış kapıydı. Dolup taşmadığına sevdiğim bir yerdi şüphesiz.

"*Capaill uisce? Capaill uisce?*" dedi Amerikalı kaşlarını çatarak, hangisini kullanması gerektiğinden emin değildi.

"Çoğul olduğunda *capaill*. Tekil olduğunda *capaill*."

"Anlaşıldı. Burada ne zaman yağmur yağacağı hiç belli olmuyor, değil mi?" diye sordu. Son derece yakışıklı, otuzlarının sonunda, lacivert kasketli, V yakalı beyaz bir kazak ve nemli havadan dolayı bir süre sonra gevşeyecek olan dar kumaş pantolon giymiş bir adamdı. Arada bir çiselese de tam olarak yağmur yağdığı söylenemezdi. Diğerleriyle kumsala indiğimde çiseleme de dinmiş olurdu. "Daha ne kadar tırıs koşturacaksın?" diye sordu.

Corr bu yürüyüş şeklinden çoktan sıkılmıştı. Babam bir keresinde tırıs koşmanın su atlarının doğasına aykırı olduğunu söylemişti. Tüm atların dört yürüme şekli vardır; normal yürüyüş, tırıs, eşkin ve dötrnala ve bunlardan hiçbirisi diğerinden daha yeğ değildir. Ancak Corr tırıs gitmektense ağzı deniz dalgası gibi köpürene kadar dötrnala koşmayı tercih ederdi. Annem bir keresinde tırıs gitmenin benim doğama da aykırı olduğunu söylemişti. Ve o da babam gibi haklıydı. Tırıs gitmek o kadar yavaştı ki hiç heyecan vermiyordu. Binici o kadar sarsılıp hopluyordu ki rahat edemiyordu. Şu anda Corr'a binmediğim için ve Corr kendi başına tırıs koştuğu için halimden çok memnundum.

Corr şu anda bir yabancı tarafından izlendiğinin farkındaydı, bu yüzden bacaklarını normalden biraz daha yükseğe kaldırarak ve

yelesini biraz daha savurarak ilerledi. Hava atmasına izin verdim. Atların kibirden çok daha beter kusurları vardı.

Amerikalının hâlâ bana baktığını görünce cevap verdim. "Sakinleşmesi için yapıyorum. Kumsal bugün de çok kalabalık olacak ve oraya üç yeni atla inmek istemiyorum."

"Ama bu çok güzelmiş," dedi Amerikalı. Gururlanmam için müyledi ve başardı da. Devam etti. "Yüzündeki tebessüme bakılırsa bu zaten bildiğin bir şey."

Gülümsediğimin farkında değildim ama evet bu zaten bildiğim bir şeydi.

"Adım George Holly bu arada," dedi Amerikalı. "Meşgul olmasaydın el sıkışırdık."

"Sean Kendrick."

"Biliyorum. Buraya gelme sebebim sensin. Sen yoksan yarış bir şeye benzemiyormuş diyorlar."

Ağzımı hafifçe büktüm. "Malvern bir yıllık yavruya bakmaya geldiğini söyledi."

"Evet, onları da görmek istiyorum," dedi kaşlarında biriken teri silerek. "Ama sadece onları isteseydim menajerimi gönderebilirdim. Şu ana kadar kaç yarış kazandın?"

"Dört."

"Dört mü! Seni yenmek zor olmalı. Milli servet gibi bir şeysin. Ya da bölgesel servet. Thisby'nin bölgesel kuralları mı var? Neden anakarada yarışmıyorsun? Belki de yarışmışsındır ama ben kaçırılmışımdır. Haberlerinizin bize ulaşması vakit alıyor, biliyorsundur."

George Holly bilmese de bir keresinde oradaki yarışlar için babamla anakaraya gitmiştik. Herkesin yelekleri, kasketleri, melon şapkaları ve bastonları vardı, atların kantarmaları ve jokeylerin de ipek kostümleri vardı, yarış pistinin etrafı beyaz korkulukla çevriliydi ve kadınlar oyuncak bebek gibi görünüyordu. Tribünlerin iki tarafında da ufak tepeler hafifçe yükselip uzuyordu. Güneş

parlıyordu, bahisler oynanmıştı ve favori at iki boy farkla kazanmıştı. Sonra eve döndük ve bir daha anakaraya gitmedim.

“Ben jokey sayılmam,” dedim. Corr bize yaklaşmaya başlayınca elimdeki kamçıyı savurup bizden uzağa, duvara doğru gitmesini sağladım.

Kamçı Corr’a değecek kadar uzun değildi ama kırmızı renkli, deri ve uzun sayılabilecek ucu şaklayarak Corr’a nerde durması gerektiğini hatırlatmaya yetti.

“Ben de değilim,” dedi Holly yüksek sesle, küçük bir çocuk gibi ellerini ceplerine koydu. Ben döndükçe o da topukları üzerinde döndü ve daire çizen Corr’u izledi. “Sıradan bir at düşkünüyüm.”

İsmi de söylediğine göre bu adamın kim olduğundan artık emindim. Daha önce kendisiyle karşılaşsam da her yıl adaya gelip bir iki tane bir yaşında yavru ithal eden menajerini tanıyordum. Holly’nin Malvern’lerin Amerikan versiyonu olduğunu söyleyebilirdim; engelli atlama ve avcılık gösterileriyle ünlü, dev bir besi çiftliğinin sahibi, varlıklı ve sırf hayvan stokunu büyütme için Thisby’ye gelecek kadar da enteresan biri. “Sıradan bir at düşkünü” düpedüz yetersiz bir ifadeydi ama adamı daha çok sevmemi sağladığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Ve Malvern adamı oyalama işini bana bırakmıştı. Bu beni gururlandırmalıydı. Ama yine de kumsala inmem gerektiğinde adamdan kurtulmanın ne kadar zor olacağını düşünmeden edemiyordum.

“Sence Benjamin Malvern bu yaratıktan ayrılır mı?” diye sordu Holly. Yorulmak bilmeyen Corr’un dönüşünü izledim, muhtemelen onu kendi çiftliğinde hayal ediyordu.

Nefesim düzensizdi. Her ne kadar daha önce geceleri uykumu kaçırırsa da hayatımda ilk kez bu sorunun cevabı beni rahatlattı. “Malvern su atlarını kimseye satmaz.”

Ayrıca *capaill uisce*’ları adadan dışarı nakletmek yasaktı. Gerçi böyle bir kanun Holly gibi birini durdurmaya yetmeyebilirdi. Holly

bir at olsaydı sakinleşmesi için yuvarlak ağlarda onu uzun süre tırıs koşturmam gerekirdi.

“Belki de şu ana kadar kimse doğru fiyatı önermemiştir.”

Atın kayışını biraz daha sıkı tuttum, öyle ki Corr kayışın gerginliğini hissedip bir kulağını bana çevirdi. Ruh halimi her zaman sezebiliyordu. “İyi fiyat önerenler oldu.”

En azından bir kişi olmuştu. Yıllardır biriktirdiklerim, kazandığım yarışlardan payıma düşen gelir. Malvern’in bir yaşında yavrularından on tane almaya param yeterdi, diğer atlarından da on tane alabilirdim. Ama istediğim atı alamamıştım.

“Sen bu işleri iyi bilirsin diye düşünüyorum,” dedi. “Bazen istedikleri şey para olmuyor.” Sesi üzgün değildi; adam at satın almaya ve reddedilmeye o kadar alışkındı ki iki senaryo karşısında da şaşırmadı. “Ama bunu gerçekten güzel buldum. Malvern atları! Vay be!”

Atın görüntüsü o kadar hoştu ki adamı ayıplamak mümkün değildi.

“Burada ne kadar kalacaksın?” diye sordum

“Yarıştan sonraki gün feribotla gideceğim. Benjamin Malvern’in ‘bu olmadan yaşayamazsın’ deyip satacağı bir şeyleri yanımda götürüyor olurum. Sen de bana katılmak ister misin? Senin gibi bir çocuk işime yarayabilir. Jokey olarak değil, kendine her ne diyorsan.”

Yüzümde beliren ince tebessümle bunun mümkün olmadığını gösterdim.

“Anlıyorum,” diye karşılık verdi Holly. Çenesiyle Corr’u işaret etti. “Onu biraz tutabilir miyim? İzin verir mi?”

O kadar kibar konuşmuştu ki kayışı da kamçıyı da ona tereddütsüz uzattım. İkisini de dikkatlice aldı, daha güçlü durabilmek için ayaklarını birbirinden uzaklaştırdı. Kamçı rahat bir şekilde sağ elinde duruyordu ve kolunun bir uzantısı gibiydi. Daha önce yüzlerce atı kontrol etmiş olmalıydı.

Tabii Corr adamı hemen teste tuttu. Başını yukarı kaldırıp ona sokulmaya başladı ve Holly kamçıyı hemen savurdu ama Corr sokulmaya devam etti. “Şaklat,” dedim. Gerektiğinde Holly’yi geri çekmek için tetikte bekliyordum. “Şaklatmazsan durmaz.”

Holly kamçıyı bir kez daha savurdu ve bu sefer deri yüksek sesle şakladı, Corr huysuzdan çok uysal bir şekilde başını geri attı ve sonra duvara doğru geriledi. Holly’nin yüzünde geniş ve mutlu bir tebessüm vardı.

“Onu bu şekilde eğitmen ne kadar sürdü?”

“Altı yıl.”

“Gördüğüm diğer iki kısrağa da bunu yapabilir misin?”

Aslında safkan doru kısrağını eğitmeyi denemiştım, korkunç sonlandığını söyleyemem ama çok keyifli de olmamıştı. O gün yuvarlak ağılda Holly’nin ya da başka birinin yanımda olmasını kesinlikle istemezdim. Bahsettiği iki kısrakla da altı yıl geçirsem onları Corr’u eğittiğim gibi eğitemezdim. Ve bunun sebebi Corr’un beni yıllar içinde diğerlerinden daha iyi anlamaya başlaması mı yoksa benim onu diğerlerinden daha iyi anlamam mı, emin değildim.

“Bunu sana kim öğretti? Malvern olmadığı kesin.”

Gözlerini bana dikti.

Holly’nin bana baktığı ve dikkatini ata vermediği o kısacık saniyede Corr duvardan uzaklaşıp tekrar üstümüze geldi. Hızlı ve sessizdi.

Holly’nin tepki vermesini beklemeden kamçıyı elinden aldım ve Corr’un karşısına sıçradım, kamçının ucunu omzuna vurdum. Corr kamçıdan sakınmak için yükselip gerildi ama onu takip ettim. Şahlandığı an kırmızı deriyi yanağına indirdim, Holly’yi teste tuttuğu gibi beni de sınaması için meydan okudum.

Bu oyunu daha önce de oynamıştık ve ikimiz de oyunun sonucunu biliyorduk.

Corr ön ayaklarını yere indirip sakinleşti.

Holly kaşlarını kaldırdı. Kayışı bana teslim etti ve avucunu pantolonuna sildi.

“İlk kez direksiyona geçtim. En azından onu ağaca falan bağlamam gerekmedi.”

Hiç de ürkmüş gibi durmuyordu.

“Thisby’ye hoş geldin,” dedim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PUCK

Peg Gratton gittikten sonra Finn'le Skarmouth'a gitmek için hazırlandık. Aslında buna hiç sıcak bakmıyordum çünkü kendi başıma Kumru'yla mağrur bir giriş yapmam bir kez daha engellenmiş olacaktı. Ama tüm çaydanlıkları yanımızda götürmemiz gerekiyordu ve Morris bir türlü çalışmıyordu. Bu yüzden şu ana kadarki en heves kırıcı olaylar yetmezmiş gibi Kumru'yu küçük at arabamıza bağlamam gerekiyordu. İlerleyen saatlerde yaşayacağım utanç moralimi bozdu ve çaydanlıkları arabaya yüklerken çok fazla ses çıkardım.

Derken aklıma bir şey geldi. "Arabayı nasıl geri getireceksin?" diye sordum kusursuz dursunlar diye arabadaki kutuların köşelerini hizaya getiren Finn'e. Yüklemediği kutular üst üste dizilmiş tuğlalar gibi nizami duruyordu ama bunu başarmak çok zamanını alıyordu. Oysa ben en büyük kutular altta mı üstte mi, umursamıyordum. Yeter ki düşüp parçalanmasınlar. "Kumru'yu kumsala götüreceğim ve at arabasını da oraya götüremem."

"Kendim geri getiririm," dedi Finn memnuniyetle. Bir kelebeğin nefesi uzunluğunca oynatabilmek için kutunun ucunu iki parmağıyla dikkatle tutup ittirdi.

"Kendin mi?"

"Evet," dedi. "Zaten dönüşte boş olacak."

Kardeşimin midilli arabasını çekerek Skarmouth'dan çıktı-
ğını hayal ettim, bir deri bir kemik kalmıştı. Kafamda canlanan
resimden sonra ben de anakarada, kimsenin adımı bilmediği bir
yerde gözden kaybolmayı diledim. Ama ya buna razı olacaktım ya
da ancak su seviyesi yükseldikten sonra kumsala gidebilecektim.
Pus hâlâ yakamızı bırakmamış ama hava aydınlanmaya başlamıştı
ve bu zamanın ilerlediğini hatırlamamı sağlıyordu.

“Belki Dory at arabasını dükkânının arkasına bırakmamıza
izin verir,” dedim. “İşim bitince Kumru’yla birlikte gider at ara-
basını alırım.”

Finn bir parmağıyla Kumru’nun kıcını kaşıdı, bunun üzerine
Kumru sinek savuşturmak istercesine arka toynağını yere sertçe
vurdu. “Kumru onu deniz canavarlarından kaçırdıktan sonra at
arabası çekmek istemediğini söylüyor,” dedi Finn.

“Kumru at arabasını kendi başına çekerek getirirsen çok salak
görüneceğini söylüyor,” dedim.

Finn dizdiği kutulara bakarak belli belirsiz gülümsedi. “Be-
nim için sorun değil.”

“Belli!” diyerek tersledim.

Yükleme işi bitti ve hâlâ ortak bir karara varamamıştık ama
fazla vaktimiz olmadığından yola koyulduk, ben önden Kumru’yu
çekiyordum, Finn de arkadan bizi takip ediyordu. Kedi Martı da
bir süre peşimizden geldi, Finn onu kışkırladı ama bu Martı’yı
daha da heveslendirdi.

Kasabaya giden yolu yarıladığımızda rüzgârda çürük et ko-
kusu aldım, Finn ile birbirimize baktık. Ada berbat kokulara
yabancı değildi –fırtınalar yüzünden devasa sayıda balık kıyıya
vurup çürüyebilir, sıcak günlerde balıkçıların atıkları bozulabilir
ya da deli bir rüzgâr akşamları salamura ve nemli şeylerin ko-
kusunu taşıyabilirdi– ama bu, denizden gelen bir koku değildi.
Ölmemesi gereken bir şey ölmüş ve bırakılmaması gereken bir
yerde bırakılmış gibiydi. Durmak istemiyordum ama bu bir insan

da olabilirdi. Finn'i Kumru'nun başında bırakıp, bir taş duvara tırmanıp kokuya doğru ilerledim.

Rüzgâr üstüme üstüme esiyordu –pusun dağılmasını sağlamak yerine onun içinden geçiyordu–, koyun dışkısına basmamaya özen göstererek ilerlerken kendimi ısıtabilmek için hafifçe eğildim. Bu sırada keşke kokuyu araştırması için Finn'i gönderseydim diye düşündüm ama mevzu kan olunca Finn hiç işe yaramazdı ve kusakak gibi olurdu. Yani kokunun kaynağını keşfedecek şanslı insan bendim: Bir koyun cesedine ait parçalardı... Toynakları, kısa kuyruğundan bir top, bağırsak yığını –ki koku da oradan geliyordu– ve gözçukurlarının etrafı parçalanıp ezilmiş tüylü bir kafatası dışında pek bir şey kalmamıştı. Ensesinde kalan yünler spreyle maviye boyanmıştı, bu koyunun Hammond'lara ait olduğu anlamına geliyordu. Tabii boyanacak bir ense de kalmamıştı geriye. İçgüdüsel olarak harekete geçen korku tenime batan iğneler misali varlığını hissettiriyordu. Öte yandan bu manzaradan sorumlu *capaill uisce*'nin yakınlarda bir yerde olduğunu düşünmüyordum. Burası su atlarının gelemeyeceği kadar kıyıdan uzak bir yerdi.

Finn ve Kumru'ya döndüm. Finn Kumru'nun üstdudağına vurdu ve Kumru da huysuz huysuz baktı, sanırım oyun oynuyorlardı. Finn başını kaldırıp baktı. “Koyunmuş,” dedim.

“Koyun olduğunu biliyordum,” dedi.

“Bir dahaki sefere keskin gözlerini kullan da çamura girmek zorunda kalmayayım.”

“Ama bana sormadın ki.”

Skarmouth'a doğru kaldığımız yerden devam ettik. Dory Maud'un neden Fathom & Oğulları ismi verildiğini bir türlü anlamadığım dükkânına girdik. Dory'nin erkek çocuğu hatta kocası bile yoktu. İki kız kardeşiyle yaşıyordu ve ikisinin de adı Fathom değildi, onların da erkek çocuğu yoktu. Dory yıl boyunca sağdan soldan ıvır zıvır toplayıp ekim ve kasım ayı boyunca turistlere sattı. Çocukken Dory'yle ilgili dikkatimi en çok çeken şey sürekli

değişik ayakkabılar giymesiydi. Böyle bir ada için çok tuhaf ve lüks bir özellikti bu. Şimdilerde dikkatimi çeken şeyse ne kendisinin ne de kız kardeşlerinin soy isminin olmasıydı ve bu sadece adada değil, her yerde tuhaf ve lüks bir özellikti. Fathom & Oğulları Skarmouth'un küçük yan sokaklarından birindeydi. Taşlı yol o kadar dardı ki Kumru ve midilli arabası sokağa girmekte zorlandı. Bu dar sokağa ne pus ne de güneş ulaşabiliyordu, Kumru'nun toynakları binaların duvarlarında yankılanırken soğuktan titredik.

Mavi sabahın gölgeleri arasında, birkaç bina ötede Jonathan Carroll duruyordu. Çoban köpeğine bir parça ekmek attı. Carroll kardeşlerin ikisi de koyu ve kıvrıkcık saçlıydı ama birisinin beyni, diğerinin de ciğerleri çiğ hamurdan farksızdı. Bir keresinde annemle kasabaya geldiğimde ciğerleri çiğ hamur olan Brian'la karşılaşmıştık. Rıhtımın dibinde iki büküm duruyor, titriyor ve nefes alabilmek için uğraşıyordu. Annem ona önce içindeki pis havanın tamamını çıkarmasını, sonra temiz hava için nefes almasını söylemişti ve ardından ona kahve almaya giderken başında durup göz kulak olmamı istemişti. Çok gıcık olmuştum çünkü annem bana Palsson'ın yaptığı ve kapış kapış giden tarçınlı tatlıdan almaya söz vermişti. O an Brian'a söylediğim şeyi hatırlayınca biraz utandım: Eğer ölürsen ve bu yüzden tarçınlı tatlıdan mahrum kalırsam mezarına tüküreceğim. Bunu söylediğimi şimdi hatırlayıp hatırlamadığımı bilmiyordum çünkü o an ağzının önünde birleştirdiği ellerine doğru nefes almaya çalışmakla meşguldü. Hatırlamadığımı umuyordum çünkü o günden sonra karakterim epey değişmişti. Şimdi olsa mezarına tüküreceğimi ona söylemek yerine içimden söylemekle yetinirdim. Neyse zaten köpeğe ekmek atan Brian değil, Jonathan'dı. Bana, kardeşime ve atıma baktı. "Merhaba midilli," dedi. Beyin yerine çiğ hamura sahip olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu.

"Burada bekle," dedim Finn'e. "Sen kutuları indirmeye başla. Ben de at araba mevzusunu halledeyim."

Fathom & Oğulları dar ve karanlık bir koridordan ibaretti. İçerisi tıkkış tıkkıştı, bir sürü ıvır zıvıra solgun ışıktaki beyaz diş gibi parlayan fiyat etiketleri takılmıştı. İçerisi tencerede eriyen tereyağı gibi kokardı hep; yani cennet gibi. Kaç müşterinin bir şeyler satın almak için buraya geldiğinden emin değildim; genelde satışların büyük bir kısmı hafta sonu bir tentenin altında ve yarış heyecanının yaşandığı günlerde gerçekleşirdi. Sanırım bu yüzden yıl boyunca hem fiyat etiketleri hem de mis gibi tereyağı kokusu gereksizdi. Bugün de öyleydi; derin ve biraz da iştahı kabarmış bir nefes alarak kapıyı açtım. Kız kardeşler içeride kavga ediyordu, her zamanki gibi. Kapı eşiğinden geçip solgun ışığın altındaki kargaşaya adım attığım an Dory Maud elime bir katalog tutuşturdu.

“Al,” dedi. “Şuna bak. Bundan almak isterdin, değil mi Puck?” Kız kardeşler bana Kate değil Puck diyordu çünkü üçü de doğduktan sonra verilen isimlerden ziyade bir insan kendisine nasıl hitap edilmesini istiyorsa o şekilde hitap edilmesi gerektiği konusunda hemfikir di. Gerçi bana Kate değil, Puck demelerini istediğimi hatırlamıyordum –her ikisi de ismimdi– ama yine de sorun etmiyordum.

“Hiç parası yok ki,” dedi Elizabeth küçümsercesine, dükkânın arka tarafındaki merdivenlerden. Merdivenler üst kata, kız kardeşlerin birlikte kaldığı daireye çıkıyordu. Şu ana kadar üst kata hiç çıkmamıştım ama bir gün çıkmayı gizliden gizliye istiyordum. Muhtemelen sadece ayakkabılar ve yataklar falan vardı. Ve tereyağı.

Elizabeth devam etti: “Tabii ki de kıza çok yakışır.”

Dory Maud’un elime tutuşturduğu şeye baktım. Düzgünce basılmış bir Fathom & Oğulları kataloguydu, şaşırdım. Ellerimi hafifçe iki yana açınca katalogun rastgele bir sayfası açıldı ve gösterişli, siyah-beyaz bir sayfayla karşılaştım; örme kazak giymiş bir kadın, tığ işi eldivenli eller ve ucunda turistlerin bayıldığı, taştan haç kolye taşıyan bir boyun. Net harflerle yazılmış yazılar

her bir ürünü detay atlamadan anlatmış ve yanına da bir manşet eklenmişti: MİRASINIZA SAHİP ÇIKIN! HAKLI KAZANCINIZI UZUN ÖMÜRLÜ GİYSİLERE HARCAYIN! Postayı getiren teknedekiler gibi gerçek bir katalogdu. Ama içinde Dory Maud'un dükkânından eşyalar vardı. Bir anda neşem yerine geldi.

"Harikaymış!" dedim. Kapının dibindeki tozlu ve antika heykelin omzuma değen taş parmaklarından kurtulmak için birazcık ilerledim. "Bunu nasıl yaptınız? Şu harflere bak! Muhteşem olmuşlar."

"Matbaacı Bay Davidge halletti," diye yanıtladı Dory Maud mutlulukla. Diğer omzumun üzerinden arkama baktı.

"Çünkü Dory Maud da Bay Davidge'yi halletti," dedi Elizabeth merdivenlerden. Üzerinde hâlâ geceliği vardı ve iki gündür saçlarını sarmıyor gibiydi.

"Of, hadi sen yatağına dön," diye karşılık verdi Dory gerilmeden. Bu konuyu pek düşünmek istemiyordum. Dory, annemin deyimiyle "güçlü görünen bir kadındı", yani arkadan baktığınızda erkeğe benzeyen ve önden baktığınızda arkadan bakmayı tercih edeceğiniz türden bir kadın. Elizabeth ise aralarında en güzel olanıydı, saman rengi uzun saçları ve hem karakterinden hem de genlerinden ötürü kalkık bir burnu vardı. Kimse üçüncü kız kardeş Annie'nin nasıl görüldüğünün farkında değildi çünkü kendisi görme engelliydi.

Katalogu sayfa sayfa inceledim. Oyalanmamam gerektiğini biliyordum ama oyalanmaktan memnun olduğumu fark ettim. "Çaydanlıklarımız da katalogun içinde mi? Bu katalogu kimler görecektir?"

"Posta gazetesinin sonundaki ilanları okuyan üç kişi," dedi Elizabeth. İki basamak yukarı çıkmıştı ama yatağına ulaşmasına çok vardı. "Ve kargo için birkaç yıl beklemeyi göze alanlar."

"Posta gazetesi mi? Anakaradaki mi?" dedim heyecanla. Katalogda çaydanlıklarımızı buldum; deve dikenini desenli iri çaydanlıkları-

mızdan biri tüm detaylarıyla çizilmişti, çizimlerin her çarşamba yayımlanan küçük Skarmouth gazetesindeki reklam çizimleriyle aynı elden çıktığını fark ettim. Çizimin yanında “görsel temsilidir” ve “stoklarla sınırlıdır” yazıyordu. Ayrıca imzalı ve sınırlı sayıda oldukları da yazılıydı ama çaydanlıklarım imzalı ya da sınırlı sayıda değildi. Bana ait bir şeyin ben olmadan okyanusa gitmesini düşününce garip hissettim. İmzalı ve sınırlı sayıda olduklarını belirten kısmı parmağımla gösterdim ve sordum. “Bu nedir?”

Dory Maud açıklamayı okudu. “Çaydanlıkları daha değerli kılmak için yaptık. İmzalaman ve sayı belirtmen çok vaktini almaz. Gel bir çay iç. Elizabeth birazdan homurdanmayı keser. Kardeşin nerede?”

“Vaktim yok,” dedim üzgün bir şekilde. “Şey... Kumru’yu sahile götürmem gerekiyor. Kutuları indirdikten sonra Finn’in, at arabasını dükkânın arkasına bırakmasında bir sakınca var mı?” Kumru ile ilgili bir şeyler sormalarını engellemek için kelimeleri hızlıca sıraladım ama zaten bana kulak astıkları yoktu, boşuna uğraşıyordum. Dory Maud kapıyı açtı ve kucağında Marti’yle bekleyen Finn’i fark etti. Kedicik ta Skarmouth’a kadar bizi takip etmişti.

“Umarım kıtlığın tadını çıkarırsın,” dedi Elizabeth. “O ilanın maliyeti zaten yeterince yüksekti, katalogları anakaradaki karılara postalamanın ne kadara mal olacağını hiç düşündün mü?”

“Katalogu onlar ödeyecek,” dedi Dory Maud. “İlanda bu açıkça belirtiliyor ve bunu sana göstereli daha bir saat bile olmadı. Gözlerini kargalar yemeseydi görebilirdin. Finn Connolly, içeri gelsene. Neden buraya kedi getirdin? Onu da mı satacaksınız? Durumunuz o kadar kötüleşti mi?”

“Hayır, efendim,” dedi Finn dükkâna girerken. Bereket tanrısının parmakları göğsüne çarpıyordu. Heykelden kurtulabilmesi için bir adım geri atıp yol verdim çünkü Finn’in bir anda heykele merak salıp bereketlenmesini istemiyordum.

“Gerçekten hemen gitmem gerekiyor,” dedim. Kaba konuş-
tuğumu düşünmelerini istemiyordum.

“Nereye gidecektin?” diye sordu Dory Maud.

“Belki ben de Bay Davidge’ye telefon etmeliyim,” dedi Eliza-
beth merdivenlerden. “O zaman ben de faturaları dert etmem. Bu
işlerin raconu nedir, kardeşim? ‘Bay Davidge, matbaanıza ihtiyacım
var,’ gibi bir şey mi diyeyim?”

Dory Maud kız kardeşine dönüp neşeli bir şekilde, “Kes artık,
koca inek,” diye bağırdı.

Finn fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı. Martı da öyle. Dory
Maud hevesli bir şekilde kardeşimi kolundan tuttu ve zorla dük-
kânın arka tarafına, çaydanlıkların olduğu yere götürdü.

“Güle güle,” diye fısıldadım Finn’in arkasından. Kardeşimi
bu kadınların eline bıraktığım için biraz kötü hissediyordum ama
en azından çay içmiş olacaktı...

Dışarı çıktım ve kapı arkamdan kapandı.

Kapının dibinde sabırla bekleyen Kumru dışarı adım attığımı
görünce başını kaldırdı. Finn at arabasını sökmüştü ama kayışlar
hâlâ Kumru’nun üzerindeydi. Kumru’nun yarış atına benzer bir
yanı yoktu.

Saçımı yeniden atkuyruğu yapmaya çalıştım ama iki üç düzine
saç teli daha tokaya girerken dışarı kaçtı.

Muhtemelen benim de jokeye benzer bir yanım yoktu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

S E A N

Kumsalda bir kız vardı.

Rüzgâr okyanus kıyısında sisi parçalara bölmüştü, bu yüzden adanın geri kalanının aksine atlar ve binicileri kumda epey rahattı. Burun kayışlarının kopçalarını, dizginlerin püskülerini ve ellerin gerilip sarsılmasını görebiliyordum. Bugün antrenmanın ikinci günüydü ve bugünden sonra bu işin şakası yoktu. Antrenmanın ilk haftası dans partnerlerinin kimin daha güçlü olduğunu gördüğü, süslü ve kanlı bir dans festivali gibiydi. Binicilerin tılsımların at üzerinde işe yarayıp yaramayacağını, denize ne kadar yaklaşırlarsa tehlikeli olacağını ve su atlarını düz bir parkurda dörtnele koşmaya nasıl ikna edeceklerini gördükleri hafta. Atlarından düşüp saldırıya uğradıkları hafta. Bu gerilimli kurlaşma kesinlikle yarışa benzemiyordu.

İlk başta olağandışı bir şey fark etmedim. Gri *capaill'*ını ince bir çubukla döven Privett, yarışçıların işine yaramayacak tılsımlar satan Hale ve siyah kısağı tuzlu suya ilerlemeye çalışırken kayışın ucunda boş bir poşet gibi savrulan Tommy Falk.

Ve şu kız. Uçurumun yanındaki yoldan bakarken onu ve boz kısağını görünce afalladım ama kız olduğu için değil, okyanusta olduğu için şaşkındım. İkinci gün herkesin korktuğu, insanların ölmeye başladığı ve kimsenin dalgalara yaklaşmadığı gündü. Fakat

kız atını dizleri suyun içinde kalacak kadar derin bir yerde tırıs koşturdu. Korkmuyordu.

Yavaşça yoldan aşağı, kumsala indim. Corr'un bugün yaramazlık yapma ihtimalini tırıs koşturup sakinleşmesini sağlayarak sıfıra indirdim. Ama iki kısarak ne Corr kadar yorgun ne de uysaldı. Yana doğru her hareket ettiklerinde toynakları tıngırdıyordu; onlara karşı gardımı hiçbir zaman indirmemem gerektiğini hatırlamama yardımcı olsun diye bileklerine minik ziller bağlamıştım. İki kısardan daha beter olanının kışında siyah, file şeklinde kumaş bir aksesuar vardı. Babamdan bana yadigâr kalan kumaş, iplikten ve yüzlerce iç içe geçmiş ince demir halkadan dokunmuştu: Zincir kısmen yas elbisesi kısmen de örme zırh vazifesi görüyordu. Bu gibi şeyleri Corr'a asla giydirmiyordum çünkü onun huzurunu kaçırıp tedirgin etmek istemezdim zaten birbirimizi öyle bir şeye ihtiyaç duymayacak kadar iyi tanıyorduk.

Şimdi suya biraz daha yaklaşınca kızın neden bu kadar cesur olduğunu anladım. Atı kum rengi tüyleri ve ıslak yosun gibi simsiyah bacaklarıyla sıradan bir ada midillisiydi. Karnına bakınca epey Thisby çimeni yediği ama gerçek anlamda doymadığı anlaşılıyordu.

Kumsalımda ne işi olduğunu öğrenmek istiyordum. Ve neden kimsenin ona bulaşmadığını. Fakat diğer atların hepsi onun varlığından haberdardı. Kulakları dik, boyunları geriye çekilmiş ve dudakları kıza ve midillisine doğru büzülmüştü. Tabii alacalı kısarak da burada, açlığını ve tutkusunu anlatan çığlıklar atıyordu. Gorry'nin alacalı kısrağı bırakmayacağını tahmin etmem gerekirdi.

Alacalı *capaill*'in çığlığını duyan boz ada midillisi korku içinde kulaklarını ensesine doğru yatırdı. Buradaki canavarlara yem olacağını ve alacalı kısrağın çığlığının ölümün habercisi olduğunu biliyordu. Kız elini uzatıp atın boynunu sıvazladı ve sakinleşmesini sağladı.

İstemeyerek de olsa dönüp kendi işimle ilgilendim. Ağzımda tuz tadı vardı ve atları ne tarafa götürürsem götürüyüm rüzgâr bir

şekilde beni buluyordu. Bugün kimsenin ısınamayacağı o günlerden biri olmalıydı. Uçurumda dev bir baltayla bölünmüş gibi görünen derin bir yarık gördüm, kısrakları ve Corr'u oraya götürdüm. Yarığın ağzında rüzgâr uzaklarda bir yerde birileri ölüyormuş gibi sessiz çığlıklar atıyordu. Kumda bir daire çizip içine tükürdüm.

Corr beni izliyordu. Kısraklar okyanusu, ben de kızı izledim.

Deri çantamı açıp mumlu kâğıt destesini çıkarırken kızın buradaki varlığının gizemini çözmeye çalıştım. Çizdiğim dairenin içine et parçaları attım ama kısraklar etlere dokunmadılar. Okyanustaki midilliye ve kızı izliyorlardı. Onlar için daha iştah kabartıcı bir menüydü.

Çanta omzumda, yarığın ağzına gidip kollarımı önümde kavuşturdum, at ve insan kargaşası arasında bir boşluk açılmasını bekledim. Kızı ve atını tekrar görebilmek istiyordum. Kızın atının hiçbir özelliği yoktu. Hem de hiç. Ortalama bir kafası ve yeterince dayanıklı kemikleri vardı. Güzel bir midilliydi. Ama *capaill uisce*'lara kıyasla bir hiçti...

Kızın da hiçbir özelliği yoktu; küçük bir cüssesi, atkuyruğu yaptığı kızıl saçları var. Atı kadar korkmuyordu ama atından daha büyük tehlike altındaydı.

Kısraklarımdan birinin anırdığını duydum, dönüp çantamdan bir avuç tuz çıkarıp kısırağa doğru attım. Başını geri attı, tuzun bir kısmı yüzüne saçıldı. Gururu kırılrsa da canı yanmadı. Uzun uzun gözünün içine bakıp uslu durmazsa yine tuz atacağımı anlamasını sağladım. Bir doru kısırağıydı; hiçbir yerinde beyaz lekesi yoktu ki bu hızlı bir at olduğu anlamına gelirdi ancak henüz düz bir parkurda koşmasını sağlayıp gerçekten hızlı olup olmadığını görme fırsatım olmamıştı.

Okyanusa döndüm, rüzgâr yüzüme kum taneleri vuruyordu, gururumu kırsa da canımı yakmadı. Bu ironik durum karşısında hafifçe tebessüm ettim ve yakamı iki ucundan tutup kaldırarak enseme korudum. Kız midillisiyle suyun içinde daireler çiziyordu.

Bugün kimsenin ona yaklaşmayacağını bildiğini bir yer seçtiği için kendisini takdir etmeliydim. Kızı endişelendirmesi gereken tek şey *capaill uisce*'lar değildi elbette ve onun bunu zaten düşündüğü belliydi. Arada bir yaklaşan dalgaların kıvrımına bakıyordu. Kendisini avlamak isteyen bir su atını –dalgaya paralel yüzdüklerinde, suyun altında hızlıca ve sinsice ilerlediklerinde onları görmek neredeyse imkânsızdır– görebileceğini sanmıyordum ama yine de bakma ihtiyacı duyması çok doğaldı. Yakınlarda bir yerde bir adam inliyordu; ezilmiş, atın sırtından atılmış ya da ısırılmış olmalıydı. Sesinde acı ya da şaşkınlık vardı. Acının kumun altında yaşadığından, burada gömülü olup kanımızla sulandığından bihaber miydi bu adam?

Kızın dizginleri tutan ellerini ve kendinden emin oturuşunu izledim. At binmeyi biliyordu, Thisby'deki herkes gibi.

“Daha önce öyle bir şey görmediğine eminim,” dedi Gorry pürüzlü sesiyle. “Kızı gözleriyle soyup yedin, Sean Kendrick.”

Alacalı kısırağı hâlâ elinden çıkaramadığını görmeme yetecek bir süre Gorry'ye baktım, sonra biraz daha uzun bakıp alacalı kısırağı hâlâ elinden çıkaramadığını fark ettiğimi görmesini sağladım ve ardından başımı okyanusa çevirdim. Önümüzde birkaç at birbirine girmiş, kavga ediyordu. Azgın kediler gibi bağrışıp birbirlerine toynak atıyorlardı. Ziller çınladı. Kumsaldaki su atlarının hepsi suya hasret, heyecana hasretti.

Bir kez daha alacalı kısırağı baktım. Gorry kısırağın yularını bakır kablo ile düğümlemişti; ata gösteriş katmak dışında faydası olmayan bir detaydı.

“Kız yarışa katılmış,” dedi Gorry. Sigara içiyordu, elindeki sigarayla suyun içindeki kıızı işaret ediyordu. “Hem de o midilliyle. En azından öyle duydum.”

Sigarasının kokusu rüzgârın getirdiği kokudan bile beterdi. Kız midilliyle yarışa mı katılacaktı? Bir hafta geçmeden ölüp giderdi.

Alacalı kısrağın toynağıyla kumu deşti, gözücuyla onu izliyordum, dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. Burun kayışı ona lanet, bu ada ise mahpus gibi geliyordu. Hâlâ çürük et kokuyordu.

“Bu kısrağı satamıyorum, bunun için sana teşekkür ederim,” dedi Gorry. “Uzman tavsiyen için sağ ol, hah.” Ne diyeceğimi bilemiyordum. Canavar alım satımı yapıyorsan elindekini satamama riskin de vardı, kimsenin istemeyeceği bir canavarı elden çıkaramayabilirdin.

Ziller bir kez daha çınladı, kumsala bakmayı bırakıp sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştım. Benim kısraklardan ya da alacalıdan gelmemişti. At silsilesi içindeki bir attan geliyordu, sesteki aciliyet beni kendine çekti. Tehlike esintisiyle birlikte üstüme geldi ve uçuşumun beyaz kayalarında yankılandı. Bugün burada at sırtında yeteneklerini ispatlamak isteyen, yarışa hazırlanmak isteyen, atını daha hızlı sürmek isteyen bir sürü insan vardı. Ama en hızlı olmanın yarışa kadar hayatta kalmayı garantilemediğini henüz bilmiyorlardı.

Sadece hayatta kalanlar arasında en hızlı olmaları gerekiyordu..

Bir feryat ve dehşetle tiz bir kişneme yükseldi aniden. Jimmy Blackwell'i kabarık dalgalara doğru sıçrayan beyaz-gri aygırından düşerken gördüm. Blackwell yere düşünce yana yuvarlandı, seslerden ürkmüş bir çift su atının toynaklarından son anda kurtuldu. Blackwell nazaran daha yaşlı ve marifetli bir adamdı. Beş-altı tane Akrep Yarışı'na katılıp hayatta kalmayı başarmış biriydi.

“Sen de benim alacalı kısrağımın sorun yaratacağını söyleyip duruyordun,” dedi Gorry. Kahkaha attı.

Dinliyor ama aynı zamanda izliyordum. Blackwell kudurmuş kısrakların arasından sıyrılmaya çalıştı. İki vahşi at arasında küçük bir anlaşmazlık yaşanıyor gibiydi, dişlerini ve toynaklarını birbirlerine savuruyorlardı. Adamlardan biri atları birbirinden uzaklaştırmaya çalıştı ama gereğinden fazla şövalyelik taslıyordu. Keskin olmayan dişlerin tak diye birbirine çarptığını duydum ve adam oracıkta

parmaklarından oldu. "Hey!" diye bağırdı birisi ama arkasından başka bir şey demedi, tepki verme ihtiyacı duymuş ama söyleyecek başka bir şeyi olmayınca susmuş olmalıydı.

Tüm bu kargaşanın ötesine kaydı gözlerim, Blackwell'in aygırı suyun içinde yarı sıçrayarak yarı yüzerek ilerlemeye devam ediyordu. Etrafındaki su köpüklenip bembeyaz oldu. Aygır gözlerini boz ada midillisine ve sırtındaki kıza dikti.

Bir inleme duydum, önce bir çığlık olduğunu düşündüm ama sonra ismimi duydum. "*Kendrick nerede?*"

Birileri ölmek üzereydi.

Çantamı uçurumun dibine bıraktım ve koşmaya başladım. Topuklarım kumu eziyordu. İki kişiye birden yardım etmem mümkün değildi ve kumsaldaki kargaşa benim kontrol edemeyeceğim bir noktaya ulaşmıştı. Boz midilli karnına kadar suyun içindeydi ve beyaz aygır hemen arkasında şahlanıyordu. Ön ayakları kıza doğru indi. Kız dizginleri çekip atını kenara çekmeyi denedi ve atın dengesi bozuldu. Hem kız hem de kısrağın üstlerine doğru inen toynaklardan kurtuldu ama kız buz gibi suya düştü.

Köpükten yapılmış kanatları parçalanıp kopan ürkütücü bir Pegasus'u andıran *capaill uisce*'nin istediği de buydu. Cansız mercan rengindeki dişlerini gösterdi, kocaman kafası sudan çıkan kızın kafasına çarptı. Dişlerini kızın kapüşonuna geçirdi ve tekrar suya dalmaya hazırlanırken bacaklarıyla suyu dövdü. Suyun içindeydim, parmaklarım soğuktan uyuşmuştu. Tehlike dolu suyun içinde aygıra doğru yüzdüm ama çok yavaş kalıyordum. Kız defalarca suyun altında kalıp çırpınarak yüzeye çıktı.

Aygırın su yüzeyine saçılmış kuyruğunu tutup ona iyice yaklaştım. Sırtına oturdum, yelesinden bir tutam alıp sıkıca tutarak boynuna yaklaştım. Demir çubuğu belirgin damarlarında gezdirmek ya da atı saat yönünün tersine itmek için vakit yoktu. Kulağına fısıldayıp sakinleşmesini de sağlayabileceğim aşamayı çoktan geçmiştik. Sadece montumun cebinden bir avuç zehirli kızıl

ölüm böğürtleni çıkarıp hayvanın genişlemiş burun deliklerine bastırarak kadar vaktim vardı.

Devasa bacakları kasılarak suyu dövüyordu, dizlerinden biri kızın kafasını sıyırdı. Ama kızın su üstünde kalıp kalmadığını göremedim çünkü aygır burnundan kusuyor; yosun, denizanası ve mercan parçaları burun deliklerindeki kızıl böğürtlenlerin arasından fışkırıyordu. Aygır ölüm sancıları eşliğinde boğulurken onunla birlikte suyun dibini boylamamak için var gücümle direndim.

Kocaman açık ağzını bana doğru savurdu ve zaman aniden durmuş gibi çenesindeki sakalların ne kadar gür ve tuzlu su damlalarıyla süslenmiş olduğunu net bir şekilde gördüm.

Görüş alanım binbir renge büründü ve bu renklerin hiçbir gökyüzüne ait değildi.

Derken önce sesler, sonra görüntüler ve beraberinde hisler geri geldi: Kızın eli başımı suyun üstünde tutuyordu, okyanus suyu burun deliklerimi yaktı. Beyaz aygır tamamen etkisizdi, yelesi suyun içinde yavaşça dans ediyordu, dalgalar cesedini kumsala itti. Boz midilli sahildeydi ve endişeli, tiz bir sesle kıza doğru kişnedi. Su kana bulanmıştı ve kumun üzerinde, adamın parmaklarını kaybettiği yerde de kan vardı. Sahilde hâlâ bana seslendiklerini duydum ama yardımımı istedikleri için mi yoksa bana yardım etmek için mi bağırıyorlardı, emin değildim. Kız öksürdü ama ağzından su çıkmıyordu. Titredi ama bakışları hiddetliydi. Sevdiğim, güzel ve ölümcül bir capaill uisce'yı öldürmek zorunda kalmıştım ve o sırada az kalsın ben de ölüyordum. Tüm bedenimi ateş bastı ama kıza sadece şunu söyleyebildim: "Midillini bu sahilden uzak tut."

ON ALTINCI BÖLÜM

P U C K

Evin avlusuna geldiğimde hâlâ titreyip öksürüyordum. Kumru kendi gölgesinden bile tırsıyor, bir kukla gibi ürkek ve düzensiz hareket ediyordu. Arkasından kapadığım kapının sesi bile çayırın biraz daha ilerisine kaçmasına sebep oldu, kalçasını alçakta tutuyordu. Topallamadığı için şanslıydım.

Gözlerimi yumdum. *Ölmediği* için de şanslıydım.

Aygırın güç gösterisi sadece birkaç saniye sürmüştü, bir saniye daha sürseydi boğulabilirdim.

Kapıya yaslandım. Kumru'nun sakinleşip samanını yemesini bekledim ama sakinleşmedi, sonra ıslak giysilerimin içinde çok üşüyünce dayanamadım. İçeri girip üst üste giydiğim giysileri çıkarıp yenilerini giydim. Ama üşümeye devam ettim.

Kumru ölebilirdi.

Mutfığa gidip bir portakal ve çok değerli tereyağımızdan azıcık sürdüğüm bir dilim ekmek yedim. Portakalın fiyatı o kadar yüksekti ki normalde annemin tekniklerinden birini kullanarak meyveyi değerlendirmek için elimden geleni yapardım. Annem birkaç portakalla kek yapar, tereyağı ya da şekerli krema da ekleyip keki ziyafete dönüştürürdü, geri kalan portakallarla da marmelat pişirirdi. Portakalı sadece meyve olarak tükettiğimizde de onu parçalara bölüp paylaşırdık.

Ama portakalın tamamını yedim ve bitirdiğimde titremenin son bulduğunu fark ettim. *Capaill uisce*'nin dizinin çarptığı yer zonkluyordu.

Portakalın tadını tamamen alabilmek için işaretparmağımı yaladım ama ağzıma okyanus tuzundan başka bir tat gelmiyordu ve iyice asabım bozuldu. Bugün Kumru'yla kumsaldaki ilk günümüzdü ve vücudumun tamamı kumla kaplanmış ve bir de kafama darbe almıştım.

Daha birinci gün birilerinin beni kurtarması gerekmişti.

Sean Kendrick'i aklımdan çıkarmak için uğraştım ama aklım sert hatlı yüzüne ve deniz suyu yuttuğu için boğuklaşan sesine gidip duruyordu. O anı kafamda her tekrarlayışında yüzüm kızarıyordu ve utanca boğuluyordum.

Elimi alnımda gezdirdim, tuzdan dolayı pütür pütür olmuştu. Uzun, titrek bir nefes verdim.

Midillini bu kumsaldan uzak tut.

Pes etmek istedim. Tüm bunları Gabriel'la adada geçirebileceğimiz birkaç hafta daha kazanmak için yapmıştım. Neden? Yarışacağımı söylediğimden beri kendisini neredeyse hiç görmemiştim. Planım bir anda çok saçma geldi. Akşam eve gelmeye bile lütfetmeyen ağabeyim için tüm ada halkı önünde kendimi küçük düşürmüştüm ve muhtemelen ben de Kumru da ölecektik.

Havlu atma fikri hem rahatlattı hem de huzurumu kaçırdı. Tekrar kumsala gitme fikri dayanılmaz derecede itici geliyordu. Fakat yarıştan vazgeçtiğimi Gabe'e söylediğimi de düşünmek istemiyordum. Kırılacak gururumun kaldığını pek sanmıyordum ama hâlâ az da olsa vardı.

Birisi kapıya vurdu. Saçımı düzeltecek vaktim yoktu. Aslında saçımı düzeltmenin bir yolu olduğunu düşünmüyordum; şu anda saçlarım son derece yağlı ve tuzlu sudan ağırlaşmıştı. Kalbime kurşun dökülmüş gibi hissettim. Kapıdakinin iyi haberle gelmesine ihtimal dahi vermiyordum.

Kapı açıldı; Benjamin Malvern'di. Benjamin Malvern olduğunu biliyordum çünkü Kara Gözlü Kız isimli mekânda barın arkasındaki duvarda adamın imzalı bir fotoğrafı vardı. Bir keresinde babama fotoğrafın neden orada olduğunu sormuştum, babam da pub'ın açık kalabilmesi için adamın yüklü miktarda bağış yaptığını söylemişti. Ama bu birisinin imzalı fotoğrafını duvara asmak için yeterli bir sebep gibi gelmemiştii bana.

"Gabriel Connolly burada mı?" diye sordu mutfağa girerken. Kapıyı açık tutarak durdum. Thisby'nin en varlıklı adamı kollarını göğsünde kavuşturmuş, evimizin ortasında duruyordu. Önce mutfak tezgâhındaki kaosa, sonra salondaki şöminenin yanında duran dağılmış odun ve tezek yığınınna, ardından da babamın koltuğunun tepesine dikiğim eyere baktı. V yakalı yün bir kazak giymiş ve kravat takmıştı. Saçları gri ve çirkindi. Hoş parfüm kokusunu kısılandı.

Kapıyı kapamadım. Kapatsaydım onu içeri davet etmişim gibi hissederdim ama onu içeri davet etmedim.

"Şu anda değil," dedim.

"Ah," dedi Malvern. Etrafına bakmaya devam etti. "Sen kız kardeşisin."

"Kate Connolly," diyerek kendimi tanıttım elimden geldiğince uyuz bir şekilde.

"Evet. Sanırım çay içsek iyi olacak."

Masamıza oturdu.

"Bay Malvern," diye söze girdim ciddiyetle.

"Güzel, kim olduğumu biliyorsun. Zaman kaybetmeyeceğiz. Bak, işine karışacak değilim ama hava çok soğuk ve açık bir kapı soğuğu dışarıda tutmakta hiç başarılı olmaz."

Kapıyı kapattım. Çenemi de kapatıp çay demledim. Küçük düşmüş gibi hissettim ama bir yandan da meraklandım.

"Sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordum. Kibarlık seviyem beni memnun etmemiştii.

Konuşmaya başladığımda bakışlarını eyerden bana çevirdi. Bakışlarını biraz tehditkâr buldum. Adamın geri kalanı paralı, yaşlı bir adam gibi görünse de gözlerinden zekâ fışkırıyordu.

“Can sıkıcı işler,” dedi. Ama bunu keyifle söyledi.

“Can sıkıcı işlerinizi yaptırarak adamlarınız vardır sanıyordum,” dedim biraz ukalalık taslayarak. “Şeker ya da süt ister misiniz?”

“Tereyağı, süt ve tuz lütfen.”

Espri yaptığını gösteren bir yüz ifadesi göreceğimden emin bir şekilde dönüp adama baktım. Ama göremedim. Ona bakıp düşündüm de genel olarak esprili bir ifade takınan bir yüze sahip değildi zaten. Daha çok kâğıt paranın üzerinde göreceğim bir yüze sahipti. Çayını uzattım, tuzluğu ve küçük tereyağı tabağını da önüne bıraktım. Süt sürahisiyle birlikte masaya oturdum, tereyağından küçük bir parça alıp çayına atışını, sonra makul miktarda tuz ekleyişini, ardından sütü de ilave edip hepsini güzelce karıştırmasını izledim. Çayın üstünde kalın bir köpük oluştu. Bir keresinde buna benzer bir sıvının bir ineğin altından çıktığını görmüştüm. Çayı içeceğini düşünmüyordum ama içti.

Parmaklarını fincanın köşelerine yasladı. “Dışarıdaki midilli sizin mi?”

“Midilli değil, at,” dedim. “Boyu on beş karış.”

“Onu daha iyi beslersen daha iyi performans gösterir,” dedi. “O kalitesiz samandan yedirmezsene enerjisi artar. Saman göbeğini eritir.”

Daha iyi saman ve yemle enerjisi elbette artardı.

Ben de fasulye ve elmalı kek dışında bir şeyler yersem benim de enerjim artardı. Ama ikimizin de daha iyi şeyler yiyememesinin sebebi aynıydı.

Çayımızı içtik. Finn’in şu anda eve gelip Malvern’i mutfak masamızda otururken görüşünü hayal ettim. Tereyağı tabağının arkasında kırıntılardan minik bir piramit oluşturdum.

“Annen ve baban vefat etmişti, değil mi?” dedi Malvern.

Fincanımı masaya bıraktım.

“Bay Malvern...”

“Hikâyeyi zaten biliyorum,” diyerek sözümü kesti. “Olanları konuşmak istemiyorum. Ondan sonra ne olduğunu bilmek istiyorum. Siz üçünüz... üç kardeşsiniz, değil mi? Kendi başınıza nasıl geçiniyorsunuz?”

Annemle babamın bu durumda nasıl bir tepki vereceğini düşünmeye çalıştım. İkisi de nezaketlerinden ve usturuplu tavırlarından taviz veren insanlar değildi. Ben iki özellikten sadece birinde başarılıyım. Huzursuz bir şekilde yanıtladım. “İdare ediyoruz. Gabe otelde çalışıyor. Finn ve ben farklı işlerde çalışıyoruz. Turistler için ıvır zıvır boyuyoruz.”

“Çay almaya paranız yetiyor,” dedi ama gözleri kiler kapısında idi. Tereyağı tabağını aldığımda kilerin içinin ne kadar boş olduğunu gördüğünü biliyordum.

“İdare ediyoruz,” diye tekrarladım.

Malvern çayından son yudumu aldı –o garip karışımı bu kadar hızlı ve midesi bulanmadan içip bitirmeyi nasıl başardı hayret ediyordum– ve kavuşturduğu kollarını masaya koydu. Bana doğru sokuldu, parfüm kokusunu alabiliyordum.

“Evden çıkarma işlemi için geldim.”

Bir an için söyledikleri bir şey ifade etmedi, sonra anladım ve pat diye ayağa kalktım. Su atının dizinin çarptığı yer zonkluyordu. Malvern’in söylediğini kafamda tekrarladım.

Sözlerine devam etti. “Bir yıldır ev için kimse ödeme yapmamış, ben de gelip burada kimin yaşadığını bizzat görmek istedim. Tahliye kararını söylediğimde yüzlerinizi görmek istedim.”

Gerçek canavarlarla dolu bu adada, Malvern’in esas canavar olduğunu düşünüyordum. Kitlenip kalan dilimin tekrar hareket edebilmesi uzun sürdü. “Ben evin kirası ödeniyor sanıyordum. Bilmiyordum.”

“Gabriel Connolly işin aslını bir süredir biliyordu ve bildiği halde hiçbir şey yapmadı,” dedi. Sesi sakindi. Dikkatli bir şekilde tepkimi izledi. Adama çay ikram ettiğime inanmadım.

Ona bakıp dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Daha sonra pişman olacağım bir şey söylemeyeceğimden emin olmak istedim. Şu an bana en çok koyan şey ihanete uğramış gibi hissetmemdi: Gabe bir saatli bombanın üzerinde oturduğumuzu bunca zamandır biliyordu ama bize hiçbir şey söylememişi.

“Peki şu anda yüzümde ne görüyorsunuz? İstedğin şeyi bulabildiniz mi?”

Sesim meydan okurcasına çıkmıştı ama Malvern hiç oralı olmadı. Sadece başıyla hafifçe onayladı. “Evet. Evet, sanırım buldum. Şimdi bana şunun cevabını ver: Evinizi kurtarmak için sen ve kardeşlerin ne yapmayı göze alabilirsiniz?”

Birkaç yıl önce adada köpek dövüşleri yaygınlaşmış ve sorun teşkil etmeye başlamıştı. Canı sıkılan alkolik balıkçılar yetiştirdikleri köpekleri dövüştürüp birbirlerini parçalatıyorlardı. Şu anda o köpeklerden biriymdim sanki. Malvern beni dövüş çukuruna atmış ve ne yapacağımı görmek için kenardan izliyormuş gibi hissettim. Tırsacak mıyım yoksa saldıracak mıyım, görmek istiyordu.

Pes ettiğimi görüp keyiflenmesine izin veremezdim. İleride yapacaklarım bir anda netleşiverdi.

“Bana üç hafta verin,” dedim.

Malvern ne demek istediğimi anladığını lafı uzatmadan gösterdi.

“Yani yarışların bitmesini bekleyeyim,” dedi.

Benim gibi bir kızın yarışa katılmasının delilik olduğunu ve yarışta ya sonuncu olacağım ya da öleceğim için yine paramızın olmayacağını ve bu yüzden ay sonuna kadar beklemenin gereksiz olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Midillini bu kumsaldan uzak tut.

Başımınla onayladım.

“Kazanma şansın sıfır,” dedi art niyetsiz bir ifadeyle. “Özellikle de o midilliyle. Yarışa onunla katılmanın sebebi nedir?”

Midilli değil, at, dedim içimden. “*Capaill uisce* annemi ve babamı öldürdü. Yarışa su atıyla katılıp onların onuruna leke süremem.”

Gülümsemedi ama gülümsemeyi aklından geçirmiş gibi kaşlarını belli belirsiz kaldırdı. “Şerefli bir davranış. Yani sebep kimsenin sana su atı vermemesi değil, öyle mi?”

“Beşlik yapma şansım vardı,” diye parlardım. “Ama istemedim.”

Malvern tüm söylediklerimi düşündü. “Sadece birinci olursan para kazanacaksın.”

“Biliyorum,” dedim.

“Ve o ada midillisiyle birlikte bitiş çizgisini herkesten önce ilk geçen olacağına inandığın için tahliyeyle ertelememi bekliyorsun, öyle mi?”

Aptal fincanına ve aptal çayına baktım. Normal çay neyine yetmiyordu ki? Kim çayını tereyağı ve tuzla içerdi? Ancak adadaki işlerini satranç oynarcasına yöneten, sıkıcı ve yaşlı adamlar. “Bence neler olacağını merak ediyorsunuz. Zaten on iki ay beklemişsiniz.”

Malvern sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Cebinden bir kâğıt çıkardı, kâğıdı açıp masaya bıraktı. Resmi tahliye belgesiydi. En alttaki imzasını ve yanında babamın imzasını gördüm. “Ben eli açık bir insan değilim, Kate Connolly,” dedi.

Cevap vermedim. Karşılıklı birbirimizi süzdük.

İki parmağıyla belgeyi bana doğru itti. “Bunu ağabeyine göster. Sen öldüğünde yine geleceğim.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SEAN

Hepsi korku içindeydi.

Teknede, yarı arkaya dönük bir şekilde atın ilerleyişini izleyerek oturdum. Teknenin siyah gövdesinde beyaz harflerle *Deniz Kadar Kara* yazıyordu. Gelecek vaat etme potansiyeli olan, anakarada iyi paraya satılmaya hazır Esas isimli doru spor tayı teknenin peşinden yüzüyordu. Malvern'in George Holly'ye satmak isteyeceği taylardan biri olduğuna emindim. Esas birkaç kulaçta bir burnundan su çıkarıp nefes aldı ama yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Tekne de su da yavaş bir şekilde korunaklı koyun karşısına ilerledi. Buradaki tepeler sanki bir çocuk tarafından itilip kakılmış gibi eğimliydi ve dalgalar ile rüzgârın büyük bir kısmını kesiyorlardı. Teknenin motor gürültüsü tokat gibi yüzüme çarpıyordu.

Normalde yarış ayında böyle sıradan bir antrenmanı çok can sıkıcı bulurdum. Fakat bu sabah yaşanan tuhaflıklardan sonra şimdi kendi başıma oturup olanları düşünme fırsatı yakaladığım için iyi hissediyordum. Kızın aklı neredeydi çok merak ettim.

Koyun girişine baktım. Yeni elemanlardan biri, Daly, kumsalda nöbet tutuyordu. Teknenin motor gürültüsü ve Esas'ın homurtulu nefesleri arasında ava çıkmış sinsi bir *capaill uisce*'yi duymam mümkün değildi. Ama koy yeterince korunaklıydı ve suda egzersiz yapılırken bir kişinin nöbet tutması yeterli oluyordu. Yüzmek hay-

vanların güçlenmesi için etkili ama az yorucu bir egzersiz olduğu için kesinlikle riske değermi. Daly'nin elinde pek işe yarayacağını düşünmediğim bir pompalı tüfek vardı. Ama Daly'nin bir ağzı da vardı, tehlike görürse bağırıp bana haber verebilir ve ben de Esas'ı tam zamanında sudan çıkarabilirdim.

Daly anakaradan gelmiş, genç ve tedirgin biriydi. Gerçi tedirgin olmasını ukala olmasına tercih ederdim. O anda gözüm kulağım olmalıydı çünkü gözlerimi koyun dar girişinden ayıramazdım.

Esas yüzmeye devam etti. Doğumu sırasında ben de oradaydım, eklemleri yumuk yumuk, gözleri pörtlekti. Yüzerken bana bakmadı. Şu anda tek gayesi teknenin arkasında yüzmekti. Yeterince *capaill uisce* kanı taşıdığı için tek bir amaca odaklanmayı biliyordu. Daly'nin koy ağzını dikizlemesi gibi benim de Esas'ı yakından izlemem şarttı çünkü Esas'a kalsa yorgunluktan boğulana kadar yüzmeye devam ederdi.

Yarın Malvern oğlu Mutt için bir at seçmemi isteyecekte. Her yıl hazırlıkların üçüncü gününde karar vermemi isterdi ve her yıl Corr'u Mutt'a vermemi isteyecek diye korkuyordum.

Corr'u Mutt'a vermenin düşüncesine bile katlanamıyordum.

Esas ıslak yelesini boynundan ayırmak istercesine başını iki yana salladı. Yorulmaya başlamadığından emin olmak için başımı uzatıp yakından baktım. Suda egzersiz yapmak karada yapmaktan daha az yorucuydu ama yine de bitap düşmesini istemiyordum; yarın müşterilerin ona bakmaya geleceğini duymuştum.

Huzursuz hissediyordum. Nedeninden emin değildim. Kız yüzünden yıllardır takip ettiğim rutinim bozulduğu için mi, Mutt botlarıma işediği için mi, yoksa uçurumun dibindeki su seviyesinde az da olsa bir terslik olduğunu gördüğüm için mi, bilemiyordum. Su seviyesi olması gerekenden daha yüksekti. Hava açık ve pofuduk bulutlarla doluydu, fırtına çıkacaksa bile en az iki-üç günü vardı.

Ama huzursuzdum.

"Kendrick! Kendrick!"

İsmimi duydum. Motorun gürültüsü içinde ses boğuldu.
Kaşla göz arasında fark ettim.

Daly hilal şeklindeki küçük kumsalda, gemi kızağının dibinde, koyun girişinden uzakta bir yerde duruyordu. Neden yer değiştirdiğini düşünecek vaktim yoktu. Bağırın oydu.

Daly'nin yer değiştirmeden önce durduğu noktada başka birinin silüetini gördüm. Mutt Malvern. Beni izliyordu. Hayır... biraz ilerimdeki bir noktaya bakıyordu.

En fazla otuz metre ileride, suyun hafifçe alçaldığını gördüm.

Bunu daha önce de görmüştüm, sudaki bu ani ve garip alçalmayı biliyordum. İlk başta bir şeye benzemiyordu ancak yüzeyin altından devasa cüsseli bir şey müthiş bir süratle geçtiğinde tuzlu suyun verdiği tepkiydi.

Kıyıya dönebilecek kadar zamanım yoktu.

Esas arka ayaklarını geriye savurup başını geri attı.

Ve suya daldı.

Mutt Malvern kıpırdamadan duruyordu.

Ben de suya daldım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SEAN

Suyun içinde değil, kan içinde yüzdüm. Kan kalın bulut kümeleri gibi etrafıma yayılırken bir elim Esas'ın omurgasını buldu. Diğer elimde bir avuç zehirli böğürtleni hazır ettim. Yıllar boyunca bir su atını öldürmek için böğürtlen kullanmamıştım ama bugün ikinci kez onları elime alıyordum.

Esas'ın omurgası debeleniyordu, bacaklarından birini suda savurunca bir şey beni çekiyormuş gibi hissediyordum, akıntı beni aşağı sürüklemeye çalışıyordu. El yordamıyla Esas'ın yelesinin üst tarafına ulaştım. Ciğerlerim basınç altında sıkışıp küçülüyordu sanki.

Bir şey göremiyordum. Ama sonra görebildim.

Esas'ın gözü fal taşı gibi açılmıştı ve etrafı bembeyazdı. Ama beni göremedi. Kaygan, karanlık bir *capaill uisce* Esas'ın boğaz kayışını dişleri arasına almıştı. Oluşan bir yırtıktan dışarı akan kan buhar gibi suyun içine dağıldı. Diğer su atının bacakları düzenli ve maksatlı bir şekilde suyu dövüyordu. Benle ilgilenmiyordu bile. Çelik gibi sert çenesiyle kapıldığı tay varken, onun dünyasında küçük ve savunmasız bir yabancı olan Sean hiçbir tehdit teşkil etmiyordu.

Nefes almaya ihtiyacım vardı. Bir nefesten daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ağzımı kocaman açıp uzun bir nefes almaya,

sonra bir tane daha ve bir tane daha almaya ihtiyacım vardı. Ama önümdeki su atının uzun ve ince burun deliklerini gördüm. Elimdeki böğürtlenler sert ve ölümcüldü. Boğulup ölüşünü izleyebilirdim.

İki hayvanın da kafasının yanında Esas'ın yarasının köşesini gördüm. Tayın muazzam ve cesur kalbi zonklayan nabzımla eş zamanlı atıyor ve onu ölüme yaklaşıtıyordu.

Esas'ı kurtarmam mümkün değildi.

Doğumunu izlediğim nadide tay, su atlarına o kadar yakındı ki o da benim gibi okyanusu çok seviyordu.

Görüş alanımın uçlarında binbir renk dans ediyordu.

Esas'ı bırakmak zorundaydım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

P U C K

Finn’le uyumayıp Gabe’i bekledik. Fasulye haşladım; lanet olası fasulyeden başka bir şey yemiyorduk ve Gabe eve geldiğinde ona söyleyeceklerimi düşünüp içten içe heyecanlanıyordum. Finn pencerenin yanında boş boş oyalanıyordu, ne yaptığını sorduğumda fırtınayla ilgili bir şeyler söyledi. Kararan gökyüzü ufuktaki yüksek, ince ve yarı saydam bulutlar dışında açıktı. Kötü hava durumuna dair bir belirti yoktu. Finn her ne yapıyorsa neden yaptığını anlamak mümkün değildi. Neyin peşindeyse onu bırakmasını istemekle uğraşmadım bile.

Gabe’i beklemeye devam ettik. İhaneti içimde kaynıyordu, kabarıp taşana kadar kaynamaya devam edecekti. Bu kadar uzun süre sinirli olmak imkânsızdı... Beni için için yiyen şeyin ne olduğunu keşke Finn’e söyleyebilseydim. Ama Malvern’in tahliye için geldiğini ona söyleyemezdim. Kollarını kaşımaya ve zaten uzun süren sabah ritüellerini daha da uzatmaya başladı.

“Sence,” diye sordum rahat bir şekilde. Küçük tereyağı tabağını çevirip duruyordum, tabağın kenarındaki baykuş deseni bir bana bir Finn’e ve sonra yine bana baktı. “Morris’i satsak mı? Neden gülüyorsun?”

Pencere pervazında parmaklarını tıngırdattı. “Çalışmıyor ki.”
“Çalışsaydı?”

“Yarın tamir edebilirim,” dedi yarım ağızla. Pencerenin önünde bir şeylerle uğraşma bahanesiyle Gabe’in yolunu gözlediğini düşündüm. “Fırtına iyice bastırınca dışarıda olmak istemem.”

“Yağmur, evet, tabii,” dedim. “Morris’i satmaktan bahsediyorum. Ne dersin?”

“Şey, satma sebebimize göre fikrim değişebilir.”

“Yarışa hazırlanırken Kumru’ya daha iyi yemek verebilmek için.”

Finn cevap vermeden önce uzun ve acı veren bir sessizlik oldu. Sessizlik sürerken parmağını pervaz boyunca cama vurdu ve sonra yüzünü camın dibine sokup cam ile pervazın birleştiği yere baktı. Pencerenin fırtınaya hazır olduğuna karar verip deneyini sonlandırdıktan sonra lafa girdi.

“Daha iyi yemek o kadar pahalı mı?”

“Adada yonca yettiğini gördün mü?”

“Duruma göre değişir,” dedi. “Yoncanın nasıl görüldüğünü bilmiyorum.”

“Paslı beynin gibi görünüyor. Evet, pahalı. Anakaradan geliyor.” Onu terslediğim için az da olsa kötü hissettim. Canımın sıkkın olmasının sebebi Finn değil, Gabe’di. Malvern’in söyledikleri konusunda Gabe ile yüzleşme fırsatını kaçırmaya olası olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Uykuya yenik düşüp onu daha fazla bekleyemeyebilirim. Yarın tekrar kumsala gideceksem erken yatmam gerekirdi.

Finn kederli görünüyordu. Berbat hissettim. Belki satabileceğimiz başka şeyler vardı. Mesela pat diye ölüp durdukları için kesip akşam yemeğinde yiyemediğimiz beş para etmez tavukları satabilirdik. Gerçi hepsini satsak ancak bir balya saman alabilirdik. O para besleyici bir tahıl tanesine bile yetmezdi.

“Peki daha iyi beslenirse daha hızlı koşar mı?” diye sordu Finn.

“Yarış atları yarış atları gibi beslenmeli.”

Dory'nin bedava verdiği bir parça domuz etinin de dahil olduğu akşam yemeğimize baktı. "Madem gerekli, o zaman başka seçenek yok."

Sanki bacağına kesmesini istemişim gibi konuşmuştu. Ama nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordum. Ben Kumru'yu ne kadar seviyorsam o da Morris'i o kadar seviyordu. Onu meşgul tutan arabası da olmazsa geriye neyi kalırdı ki? Sadece pencereler kalırdı, evdeki beş pencere.

"Eğer kazanırsam," dedim, "arabayı geri alacak kadar paramız olur." Hâlâ hüzünlüydü. "Hatta iki tane alacak kadar paramız olur. Birisinin motoru bozulunca diğerini onu çekmek için kullanırsınız."

Yüzünde hayal meyal bir tebessüm belirdi. Masaya oturup fasulyeyi ve domuz etini yedik. Elmalı kek hakkında bir şey demeden hepsini yiyip bitirdik, Gabe'e hiç bırakmadık. Beş kişilik masada iki kişiydik. İçimde bu kadar büyük bir öfke varken uyuyabilecek miyim diye merak ettim. Gabe neredeydi?

Skarmouth'a giderken Finn'le bulduğumuz kafası kopuk koyun leşini düşündüm. Gabe fazla mesai mi yapıyordu yoksa yol kenarında bir yerde ölüp gitti mi nereden bilebilirdik ki? Aynı şekilde Gabe de evde ve güvende miyiz yoksa yol kenarında ölüp gittik mi nereden bilecekti?

En sonunda gerçeği açıkça söyleyebilen Finn oldu. "Gabe çoktan taşınıp gitmiş gibi."

YİRMİNCİ BÖLÜM

S E A N

Bu sefer gece hayal kurmak yerine yatakta uzanıp dairemin penceresinden görebildiğim gökyüzüne baktım. Şu anda kuru olsam da iliklerime kadar üşüyordum, denizin tamamını yutmuşum da deniz artık içimde yaşıyordu sanki. Kollarım ağrıyordu.

Esas'ın odaklanmış bir şekilde teknenin arkasında yüzmesini düşünüyordum. Hayır, düşündüğüm şey bu değildi. Esas'ın başını geriye atışını, gözlerinin beyazını ve köpürüp etrafımda pusa dönüşen suyun içinde yok oluşunu düşünüyordum.

Tekrar tekrar suya daldım. Tekrar tekrar zifiri karanlığı, dondurucu soğuğu ve çok geç kaldığımı, her şeyin çok hızlı olduğunu hissettim.

Tekrar tekrar Mutt Malvern'i kumsalda beni izlerken gördüm.

Benjamin Malvern'den henüz bir haber almamıştım ama yakında alırdım. An meselesiydi.

Kendrick! Daly'nin bağırarak beni uyarışı. Her şey için çok geçti. Yatakta daha fazla uzanamayıp kalktım. Kaloriferin demir kancasına astığım montum hâlâ ıslak ve kumluydu. Işığı açmadan pantolonumu ve yün kazağımı buldum ve ahıra inen dar merdivene yöneldim.

Anakoridora takılmış üç ampul küçük ışık daireleriyle kendi çevrelerini aydınlatıyordu. Geriye kalan her şey gölgelerin içinde

kalmıştı, nefes sesimin yok oluşu karanlığı gözümde daha da büyüttü. Safkan atlar ve yük beygirleri koridordaki adımlarımı duyuyordu ve umutlanarak hafifçe kişnediler. Bugün öğlen yaşadıklarımın sonu atlara bakamıyordum. Esas'ın doğumunda olduğu gibi bu atların da doğumu sırasında oradaydım.

Ama seslerini de duymazdan gelemedim. Aheste aheste saman çiğniyor ve bacaklarındaki kaşıntıyı gidermek için toynaklarını yere vuruyorlardı. Saman taneleri fısıldaşıyordu. Rahatlatan at sesleri.

Hepsinin yanından geçip koridorun sonundaki bölmeye girdim, Corr oradaydı. Işığın ulaşamayacağı bir noktada, eski ve kurumuş kan lekesi rengiyle duruyordu. Bölmenin köşesinden kafamı uzatıp içeri baktım. Kara atları gibi bütün geceyi saman çiğnemekle ya da homurdanarak geçirmiyordu. Bölmesinin ortasında tamamen hareketsiz ve kulakları dimdik bir şekilde duruyordu. Onun gözlerinde safkan atların asla sahip olamayacağı bir şey vardı: Son derece konsantre ve avcı karakterini ön plana çıkaran bir bakış.

Sol yanından bana baktı ve sonra bakışlarını arkama kaydırıp etrafı dinledi. Rahatlayıp huzur bulması mümkün değildi; kabarıp duran denizin sesi, ellerimdeki at kanı kokusu ve tedirginliğim onu tetikte tutuyordu.

Mutt Malvern'in Daly'nin yerinde ne işi vardı, bilmiyordum, *capaill uisce* koya girdiğinde nöbetçi noktasında olduğunu babasından saklayabileceğini nasıl sandığını da bilmiyordum. Esas'ı düşünüyordum yine, büyük ve yuvarlak gözlerini. Mutt sırf beni üzebilmek için, istediğini elde edebilmek için Esas'ı feda etmeye hazırdı.

Peki ben istediğimi elde edebilmek için neleri feda etmeye hazırdım?

"Corr," diye fısıldadım.

Kızıl aygırın kulakları bana doğru döndü. Gözleri siyah ve gizemli, okyanusun bir parçası gibiydi. Her gün daha da tehli-

keli bir şeye dönüşüyordu. Biz her gün daha da tehlikeli bir şeye dönüşüyorduk.

Çekip gidersem Mutt Malvern'in Corr'un binicisi olması fikrine katlanamıyordum.

Mutt bugün yaşananlardan sonra babasının beni işten atacağını düşünüyordu. Kovulmadan önce istifa edebilirdim. Böyle bir olasılığı düşünmek bile beni mutlu ediyordu, biriktirdiğim parayı da alıp Malvern ailesini ve sahip oldukları her şeyi geride bırakıp gitmek istiyordum.

Corr zar zor duyulan, kısık sesli ve gittikçe daha da kısılan bir inilti çıkardı. Su altında atılmış bir çığlık gibiydi. Ama Corr için bana yaklaşmak istediğini belirten bir işaretti. Benden karşılık bekleyen bir nidaydı.

Dilimi bir kere şaklattım ve Corr hemen sustu. İkimiz de birbirimize yaklaşmadık ama ikimiz de ağırlığımızı bir bacağımıza verdik. Derin bir iç çektim, o da iç çekti.

Corr olmadan hiçbir yere gidemezdim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

P U C K

Geçen gün kumsalda yaşadıklarımın yola çıkarak yeni bir plan geliştirdim. Cezir varken kumsalda tehlike altında kalmak yerine met varken su atlarının okyanustan çıkma ihtimalini göze almaya karar verdim. Bu yüzden saatimi sabahın beşine kurdum ve Kumru daha doğru dürüst uyanamamışken onu eyerledim.

Gabe çoktan gitmişti. Gece eve gelip gelmediğinden bile emin değildim. Tehlikeli ve karanlık bayıra müteşekkirdim çünkü Gabe'in yokluğunun bizim için ne anlama geldiğini düşünerek zihnimi meşgul etmek istemiyordum.

Uçurumun dibinde biraz daha yavaş hareket etmek zorunda kaldım, yükselen suda Kumru'yu yanlışlıkla kaya parçalarına doğru sürmek istemiyordum. Az da olsa aydınlatan ışık, Kumru'nun nefesine yansdı ve nefesinin beyaz ve katı bir maddeymiş gibi görünmesine sebep oldu. Hava çok karanlıktı, denizi görmekten ziyade duyabiliyordum. *Şışşışıttt, şışşışıttt*, dedi deniz, yaramaz bir çocukmuşum ve o da benim annemmiş gibi. Gerçi deniz annem olsaydı öksüz olmayı tercih ederdim.

Kumru temkinli ve gözleri sudaydı. Su seviyesi düzgün antrenman için olması gerekenden yüksekti. Şafak en sonunda sökünce su geri çekilip elli-altmış metrelik kumlu alanı binicilerin kullanımına açacak ve okyanustan uzak kalabilecekleri bir mesafede rahatça

antrenman yapabilmelerini sağlayacaktı. Ama şu anda dalgalar hiddetli ve yakındı, vücudumu uçurumun duvarına doğru yana yaslamama sebep oldu.

Hiç cesur hissetmiyordum.

Su seviyesi yüksek, hava karanlıktı ve kasım ayına az kaldığını gösteren gökyüzünün altındaydık; şu anda Thisby'ye yakın suların altı bir sürü *capaill uisce* ile dolu olmalıydı. Bu karanlık kumsalda Kumru'yla savunmasız olduğumuzu biliyordum.

Şu anda suyun altında bir su atı olabilirdi.

Kalbimin boğuk sesi kulaklarımda zonkladı. *Şışışşt, şışışşt*, dedi deniz ama denize inanmadım. Kamçımı hazırladım. Kumru kulaklarını dalgalardan ayırmadı. Kumru'ya hemen binmedim. Denizde bir hayat belirtisi var mı diye kulak kabarttım. Sadece okyanus vardı. Su bir anda parladı, kurnaz bir tebessüm gibiydi. Bir su atının kıvrımlı omurgası olabilirdi.

Öyle olsaydı Kumru anlardı. Ona güvenmek zorundaydım. Kulakları hâlâ dimdikti. Dikkatliydi ama ürkek değildi. Şans için tozlu omzunu öptüm ve sırtına bindim. Elimden geldiğince kıyıya yakın bir noktaya sürdüm. Ama çok uzaklaşırsam kum yerini çakıllara ve taşlara bırakacak, at sürmek imkânsız bir hal alacaktı. Suyun içine doğru gidersem de *şışışşt, şışışşt* diyen denizin eline düşecektim.

Isınması için Kumru'ya tırıs giderek daire çizdirdim. Bedenimin rahatlamasını ve bulunduğu yeri unutmasını bekledim ama yapamadım. Suda gördüğüm her yansıma irkilmeme sebep oldu. Bedenim karanlık okyanusun tehlikeli olduğunun farkında olduğunu bas bas bağıırıyordu. Ergenlik çağına girdiğimizde anlatılan hikâye geldi aklıma. Kumsalda gizlice buluşan iki genç âşık pusuda bekleyen bir su atı tarafından kapılıp denize çekilmiş. Tüm Skarmouth gençliğinin ders çıkarması gereken bir masal olduğu düşünülürdü. Bize öpüşmeyi öğretecek bir masal.

Ancak hikâye sınıfta anlatıldığında ya da tezgâh başı muhabbetlerde duyduğumda bana hiç gerçekçi gelmezdi. Oysa şimdi

kumsalda taahhüt gibiydi. Ama şimdi bunu düşünemezdim. Vaktimi akıllıca kullanmam gerekiyor. Çamurlu otlakta olduğumu düşünüp rahatlamaya çalıştım. Geçmek bilmeyen dakikalar boyunca Kumru'yla antrenman yapmaya devam ettik, onu bir o yana bir bu yana tırıs koşturdum ve sonra bir o yana bir bu yana eşkin koştum. Arada bir durup kulak kabarttım. Karanlığın içinde daha da karanlık bir şey varsa duymak istiyordum. Kumru iyice sakinleşti ama hâlâ titriyordum. Hem hava soğuk olduğu için hem de hâlâ gerginlikten kaskatı kesildiğim için. Şafak ufukta kendini hafiften belli ediyordu. Diğer biniciler de birazdan burada olurdu.

Kumru'yu durdurup dinledim. Denizin sesi dışında bir şey duymadım.

Uzun, çok uzun süre bekledim. Ama sadece denizin sesini duydum.

Ve Kumru'nun sırtına atlayıp onu dörtmala koşturdum.

Keyifle öne atıldı. Heyecanı kuyruğunun savrulmasına sebep oldu. Yan tarafımızdaki dalgalar uzun, karanlık ve bulanık bir çizgiye, uçuşumun kayalıkları da şekilsiz gri bir duvara dönüştü. Şimdi okyanusun sesini değil, sadece Kumru'nun toynaklarını ve homurtulu nefesini duyuyordum. Atkuyruğu yaptığım saçım tokadan kurtuldu ve minik kırbaçlar gibi yüzüme vurdu. Kumru dörtmala gitmenin verdiği katıksız heyecanla bir kere, iki kere sıçradı ve ben de ona güldüm. Sonra onu çevirip geldiğimiz yoldan geri koşturdum. Uçuşumun tepesinde birinin durup bizi izlediğini görür gibi oldum ama tekrar baktığımda kimseyi göremedim.

Bu sabah yeterince çalıştığımıza karar verdim. Kumru da ben de nefes nefeseydik. Deniz seviyesi alçaldı. Diğer biniciler henüz kumsala gelmemişken işimiz çoktan bitmişti.

Belki de bu antrenman gerçekten işe yaradı.

Ne kadar hızlı koştuk, bilmiyordum ama o anda bunun bir önemi yoktu. Her şeyi tek seferde başarmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

S E A N

Günün bu saatinde çayevinin ikinci katında kimse yoktu. Sadece ben, üstü örtülü ve vazoda devedikeni çiçeğiyle süslenmiş küçük masalar vardı. Uzun, dar, alçak tavanlı bir yerdi, konforlu bir tabutu ya da basık bir kiliseyi andırıyordu. Arkamdaki pencerenin pembe dantelli tüllerinden her şey gül rengi tonlarında parlıyordu. İçerideki en karanlık şey bendim.

Mekân sahibinin kızı Evelyn Carrick oturduğum masanın dibinde duruyordu ve ne istediğimi sordu. Yüzüme bakmadı ama aldırış etmedim çünkü ben de ona bakmadım. Masa örtüsünün üzerinde, önümde duran, üzerinde yazılar olan küçük kartona baktım.

Menüde birkaç Fransızca kelime gördüm. Dilimizde yazılmış içecekler de uzun ve detaylı bir şekilde açıklanmıştı. Çay sipariş etmek istesem bile hangisinin çay olduğunu anladığımdan emin değildim.

“Biraz bekleyeceğim,” dedim.

Kız tereddüt etti. Yabancı bir nesneyle karşılaşmış bir at gibi gözlerini bir saniyeliğine bana çevirip sonra yine kaçırdı. “Montunuzu alabilir miyim?”

“Kalsın,” dedim. Gece boyunca kaloriferin üzerinde kuruduğu için tuzlu suyun ve kurumuş kan lekelerinin de etkisiyle montum sertleşip kırıışmıştı.

Kumsalda geçirdiğim her gün montuma işlenmişti sanki. Kızın küçük, beyaz elleriyle montuma dokunduğunu hayal edemiyordum.

Masanın diğer tarafında peçete ve fincan altlığıyla karmaşık ve gerekli bir şey yapıyormuş gibi görünüyordu. Sonra usulca dar merdivenlerden indi. Ayaklarının basamaklarda çıkardığı sesi dinledim; her adımda basamaklar kütürdeyip gıcırdadı. Market ile postanenin tam ortasına sıkışmış, uzun ve dar çayevi Skarmouth'daki en eski binalardan biriydi. *Minik Sancı* gibi garip isimli çayları olan bir yere dönüşmeden önce ne olarak kullanıldığını merak ettim.

Malvern kendi ayarladığı randevuya geç kaldı, geç kalması zaten beklediğim bir şeydi ama böyle bir yerde buluşmayı beklemiyordum. Başımı çevirip pembe tüllü pencereden dışarı, aşağıdaki sokağa baktım. Uzun boyunlu birkaç turist daha şimdiden ortalıkta dolaşıyordu, festival yaklaşmıştı ve birkaç sokak ötede prova yapan trampetçilerin sesini duydum. Birkaç güç içinde sokaklar gibi çayevinin bu katı da tıklım tıklım olacaktı. Festivalin sonunda diğer biniciler gibi ben de geçit töreninde yerimi alacaktım. Tabii hâlâ kovulmamış olursam. Bileğimi görebilmek için montumun kolunu hafifçe yukarı çektim; montun taşlaşan kumaşı sabahki antrenman boyunca derime sürtmüştü. Bu sabah atlar yine birbirine girmişti ve yine araya girmek zorunda kalmıştım. Keşke Gorry alacalı kısırağını satma sevdasından vazgeçseydi; kısrağın etrafındaki atları kötü etkiliyordu.

Basamaklar kütürdeyip gıcırdıyordu ama bu sefer Evelyn'den daha ağır bir geri geliyordu. Benjamin Malvern içeri girdi ve ayağa kalkıp onu karşılayana kadar masanın dibinde dikildi. Hayatı boyunca hep zengin olmuş Malvern'in kendine has, bakımlı bir çirkinliği vardı. Koca kafalı, pahalı bir yarış atı gibiydi. Cilalı tüyler, parlak gözler, topaç burun ve şişik dudaklar.

"Sean Kendrick," dedi. "Nasılsın?"

"Fena değilim," diye cevapladım.

“Deniz nasıl?” Bana empati duyduğunu göstermek için kendince espri yapmıştı ve maaş verenim olduğu için kendimce espriyi komik bulmuş gibi davrandım.

Belli belirsiz gülümsedim. “Her zamanki gibi iyi.”

“Oturalım mı?”

Önce onun oturmasını bekledim ve sonra oturdum. Menüü eline aldı ama okumadı.

“Eee, festival bu hafta sonu, hazır mısınız?”

Basamaklar bir kez daha gıcırdadı, bu sefer gelen Evelyn’di. Malvern’in önüne içi köpüklü bir sıvıyla dolu bir fincan bıraktı

“Siz ne istersiniz?” diye sordu bana bir kez daha.

“Bir şey istemiyorum.”

“Nezaketen bir şey istemiyor, canım,” dedi Malvern kıza. “Sen ona bir fincan çay getir.”

Evelyn’e bakıp başımla onayladım. Malvern kızın uzaklaştığını fark etmiş gibi görünmüyordu.

“Zaten can sıkıcı işlerden bahsedeceğiz, çay içmeyerek daha da can sıkıcı bir hale sokmamıza gerek yok,” dedi Malvern. Köpüklü garip çayından bir yudum içti.

Durgun ve sessizdim.

“Konuşmayı pek sevmiyorsun, Sean Kendrick,” dedi. Prova yapan Akrep trampetçilerinin sesi geliyordu, içinde bulunduğumuz pembe ortamla uyumlu, hafif tempolu ve yükselen bir ritim çalıyorlardı. Malvern dirseklerini masaya koyup öne yaslandı. “At işine nasıl girdiğimi sana anlatmamıştım, değil mi?”

Gözlerine baktım.

Devam etti. “Genç ve yoksul bir adalıydım. Ama başka bir adadaydım. Ayakkabılarım ve yara berelerim dışında hiçbir şeyim yoktu. Caddenin sonunda at satan bir adam vardı. Soylu atlar, ihtiyarlamış atlar ve gösteri atları satıyordu. Her ay bir açıkartırma olurdu ve aklının almayacağı kadar uzak yerlerden insanlar gelirdi.”

Durup baktı, bu adada doğup bu ada dışında bir yere gitmediğim için üzgün olup olmadığını görmek istedi. Ama aradığını bulamayınca devam etti. “Bir gün Midas değmiş misali altın sarısı bir aygırı açkarktırmaya çıkarmıştı. On yedi, on sekiz karış boyu, aslanınki gibi gür yelesi ve kuyruğu vardı. Onu avluda görünce bir atın nasıl görünmesi gerektiğini anlamıştım ama şöyle bir sorun vardı: Ata kimse binemiyordu. Dört biniciyi sırtından atmış ve bir tanesini öldürmüştü. Günde dört ile sekiz balya arası saman yiyordu ve kimse insan öldüren, binilmesi neredeyse imkânsız bir ata dokunmak istemiyordu. Ben de satıcıya atı hizaya sokabileceğimi ve bunu başarırsam beni işe alacağını ve yoksulluktan kurtulacağımı söyledim. Adam beni yoksulluktan kurtarma sözü veremeyeceğini ama hayatta olduğu sürece bana iş verebileceğini söyledi. Ben de altın aygırı aldım ve yularını taktım. Bir elbiseden bir parça kumaş kesip atın gözlerini bağladım ve sırtına bindim. Kırsal alanda onu dörtnala koşturdum, o gözü bağlı bir attı, ben de bir kraldım. Atı uysallaştırıp adama geri götürdüm ve işi kaptım. Nasıl hikâye sence?”

Malvern’e baktım. Tuhaf çayını dudaklarına götürdü. Tereyağı kokusunu alabiliyordum.

“Sana inanmıyorum,” dedim. Malvern kaşlarını kaldırıncaya devam ettim. “Yani zamanında genç olduğuna.”

“Ben de espri anlayışın yok sanıyordum, Bay Kendrick.” Evelyn çayımı getirip önüme koyarken sessizce bekledim. Evelyn süt ya da şeker isteyip istemediğini sordu, başımı iki yana salladım. Malvern konuşmaya devam etmeden önce kızın merdivenlerden inip gitmesini bekledi. Boşalan fincanının üstünü ceset örter gibi peçeteyle örttü. “Oğlum bugün bir atın ölümüne sebep olduğunu söyledi.”

Öfke ateşli bir tokat gibi bir anda ağzıma ve göğsüme vurdu.

“Şaşırmış gibi görünmüyorsun,” diye ekledi.

“Çünkü şaşırmadım,” dedim.

Dışarıdaki Akrep trampetçilerinin tıkırtısı giderek yaklaşıyor ve yükseliyordu, aralarında kahkahalar duyuluyordu. Kahkahalardan birisi diğerlerine kıyasla biraz daha alçak sesli, daha çok espriyi anlamamış birisinin kaşlarını çatıp öylesine kıkırdayışı gibiydi. Malvern kaşlarını çatı ve yüzünden ziyade dışarıdaki görüntüyü net bir şekilde hayal ediyormuş gibi kafasını yukarı kaldırdı. Dörtnala koşan bir atın toynak seslerini andıran bir ritm tutturdular, şu anda Malvern yabancı bir adanın kırsal bölgelerinde ahır kadar büyük altın aygırı dörtnala koşturduğunu mu hayal ediyor diye merak ettim.

“Quinn Daly gördüklerini anlattı,” dedi. “Koyda Esas’a antrenman yaptırıyormuşsun. Dikkatin dağınıkmış. Aklın işte değil, çok uzaklardaymış ve sudaki tehlikeyi görececek durumda değilmisin.”

Dikkatim dağınıktı elbette. Kızıl saçlı kız ve ada midillisi ve vahşi kısraklar yüzünden kana bulanana kumsal. Malvern’in böyle bir şey için beni işten atacağını, hatta herhangi bir sebepten dolayı işten atacağını düşünmüyordum ama isterse yapardı. Bıçak sırtındaymışım gibi hissettim.

Malvern’le göz göze geldim. “Quinn Daly başka ne anlattı?”

“Matthew’in gelip kendisine nöbeti devraldığını ve koyu gözetleyeceğini söylemiş. Hemen sonra Esas’ın suya daldığını, senin de peşinden suya atladığını görmüş.” Masanın üzerinde ellerini birleştirdi. “Ama oğlumun anlattıkları farklı. Ya Daly’ye inanacağım ya da oğluma. Senin söyleyecek bir şeyin var mı?”

Dişlerimi sıktım. Bu kazanabileceğim bir oyun değildi.

Kelimeler ağzımdan zorla çıkıyordu. “Oğlunun aleyhinde konuşamam.”

“Zorunda değilsin,” diye karşılık verdi. “Montuna bakınca kimin doğru söylediğini anlayabiliyorum.”

İkimiz de sessiz kaldık.

Bir süre sonra Malvern devam etti. “Senin ne düşündüğünü biliyorum. Bu hayatta arzuladığın şey nedir?”

Soru karşısında hazırlıksız yakalandım. Kalbimi tüm çıplaklığıyla açabileceğim biriyle bir gün illa karşılaşırım diye düşündüm ama bu kişinin Malvern olduğu hiç aklıma gelmemişti. Tüm arzularımı ona anlattığımı hayal bile edemiyordum. O nasıl bana kendi arzularını anlatamazsa ben de ona anlatamazdım.

O beni izlerken, “Başımı sokabileceğim bir yer, elimde dizginler ve altımda kumsal,” dedim. Değiştirilmiş ve kırılmış gerçekler.

“Hmm, demek arzuladığın her şeyi zaten elde etmişsin.”

Oturmuş karşılıklı çay içerken asıl arzuladığım şeyin ondan kurtulmak olduğunu söyleyecek değildim ya.

“O aygırı uysallaştırılabilir çok oldu,” dedi. “Beni okyanusun ortasındaki bu perişan adaya götüren yola çıkmam hakkında etrafımdakiler ne düşünüyordu, bilmiyorum. Ama katettiğim yolu Matthew’un çıktığı yolla kıyaslayamam.”

Mutt Malvern’in ulaşabileceği birçok şey vardı ama sanırım ikimiz de Mutt’ın birgün dünya çapında ünlü bir besi çiftliğinin başına geçen imparatora dönüşmeyeceğini biliyorduk.

“Neyse, sence atların nasıl gideceğini bilecek kadar uzun sürer bu işin içinde misin?” Sahip olduğu su atlarından hangisinin en hızlı olduğunu sordu.

“İlk günümünden beri biliyorum.”

Malvern gülümsedi. Sevimli bir tebessüm değildi ama sevimsiz olmasının sebebi ben değildim. “Peki en yavaşı hangisi?”

“Beyaz lekesi olmayan doru kırsığı,” dedim tereddüt etmeden. Kırsığın ismini söylemedim çünkü henüz bir ismi yoktu. Biraz kararsız, deniz sevdalısı bir attı. Binicisinin isteklerini umursamadığı için hızlı değildi.

“Peki en hızlısı hangisi?” Bu sefer tereddüt ettim çünkü söyleyeceğim atı kasım ayında Mutt’a vereceğini biliyordum. Bu yüzden doğruyu söylemek istemedim ama doğruyu er ya da geç öğreneceği için yalan söylemenin de bir manası yoktu.

“Corr. Kızıl aygır.”

“Peki en güvenli olan hangisi?”

“Edana. Beyaz çizgili doru atı.”

Malvern cevabımı duyunca bana baktı. Konuşma boyunca ilk kez gerçekten bana bakıyordu. Ahırının üst katında büyümüş ve atlarını yetiştirmiş çocuğu ilk kez görüyormuş gibi kaşları çatıktı. Fincanıma baktım. “Neden Esas’ın peşinden suya atladın?”

“Çünkü benim sorumluluğumdaydı.”

“Senin sorumluluğundaydı ama sonuçta bir Malvern atıydı. At oğluma aitti.” Sandalyesini geri itip ayağa kalktı. “Oğlum Edana’ya binecek. Diğer doru atı serbest bırakabilirsin, tabii önümüzdeki seneye kadar güçlenip gelişeceğini düşünmüyorsan.”

Onaylamamı bekledi. Başımı iki yana salladım.

“Tamam o zaman, sal gitsin. Ve sen de,” fincanının dibine birkaç bozuk para sıkıştırdı, “Corr’a bineceksin.”

Her yılı bunu söylemesini bekleyerek geçiriyordum ve her yıl kararını verdiğinde rahatlıyordum.

Ama bu yıl hâlâ bekliyormuşum gibi hissettim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

P U C K

Bir sonraki gün öğle yemeği saatinden önce moralim çok bozuktuk. Uyandığımda Gabe'in çoktan gittiğini fark edince bu sorunu kendim çözmek gerektiğine karar verdim ve onu bulmak için Skarmouth Oteline gittim. Otele gittiğimde rıhtımda olduğunu, rıhtıma gittiğimde ise tekneye binip açıldığını, hangi tekne olduğunu sorduğumda da kahkahalar eşliğinde tekne yandı bitti kül oldu dediler.

Bazen erkeklerden nefret ediyordum.

Eve geri dönünce Finn'in başının etini yiyordum, Gabe'le artık hiç konuşamadığımızı söyledim. "Ben bu sabah konuştum," dedi. "Çıkmadan önce. Balık hakkında." Öfkemi bastırmayı başardım ama zar zor. "Onu bir sonraki görüşünde söyler misin, onunla konuşmalıyım," dedim. "Ne balığı?"

"Ne?" diye karşılık verdi Finn. Bir porselen köpek başına bakıp gülümsedi.

"Boş ver," dedim.

Su seviyesi öğlen yüksekken antrenman için Kumru'yu alıp kumsala götürdüm ama çok huzursuz ve tembel görünüyordu, çalışmak ister gibi bir hali yoktu. Şu ana kadar böyle isteksiz olduğu bir sürü gün olmuştu elbette ama önemli değildi. Şimdi de çok önemli sayılmazdı ama yarış gününde de böyle olacaksa

hiç uğraşmama gerek yoktu. Kumru'yu tekrar eve getirince çayırdaki serbest dolaşmasına izin verdim ve çitin üzerinden içeri bir tutam saman attım. Şu ana kadar önemsemesem de verdiğim samanın tatsız adaotu olduğunu biliyordum. Kumru'nun saman göbeğine ters ters baktım ve evin kapısını açtım.

"Finn?"

Evde değildi. Dışarıda Morris'i tamir etmekle meşgul olduğunu umuyordum. Şu lanet adada bir şeyler istediğim gibi gitsindi lütfen.

"Finn!" diye seslendim, bir kez daha cevap alamadım. Suçlu hissederek tezgâhtaki bisküvi kutusunu alıp salladım, içinde biriktirdiğimiz bozuk paralar tangırdıyordu. Paraları sayıp tekrar kutunun içine koydum. Kumru'nun daha iyi yemle neler yapabileceğini düşündüm. Paraları tekrar kutudan çıkardım. Sanırım bu parayla ancak bir haftalık kaliteli yem alabilirdik ve biriktirdiğimiz tüm parayı harcamış olurduk. Paraları kutuya geri koydum.

Evi her halükarda kaybedecektik, tabii bir çözüm bulmazsam.

Ellerimi yumruk yapıp teneke kutuya baktım.

Dory Maud'dan çaydanlıklar için avans isteyeceğim.

Bir miktar bozuk parayı kutuda bırakıp geri kalanını cebime doldurdum. Finn ve muhtemelen halen çalışmayan Morris olmadan Colborne&Hammond isimli çiftçi dükkânına gidecek bir araç bulmam mümkün değildi, dışarı çıkıp Kumru'yu kenara ittim ve annemin bisikletini çıkardım. Tekerlerin havasını kontrol ettim ve binip sallana sallana yol aldım. Çukurlara girmemeye özen gösterdim. Finn'in fırtına konusunda yanıltıcı olmasına sevindim çünkü Colborne&Hammond dükkânı Skarmouth'un da ötesinde, Hastoway'deydi. Bacaklarım yağmurda sıırıslamak ıslanmaktan olmasa da uzun yol tepmekten dolayı perişan olacaktı.

Çakıllı yoldan asfalta geçtim, araba geliyor mu diye arkama dönüp baktım. Yoldan çok sık araba geçmezdi ama bir keresinde Martin Bird'ün kamyonu Peder Mooneyham'a çarpıp onu yol

kenarındaki bir çukura düşürmüştü. Bu yüzden tedbiri elden bırakmadım.

Ben pedal çevirerek ilerlerken rüzgâr tam karşıdan, tepelerin arasından üstüme esti. Bisiklet devrilmesin diye öne doğru eğildim. Yol önümde ürkütücü çıkıntılardan sakınıyormuş gibi kıvrılarak ilerledi. Yol asfaltlandığında babam yolun yeni halini, bir yaraya ya da fermuara benzetmişti, donuk kahverengilerin ve yeşil tepelerin ortasından geçen siyah bir şerit misali. Oysa şimdi asfalt ve üzerindeki şeritler zamanla solmuş ve yol engebeli, eğimli arazinin bir parçasına dönüşmüştü. Yolda açılan kraterlerin daha koyu ziftle doldurulduğu yamalar da vardı. Kamufraj gibi görünüyordu. Geceleri yoldan sapmamak neredeyse imkânsızdı.

Bir motor sesinin rüzgârın sesinden ayrılıp arkamdan yaklaştığını duydum, arabanın geçip gitmesi için kenara çekildim.

Ama araba geçip gitmek yerine durdu. Bedford marka, ön farları ve ızgarası Finn'in kurbağa yüzünü andıran, Thomas Gratton'a ait büyük koyun kamyoneti idi.

"Puck Connolly," dedi Thomas Gratton açık camdan. Her zamanki gibi yüzü kıpkırmızıydı. Kapıyı açtı. "Öyle bisikletle nereye gidiyorsun?"

"Hastoway'e."

Bisikletten ne ara indiğimi anlamaya çalışırken, Gratton'ın bisikleti kaldırıp kamyonetin kasasına koyduğunu gördüm ve "Ben de oraya gidiyorum," dedi. Talih kuşunu görünce fırsatı tepmedim, yolcu koltuğuna geçtim, oturmadan önce bir teneke kutuyu, gazeteyi ve bir çoban köpeğini kenara itmeme gerekti.

"Ayrıca," dedi zorlanıyormuş gibi ihlayarak arabaya binerken, "bisküvim de var. Sen de biraz ye ki hepsini bitirmek zorunda kalmayayım."

Yola çıktık, bir bisküvi yedim, ikinciye de köpeğe yedirdim. Köpeği beslediğimi fark etti mi diye ve eğer ettiyse de buna kızıp kızmadığını anlamak için gözucuyla Thomas Gratton'a baktım

ama kendi halinde bir şeyler mırıldanıyor, kopup gidecekmiş gibi direksiyona sıkıca tutunuyordu. Onu karısı Peg ile yatakta uzanmış benim hakkımda konuşurken düşündüm ve kendimi onla aynı arabaya hapsederek hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Bir süre yola sessizce devam ettik. Kamyonet motor kayışı koparıp kaçıp gidecekmiş gibi zangırdıyordu, bu yüzden tam olarak “sessizce” yol aldığımız söylenemezdi. Arabanın çer çöple dolu olduğunu görünce sevindim; ortalıkta pastil ambalajları, boş süt şişeleri ve üzerine bulaşan çamurdan zamanla sertleşmiş gazete parçaları vardı. Düzenli bir ortam uslu ve tertipli olmam gerektiğini hissettirdi. Dağınık ortam ise benim doğal yaşam alanımdı.

“Kardeşin nasıl?” diye sordu Gratton.

“Hangisi?”

“At arabasıyla kahramanlık yapan.”

Derin bir iç çektim, köpek moralimi düzeltmek için yüzümü yaladı. “Ah, Finn’den bahsediyorsun.”

“Evet, epey azimli. Sence çıraklık yapmak ister mi?”

Kasabın çırağı olsa gerçekten çok iyi olurdu elbette. “Kan görmeye dayanamıyor,” dedim kahrolarak.

Thomas Gratton kahkaha attı. “O zaman yanlış adada yaşıyor.”

Daha önce bulduğum koyun leşi aklıma geldi ve huzurum kaçtı. Ve Finn’in kafayı Palsson pastahanesine takmasını düşündüm. Bir yerde çıraklık yapacaksa pastahane onun için en uygun yerdı. İstedığı gibi sıcak çikolata yapıp içine tuz dökerdi. Gerçi mahvedeceği mutfağı temizleyecek ikinci bir çırak daha işe almaları gerekirdi.

“Vay, bakın burada kim varmış?” dedi Thomas Gratton. Kimden bahsettiğini anlamam bir saniyemi aldı, uzun karanlık bir siluet yola paralel bir şekilde yürüyordu. Gratton kamyoneti durdurup camı indirdi.

“Sean Kendrick!” diye seslendi. İrkildim. Gerçekten de soğuktan öne doğru eğdiği omuzlarıyla, ensesini soğuktan korumak

için kaldırdığı yakasıyla Sean Kendrick'ti. "Böyle atsız atsız ne yapıyorsun?"

Sean hemen cevap vermedi. Yüz ifadesi değişmedi ama yine de yüzünde farklı bir duygu belirdi. "Kafamı boşaltıyorum."

"Peki nereye boşaltıyorsun?" diye sordu Gratton.

"Bilmem. Hastoway'e."

"Pekâlâ, istersen düşüncelerini arabada boşaltabilirsin. Biz de oraya gidiyoruz."

Bir an için bu adaletsizlik karşısında afalladım. Gratton beni Hastoway'e götürmeyi teklif etmişti ama şimdi onca insan varken bana "Midillini bu kumsaldan uzak tut," diyen Sean'la birlikte gitmek zorundaydım. Sean'ın da beni gördüğünü ve arabaya binme konusunda tereddüt ettiğini fark edince mutlu oldum. Onun gözünde ürkütücü olmak hoşuma gitmişti. Gözlerine dik dik baktım.

Fakat Gratton'ın ifadesi benimkiyle tezat oluşturmuştu ki Sean Kendrick önce yola baktı, sonra da arabanın diğer tarafına geldi. Benim olduğum tarafa. Gratton şoför kapısını açtı ve köpeğe arkaya geçmesini söyledi, köpek de sahibinin dediğini yaptı ama hepimize ters ters baktı. Köpekten boşalan koltuğa ben geçtim; şimdi Gratton'a çok daha yakın oturduğum için ambalajı yerlere dağılmış limonlu boğaz pastili gibi koktuğunu fark ettim. Bu sırada Sean kapıyı açıp içeri girerken kumsalda bana söylediği şeyi unutmadığımı, ondan çekinmediğimi ya da etkilenmediğimi ve tabii sandığından daha akıllı olduğumu belirtecek çarpıcı bir laf bulmak için var gücümle uğraştım.

Bana baktı.

Ben de ona baktım.

Bu kadar yakından bakınca neredeyse yakışıklı sayılamayacak kadar sert ve köşeli bir yüzü olduğunu fark ettim: Elmacıkkemikleri keskin köşeliydi, burnu jilet gibi sivriydi ve kaşları koyu renkti. *Capaill uisce*'larla çok vakit geçirdiği için elleri yara bere içindeydi.

Gözleri adalı balıkçılarınkı gibi güneşten ve denizden dolayı hep kısıktı. Vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Cana yakın değildi.

Bir şey demedim.

Bindi.

Kapıyı kapattı ve Thomas Gratton'ın devasa bacağı –ki bacağının da yüzü gibi kıpkırmızı olduğunu tahmin edebiliyordum– ve Sean Kendrick'in sert bacağı arasında sıkıştım. Kabinin boyutundan dolayı omuzlarımız birbirine değiyordu. Gratton un ve patatesten yapılmış, Sean ise taş, odundan ve bazen kıyıya vuran dikenli anemonlardan yapılmış gibiydi.

Sean'ın zıttı yönde yaslandım. Pencereden dışarıyı izliyordu.

Gratton ise kendi kendine mırıldanıyordu.

Arkadan çoban köpeğinin mızıldanışını duydum. Kamyonetin titreşimi köpeğin sesinin bölünüp kesilmesine sebep oluyordu.

“Duydum ki Mutt –Matthew– onun için seçtiğin attan hiç memnun kalmamış,” dedi Gratton keyifsiz bir şekilde.

Sean Kendrick sert bir şekilde başını çevirip Gratton'a baktı. “Kim demiş?”

Rüzgârda bağırırken değil, normal tonda konuşurken çıkan sesi beni nedense şaşırttı. Normalde görüldüğünden daha yumuşak biriymiş gibi çıkmıştı sesi. Saman ve at kokuyordu, bu onu biraz daha sevmeme sebep olabilirdi.

“Kendisi,” dedi Gratton. “Dükkânda yaygara çıkarmış. Kaybetmesini istiyormuşsun ve rekabete gelemiyormuşsun.”

“Hımm, şu mevzu,” dedi Sean küçümseyerek. Tekrar başını çevirip camdan dışarı baktı. Malvern'lere ait bir çayırın yanından geçtik, yeşilliğin içinde dört bir yana dağılmış damızlık güzel kısraklar vardı.

Gratton parmaklarını direksiyona vurdu. “Tabii Peg de onu bir güzel haşlamış.”

Sean tekrar Gratton'a döndü ama bir şey demeden bekledi. Böylece Gratton'ı konuşmaya ve daha çok anlatmaya zorladığını

ve bu şekilde çaktırmadan üstünlük sağladığını görüyordum, aynı tekniği öğrenip uygulayacağıma dair kendi kendime yemin ettim.

“Şey, demiş ki eğer senin kızıl aygırla yarışa katılsaymış o da senin gibi dört kez yarışını kazanırmış. Peg de yarışını kazanmanın sadece sürdüğün ata bağlı olduğunu sanıyorsan atlardan zerre anlamıyorsun demiş. Bu sabah Peg zaten epey sinirliydi çünkü bugün de güneş batıdan doğmadı.”

Güldüm, Gratton sesimi duyunca benim de arabada olduğumu hatırladı ve “Tabii rekabet için sadece Mutt Malvern’e ihtiyaın yok. Bizim Puck da seni epey zorlayacaktır,” dedi.

Thomas Gratton’ı bir gün yavaşça zehirleyerek ldrecekime dair kendi kendime yemin ettim. Koltuğun içine batıp gözden kaybolmak istedim. Ama bunu yapamayacağım için Sean’a ters bir bakış attım, bir şey söylemesi için meydan okudum.

Ama Sean bir şey demedi. Sadece yüzüme baktı ve kaşlarını hafifçe çattı. Sonra tekrar camdan dışarı baktı.

Hakarete uğrayıp uğramadığıma karar veremiyordum. Hiçbir şey dememesi kötü bir şey demesinden bile berbattı. Thomas Gratton’a döndüm ve Sean Kendrick’i umursamamaya çalıştım. “ırak aradığını söylemiştin, değil mi?”

“Doğru.”

“Beech yapamaz mı?”

“Beech yarışlardan sonra anakaraya gidecek.”

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

“O, Tommy Falk ve ağabeyin Gabriel hep birlikte gideceklerdi. Sana teşekkür etmeliyim, Puck, sayende Beech’le birkaç hafta daha geirebilecekiz. Sen de yarışlara katıldığın için ağabeyinin yarışların bitmesini bekleyecekini duydum. Bu yüzden bizimkiler de bekleyecek.”

Bazen Thisby’deki herkesin bizim ailede dönen işler hakkında bildiğimden çok daha fazlasını bildiğini düşünüyordum.

“Doğru,” diye onun dediğini tekrarladım. Gabe’in yalnız gitmediğini öğrenince nedense biraz daha moralim bozuldu.

“Tommy yarışa katılacak ama, değil mi?”

“Evet. Yarış sırasında burada olacağı için öyle karar verdi.”

“Beech gideceği için üzülüyor musun?” diye sorduktan hemen sonra biraz düşüncesiz bir soru sorduğumu düşündüm. Ama soruyu geri alamazdım.

“Ah, bu adada işler böyle yürüyor. Herkes burada kalamaz, zaten kalsalar adaya sığamazdık, kenarlarından taşar düşerdik, değil mi?” Gratton’ın ses tonu esprili sözcükleriyle uyuşmuyordu. “Hem herkes bu adaya ait hissetmiyor. Ama senin hissettiğin belli, değil mi?”

“Ben buradan asla ayrılmam,” dedim fevri bir şekilde. “Burası... burası benim kalbim falan gibi bir şey.”

Bu kadar duygusal bir yorum yaptığım için aptal gibi hissediyordum. Dışarıda, suyun ötesindeki kayalık minik adacıkları görebiliyordum. Yerleşim yeri olamayacak kadar küçük, mavi bir siluetti. Asla alışamadığım bir güzelliği vardı.

Üçümüz de sessiz, çok sessizdik. Derken Sean konuşmaya başladı. “Benim bir atım daha var, Kate Connolly, tabii yarışa su atıyla katılmak istersen.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

P U C K

Finn önündeki bisküviyi parmaklarıyla yavaşça ezip kırıntı haline getirirken beni izliyordu. “Yani Sean Kendrick su atlarından birini sana satacak, öyle mi?”

Fathom ve Oğulları’nın arka odasında oturuyorduk. Raflarla ve kahverengi kutularla dolu, zemini ancak ortasındaki çizik masa kadar geniş klostrofobik bir odaydı. Dükkânın geri kalanı kadar tereyağı kokmuyordu, küflenmiş karton ve eski peynir kokuyordu. Biz küçükken annem bize bisküvi verip bu odaya bırakır, dışarıda Dory Maud’la muhabbet ederdi. Finn ile birlikte kahverengi kutularda ne olduğunu sırayla tahmin ederdik. Hırdavat. Kraker. Tavşan patisi. Dory Maud’un görünmez sevgililerine ait cinsel organlar.

“Pek öyle denemez,” dedim başımı işimden kaldırmadan. Çoktan buz gibi olmuş bir çaya bakıcılık yaparken çaydanlıkları imzalayıp numaralandırdım. “Sadece teklifi değerlendiriyorum. Zaten tam olarak ‘satacağını’ falan söylemedi.”

Finn bana baktı.

“Ben de ‘alacağımı’ söylemedim,” diyerek bakışına karşılık verdim.

“Hani yarışa Kumru’yla katılacaktın?”

Çaydanlığın altına imzamı attım. *Kate Connolly*. Ama okulda sınav kâğıdına adımlı yazmışım gibi görünüyordu. Biraz daha gösterişli olmalıydı. Sondaki y harfinin kuyruğunu kavisli bir şekilde uzattım.

“Muhtemelen onla katılacağım,” dedim. “Sadece değeriendiriyorum dedim!”

Yüzüm kızardı ve sebebini bilmiyordum, bu da iyice sinirlenmemeye sebep oldu. Umarım tepemizdeki ampulden ve rafların üzerindeki küçük pencerelerden içeri süzülen solgun ışık yüzümün kızardığını belli etmiyordu. Devam ettim. “Atımı değıştirmek için en fazla iki günüm var. Hangisiyle katılacağımdan emin olmam gerek.”

“Sen de binicilerin geçit törenine katılacak mısın?” diye sordu Finn. Bana bakmıyordu. Bisküviyi tamamen parçalamış, kırıntıları bir araya getirip daha kalın ve küçük bir bisküvi oluşturmuştu.

Her yıl Akrep Festivali su atlarının denizden çıkmaya başlamasından bir hafta sonra düzenlenirdi. Ben şu ana kadar bu festivale sadece bir kez katılmışım, onda da gecenin ana etkinliği olan, binicilerin yarışa hangi atla katıldığını açıkladığı ve bahislerin coştugu geçit törenine kadar kalmamıştık.

Töreni düşününce bir anda karnıma kramplar girmeye başladı.

“Sahi, katılacak mısın?” Dory Maud’un sesi odaya doldu. Bir kaşı kalkık bir halde kapı eşiğinde duruyordu. Bir yerden çalınmış gibi duran bir elbise giymişti. Elbisenin kolları kurdeleliydi ve Dory Maud normalde kolları kurdeleli elbiseler giymezdi.

Ters bir şekilde ona bakıp kaşlarımı çattım. “Beni caydırmaya çalışmayacaksın, değil mi?”

“Törenden mi yoksa yarıştan mı?” Dory Maud masanın üçüncü sandalyesini çekip oturdu. “Anlamadığım şey şu,” dedi, “senin gibi zeki ve işe yarar bir kız nasıl olur da kendini aptal gibi göstermeye ya da öldürmeye bu kadar heveslenebiliyor?”

Finn bisküvisine bakarak gülümsedi.

“Geçerli sebeplerim var,” diyerek çıkıştım. “Ve lütfen annen baban görseydi çok üzülürdü gibi şeyler söyleme. Öyle şeyleri yeterince duydum. Söylenebilecek her şeyi duydum.”

“Bu kız bu hafta hep böyle atarlı mıydı?” diye sordu Dory Maud kardeşime. Kardeşim de başıyla onaylayarak cevapladı. Dory Maud bana dönerek devam etti: “Evet, baban hiç hoşnut olmazdı ama annen... kadıncağızın bir şey söyleme hakkı olmazdı. O kadar haylaz biriydi ki bir yarışlara katılmadığı kalmıştı.”

“Gerçekten mi?” diye sordum, annem hakkında biraz daha bilgi verir diye umutlandım.

“Muhtemelen,” diye yanıtladı. “Finn, neden yiyorsun onu? Kedi mamasına benziyor.”

“Evden getirdim.” Finn derin bir iç çekti. “Palsson Pastahanesinde tarçınlı tatlıları raflara diziyorlardı.”

“Ah, evet.” Dory Maud bir kâğıt parçasına bir şeyler karaladı. Elyazısı o kadar kötüydü ki bir insanın o kadar kötü yazabilmesi için üzerine çalışması gerektiğini düşündüm. “O tatlıların kokusu meleklerle kadar yükseliyordur.”

Finn’in yüzünde arzulu bir ifade belirdi.

Daha yeni satın aldığım saman ve yem suçlu hissetmeme sebep oldu. Parayı onlara değil tarçınlı tatlılara mı harcasaydım diye düşündüm.

“Dory Maud, çaydanlıklar için avans alabilir miyim?” diye sordum. İmzalı ve numaralandırılmış bir çaydanlığı ona doğru ittim ve boş durmadığımı görmesini sağladım. “At yemi pahalı.”

“Beni banka falan sandın herhalde. Ama cuma öğlen festival standımızı kurmaya yardım edersen avans verebilirim.”

“Teşekkürler,” dedim fazla minnettarlık göstermeden.

Bir süre sonra Finn, “Yarışa neden Kumru ile katılmadığını bir türlü anlamıyorum,” dedi.

“Finn,” diye çıkıştım.

“Ama öyle demiştin.”

“Para ödülünü gerçekten kazanma şansım olsun istiyorum,” dedim. “Su atları için düzenlenen bir yarışa su atıyla katılırsam şansım artar diye düşündüm.”

“Hımmm,” dedi Dory Maud.

“Kesinlikle,” dedi Finn. “Su atlarının daha hızlı olduğunu nereden biliyorsun?”

“Of, hadi ama.”

“Su atlarının her zaman düz bir çizgide koşmadığını kendin söylemiştin. Sırf bu işin uzmanı olan biri yap dedi diye neden şimdi fikrini değiştiriyorsun, anlamıyorum.”

Yanaklarımın yine ısındığını hissettim. “O uzman falan değil. Ve bir şey yapmamı istemedi. Sadece teklifini değerlendiriyorum dedim.”

Finn parmağını kırıntı yığınının o kadar sert bastırdı ki parmağının ucu beyazlaştı. “Prensip gereği su atına binmeyeceğini söylemiştin. Annemiz ve babamız için.”

Dory Maud yanımda olduğundan ve bu klasik Finn tavırlarından biri olduğu için düz bir ses tonuyla konuşuyordu ama yine de üzülp sinirlendiğini anladım.

“Evet ama prensipler karın doyurmuyor.”

“Zaten şey gibi... şey gibi zırt pırt değiştirirsen prensip de sayılmaz. Pat diye. Şey gibi...” Cümleyi tamamlayacak bir şey düşünememiş olsa gerek, bir anda ayağa kalkıp Dory Maud’un yanından fişek gibi geçerek odadan çıktı.

Arkasından gözlerimi kırıştırdım. “Ne oldu? Neden gitti?”

Sanırım erkek kardeş denen şey gezegendeki en anlaşılmasız canlı türüydü.”

Dory Maud kâğıdının üzerindeki görünmez kırıntıları eliyle kenara itti ve yazdığı şeyi inceledi. “Erkekler,” dedi, “korktuklarında ne yapacaklarını bilemezler.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

SEAN

O akşam Küçük Malvern Mucizesi isimli dişi tayı eyerledim, tay doğduğunda o kadar hareketsiz ve sessizmiş ki herkes ölü doğduğunu sanmış, bu yüzden ona bu ismi vermişler.

Yorgun ve bitkindim. Bugün atlardan birinin sıkıştırdığı sağ kolumda bir terslik vardı, şu anda yapmak istediğim tek şey yatağıma uzanmak ve yarın Kate Connolly'yle buluşmanın kötü bir fikir olup olmadığını düşünmekti. Ancak şu anda burada tek neden yeni inmiş iki müşteri vardı ve üç yaşındaki atlardan iki tanesini hava kararmadan önce onlara göstermem gerektiğine dair haber almıştım.

Dışarı çıkıp altın sarısı akşam gökyüzünün altında müşterilerle buluştum. Müşterilere sunulacak Şirin isimli ikinci tayın çoktan dışarı çıkarıldığını ve sırtında birisi olduğunu görünce şaşırdım. Siluetin Mutt Malvern olduğunu anlamam yarım saniye sürdü, içimde bir şeyler köpürüp kabarmaya başladı. Şirin'in dibinde üç adam duruyordu ve dikkatleri Mutt'ın üzerindeydi. Mutt gölgede kalan yüzünü bana çevirdi, taya bindiğini görmemi istediği belliydi. Şirin'i müşterilere göstermeye kalkışması beni sinirlendirmeye yetmezmiş gibi bir de onu ne kadar sevdiğini anlatıyordu onlara. Ben ise sadece kumsalda dikilip Esas'ın ölümünü izleyişini düşünüyordum.

Mucize hiddetliydi. Önce yana doğru sıçradı ve sonra öne fırlayıp Mutt'ın olduğu yere koştu. Mucize'nin durmaya niyeti olmadığı için Şirin korkup yolundan çekildi. Mavi gölgelerimiz yerde uzanıyordu.

"Sean Kendrick," dedi George Holly mutlu bir şekilde. İsmimi duyan diğer iki müşteri dönüp beni süzdü. İkisini de tanııyordum. Yeni gelmiş olmalıydılar.

"Diğer dişi taya Sean binecek," dedi Mutt olgun gibi görünmeye çalışarak. Gülümsedi. "İkisini de aynı anda süreceğüm değilim ya."

Bir tanesini bile düzgün süreceğinden emin değildim. Onu en son ne zaman dörtlüde koşan bir atın sırtında gördüğümü hatırlamıyordum.

Müşterilerden birisi diğerine ismimi mırıldandı. Mutt onlara doğru başını uzatıp sordu. "Ne dediniz, duyamadım?"

"Kendrick. İsmi tanıdık geldi."

Mutt bana baktı.

"Sıradan bir at binicisiyim," dedim.

George Holly'nin tebessümü karanlığın içinde ılık gibiydi.

"Sen de yarışa katılıyor musun?" diye sordu müşterilerden biri. Başımlla onayladım.

"Kızıl aygırla katılacak," dedi Holly. "Bugün gördüğünüz at."

Kendi aralarında heyecanlı bir şekilde mırıldandılar ve sonra Mutt'a dönüp yarışa hangi atla katılacağını sordular.

Mutt ağzını sıkıca kapadı. Edana'nın ismini bile hatırladığını sanmıyordum. Şu ana kadar bir kez bile Edana'ya binmiş değildi.

Tam bu noktada Malvern'lerin bir çalışanı olarak araya girmem gerektiğini, mütevazı bir şekilde Mutt Malvern'e yardım etmem ve onu bu zor durumdan kurtarmam gerektiğini biliyordum. Bunu hayatımın büyük bir bölümünde yapmıştım ve şimdi de Mutt'ı kurtaracak sözcüklerin ağzımdan çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Malvern Çiftliği hiyerarşisindeki yerimi müşterilere gösterecek sözcükler.

Ama o sözcükler yerine şunlar çıktı ağzımdan: “Mutt için Edana isimli beyaz çizgili doru kısırağı seçtim. İyi anlaşacaklarını düşündüm.”

Alana sessizlik çöktü. Mutt gözlerini bana dikti, nefret ve tiksinti duruşuna bile yansiyordu. Müşteriler birbirine bakıyor, Holly topuklarını kaldırıp yere vuruyordu.

Söylediklerimin Mutt’a dokunduğunu görebiliyordum. Zincirlerini koparmış ve tehlike arz eden biri gibi hissediyordum.

Mucize hiçbir şeyden çekinmeden ortalıkta zıplayıp durdu. Toynakları taşların üzerinde takırdayıp yankılanıyordu. Mutt’a döndüm. Esas yerine onun suya daldığını hayal ettim. Ya da Corr’un gazabına uğradığını. Ya da babam yerine onun toynaklar altında ezildiğini. “Hava kararıyor. Dişi taylarınızı koşturalım mı?”

Mutt bir şey demeden Şirin’i döndürdü. Parkur yaklaşık bin beş yüz metreydi ve bir ok kadar düzdü. Taylar heyecanlıydı, birazdan dörtnele koşacaklarını biliyorlardı. Mutt’ın gözlerini üzerimde hissettim, gözlerimi ona çevirdiğimde dudaklarını büktü. Planda, Mucize ve Şirin arasında bir yarış yoktu ancak şu aşamadan sonra başka bir seçeneğimiz olmadığını gördüm.

Şirin öne atıldı. Mucize’yi hemen dehlemediğim için bir saniye geç başladı koşmaya. Üzeri mavi gölgelerle kaplanmış solgun parkurda ilerledik. Hava kulaklarımın dibinde soğuk ve acı dolu çığlıklar atıyordu. Gölgeler o kadar yoğundu ki iki tay da onları gerçek engel sanıyor ve dizlerini kaldırıp üzerinden atlıyordu.

Mutt ne kadar geride kaldığını görmek için arkasına baktı ama bunu yapmasına gerek yoktu. Hemen arkasındaydık. Taylar parkurda burun buruna uçuyordu. İki tayın da eşit derecede hızlı olduğunu biliyordum ancak atın hızının yarış sonucunu en fazla yüzde elli etkilediğini de biliyordum. Ben bu parkurda yüzlerce at koşturmuştum ve parkurun nerede hafif yokuş yaptığını, korkulukların neresinde yumuşadığını ve atların yol kenarına park etmiş traktöre bakmak için nerede yavaşladığını biliyordum. Mucize’yle

ilgili bilmem gereken her şeyi biliyordum; onu sürekli kontrol altında tutmazsam parkurun dışına çıkmayı sevdiğini, yokuşta güçten düşmesin diye onu ne kadar zorlamam gerektiğini, traktöre değil koşmaya odaklanması için kırbacı ne kadar savurmam gerektiğini biliyordum.

Fakat Mutt'ın bildiği tek şey yarışı kaybederken eşek sudan gelinceye kadar atını dövmekti.

Mucize'yi yavaşlatmam gerektiğinin farkındaydım. Mutt ve Şirin'in kazanmasına izin vermem gerektiğinin farkındaydım.

Müşterilerin gözlerini üzerimde hissettim.

Öne doğru eğilip Mucize'nin kulağına fısıldadım. Kulakları bana doğru döndü ve dizginleri gevşettim.

Bundan sonrası yarış bile sayılmazdı.

Mucize hiç zorlanmadan bir boy, iki boy, üç boy, dört boy fark attı Şirin'e. Mutt korkuluğun yanında bir noktada ıslak toprağa saplanıp kalmıştı. Şirin yavaşlamış ve konsantrasyonu dağılmıştı.

Atı çevirip üzengiler üstünde ayağa kalktım ve kırbaçla Mutt Malvern'i selamladım.

Çok tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyordum.

"Bir de jokey sayılmam diyordun," dedi Holly ben Mucize'yi ahıra geri götürürken.

"Sıradan bir at düşkünüyüm," diye karşılık verdim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

P U C K

Sean Kendrick Fell Koyu'ndaki uçurumun dibinde buluşmamızı istemişti, buluşma yerine geldim ama kendisi ortalıkta yoktu.

Buradaki uçurum yarış sahilinin bitişiğindeki uçurum kadar yüksek ya da beyaz değildi. Koyun yanındaki kıyı garip bir yerdi, Kumru ile kumsala inen dar ve engebeli patikadan inmeyi başardıktan sonra kumsalın at binmek için müsait olmadığını fark etmiştim. Kumsal taşlı ve engebeliydi, deniz kumsalı kucaklıyor ve çok genişlemesine izin vermiyordu. Şu anda su seviyesi alçak olduğu halde, kumsalın başladığı yer ile azgın denizin taşları dövdüğü yer arası sadece on beş adımdı. Uzak durmamız gerektiği söylenen yerlerden biriydi. Bir su atı bir dalganın yükselip alçalması kadar kısa sürede okyanustan çıkıp bizi de alarak tekrar suya dalabilirdi.

Sean Kendrick'in buraya çağırarak bana eşek şakası yapıp yapmadığını düşündüm.

Gerçekten de böyle bir şey yapacak bir insan olup olmadığına karar veremeden ve hakkında kötü düşünmeye başlayamadan toynak sesleri duydum. Seslerin nereden geldiğini hemen anlayamadım ama sonra yukarıdan geldiğini fark ettim. Başımı kaldırıp baktım.

Uçurumun kenarında iyice gerinerek dörtmala koşan yalnız bir at gördüm. Toynaklarının altında toprak parçaları ezildi. Önce

atı, hemen sonra da binicisini tanıdım; Sean Kendrick. Aygırın sırtında eğilerek oturmuş ve aygırla bir olmuştu. Kan kırmızısı *capaill uisce* toprağı eze eze tepemde koştururken Sean'ın atı semersiz sürdüğünü gördüm, yapılabilecek en tehlikeli şeylerden biriydi. Ten tene, kalp kalbe; biniciyi atın sihrinden koruyacak hiçbir şey yoktu.

İkisine hayranlık beslemek ve daha önce gördüğüm her şeyden ve herkesten çok daha farklı bir ikili olduklarını kabul etmek istemiyor ama kendime engel olamıyordum. Kızıl aygır o kadar hızlıydı ki nefesim kesiliyor ve heyecanlanan kalbimin atışları hızlanıyordu. Hazırlıkların ilk gününde gördüğüm atların epey hızlı olduğunu düşünmüştüm ancak bu kızıl aygır kadar hızlısını hiç görmemiştim. Ve Sean Kendrick bu ata eyersiz biniyordu. Sean uyuz herifin tekiydi, ona şüphe yoktu fakat kasap dükkânında konuştuğum adam doğruyu söylüyordu: Sean'ı diğerlerinden ayıran bir şey vardı. Atlarını iyi tanıyordu. Ama at mevzusu dışında da onu diğerlerinden ayıran bir şey vardı.

Onu sudan çekip çıkardığımda elimin yüzüne değdiği anı düşündüm.

Onun sürdüğü gibi at sürmenin nasıl bir his olduğunu düşündüm. Finn'i ve prensiplerini, daha doğrusu evimizi kaybetme olasılığı ortaya çıkınca ellerimden kayıp gitmeye başlayan kendi prensiplerimi hatırlayınca içim cız etti ve suçlu hissettim. Keşke *capaill uisce*'ya binme fikrini kabullenmek çok daha kolay olsaydı.

Tekrar uçuşumun tepesine çıkarken Kumru patikada birkaç kez sıçramak zorunda kaldı. Yokuş yukarı çıktıktan ve günlerdir oraya buraya sürüldükten sonra bile hâlâ koşmaya hevesliydi. Kuyruğunu sağa sola savurunca Finn'in kulağıma fısıldayan sesini işitir gibi oldum.

Uçuşumun tepesine vardığımda Sean'a ne soracağımı biliyordum.

S E A N

Uçurumun ucuna vardım ama Kate Connolly ortalıkta yoktu. Bir süre bekledim ama çok vaktim yoktu. Doru kısağı bağlayıp etrafına bir daire çizdim ve dairenin içine tükürdüm. Sonra da Corr'a binip dörtlüye koşturdum. Kate gelmezse bile en azından Corr'a antrenman yaptırmış olurdu. Bugün hevesli ve atılgan, dörtlüye koştugu için en az benim kadar mutluydu.

Uçurumun ucunda dörtlüye koşmak bir martı kadar cesur ve bir köpekbalığı kadar güçlü olmayı gerektirir. Uçurum yarış sahilindeki uçurum kadar yüksek değildi ancak bu yükseklikten düşmek de ölümle sonuçlanabilirdi. Ve *capaill uisce*'lar için denizin büyülu çekimi kumsalda olduğu kadar kumsaldan otuz metre yüksekte de güçlüydü. Altında *capaill uisce* ile uçurumdan aşağı, denizden sadece birkaç metre uzaklıktaki kayalara düşenler olmuştu.

Ama bu uçurum kenarı babamın beni ilk kez bir *capaill uisce*'nin sırtına koyduğu yerdı, kendisinin *capaill uisce*'ya binmeyi öğrendiğı kumsalda değıl, burada yapmıştı bunu. Çünkü babam her zaman denizi yüksek yerlerden daha ürkütücü bulmuştu.

Ben her ikisinin de ölümcül derecede tehlikeli olduğunu düşünüyordum ama bu, ikisinden de korktuğum anlamına gelmez.

Geldiğim yoldan geri dönerken Corr tepenin uzun otlarının üzerinden yüksek adımlar atarak geçti ve o sırada Kate Connolly'yi gördüm, boz midillisinin yanında dikiliyordu. Kate'in saçlarının rengi sonbaharda kuruyup kızıllaşmış uçurum otlarıyla aynıydı ve yüzüne saçılmış gibi duran ve ilk bakışta olduğundan çok daha genç görünmesine sebep olan çilleri vardı. Tuhaf bir sihirdi sanki bu gördüğüm: Aynı anda hem dargın bir çocuk hem de daha büyük ve vahşi, bu adanın sert topraklarında yetişmiş biriydi. Kenara bıraktığım eşyalara baktı –topuzunun üstüne bıraktığım eyerime, sırt çantama, termosuma ve zillerime– ve nedense rüzgârda savrulan kum tanelerinin tenimi yakması gibi garip hissetmeme sebep oldu.

Beni fark edince kaşlarını çatmış ya da en azından gözlerini kıstı. Hangisini yaptığını ayırt edebilecek kadar iyi tanı mıyordum Kate'i. Koydaki o huzursuzluğu tekrar hissettim. Esas yine suya dalıyor ve ben de peşinden dalıyordum. Ama bu kez boğulmadım, nefes verdim.

Corr kırsığı görünce koştu, yavaşlamak yerine ortalıkta tırıs koştu, heyecandan titriyordu. Kate'e nezaket kurallarının gerektirdiği kadar yaklaşmadım, Corr altımda dans ederken on metre öteden sesimi rüzgârda duyulacak kadar yükseltip Kate'e seslendim. "Sana nasıl hitap edeyim?"

"Ne?"

"İsmin Kate mi, değil mi?"

"Duyamadım?"

"Gratton'ın kayıt tahtasında ismini Kate olarak yazdırmışsın ama Thomas Gratton sana farklı sesleniyordu."

"Puck," dedi çatlak bir sesle. "Lakabım. Bazı insanlar bana Puck der." O insanlardan biri olabileceğimi söylemedi. Rüzgâr uzun ve derinden üfleyerek ayaklarımızın arasından geçip otları dümdüz ediyor ve otların yeleleri arasında dolaşıyordu. Balık kokusu nedense burada daha güçlüydü. Bir süre sonra konuştu. "Kurallar gereği yarış antrenmanlarının kumsalda yapılması gerekmiyor muydu?"

Önce ne demek istediğini anlamadım ama sonra açıkladım. "Yüz elli metreye kadar uzaklaşma hakkın var."

Yüzü aydınlandı, bir an için orada bulunmasam da olur gibi hissettim. Yaşadığı aydınlanmayla onu baş başa bırakmalıydım sanki. Kol saatime baktım.

"Diğer at nerede?" diye sordu. Midillisi saçını yemeye çalışınca midilliyeye şakacıktan tokat attı. Midilli de şakacıktan huysuzlanıp başını diğer yana attı. Ancak birbirlerini tanıyıp anlayanların oynayacağı ve kanımın her ikisine de ısınmasını sağlayan bir oyundu bu.

"Kıyıda biraz daha içeride."

Kate bizi izleyip değerlendirdi. “Bu at hep böyle mi?”

Corr kıpırdanmaya devam ediyordu. Boynunu geriye doğru attı. Onlara havalı görünmeye çalışırken aptal konumuna dş-tğne emindim. *Uisce* aygırları genelde kara atlarını yiyecek olarak görürdü ama bazen öyle bir kısrakla karşılaşırlardı ki kur yapmak isterken samalayabilirlerdi. “Doru kısrağın hali bundan da kötü,” dedim.

Kate’in yüzünde bir ifade belirdi, sanırım gülümsüyordu.

“Nasıl bir at olduğunu anlatsana.”

“Huysuz, kaygan ve okyanus şığı,” dedi. Doru kısrağı sağanak yağışlı bir günde yakalamıştım, deri kayışlar tuzlu suyun içinde o kadar kaygandı ki kayışları tutamıyordum. Bulutlar gökyüzünü denize ve denizi de gökyüzüne çeviriyordu, buz gibi havadan dolayı parmaklarım tutmuyordu. Kıyının biraz ilerisinde tekne-nin arkasında ağa bağlı bir şekilde su yüzeyine çıkmıştı. Bizim buralarda yağmurda yakalanmış bir *capaill uisce*’nın sürekli ıslak kalmak isteyeceğine inanılırdı ama bizzat denemeden buna in-nacak değildim.

“Ktymş,” dedi Kate.

“Evet, yle.”

“O zaman neden buradayım?”

Onu baştan aşağı süzdüm. Sorduğu soru onu sahilde ilk gr-düğümden beri aklımdan çıkmıyordu. “nk *capaill uisce*’lar için düzenlenmiş bir yarışa katılabilecek bir *capaill uisce*,” dedim.

Bakışları beni delip geçti, kaşları çatık ve ağzı kapalı bir şekilde arkamdaki uçurumun ucuna baktı. Uzlaşmaz bir mizacı ve gençliğine verdiğim bir hiddeti vardı.

“Kumru’dan daha iyi performans gösterdiğine emin olmadan yarışa onla katılma seçeneğini değerlendiremem,” dedi. Bir süre sessiz kaldı, derken bana baktığını, söylediğine katılmamı ya da katılmamamı beklediğini fark ettim. Tam olarak ne söylememi beklediğinden emin değildim. Söyleyeceğim şeyi zaten biliyordu

ama yine de söyledim. “Hiçbir şey bir *capaill uisce*’dan daha hızlı değildir. Nokta. Ne tür bir antrenman ya da rutin uyguladığının, dalgada daireler falan çizmenin önemi yok. Su atları senin kısırağından daha güçlü ve daha iri. Üstelik seninki çayır çimenle besleniyor. Ama *capaill uisce*’lar kanla beslenir, Kate Connolly. Kazanma ihtimalin sıfır.”

Kafasında bir şeylerin netleştüğünü görebildim, başını bir kez emin bir şekilde yukarı aşağı salladı. “Pekâlâ. O zaman bana karşı yarışacaksın, değil mi?”

Sorusunu enteresan bir şekilde sormuştu. Sonuna eklediği “değil mi” anormal bir durum yaşanmaması için beni hayır demeye zorladı.

“Yarışmak mı? Ben doru kısırakla sen de Kumru ile mi?”

Başıyla onayladı.

Rüzgâr ikimizi de dövercesine esti yine, Corr nihayet durdu ve havayı kokladı. Uzaklardan yağmur kokusu geliyordu burnuma. “Bana mantıksız geldi,” dedim.

Öylece bana baktı.

Ahırdan iki grup atı daha çıkarmam ve dötrnala koşturmam gerekiyordu. George Holly ve en az iki müşteri ahırda dolaşıp duruyordu; anakaradaki çiftliklerini ünlü yapacak ya da en azından bir yıllığına popülerleştirecek atı arıyorlardı. Ekim akşamı gelmeden önce çok kısa sürede yapmam gereken çok iş vardı. Saçma bir yarışa katılacak vaktim yoktu. Bir su atı, daha Corr ile göz göze bile gelemeyen bir midilliye karşıydı.

“En fazla su atını denerken kaybedeceğimiz kadar vakit kaybederiz,” dedi Kate. “Yani hayır dersin sırf benle yarışmayı kendine hakaret saydığın için dersin.”

Bu yüzden yarışmaktan başka seçeneğimiz kalmadı...

Çantamdan bir parça et çıkarıp Corr’a verdim ve onu kenara çektim, Kate midillisinin sırtında saçını düzeltirken bir bacağına eyerin üzerinden attı. Bir insanın güvenmediği atın sırtında ya-

pamayacağı bir hareketti bu. Bir su atına binmişken böyle bir şey yapabileceğimden emin değildim.

Altımdaki doru kısrakı gergin bir şekilde kıpırdanıp durdu. Alacalı gibi kontrol etmesi zor olsa da onun kadar art niyetli değildi.

“Hazır mısın?” diye sordu Kate ama bu soruyu benim ona sormam gerekirdi. Şu an bindiğim atla yarışa katılmak isteme ihtimali bence sıfırın da altındaydı. “Şuradaki kaya çıkıntısına kadar yarışalım mı?” diye sordu.

Başım la onayladım.

Kendimi ikna etmeye çalıştım: Bu yarış tamamen vakit kaybı olmak zorunda değildi. Doru kısrakı beş dakika boyunca düz çizgide koşturmayı gerçekten başarırısam Malvern’e söylediklerimi tekrar gözden geçirecektim. Eğitimi için zaman harcadığım bir atı serbest bırakmaktan nefret ediyordum ve bu kısrak da bir hayli zamanımı almıştı. Belki de yanılmıştım ve önümüzdeki yıl yarış için hazır olacaktı. Corr’un yarışa uygun hale gelmesi yıllar almıştı.

“Bir işaret falan mı bekliyoruz?” dedi Kate ve sonra midilliyle öne fırladı. Doru kısrak da bir kurşun gibi, avcı misali onun peşinden gitti. Rakibimize yetişene kadar dizginleri gevşetip kısrakı rahat bıraktım. Kate Kumru’nun yelesinden bir avuç alıp sıkıca tuttu; düşmemek için tutunduğunu sansam da sonra uzun yele ellerini ve yüzünü dövmesin diye yaptığını fark ettim. Doru kısrakın sırtında bu konuda endişelenmeme gerek yoktu; yelesinin büyük bir kısmını denize gitmek için kudurup bölmesinin kapı çerçevesine sürtünürken kaybetmişti.

İki at uçu rumun kenarında çimenlerin üzerinde dört nala koştu, ikisi de engebeli zemine rağmen çevikti.

Doru kısrak kazanmak için uğraşmıyordu bile. Biraz daha hızlanması ve Kumru’ya fark atıp yarışı bitirmesi için dehledim. Fakat kısrak başını onu dürt en ayağımdan uzaklaştırmak yerine ayağıma doğru çevirdi. İleri değil, yana, uçu rumun ucuna yöneldi.

Ve ada midillisi önümüzde düz bir şekilde, yolundan ayrılmadan ilerliyordu.

Kısrağı tekrar yarış yoluna sokmam birkaç uzun saniyemi aldı ama kısrağın tekrar koşmaya karar verince Kumru'ya yetişmesi kolay oldu. Kate'in boz midillisi keyifle dörtlüde koşuyordu. Koşmanın verdiği heyecanla kulakları dimdik olmuştu. Arada bir sıçradığında kuyruğu bir o yana bir bu yana savruldu. Benim kısrağın yarışa ne kadar odaklanmışsa Kumru da o kadar odaklanmıştı.

Kate dönüp bana baktı, doru kısrağı yine dehledim. Hızlanması için kulağına fısıldadım, sözümü dinleyip ileri atıldı. Boz kısrağın hiç şansı yoktu.

Rüzgârda çat diye bir ses duydum, arkamı dönüp baktığımda Kate'in yetişmekte olduğunu ve açık avcuyla kısrağının kalçasına sertçe vurduğunu gördüm. Kumru dikkatini toplayıp tüm gücüyle ileri atıldı.

Ama işe yaramadı. Benim *capaill uisce*'m ada midillilerinin rüyalarında bile göremeyeceği kadar hızlıydı. Farkı hızla açtık. Kaya çıkıntısına yaklaşırken aramızdaki fark otuz boya çıktı.

Doru kısrağın sendeledi ama dengesini kaybetmedi. Koluma çamur parçaları sıçradı. Kolumun altından arkama baktım, Kate'in nerede olduğunu görmek istiyordum. Çok çok gerideydiler. Heyecansız bir yarıştı bu. Bu kadar kolay bir zafer bana mutluluk vermezdi. Daha da önemlisi atın kazanmak istemediği bir yarış kazanmak da bana mutluluk vermezdi.

Tam o sırada rüzgâr deniz kokusunu üstümüze yolladı. Doru kısrağın yavaşladı ve döndü, başını geriye attı, burun delikleri genişledi. Kulağına fısıldadım ve omzunda harfler çizdim ama sakinleşmedi.

Uçurumun ucuna gitmek istiyordu. Okyanusun rüzgârla gelen kokusu çok yoğun ve kısrağın koku yüzünden başka bir şey düşünemiyordu. Cebimden demiri çıkarıp damarlarında gezdirdim ama hiçbir tepki vermedi. Şaha kalktı ve ön toynaklarıyla havayı dövdü, beni düşüremediğini görünce beni de yanında götürmeye

karar verdi. Bacağım tenine değince bedeninin elektrikle yüklenmiş gibi ısındığını fark ettim. Ne yaparsam yapayım yarışa dönmesini sağlayamazdım.

Önümüzde uzanan uçurum otlarını gördüm, sonra biraz daha ot ve onun da ötesinde gökyüzü dışında hiçbir şey yoktu. Dizginlerden birine asıldım, normal bir atı durdurmak için tehlikeli bir yöntemdi çünkü atın üstünüze düşme ihtimali vardı. Fakat doru kısarak hiç orali olmadı. Dizginin ucu dişlerinin arasında ve deniz kokusu ciğerlerindeydi.

Uçurumun kenarına yirmi adım kalmıştı.

Bir kalp atışından bile kısa sürede karar vermem gerekti.

Kendimi yere attım ve omuzumu sertçe yere çarpıp darbeyi hafifletmek için kenara yuvarlandım. Kestane rengi otları, sonra mavi gökyüzünü, ardından tekrar kestane rengi otları gördüm. Dirseğim üzerinde kalktım, kısrağı son anda fark ettim ve kaslarını gerip boşluğa sıçrayışını izledim.

Uçurumun cesaret edebildiğim kadar kenarına gittim. Aşağıdaki kayalıklara doğru düşüşünü izleyebileceğimden emin değildim ama bakmadan da edemiyordum.

Doru kısarak havada süzülürken korkusuz görünüyordu, sıradan bir engelin üzerinden sıçrayışından farksızdı. At gibi değil, aerodinamik şekilli uçan bir nesne gibi görünüyordu.

Bakamadım.

Dehşet bir çarpma sesi duydum. Dalgaların içinde giderek yok oldu, son gördüğüm şey kuyruğuydu.

İç çekip ellerimi ceplerime soktum. Bu dalıştan sonra hayatta kalıp kalmadığımı bilemiyordum. Her halükârda eyerimi kaybetmiştim. Neyse ki babamdan kalan eyer değildi, gerçi kısarakla birlikte giden eyer de iki yıl önce ahırda kendim için yaptırdığım, nadir güzellikte ve benim için hâlâ değerli olan bir eyerdi.

Omzumun üzerinden gelen sıcak bir nefes hissettim. Kumru. Tokasından çıkıp dağılmış kızıl saçlarıyla Kate de diğer yanında duruyordu. Kumru beklediğim kadar olmasa da nefes nefese kalmıştı.

Kate uçurumdan aşağı baktı ve bir anlığına kaşlarını çattı, sonra da parmağıyla bir şey gösterdi.

Onun baktığı yöne baktım; parlak, koyu bir sırtın denizde yüzerek uzaklaştığını gördüm. Dudaklarımı büzdüm. “Sanırım sen kazandın, Kate Connolly.”

Kumru’nun sırtını okşadı ve sonra, “Bana Puck de,” dedi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

SEAN

Ahıra geri döndüm ve hiçbir şeyin olması gerektiği gibi olmadığını fark ettim. Atların yarısı antrenman vakti geldiği halde dışarı çıkarılmamıştı. Mettle ahırın yanındaki çimenlikte çitlerin en üstteki tahtasını kemiriyordu. Edana dışarı çıkarılmamıştı ve Mutt ortalıkta yoktu. Bu yıl yarışta bana ve Corr'a meydan okuyacağını düşünüyorsa bu şekilde bir şey elde edemezdi.

Bir şey unuttuğumu düşünüp dururken iki atla gittiğim ama bir atla döndüğüm için huzursuz olduğumu fark ettim. Dizginlerini çıkaracağım, eyerini indireceğim bir at yoktu elimde.

Capaill uisce'ları besledikten sonra kenarlarından kan damlayan kovayla ahıra dönerken George Holly ile karşılaştım. Saçlarını kontrol altına alacak muhteşem kırmızı bir kasket bulmuştu ve yüzünde tebessüm vardı. "Merhaba, Bay Kendrick," diyerek güleç bir şekilde selam verdi ve ahırın taşlı yolunda adımlarıma ayak uydurup bana eşlik etti. "Keyfin yerinde," dedi.

"Öyle mi?"

"Yani yüzün nasıl gülümsemesi gerektiğini hatırlıyor gibi," dedi. Giysilerime baktı. Üstüm başım adanın her yerinden izler taşıyordu. Hortum pompasını dizimle vurarak açtım ve kovayı yıkamaya başladım. "Bugün bir at kaybettim."

"Tedbirli olmak lazım. Nasıl oldu?"

“Uçurumdan aşağı atladı.”

“Uçurum mu? Böyle bir şey normal mi?”

Edana ahırın içinde sabırsız ve biraz da hüzünlü bir şekilde inliyordu, suya hasret kalmıştı. Geçen yıl bu zamanlar Mutt kendisi için seçilen atı kumsalda öldüresiye koşturmaya başlamıştı bile. Ahır şimdi o yokken sessizdi; fırtına öncesi mavi gökyüzü gibi. Yarınki Akrep Festivali’ni, geçit töreninde benim, Mutt’ın ve aklını yitirmiş Kate Connolly’nin olacağını düşündüm.

Pompayı kapattım ve Holly’ye baktım. “Bay Holly, bu ay yaşanan hiçbir şey normal değil ki.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

PUCK

O akşam büyük Akrep Festivali vardı.

Şu ana kadar Akrep Festivali'ne sadece bir kez gitmiştim; babamın tekneyle denize açıldığı yıl annem bizi festivale götürmüştü. Babam genel olarak festivale de yarışlara da karşıydı. Festivalin holiganları teşvik ettiğini, yarışların da holiganlara kontrol edemedikleri atlara binme fırsatı sağladığını söylerdi. Annemin de yarışlara karşı olduğunu düşünürdük ama o akşam babamın eve gelmeyeceği kesinleşince annem montlarımızı ve berelerimizi giymemizi söyleyip Gabe'den Morris'i çalıştırmasını istemişti (Morris o zamanlarda bile sürekli tekliliyordu). Yasak bir şey yapıyormuşuz gibi büyük bir tutkuyla arabaya doluşmuştuk: Gabe ön koltuğu kapmış, ben de Finn'le arka koltukta kavga edip, debelenip durmuştum. Annem bizi azarlayıp Skarmouth'a giden küçük yola sapmıştı. Sorunlu bir atı kontrol etmeye çalışıyormuş gibi direksiyona doğru eğilerek sürüyordu.

Sonra Skarmouth'a varmıştık! Her tarafta kostümlü insanlar, Akrep davulcuları ve şarkıcıların sesleri vardı. Annem bize çan, kurdele ve insanın ellerini günlerce yapış yapış bırakan kasım keki almıştı. Her tarafta sesler, sesler, sesler vardı ve o zamanlar minik bir böcek olan Finn en sonunda gürültüye dayanamayıp ağlamaya başlamıştı. Dory Maud elinde korkunç maskelerinden

biriyle ansızın karşımıza çıkmış ve maskeyi Finn'in yüzüne takmıştı. Düz dişli canavar maskesinin arkasında Finn annem kadar şirret bir şeye dönüşmüştü.

Kendimi bildim bileli annemi genelde Kumru'nun sığınağını temizlerken, tabak çanakları yıkarken ya da tavana uzanıp yerinden çıkmış ahşap kolonu çekiçle tekrar yerine oturtmaya çalışırken görürdüm. Oysa şimdi annemi düşündüğümde nedense aklıma ilk olarak o festival akşamı geliyordu. İnsanların ortasında bizimle çılgınca dans edişini, parlak dişlerini, ateş ışığında yabancı görünen yüzünü ve kasım şarkıları söyleyişini düşünüyordum.

Yıllar sonra bugün yine bir festival günündeydik ve istersek gidebilirdik çünkü bize karşı gelecek kimsemiz yoktu.

Tuhaf ve boş bir duyguydu.

"Morris'i çalıştırdım," dedi Finn eve girerken. Bir profesyonelden bile daha özenli bir şekilde bulaşık yıkayışımı izledi. "Uzun sürdü," dedi. Doğru söylüyordu. Üstü başı leş gibi ve kapkaraydı.

"Ev yapımı çamur gibi görünüyorsun," dedim. "Ne yapıyorsun?"

Banyoya gidip temizlenmek yerine babamın şömine başındaki sandalyesinin arkasına düşmüş montunu yerden aldı.

Eliyle alnını sıvazladı ve alnında siyah lekeler kaldı. "Morris'in motorunu kapatmaya korkuyorum, tekrar çalıştıramayabilirim."

"Akşam boyunca motoru açık bırakamazsın."

Kabarık beresini taktı. "Annemin senin en akıllımız olduğunu iddia etmesine inanamıyorum," dedi.

"Benim değil Gabe'in en akıllımız olduğunu iddia ederdi," dedim. Elini kapıya attı, nereye gitmek üzere olduğunu anladım. "Dur... festivale mi gittiğini sanıyorsun?"

Finn sadece başını çevirip ters bir bakış attı.

"Gabe evde bile değil. Neden gidiyoruz sence? Erken kalkmam gerekiyor."

"Çünkü yarış kaydını *onaylayan* gerekiyor," dedi. "Kuralların olduğu kâğıtta öyle yazıyor."

Doğru söylüyordu. Bunu unuttuğum için aptal gibi hissettim ve hemen sonra bir anda başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Yarışa katılmam hakkında söyleyecek bir şeyi olan insanlarla aramda birkaç metrelik deniz suyu oluyordu ama şimdi sadece birkaç bardak bira olacaktı.

Ama bundan kaçamazdım. Hem belki bir ihtimal Gabe de festival alanında olurdu. Adadaki herkesin orada olacağı kesindi.

İstekli bir şekilde bulaşık yıkamayı bıraktım ve Finn kapıyı açarken isteksiz bir şekilde yeşil ve perişan montum ile şapkamı aldım. Biraz daha dikkatli bakınca Finn'in heyecandan kıpır kıpır olduğunu gördüm. Normalde Finn bu kadar heyecanlı görünmezdi; sadece daha hızlı hareket ederdi. Finn'ler genelde çok yavaş hareket eden yaratıklardır.

Morris kararan pembe gökyüzünün altında tekinsiz görünüyordu, bulutların açılan kara elleri gün batımının önünde uzanıyor ama şoför koltuğunda oturmuş beni bekleyen Finn'in suratı bir deniz feneri gibi parlıyordu. Dory Maud'un dehşet dolu maskesi arkasındaki halini düşündüm ve yine o günkü kadar mutlu olduğumu, parmaklarının günlerce yapış yapış kaldığını hayal ettim.

"Bekle..." dedim ve koşarak eve girip tezgâhtaki bisküvi kutusunda gittikçe azalan birikimimizden birkaç bozuk para aldım. Bu hafta kasım keki dışında yiyecek bir şey bulamasak bile harcayacağım parayı yerine koymanın bir yolunu elbette bulurdum. Koşarak arabaya döndüm ve koltuğa oturdum. Finn'in tamir ettiği koltuk baldırlarıma battı. "Bu şey bizi yarı yolda bırakmaz, değil mi? Akşam akşam bir tarlanın ortasında bize bakan atlarla çevrili kalakalmak istemem."

"Isıtıcıyı açmazsan bir şey olmaz," dedi Finn.

Arabayı çalıştırmayı nasıl başardığını düşünmek istemiyordum. Geçen sefer Finn direksiyona geçmiş, arabayı iki kişi itmek zorunda kalmıştı. Yollarda hopluya zıplaya ilerlerken Finn, "Gabe'in orada olduğuna iddiaya girerim. Festivalde olduğuna eminim," dedi.

Finn'in bu lafı üzerine biraz daha gerildim, Malvern'in tahliye tehdidi hakkında Gabe'le yüzleşme fikri bir süredir aklımdan çıkmıyordu. Gerçekten festival alanındaysa benden kaçamayacaktı.

"Hop!"

Sesin Finn'den geldiğini düşündüm ama ona ait değildi ve Finn'in hayatı boyunca bir kez bile "Hop!" dediğini sanmıyordum. Sonra Carroll kardeşleri gördüm. Alacakaranlıkta martı gibi yol kenarında yürüyorlardı. Jonathan sesini bize duyurmak için seslendi.

Finn arabayı durdurdu. Camı indirdim.

"Bizi de götürür müsünüz?" diye sordu Jonathan.

Finn karşılık olarak el frenini indirdi. Finn'in girişkenliği karşısında kısmen şoke oldum. Ben de Carroll kardeşlerin bize gelmesine izin verirdim elbette. Ancak kafamdaki Finn çok daha çekingen biriydi. Her gün daha da olgunlaşıyordu ve benim bundan haberim yoktu.

Çocuklar binebilsin diye arabadan inmem gerekti. Önce Jonathan bindi ve ayağı Finn'in koltuğuna arkadan çarptı, Finn neşeli bir şekilde dikiz aynasından Jonathan'a baktı. Brian bana teşekkür etti ama onları da götürdüğümüz için mi yoksa arabadan indiğim için mi, bilmiyordum. Arabanın içi bir anda insan doldu, sanki yolcu sayımız iki değil beş kişi arttı.

Tekrar yola koyulduk, Jonathan şoför koltuğuna tutunarak öne eğildi ve sordu: "Kamp ateşi ne zaman yakılacak, biliyor musunuz?"

"Bilmem ki," diye yanıtladı Finn.

Koltuğumun bir el tarafından çekildiğini hissedince irkildim. Balık kokusu ele eşlik etti. "Merhaba, Kate," dedi arkamdaki ses.

Başımı çevirip ele baktım; balık koksa da güzel ve düzgün bir eldi. "Merhaba."

Jonathan kardeşimin koltuğunu sarstı. "Sanırım bu sene bahis yatırmaya yaşıma tutuyor. Yaş sınırı on altı mıydı yoksa on yedi miydi?"

“Bilmem ki,” diye yanıtladı Finn.

“Aman,” dedi Jonathan neşeyle, “sen de hiçbir şey bilmiyorsun. Dün sabah Dory Maud’un standını kurarken gördüm seni, Puck. Dory Maud neler satacak? İvır zıvır herhalde.”

Kendi sorusunu yanıtlayacaksa neden bana soruyordu, anlamamıştım.

Brian pencereye ve koltuğuma doğru yaslandı ve sesini biraz daha yakından duydum. Sesi de eli gibi güzel ve düzgündü. Havadan sudan, geçen gün kayaların üzerinde sümsük kuşu olduğundan bahsederken kulağa hoş gelen ada aksanına sahipti. Küçükken yankı yapan küvetin içinde bu aksanı taklit etmeye çalışırdım. Annemle babamın aksanına kıyasla özellikle r harflerini oldukça farklı söylüyordu. “Yarışa katıldığını duydum. Doğru mu?”

Finn arabanın farlarını açtı, Jonathan o sırada sürekli ona bir şeyler anlatıyordu. İnce bulut örtüsünün altında gece hızla çöktü. Bir yerden yanık kokusu geldi. Morris’in motorundan gelmediğini umuyordum. “Doğru,” dedim.

Brian bir şey demedi, sadece kısık sesli düz bir ısıklık çaldı, şaşkınlığını ya da hayranlığını belirtti. Sonra da arkasına yaslandı. O sırada Jonathan kendi kendine bir şeyler anlattı. Finn’in başının aşağı doğru hafifçe oynadığını görmesi Jonathan’ın konuşmaya kaldığı yerden devam etmesine yeterli oldu. Gerçi Finn’in başıyla onaylayarak Jonathan’ı dinlediğinden emin değilim; yoldaki çukurlardan dolayı başı sallanıyor olabilirdi. Ama yolun yükseldiği bölgeden geçerken Jonathan bile sessizdi. Yolun bu kısmında okyanusu birkaç saniyelğine görmek mümkündü. Uçsuz bucaksız, gri bir okyanus ve üzerinde aynı şekilde uçsuz bucaksız gökyüzü vardı. Bu kadar uzak mesafeden bakıldığında bile dalgaların birbirini yardığını görebiliyordum. Genelde ada iyi yağış alırdı ve yeterince fırtınaya maruz kalmıştık ancak adanın hava durumu hiçbir zaman ekstrem olmazdı. Yine de beyaz beyaz kaynayıp kayaları döven dalgalar huzursuzluk veriyordu.

“Hop!” dedi Jonathan bir kez daha. “Bakın! Şuraya bakın! Bir kafa gördüm!”

Jonathan’a inanıp gösterdiği yöne baktım. Su hareket ediyordu; siyah, sonra gri-mavi, sonra yine siyah ve ardından köpükler buruşmuş bir yaka misali açılınca bir kafanın köpüklerin içinden çıkışını fark ettik. Koyu renkli bir atın başı suyun yüzeyinden dışarı çıktı, çenesi kocaman açıktı. Deniz onu tekrar yutmadan önce kestane renkli bir kısırak da suyun yüzeyinden dışarı çıktı. Onun yanında da kahverengi bir sırtın suda kıvrılarak ilerlediğini kısa bir an gördük. Sonra hepsi birden suya daldı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Bu akşam iyi ki denizde değiliz,” dedi Brian. Kardeşi gibi kaygısızca değil, ciddi bir tonla söylemişti. Beraberinde getirdiği balık kokusunu ve sıradan bir şekilde yarışa katılıp katılmadığını soruşunu düşündüm. Kasım denizinde balıkçılık yaparak geçinen birine göre yarışa katılmak inanılmaz cesaret gerektiren bir şey olmasa gerek.

“Su atı yakalamaya çıksaydık kestane renkli olanı yakalardım,” dedi Jonathan. “Kırmızı olanlar hep kazanır.”

“Sean Kendrick hep kazanır demek istedin sanırım,” dedi Brian.

Jonathan oturduğu yerde kıpırdandı. “Bence Kestane renkliler daha hızlı görünüyor.”

“Bence,” dedi Brian, “Sean Kendrick sayesinde daha hızlı görünüyorlar. Sean ile tanıştın mı, Kate?”

Finn ismimi duyunca sevinmiş gibiydi çünkü muhtemelen Brian ismimi söyleyince gerçekte olduğumdan daha sorumluluk sahibi biri gibi görüldüğümü düşünüyor olabilirdi.

“Evet,” diye mırıldandım. Yarıştan sonra onu iki kere görmüştüm ama benimle muhabbet etmek istediğine dair bir izlenim edinmemiştim. Hatta hiç muhabbet etmek istemiyor olabilirdi. “Hop!” falan diyecek biri değildi.

“Tuhaf bir tip,” dedi Jonathan.

“Ancak bir su atı su atlarını ondan daha iyi bilir,” dedi Brian hayranlıkla. “Ama ondan beter olanları var, Kate. Sen de zaten biliyorsundur.”

Tek bildiğim şey Sean Kendrick’in o doru kırsağı sürdüğü ve kendini kurtarmak için uçurumun kenarına kadar gelmeyi beklediği idi. Ve ölümlerin bile Sean’dan daha konuşkan olduğuydu.

“Ben bahsimi sana yatırırdım,” dedi Jonathan açık yüreklilikle, “Sean’a yatırmasaydım.”

“Jonathan,” diye uyardı Brian. Yarım akıllı kardeşinin kime bahis oynadığı umurumdaymış gibi.

“Ya da Ian Privett,” diyerek seçeneklerini tamamladı Jonathan. “Geçen sene aşırı hızlı gri bir atı vardı.” Finn’in koltuğunun arkasında Akrep Festivali davul ritmini tutturdu ve sonra öne uzanıp benimle konuştu. “Pub’da herkes senin üzerine bahis oynuyor. Bu akşam geçit törenine gidip gitmeyeceğine dair. Gerry Old senin günlerdir kumsala gitmediğini ve yarışa katılmaktan vazgeçtiğini söylüyor. Bilmem kim senin öldüğünü söylüyor ama doğru olmadığı aşikâr. Peki, sen ne düşünüyorsun Kate? Sence kazanacak mısın?”

Brian sesli bir şekilde iç çekti.

“Atıma karşı senin çenense hiçbir şansım yok.”

Brian ve Finn kahkaha attı. Jonathan beni çokbilmişlikle suçladı ve ben de bunu iltifat olarak aldım.

Pencereden dışarı baktım. Bulut şeritleri arasında gökyüzü siyaha döndü. Skarmouth’un uzandığı uzak noktada kızıl bir parlaklık vardı ama onun dışında adanın geri kalanı karanlık ve gizemli görünüyordu. Karanlığın içinde deniz ve kara birbirinden farksızdı. Bu sabah uçurumun tepesinde Kumru’yu sürüşümü hatırladım. Yanaklarımı ısırarak havayı ve kalp atışlarımı hızlandıran deniz kokusunu. Bu akşamdan, yarından ve sonraki günden korkmam gerektiğini biliyordum ve korkuyordum da. Ama hissettiğim bir şey daha vardı: heyecan.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

P U C K

“Binicilerin geçit töreni saat on birde,” dedi Brian Carroll. “Tabii sen zaten biliyorsundur.”

Bilmiyordum ama artık öğrenmiştim. On bire daha çok vardı, saatler festival gürültüsüyle geçecekti. “Kardeşimi bulmalıyım,” dedim Brian’a. “Yani diğer kardeşimi.”

Aslında kendimi bulmam gerekiyordu. Annelerle dolu bir festivalin ortasındaydım ama annem yoktu. Finn ve Jonathan Carroll kalabalığın içine karışıp ciğerlerinin ne kadar iyi durumda olduğunu bildiğim Brian’la ve gerginlikten mahvolmuş sinirlerimle beni baş başa bıraktı.

Az önce söylediğimi vedalaşma olarak algılayacağını sanıyordum ama Brian, “Tamam. Sence nerededir?” dedi.

Nerede olduğunu bilseydim üç gün önce kendisiyle konuşmuş olurdum. Gerçek şuydu ki son günlerde ağabeyimle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Brian boynunu uzatıp etrafına baktı, kalabalığın arasında Gabe’in yüzünü bulmaya çalıştım. Skarmouth Cadde-si’nin başındaydık. İğne atsan yere düşmeyecek bir kalabalık var. Tek boş kısım Akrep davulcularının geçiş yaptığı, denize yakın kısımdı. Lezzetli bir şeylerin kokusunu aldım, karnım guruldadı.

“Muhtemelen henüz aklıma gelmemiş bir yerdedir. Başka erkek kardeşin var mı?”

“Kız kardeşim var. Hem de üç tane.”

“Bu akşam neredeler?”

“Anakaradalar.”

Zorlanmadan söyledi, demek ki kız kardeşlerinin anakaraya gitmesi artık onu üzmüyordu veya başından beri hiç üzülmeyeceği bir şeydi. “Peki, bu akşam burada olsalardı, nereye giderlerdi?”

“Şey,” dedi Brian düşünceli ve yavaş bir şekilde. Etrafımızdaki bağırış çağırıştan dolayı sesini duymakta zorlandım. “Rıhtıma ya da pub’a giderlerdi. Oraya bakalım mı?”

Brian Carroll’la böyle bir diyalog kurduğum için bir an tuhaf hissettim. Onu duyabileceğim kadar yakında duruyordu, bana baktı. Kıvrımlı ve balıkçı kası dolu vücuduyla yapılı ve uzun görünüyordu ve bana çevirdiği güçlü bakışlarına hiç alışık değildim. Bir yandan benim gönlümü yaptığını, beni küçük bir kız çocuğu olarak, kendini de yetişkinliğe adım atan biri olarak gördüğünü düşündüm. Ancak diğer yandan önümde duran ellerime baktım. Ellerim küçük bir kızinki gibi değil, anneminkiler gibiydi. Yüzümdeki ifadenin de annemin ifadesi olduğunu biliyordum. Dışarıdan görüldüğüm kadar içeride de olgun olmama daha ne kadar vardı, merak ettim.

“Tamam,” diyerek onayladım.

Cadde boyunca ilerledik. Brian’ın geniş omuzları insanlar arasında bize yol açtı. Her tarafta bir sürü turist vardı. Yüzleri yabancıydı. Hemen belli olmayan farklılıkları vardı, sanki başka bir türe aitlerdi. Burunları bizimkilerden biraz daha düz, gözleri birbirine biraz daha yakın, ağızları biraz daha dardı.

Kumru ile su atları arasında nasıl bir akrabalık bağı varsa turistlerin de bizle öyle bir bağı var sanki.

Gabe ortalıkta yoktu. Ama zaten onu bu kalabalıkta nasıl bulabilirdik ki? Brian kalabalığı yararak rıhtıma ilerledi.

Etrafımda sadece ses, ses, ses vardı. Davullar, bağırışlar, kahkahalar, şarkılar, motosikletler ve kemanlar.

İlerlemeye devam edip nazaran daha sessiz olan iskeleye vardık. En azından bir tarafında insanlar değil sadece okyanus vardı. Su azgın bir şekilde duvara vuruyordu, normalde olduğundan daha yakındı ve bize ulaşabilecek kadar yüksekti. Kasabanın üstündeki uçurumda yaşanan bir kargaşayı duyabileceğim kadar sessizdi iskele.

“Orada ne oluyor?” diye sordum. “Kamp ateşi mi?”

Brian gözlerini kıstı ve bayıra yapışık duran binalar dışında bir şey görebiliyormuş gibi baktı. “Evet, bir de deniz dilekleri.”

Deniz dilekleriyle ilgili bildiğim tek şey Peder Mooneyham’ın bize onlardan uzak durmamız gerektiğini söylemesiydi. Ve deniz dilekleri hakkında annemden detaylı bilgi almayı da başaramamıştım. “Sen hiç deniz dileği tuttun mu?”

Brian sıkıntılı bir ifadeyle baktı. “Hayır tabii ki.”

“Deniz dileği nasıl bir şey?”

“Kamp ateşinden kömür alıp bir kâğıdın üzerine bir şeyler yazıyorsun. Sonra da kâğıdı uçurumdan aşağı atıyorsun.”

“Fena değilmiş.”

“Bir lanetten bahsediyorum, Kate. Lanet. Tersten yazıp denize atıyorsun.”

Hem heyecanlandım hem de korktum. Yazıp denize atmak isteyeceğim bir lanet var mı diye düşündüm hemen. Kamp ateşi önündeki siluetimi ve okyanusa bir kâğıt fırlattığımı canlandırdım zihnimde.

“Sen yabani birisin, Kate Connolly,” dedi Brian. “Yüzünden anlaşılıyor.”

Bundan emin değildim ama kafamı kaldırıp ona baktığımda beni süzdüğünü gördüm. Bir anda dehşete kapılarak beni öpeceği fikrine kapıldım ve birkaç adım uzaklaştım ama hemen sonra bir santim bile kıpırdamadığını fark ettim. Kahkaha attı, kibar ve abartısız bir kahkaha. Belki de dediği gibi yabani biriymidir.

“Hadi,” dedi Brian. “Bakalım Gabe burada mı.”

İskelede ilerledik. Tentelerin altında yemek standları vardı ve anlaşılan Brian ağabeyimin burada olduğunu düşünüyordu. Standlar iyi para kazanıyordu, sıraya girmiş insanların arasından ilerlemek zorunda kaldık. Brian ağabeyimi bulabilmek için yine boynunu ileri uzatarak etrafa baktı, ailem dışından biriyle bu kişisel göreve çıktığım için garip hissediyordum. Eğlenmek varken neden festivaldeki vaktini Gabe'i bulmaya çalışmakla geçiriyordu ki?

"Akşamını bu şekilde geçirmek zorunda değilsin," dedim. "Git eğlencene bak. Ben aramaya devam ederim."

Brian bana tepeden baktı. Sanırım akşamın başlangıcından beri boynu uzamıştı. Gabe'i bulana kadar tepedeki St. Columba Kilisesi kadar uzayacaktı ve kendisiyle konuşabilmek için merdivene ihtiyacım olacaktı.

"Şu anda da eğleniyorum ki. Gitmemi mi istiyorsun?"

Söylediğine inanmıyordum. Eğlenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum, bağırış çağırış, dans ve muhtemelen soyulmuş dizkapakları olmadan eğlence olmazdı. Şu an yaptığımız şey eğlenceli değil ama ilginçti. "Seni yanımda sürüklediğim için suçlu hissettim."

Brian yutkundtu ve hâlâ Gabe'i arıyormuş gibi kalabalığa bakıyordu. "Kız kardeşlerimden sonuncusu da geçen sene anakaraya gitti. Normalde burada benimle olurdu."

"Gabe de gideceğini söyledi," dedim. Düşünmeden bir anda söyleyiverdim ve hemen sonra neden söylediğime dair hiçbir sebep bulamadım. Daha bu konuda Finn'in fikrini bile almamışken neden Brian Carroll'a söylemiştim? Hayatım boyunca Brian'la ettiğim en uzun sohbet henüz daha kazılmamış mezarına tüküreceğimi söylememden ibaretti, oysa şimdi tüm aile sırlarımızı onunla paylaşıyordum.

"Evet, öyle demişti," diye yanıtladı Brian.

Bağırarak istedim. *Bize bile zorunda kaldığı için söyledi*, demek istedim ama bir aile sırrını daha Brian'la paylaşmamak için çenemi

kapadım. Keşke buraya gelmeseydim. Keşke evde olsaydım. Keşke boyu sürekli uzayan Brian Carroll bana tepeden bakmasaydı. Kollarımı önümde kavuşturdum ve ellerimi koltukaltlarıma sıkıştırdım. Gabe'i bulunca gözünün tam ortasına bir yumruk indirecektim.

Brian Carroll yaşadığım stresten bihaberdi. Devam etti: "Sanırım Tommy Falk ve Beech Gratton ile gidecek."

Ağzımdan öfke dolu kısa bir feryat kaçırıverdi. "Tabii! Herkes biliyor! Herkes gidiyor! Sen de gidiyor musun anakaraya?"

"Hayır," dedi Brian ciddi bir şekilde. "Büyük-büyük-büyük-babam bu rıhtımın inşasına yardım etmiş. Ve benim burayı terk etmeye niyetim yok."

Rıhtımdan bahsederken sanki onunla evliymiş gibi konuşuyordu ve ansızın yorgun ve moralsiz hissetmeme sebep oldu.

"Dur yahu," dedi Brian yaşadığım sıkıntıyı nihayet fark etmiş gibi. "Gidip pub'a bakalım. Zaten ben de oraya gidecektim. Gabe orada olabilir; buranın sakinleri bazen orada saklanır. Onu bulamazsak bile en azından bir süre içeride ısınmış oluruz."

İnsanların arasından geri dönüp Kara Gözlü Kız'a yöneldik. Ön cephesi yeşil ve kapıları hep açık bırakılan bir binaydı. Bu binanın pub olamayacak kadar seçkin bir bina olduğunu düşünmüşümdür hep. Cilalı ahşap, kaliteli deri döşeme ve pirinç tesisat. Bal dök yala seviyesinde temiz ve günün büyük bir kısmında inanılmaz derecede boştu. Ama akşamları denizciler ayık kalmaktan yorulunca gürültüsünü sokağa taşıran ve oradan da iskeleye kusan bir yere dönüşüyordu.

Pub'ın akşam versiyonuna bugüne kadar hiç gitmemiştim. Sokaktaki kalabalıktan çok daha farklı bir kalabalık söz konusuydu. Yoğun, dumanlı, aşırı sıcak, klostrofobik, bağırış ve kahkaha doluydu ve canımı sıkan bir şekilde sohbetlerinde ismim geçiyordu.

"Baksana, bu bizim Kate Connolly değil mi ya?" dedi kapının dibinde duran bir adam. İsmimi duyan birkaç kişi daha başını bize doğru çevirdi. Herkesin en az iki çift gözü vardı sanki.

“Kate Connolly!” diye neşeyle bağırdı barın dibindeki başka bir adam. Yaklaşmak için bir bar taburesini kenara çekti. Geniş göğüs kafesli, kızıl saçlı, sarımsak ve bira kokan bir adamdı. “Erkeklerin arasında kızılıcık bebek!”

Brian kolumu sertçe tuttu, diğer eliyle pub’ın arka tarafını işaret etti. Sonra da adama döndü. “Gerçekten öyle. Ee John, daha daha nasılsın? Fırtına geliyormuş, doğru mu?”

Beni adamdan kurtardığını anladım ve hemen uzaklaşıp ilerledim. Pub’ın arka tarafını aradım ve köşedeki masada Gabe’i gördüm. Önünde bir bardak bira vardı, öne uzanmış uzun parmaklarını örümcek ayakları gibi açarak bir şeyler anlatıyordu. Duymasam bile güldüğünde yüzündeki ifadenin hatırladığımdan çok daha gevşek ve bayağı olduğunu fark ettim. Öfke bir yılan gibi bedenimi sardı.

Brian hâlâ adamı oyalıyordu, ben de hemen dumanların arasından geçip Gabe’in omzunun dibinde, oturduğu sandalyenin yanında dikildim. Beni fark etmesini bekledim; masanın diğer tarafındaki Tommy Falk –Gabe’in kahrolası suç ortağı– beni gördü ve güzel bir şekilde gülümsedi. Ama Gabe el kol hareketleri yaparak bir şeyler anlatmaya devam etti.

“Gabe,” dedim. Babasının sandalyesinin dibinde dikilen ve gazete okumasına engel olan bir çocuk gibi hissettim ve buna sinir oldum.

Gabe döndü. Yüzünde suçluluk ifadesi olup olmadığını anlayamadım. Yakından bakınca ifadesinin suçlulukla alakası olmadığını düşündüm. “Aa, Puck,” dedi sadece.

“Evet, aa Puck,” dedim.

“Yarışa katıldığını inanamıyorum,” diye araya girdi Tommy. Önünde iki tane boş bira bardağı vardı ve söylediği cümle tek bir kelimeymiş gibi kayarcasına ağzından çıkmıştı, kelimelerin arasında boşluk değil sadece z sesleri vardı. “İlk gün seni orada gördüm. Yarışa katılan ilk kız. Şerefe.”

“şımartma şunu,” dedi Gabe neşeli bir şekilde. Nefesi bira kokuyordu.

“Sarhoşsun sen,” dedim.

Tommy’ye baktı ve sonra tekrar bana d6nd6. “Saçmalama, Kate. Sadece bir bardak içtim.”

“Babam içmeni istemiyordu. Sen de ona içmeyeegini söylemiştin!”

“Çok abartıyorsun.”

Ama çok abartıyor gibi hissetmedim. “Senle konuşmalıyım.”

“Tamam,” dedi ama hareket etmedi. Oturuş şeklinden anladım ki Tommy’nin bizi izlediğinin farkındaydı ve bu yüzden diyalogu kendini zeki gösterecek şekilde sürdürmeye çalışıyordu.

Gabe’e doğru eğildim ve “Baş başa,” dedim.

En çok canımı acıtan şey yüz ifadesiydi. Hâlâ çok abarttığımı düşünürcesine bir kaşını kaldırarak baktı.

Bir avucunu tavana doğru kaldırdı. “Burada baş başa kalabileceğımız bir yer yok. Sonra konuşsak olmaz mı?”

Elimi kolunun üzerine koydum ve gömleğinden çektim. “Hayır. Daha fazla bekleyemem. şimdi konuşmalıyız.”

“Emir büyük yerden, Tommy. Birazdan dönerim.”

“Göster ona gününü, Puck,” dedi Tommy yumruğunu havaya kaldırarak. şu anda Tommy’dan ve güzel olan her şeyinden nefret ediyordum. Yüzümü çevirip bakmadım bile. Gabe’i pub’ın arka tarafındaki kapıya doğru götürdüm. İçine yeni kusulmuş gibi kokan tuvaletteydik. İçeri girdikten sonra kapıyı arkamızdan kapadım. Keşke aklımdaki düşünceleri toparlayacak, yüzleşme anında tam olarak ne söyleyeceğimi düşünecek vaktim olsaydı. Söylemek istediğim her şeyi tuvaletin dışında bırakmışım gibi hissettim.

“Burası şirinmiş,” dedi Gabe. Lavabonun üzerinde kitap boyutunda bir ayna asılıydı. Kendimi aynada göremediğim için memnundum.

“Nerelerdesin sen?”

Sorduğum soru saçmaymış gibi baktı. “Çalışıyorum.”

“Çalışıyor musun? Gece gündüz mü? Sabaha kadar mı?”

Gabriel huzursuzca kıpırdandı, tavana baktı. “Sabaha kadar eve gelmiyor değilim. Tüm bu tantana bunun için mi?”

Tüm tantana bunun için değildi ama onu hangi konuda haşlayacağımı hatırlayamıyordum. Düşüncelerim dağılıp kum gibi ayaklarımın altında ezildi. Sadece onu yumruklama arzumu net bir şekilde hatırladım. Derken en önemli mevzu bir anda aklıma geldi. “Benjamin Malvern bu hafta eve uğradı.”

“Hmmm.”

“Hmmm mı! Evi geri alacağını söyledi.”

“Of.”

“Of mu! Neden bunu bize söylemedin?” diye sordum. Koluma sımsıkı yapışmış olduğum gerçeğinden nefret ettim. Ama parmaklarımla onu tutmazsam çekip gitmeyeceğinden nasıl emin olabilirdim?

“Nasıl söyleyebilirdim?” diye karşılık verdi Gabe önemsemez bir edayla. “Finn kafayı yer ve kahrından öldü. Sen de olayı çok abartırdın.”

“Abartmazdım,” diye parladım. Şu anda da çok abartılı tavırlar sergileyip sergilemediğimden emin değildim. Söylediğim her şey bana mantıklı geliyordu ama sesim biraz kontrolden çıkmış gibiydi.

“Belli.”

“Bunu bilmeyi hak ediyorduk, Gabriel!”

“Bilmek size ne fayda sağlayacaktı ki? İkinizin de para kazanacağı yoktu. Geceler boyu ne yapıyorum sanıyorsunuz? Elimden geleni yapıyorum.”

“Ama sonra da adayı terk ediyorsun.”

Bana baktı ve yüzündeki gülümseme yok oldu. Ama yerine gelen ifade mutsuzluk değildi. İfadesiz yüz, hissetmediğim bir rüzgâra karşı kısılmış gözlerdi. Gabe’in hislerine sempati göstermem mümkün değildi çünkü herhangi bir hissi olduğundan bile

emin değildim. “İnsan bir yere kadar deneyebilir. Ben elimden geleni yaptım.”

“Yeterince yapmadın,” dedim.

Kolunu parmaklarımın arasından çekti ve tuvaletin kapısını açtı. Pub’ın sesi ve kokusu havasız tuvalete doldu.

“Üzgünüm. Yapabileceklerim bu kadar.” Kapıyı arkasından kapadı. Üzüntümü elimden geldiğince yutmaya çalıştım. Boğazımdan aşağı inerken takılıp kaldı.

Bundan sonrası bana kalmıştı. Artık bu aşamaya gelmiştik.

Gabe gittikten sonra alnımı kapıya yaslayarak birkaç dakika daha tuvalette kaldım. Hemen dışarı çıkamazdım çünkü o zaman Tommy Falk sırtıp aptalca bir espri yapardı ve herkesin önünde gözyaşlarına boğulurdum ve şu anda bunu yapamazdım. Brian Carroll’ın muhtemelen hâlâ pub’ın ön kısmında beni beklediğini biliyordum ve bunun için üzgündüm. Ama yanına gidecek kadar da üzgün değildim.

Kısa bir süre sonra derin bir nefes aldım. Sanırım bir şekilde Gabe’i kalmaya ikna edebileceğimi düşünmüştüm. Bunca şeyden sonra bir şekilde fikrini değiştireyim sanmıştım. Ama şimdi gerçeği inkâr edemezdim. Gabe daha şimdiden tekneye binmiş gibiydi.

Tuvaletten çıktım ve pub’ın arka kapısının birkaç adım ötede olduğunu gördüm. İki devasa karar zihnimde birbirine karşı savaşı verdi; ya Gabe ve Tommy’nin yanından ve gözlerini bana dikmiş adamların arasından geçerek ön tarafa, Brian Carroll’ın beni beklediği yer gidecektim ya da yaralarımı sarmak ve geçiş törenine kadar beklemek için arka kapıdan ara sokağa sığışacaktım. Aslında yapmak istediğim şey, eve gidip yatağa girmek ve aralık veya mart ayına kadar kafamı yastığın altında tutmaktır.

Hissettiğim utanç öylesine büyüktü ki akşam yemeğinde onunla karnımı doyurabilirdim ama yine de arka kapıdan çıktım ve Brian Carroll’ı içerde bıraktım.

Anacaddeye yönelirken rüzgâr dar ve taşlı ara sokağı süpürdü. Moralim bozuktu, aklıma sıcak çikolata ve artık yuva hissi vermeyen evim geldi. Caddedeki insan denizinin çok daha kabardığını gördüm ve şu anda o denizde hiç yüzesim yoktu.

Derken, “Puck!” dedi birisi. Finn’in sesiydi.

Dengesiz bir şekilde dirseğimden tuttu ve kısacık bir an için emin olamasam da Finn’in sarhoş olduğunu düşündüm çünkü artık kardeşlerim ne yapsa şaşırılmazdım. Fakat sonra kaynayan kalabalıktan birinin Finn’e arkadan çarptığını fark ettim. Sol elimi tuttu ve parmaklarımı açıp avucuma bir kasım keki yerleştirdi. Kekten bal ve tereyağı sızıyor, üzerindeki krema minik dereler halinde bala eşlik ederek avucuma akıyordu. Yalanıp yutulmayı bekliyordu. Yakınlardan biri su atı gibi çılgılık attı ve kalbim bir tavşaninki gibi hızlandı.

Kek elimde damlamaya devam etti, Finn’le göz göze geldim. Tanınmaz halde, bembeyaz sırttan kapkara bir şeytan misaliydi. Yanaklarındaki kömür ve tebeşir çizgilerinin altındaki yüzünü tam olarak tanımam biraz uzun sürdü. Sadece dudakları pembeydi, kendi Kasım kekinin kreması dudaklarını silip tertemiz yapmış. Sırtında ağaç dalından yapılmış ve deri bir kayışla tutulmuş oyuncak bir mızrak vardı.

“Bunu nereden buldun?” diye sordum kalabalıkta beni duyabilmesi için bağırarak.

Diğer elimi tutup avucuma bir şey yerleştirdi. Ne koyduğunu görmek için elimi açıp kaldırdım. Finn etrafımızdakiler elimdekini görmesin diye kolumu bedenime doğru itti. Avcumda bir tomar para görünce gözlerimi kırıştırdım.

Finn öne doğru hafifçe eğildi. Bal özü gibi tatlı bir koku geldi ağzından; birden fazla kek yemiş olmalıydı. “Morris’i sattım.”

Millet görmesin diye parayı aceleyle ortadan kaldırdım. “O araba için bu kadar parayı kim verdi?”

“Arabayı şirin bulan şapşal bir turist kadın.”

Kömür karası yüzünde beyaz ve çarpık dişlerini göstererek gülümsedi. Saçları toz içindeydi. Yüzümün yumuşayıp sırttığını hissettim. “Muhtemelen seni şirin bulmuştur.”

Finn’in yüzündeki tebessüm yok oldu. Finn’in kanunlarından birine göre karşı cinsin Finn’i çekici bulmasıyla ilgili bir şey söylemek katiyen yasaktı. Bu kanun hangi anayasaya ait bilmiyordum ama aynı anayasada kendisine teşekkür edilmesini de yasaklayan bir kanun olduğunu biliyordum. Finn ve kompliman ateş ve barut gibiydi.

“Boş ver,” dedim. “Aferin.”

“Ama şöyle bir sorun var,” dedi Finn elini yalayarak, “eve nasıl döneceğimize dair hiçbir fikrim yok.”

“Binicilerin geçit törenini atlatmayı başarırısam,” dedim, “ikimizi de uçarak eve götürürüm.”

OTUZUNCU BÖLÜM

SEAN

Akrep davulları düzensiz bir kalp atışı misali ritmine devam ediyordu, Skarmouth sokaklarını dolduran kalabalığın arasından dolana dolana ilerledim. Nefes aldıkça soğuk havanın içimi yaktığını hissettim, rüzgâr çeşit çeşit yabancı koku taşıyordu. Sadece yarış mevsiminde yapılan yemekler. Sadece anakaradaki kadınların kullandığı parfümler. Sıcak zift, yakılmış çöp, kaldırımlara dökülmüş bira. Skarmouth'un bu hali yavan ve aç, zorlu ve belirsizdi. Yarışın bana hissettirdiği her şey bu akşam dikişlerin arasından sokaklara akıyordu sanki.

Önümdeki insanlar, içkinin etkisiyle ağırlaşan ve heyecandan gürültülü bir hale gelen turistlere omuz atarak yollarını açmaya çalışıyordu. Fakat istifinizi bozmadan belli bir doğrultuda yürümeye devam ederseniz, içlerinde en sarhoş olanları bile size yol verebiliyordu. Kalabalığı yararak, gözlerim kocaman açık bir şekilde kasap dükkânına ilerledim. Mutt Malvern'i arıyordum. O beni görmeden önce onu bulmayı tercih ederdim. Bu akşam ne işler karıştırdığını öğrenmeliydim.

Sean Kendrick. İsmimi duydum; kimi fısıldadı, kimi seslendi ama yürümeye devam ettim. Bu akşam burada beni tanıyan bir sürü insan vardı.

Yürürken insanların ötesine, altlarında kalmış Skarmouth semtine baktım. Sokak lambaları altında kaldırımlar altın rengi ve kırmızı, gölgede kalan yerler siyah ve kahverengi ve ölümcül lacivertti; hepsi okyanusun kasım ayındaki renkleri idi. Bisikletler bir dalga tarafından getirilip bırakılmış gibi duvarlara yaslanmıştı. Kızlar bana çarparak yanımdan geçip gidiyor, attıkları her adımda ayak bileklerindeki ziller çalıyordu. Yan sokakların birinden titrek bir ateş ışığı görüldü, bir varilin içinden alevler yükseldi, çocuklar varilin etrafında toplanmıştı. Ben Skarmouth'a, o da bana baktı, gözleri yabaniydi.

Duvarlardan birinde Malvern Çiftliği ilanını gördüm. DÖRT KEZ ÜST ÜSTE AKREP YARIŞLARI GALİBİ, yazıyordu. YARIŞLARIN BİR PARÇASI OLUN-YAVRU ATLAR İÇİN AÇIKARTIRMA PERŞEMBE SABAH 7.00.

İlandaki her şeyi mümkün kılan bendim ama ilanın hiçbir yerinde adım geçmiyordu.

Kıyıya giden bir yan sokaktan çıkan davulcuların geçmesi için durdum. On dört kişiydiler ve onları teşvik eden şey yetenekleri değil, hevesleriydi. Hepsi siyah giyinmişti. Akrep davulları iki kolum genişliğindeydi ve üstleri kan lekeli deri ve halatlarla kaplıydı. Davullar gümbürdedi ve nabzımın yerine geçmiş gibi attı. Davulcuların arkasında at başı takmış ve kan kırmızı tulum giymiş bir kadın vardı. Arkasında da ip mi; hayvan derisi mi yoksa gerçek mi olduğu anlaşılmayan bir kuyruk vardı. Gelenek gereği kadının ayakları çıplaktı. Kim olduğunu anlamak imkânsızdı.

Davullar gümbürdeyerek geçti ve davulcuların geçebilmesi için herkes duvarlara yanaştı. Bazı turistler alkış tutuyordu. Bölge halkı ayaklarını yere vurarak tempo tuttu. Kısarak tanrıça yavaşça kalabalığı inceledi. Dolgu at kafası kadının bedeninin küçük görünmesine sebep oluyordu. At kafalı kadın sokağın ortasında ellerini iki yana açtı ve binlerce minik çakıltaşı sokağa yağdı. Gelenek gereği bu akşam yere bir deniz kabuğu atacak ve her

kim kısrak tanrıçanın deniz kabuğunu bulursa bir dilek dileme hakkına sahip olacaktı.

Bu sefer elinden sadece kum dökülmüştü.

Yıllar önce bir akşam babamın yanında dikilirken kısrak tanrıça bana bakmıştı ve ellerindeki kum ve minik çakıl taşlarını yere yağdırmıştı, deniz kabuğu yerde savrulup tam önüme gelmişti. Kabuğu yakalamak için babamın yanından fırlayıp kabuğun durduğu yere gitmiştim. Parmaklarım kabuğu sarmadan önce tutacağım dilek kafamda canlanmıştı.

Başımı yana çevirdim, kadının geçip gitmesini bekledim, bu hatıramın da geçip gitmesini bekledim.

Bir nefes sesi duydum; hem insan hem at nefesi gibiydi. Başımı çevirdim. Kısrak tanrıça tam karşımda, birkaç santim uzağımda duruyordu. Sol gözüyle bana bakabilmek için büyük ve eski kafası hafifçe yana döndü. Corr'un iyi görmeyen gözüyle bana bakmaya çalışması gibiydi. Fakat bu atın gözü yerine parlak cilalı bir taşı vardı, alacalı kısrakinki gibi kırılıp sulanıyordu. Bu kadar yakından bakınca kadının kırmızı tulumunda daha koyu kırmızı şeritler olduğunu, kumaşın buruşmuş bazı bölgelerinde kan biriktiğini gördüm. Kostüm ürkütücü görünsün diye yapılmıştı: Yakından bakıldığında bile kadının bedeninin nerede bittiği ve atın kafasının nerede başladığı belli olmuyordu. Kadının etrafını nasıl görebildiğini anlamak da imkânsızdı. Karşımdaki burun deliklerinden çıkan sıcak nefesi yüzümde hissettiğimi hayal ettim. Kalp atışlarım hızlandı.

Yıllar önceki o çocuk oldum yine, kadının elini açışını, kumu ve taşları serbest bırakışını izledim. Ada, kumsal ve hayat önümde uzayıp gitti.

Kısrak tanrıça eliyle çenemi tuttu. Killi yapraktaşı gözünü bana dikti. Gözün etrafındaki kıllar yıllar içinde matlaşmış ve uzamıştı.

“Sean Kendrick,” dedi. Boğazından gelen ses insana ait değildi sanki. Sesinde denizi duyuyordum. “Dileğini tuttun mu?”

Başka yöne bakamadım. “Evet. Birçok kez.”

Taş göz parıldayarak açılıp kapandı.

Sesi bir kez daha beni şaşırttı. “Peki dileğin sana mutluluk getirdi mi?”

Normalde kafa yormayacağım bir soruydu. Mutsuz değildim. Mutluluk bu adanın kolay bahsettiği bir şey değildi; toprağı çok taşlı ve güneşi azdı, mutluluğun büyümesi için elverişli şartlar yoktu. “Eh işte.”

Parmakları çenemi sımsıkı tuttu. Burnuma kan kokusu geldi, derken taze kanın üstüne bulaşmış olduğunu ve ellerine damlamış olduğunu gördüm.

“Okyanus senin adını biliyor, Sean Kendrick,” dedi. “Başka bir dilek daha tut.”

Elini kaldırıp elinin arkasını bir yanağımdan diğerine doğru sürdü.

Sonra arkasını döndü ve davulcuları takip etti. Kafasına ölmüş bir atın kafasını geçirmiş sıradan bir kadındı. Ama içimde bir boşluk vardı, hayatımda ilk kez yarış kazanmak yeterli gelmedi.

Kısrak tanrıçayı, sesindeki tınıyı, nefesinin tenimdeki hayali etkisini aklımdan çıkaramadım. Boğazım deniz suyu yutmuşum gibi yandı. Kalabalığın içinde yüzdüm, kısrak tanrıçayla karşılaşmamdan sonra gerçek dünyaya geri döndüm. Gratton’ın dükkânında yapmam gereken sıradan işleri düşünerek tekrar yere basmaya çalıştım. Geçen seferden kalan borcu ödemem ve su atları için bir sipariş daha vermem gerekti. Fakat aklım sürekli kadına gidip durdu, o ellerin kime ait olabileceğine karar vermeye çalıştı. Kadının kim olduğunu öğrenirsem içimdeki boşluğu da doldurabilirdim. Zihnimdeki soru bir oyuna dönüştü, ölü kafanın içinde daha da kumlu gibi çıkan sesin kime ait olduğunu öğrenmek istedim. Peg

Gratton olabileceğini düşündüm, kendisi ellerinde kan olmasına alışkındı. Ve at kafası taktığı halde benden uzun değildi.

Kasap dükkânına girdim, her zamanki gibi Skarmouth'daki en temiz mekândı. İçerisi parlak ışıklarla gündüz gibi aydınlatılmıştı. Her nasılsa içeri iki kuş girmişti, kuşlar ampullerin önünden geçtikçe kanatları ışıkların titreşmesine sebep oluyordu.

Peg Gratton tezgâhın arkasında değildi, at kostümlü kadın gerçekten de o olabilirdi. Bir şey peşimden gelip beni çağırıyormuş hissi azalınca hafiflemiş hissettim.

Tezgâhın önünde durdum ve Beech Gratton suratsız bir şekilde siparişimi aldı. Derdi benimle değil, yaptığı işleydi. Dışarıda festivalin içinde olmak istiyordu ama dükkâna bakmak zorundaydı.

"Yüzün perişan halde," dedi Beech hem hayranlıkla hem huysuzca. Kadının yüzüme kan sürdüğünü hatırladım. "Şeytana benzemişsin."

Karşılık vermedim.

"Yirmi dakika sonra paydos," dedi sormadığım halde.

"Otuz!" diye seslendi Peg Gratton arka odadan.

Ağzıma kan tadı geldi. Killi yapraktaşıdan yapılmış bir göz bana göz kırptı.

Beech siparişimi yazdı ve ben de o sırada başımı kaldırıp tezgâhın arkasındaki karatahtaya baktım. İsmim ve Corr'un ismi oradaydı. Şu anki bahis oranımız da isimlerimizin hemen yanındaydı: 1-5. Anakaradan gelip hazırlıkların ilk birkaç gününde kendine at bulmuş bir grup yeni yarışmacının isimleri bizim isimlerimizin hemen altındaydı. Beceriksizlikleri ve cahil cesaretleriyle hazırlıkların ilk günü olduğu gibi yarış günü de kumsalda gereksiz kalabalığa sebep olacaklardı. Listede Kate Connolly'nin ismini aradım, önce midillisinin ismini, sonra da onun ismini gördüm. Bahis oranları 45-1. Oranın böyle olmasının sebebi midilli miydi yoksa Kate'in kız olması mıydı, merak ettim.

Bu sefer de Mutt'ın ismini bulmak için listeyi taradım. Ve buldum, atının ismini de gördüm. Aslında isminin yanında Edana yazması gerekiyordu. İki gündür elini bile sürmediği, beyaz lekeleri olan doru at. Babası sorduğunda Mutt'ın sürmesi için uygun gördüğüm at.

Ama isminin yanında yazan at ismi Edana değildi.

Mutt'ın hemen yanına yazılmış isim Skata'ydı. Bir ata göre iyi bir isimdi; güçlü ve kısa. Skata saksagan kuşunun bölgesel ismiydi. Zekâsıyla, parlak şeylere olan merakıyla ve siyah-beyaz renkleriyle bilinen bir kuştı. Kumsalda yarışacak atlar arasında siyah beyaz olan tek bir at vardı.

Skata alacalı kısrağın ismiydi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

S E A N

Kamp ateşlerinden birinin yanında buldum onu.

Alevler yükselip karanlık gökyüzüne doğru uzandı, geceyle iç içe geçti. Dumanın tadını dilimde hissettim.

“Matthew Malvern,” dedim, sesim öfkeli çıktı, savaşa çağrı gibi. En az Corr’un kumsalda attığı çığlıklar kadar tehditkârdı. Bir elinde kömür ve diğerinde bir kâğıt parçasıyla ateşin önünde duran Mutt’ın karanlık silueti masallardan fırlamış dev bir canavarı andırıyordu. Deniz dileği tutmuştu. Mutt’ın yüz ifadesini bile göremiyordum. “Ne yazdın kâğıda? Ölümüne susadığını mı?” diye bağırdım.

Mutt kâğıdı çevirdi ve üzerinde ismimin tersten yazılı olduğunu görmemi sağladı. Sonra uçurumdan aşağı salıverdi. Kâğıt karanlığın içinde kayboldu.

“O at senin ölümün olacak.”

Mutt havalı havalı bana doğru yürüdü. Nefesi denizin dibi gibi karanlıktı. “Söylesene, Sean Kendrick, benim can güvenliğim ne zaman umurunda oldu ki?”

Yaklaştı, biraz daha yaklaştı ve en sonunda gölgelerimiz bir oldu. Kıpırdamadım. Bu akşam amacı kavga etmekse benim de amacım kavga etmektir. İçimde bir fırtına vardı ve bir kez daha Esas’ın suya dalış anını birebir yaşadım.

“Kısarak seni öldürmeyebilir,” dedim. “Ama kimse senin yüzünden ölmek zorunda değil.”

Ateşin sıcaklığını tenimde hissettim.

“Neden onu sürmemi istemediğini biliyorum.” Mutt güldü. “Senin atından daha hızlı olduğunu biliyorsun.”

Yıllardır Mutt’i babası için hayatta tutmayı başarmıştım: Elimden geldiğince onu en güvenli ata bindirmiş, okyanusta dayanıklı olabilsin diye atı ölümüne eğitmiş ve kimsenin ona karışmayacağından emin olmak için Mutt’in antrenmanını izlemiştim. Daha yeni iyileşen iki kaburga kemiği benim değil, onun olmalıydı. Ama kendini öyle bir noktaya koymuştu ki onu koruyabileceğim sınırların dışına çıkmıştı ve utanmasam bunun bana huzur verdiğini düşünecektim.

Alacalı kısrağa binerse onu koruyamazdım.

Ellerimi kaldırdım. “Ne istiyorsan yap. Benim işim bitti.”

Gözucuyla birkaç siluet gördüm; geçit töreni için bizi çağırmaya gelmişlerdi. Gece sonlanmak üzereydi, sonra asıl yarış hazırlıkları başlayacaktı. Şu anda bu gece hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu, sonrasında yeni bir günün başlayacağını hayal bile edemiyordum.

“Evet,” dedi Mutt, “senin işin bitti.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

P U C K

Binicilerin geçit töreni aslında bir geçit töreni değildir. Bir adam kalabalığa seslendi. “Biniciler? Biniciler! Kayaya!” Anlaşıldığı kadarıyla peşinden gitmemizi istiyordu. Törenin daha organize bir hal almasını bekledim ama öyle bir şey olmadı. Sadece birkaç biniciyi uçurumun tepesine doğru peş peşe ilerlerken gördüğüm an az da olsa geçit törenine benziyordu. İnsan güruhu binicilere yol açmak için kenara çekildi, aceleyle binicilerin peşinden gittim, Finn de elinden geldiğince yetişmeye çalıştı. Ama kimse bana yol açmak için kenara çekilmedi. Bodoslama omuzlardan ve göğüskafesime doğru dirseklerden payıma düşeni aldım.

Hava karanlıktan da karaydı ve biri hiddetli yanıp iyice yükselmiş diğeri küçülmüş ve sönmek üzere olan iki kamp ateşi dışında hiçbir ışık kaynağı yoktu. Nereye gitmem gerektiğinden emin değildim.

“Kate Connolly,” dedi biri çok da nazik olmayan bir şekilde. Başımı çevirip baktığımda birbirine yaklaşmış kaşlar ve başka tarafa bakan gözler gördüm. Benle değil de hakkımda konuştuklarını duymak tuhaf geliyordu.

Bir el kolumdan tuttu, arkamı döndüm, tükürük saçarak tısladım. Derken karşımdakinin Dory Maud’un kız kardeşi Elizabeth olduğunu gördüm. Az ışığa rağmen saçlarının açık rengi

belli oluyordu, Peder Mooneyham'ın arabasının kırmızısıyla aynı renkte bir frak giymişti. Yüzünü ekşitti. Dudaklarının kırmızısı da Peder Mooneyham'ın arabasının rengiyle aynıydı. Onu burada gördüğüme biraz şaşırdım; onu satış standı veya Fathom ve Oğulları dışında bir yerde hiç görmüşlüğüm yoktu. Bu yüzden gerçek dünyaya adım attığı an eriyip gideceğini ya da parçalara ayrılacağını falan düşünürdüm. Kız kardeşlerin her birinin kendi dünyası vardı: Dory Maud en iri olanı, dünyası tüm adayı kapsıyordu. Elizabeth'inki bina ile satış standı ve son olarak en küçük olan Annie'ninki sadece Fathom ve Oğulları'nın ikinci katından ibaretti.

“Yolunu kaybettin, değil mi? Dory Maud senin kaybolmaya-
cağını söyledi ama ben kaybolacağını biliyordum.” İfadesi yüzde yüz küçümseyiciydi.

“Kaybolmak için önce nereye gittiğimi bilmem gerekir,” dedim sertçe. “Ama daha önce geçit törenine hiç katılmadım.”

“Hemen hırlama,” dedi Elizabeth. “Bu taraftan. Finn, oğlum, ağzını kapa ki içine sinek kaçmasın, gel hadi.”

Parmaklarını pençe gibi koluma geçirip beni yukarı, en yukarı, ta en tepeye, yarışın yapılacağı kumsala bakan uçuruma çıkardı. Finn yavru köpek gibi titrek bir şekilde koşar adım peşimizden geldi.

“Dory nerede?” diye bağırdım.

“Bahis oynuyor,” diye parladı Elizabeth. “Başka ne yapacak ki. İşleri halletmek de bana kaldı.”

Beni uçurumun tepesine götürmenin iş olarak sayılıp sayılmayacağından emin değildim ama yine de beni götürdüğü için ona minnettardım. Ayrıca Dory Maud'u atlar üzerinde bahis oynarken hayal edemiyordum. En azından Elizabeth'i kızgın bir şekilde, “Başka ne yapacak ki,” demek zorunda bırakacak kadar bahis meraklısı olduğunu düşünemiyordum. Elimden gelenin en iyisini yaptım ve kasap dükkanında bahis oynadığını hayal ettim ama

elimden gelenin en iyisi, onu Kara Gözlü Kız'da hayal etmekti. Kafamda canlandırıdığım görüntüde Dory Maud bir erkek gibi kasıla kasıla bara ilerleme işini benden çok daha iyi yapıyordu.

Elizabeth parmaklarını şaklatıp beni uyandırdı ve beni kalabalığın arasından tepeye doğru muazzam bir özgüvenle çekti. Uzun süren birkaç dakika sonra durup soluklandı. Ve etrafıma bakınca gideceğimiz yere vardığımızı anladım çünkü fokurdayan kalabalığın bir bölgesinde hareketsiz bir nokta dikkatimi çekti: Sean Kendrick. Giysileri karanlık, yüz ifadesi giysilerinden de karanlıktı ve denize doğru, siyah gökyüzüne bakıyordu. Bir şey beklediği besbelliydi.

“Şurası,” dedim.

“Hayır,” dedi Elizabeth baktığım yöne bakarak. “Senin gideceğin yer orası *değil*. Bence o olmadan da yarış yeterince tehlikeli, sence de öyle değil mi? Bu taraftan.”

Tam da Elizabeth beni zıt yöne çekerken Sean başını çevirdi ve göz göze geldik. Yüz ifadesinde keskin ve savunmasız bir ifade vardı ve sonra Elizabeth ayaklarımı yerden kesmesin diye yere bakmak zorunda kaldım.

Finn ellerini soğuktan korumak için ceplerine sokmuş bir halde yanıma sokuldu. Efkârlı bir şekilde Elizabeth'e baktı.

Başımı Finn'e doğru çevirip fısıldadım: “Gören de yarış başladı zanneder, baksana ne kadar hızlı götürüyor beni.”

Finn gülümsemedi ama gözleri gülüyordu. Elizabeth duraksadı. “Burası,” dedi.

Üçüncü kamp ateşinin yanındaydık. Ateşin önünde üzeri kahverengi çizgi ve damlalarla lekelenmiş kocaman ve düz bir kaya vardı. Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamam biraz vakit aldı. Çok, çok eski kan lekeleri. Finn yüzünü ekşitmişti. Kayanın etrafında büyük bir kalabalık daire oluşturmuştu, Sean gibi bekliyorlardı. Yakınlarda duran binicilerin bazılarını hemen tanıdım: Dr. Halsal, Tommy Falk, Mutt Malvern, Ian Privett. Bazıları

kendi aralarında sohbet ediyor ve gülüyordu; bunu daha önce de yapmışlardı ve yaşananlara yabancı değildiler. Bir anda midem bulandı.

“Bu kan neyin kanı?” diye fısıldadım Elizabeth’e.

“Yavru köpeklerin,” dedi Elizabeth. Ian Privett’in kendisine baktığını gördü ve ona doğru dişlerini gösterdi ama bunun bir gülümseme olduğunu sanmıyordum. İki kolumdan çekti ve bir kalkanmışım gibi beni önünde tuttu. “Binicilerin kanı. Yarışa katıldığını göstermek için oraya gidip kanından bir damla akıtman gerekiyor.”

Kayaya baktım. Çok fazla kan izi vardı, yıllardır biniciler sadece bir damla akıtmış olamazdı.

Bir adam kayaya tırmandı. Tanıdık; Frank Eaton, babamın ahababı bir çiftçi. Turistlerin beğenip satın aldığı garip ve geleneksel atkımsı şeyi takmıştı; boynuna dolanıp beline kadar inen ve fitilli pantolonuyla birlikte gülünç duran bir şeydi. Geleneksel kıyafetleri ter kokusuyla bağdaştıran biriyimdir ve Frank Eaton da bunu değiştirecek gibi durmuyordu. Elinde küçük bir kâse tutmuş, gürlütüsü nazaran azalmış kalabalığa sesleniyordu: “Yarışmayacak adam adına konuşma görevi bana düştü.”

Eaton kâseyi eğdi ve kan kayaya dökülüp ayaklarına sıçradı. Geri çekilmedi, kan damlaları pantolonunun paçalarında binlerce minik leke oluşturdu Bunu sorun ettiğini sanmıyordum.

“İsimsiz binicinin,” dedi. “İsimsiz atın kanıyla.”

“Koyun kanı,” dedi Elizabeth. “Ya da belki at kanıdır. Hatırlayamıyorum.”

“Barbarlık bu!” dedim ağzım bir karış açık. Finn kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Elizabeth omuz silkti. Ian Privett onu izliyordu. “Elli yıl önce, ondan önce her yıl olduğu gibi orada bir adam öldürdüler. Yarışmayacak adamı.”

“Neden?” diye sordum endişeyle.

Sıkılmış gibi konuşuyordu; gerçek bir cevap varsa bile umurunda değildi. “Çünkü insanlar bir şeyleri öldürmeyi sever. Neyse ki artık yapmıyorlar. Yoksa erkeksiz kalırdık.”

“Çünkü,” diye araya girdi hemen tanıdığım bir ses, “adayı yarıştan önce kanla beslersen, belki yarış sırasında çok kan istemez.”

Elizabeth başını çevirip asık suratıyla Peg Gratton’a baktı. Peg’e bakıp gözlerini kırptırdım, kafasına taktığı detaylı saç süsü yüzünden onu tanımakta zorlandım. Başındaki süs bazen adada denk geldiğimiz korkunç kutup martılarını andırıyordu: Önündeki kocaman sivri göz maskesi gagayı oluşturunuyordu, kulaklardan sarkan uzun ince ve sarı püsküller uzun boynuzları andırıyordu. Peg’in kıvrıkcık saçlarını görmeye çalıştım ama kafasına taktığı süsün altında kaldığı için görünmüyordu.

Peg, “Sana iyi davranmalarını bekleme, Puck,” diye Elizabeth yanımda değilmiş gibi konuşmaya devam etti. “Bunların çoğu bir kızın kumsala inmesinin uğursuzluk getireceğine inanır. Seni görmek hoşlarına gitmeyecek.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bana iyi davranmalarına ihtiyacım yok. İşime karışmasınlar yeter.”

“O kadar nezaketi gösterirler umarım,” dedi Peg. Başını çevirdi, kafasındaki kuş kafası bu hareketinin garip ve ani görünmesine sebep oldu. Bu akşam gördüğüm bazı şeyler huzurumu kaçırmısaydı bu hareket bunu başarabilirdi. “Gitmem gerekiyor,” dedi.

Gerçek bir at kafası takmış bir kadın kayanın üzerinde, az önce kanın döküldüğü yerde duruyordu. Kıyafeti kan içindeydi, kan ellerinden aşağı akıyordu. Yüzünü kalabalığa çevirdi ama at kafası o kadar büyüktü ki bize değil, gökyüzüne bakıyor gibi görünüyordu. Kamp ateşinden ve kandan dolayı başımın döndüğünü ve sıcak bastığını hissettim. Rüya görüyor gibiydim ama rüya görmüyordum.

Etrafta toplanmış insanlar kendi aralarında mırıldanıyordu. Söylediklerini seçemedim. “Deniz kabuğunu kimse bulamamış,”

diyorlardı. “Bu sene at kafalı kadın yere deniz kabuğu atmadı,” dedi Elizabeth.

“Deniz kabuğu mu?”

“Dilek tutmak için,” dedi Elizabeth sabrı tükenmiş gibi. “Tanrıça yere deniz kabuğu atıyor ve sen de dilek tutuyorsun. Muhtemelen Skarmouth’da atmıştır ama kalın kafalı tipler kabuğu bulamamıştır.”

“Peki kim bu?” diye sordu Finn. Uzun süredir ilk kez konuşuyordu. “At kafalı olan?”

“Tüm atların anası. Epona. Thisby’nin ve uçurumların ruhu.”

Finn sabırlı bir şekilde sorduğu soruyu netleştirdi. “Yani at kafasını takan kadının kim olduğunu sormuştum.”

“Senden daha dikkat çekici biri,” diye yanıtladı Elizabeth. Finn hemen at kafalı kadının göğüslerine baktı ve Elizabeth yüksek sesli ve vahşi bir kahkaha attı. Finn’in onuru lekelenmesin diye Elizabeth’e ters ters baktım. Elizabeth de karşılık olarak beni hafifçe itti. “Binicileri çağırıyorlar,” dedi.

Gerçekten de çağırıyorlardı. Gittiğini görmedim ama at kafalı kadın ortalıkta yoktu ve Peg Gratton kayaya tırmanıp yerini almıştı. Aşağı yukarı bir düzine adam kayanın bir tarafında toplanmış, kayaya tırmanmak için bekliyordu. Ve daha fazlası da kıpır kıpır bir halde onlara doğru ilerledi. Küçük ve hareketsiz bir hayvan gibi duruyordum.

Elizabeth cık cık etti. “İstiyorsan bekleyebilirsin. Sırayla kayaya çıkacaklar.”

Ellerimi sabit tutamadığım için yumruk yaptım. Ne yapmam gerektiğini anlamak için etrafımı dikkatlice gözlemledim. İlk binici kayanın dibinde kendi kendine oluşmuş taş basamaklara ilerledi. Ian Privett. Çocukken beyazlaşmaya başlamış saçından dolayı olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Koşar adımlarla kayaya çıkıp Peg Gratton’a doğru ilerledi.

“Yarışacağım,” dedi Peg’e resmi bir şekilde. Ve hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle. Sonra elini Peg’e uzattı ve Peg

küçük bir çakıyla Ian'ın parmağını kesti. O kadar hızlı yaptı ki doğru dürüst göremedim. Ian Privett elini öne uzattı, kanı kayanın üzerine akmıştı ama uzakta durduğum için göremedim.

Canı yanıyormuş gibi görünmüyordu. "Ian Privett. Penda. Kanımla."

Peg kendisine ait değilmiş gibi çıkan alçak bir sesle karşılık verdi. "Teşekkürler."

Ian kayadan indi ve sıradaki binici kayaya çıktı. Mutt Malvern. Aynı şeyleri o da yaptı ve kanını kayaya damlattı. "Matthew Malvern. Skata. Kanımla," dedi ve kalabalıkta birini bulmak için etrafına baktı, yüzünde gülümseme sayılmayacak bir ifade vardı ve yüz ifadesini göstermek istediği kişi olmadığım için memnundum.

Biniciler arka arkaya kayaya tırmandı, elleri uzatıp isimlerini ve atlarının isimlerini söyledi. Peg Gratton arka arkaya her birine teşekkür etti. O kadar çok binici vardı ki! Kırk kişi olmalıydı. Daha önce gazetelerde yarışlarla ilgili haberler görmüştüm ve son yarışa katılanların sayısı kırktan çok daha azdı. Yarışta bu kadar insanın başına neler gelecekti?

Kayadaki kanın kokusunu buradan alabiliyormuşum gibi geliyordu.

Biniciler kayanın tepesine çıkmaya ve parmaklarını Peg'e kestirmeye ve yarışa katıldıklarını açıklamaya devam etti.

Benim sıram yaklaştıkça titredim ve gerildim ama diğer yandan Sean Kendrick'in kayaya çıkmasını beklediğimin farkındaydım. Benimle yarıştığı için mi, kısırağını kaybettiğini gördüğüm için mi, kimse benimle tek kelime konuşmazken kumsaldan uzak durmamı söylediği için mi ya da kırmızı aygırı gördüğüm en güzel at olduğu için mi, bilmiyordum ama Sean kafa karıştırıcı bir şekilde beni meraklandırıyordu.

Kalabalığın büyük bir kısmı kayaya çıkıp indikten sonra sıra Sean'a geldi. Onu tanımakta zorlandım. Çıkkık elmacık kemiklerine kan sürülmüş, aynı anda çarpıcı, rahatsız edici, sert,

acımasız, ürkek ve avlanmaya hazır görünüyordu. Sanki eskiden koyun kanı yerine gerçek insan kanı döktükleri çağlarda yaşasa bile bu kayaya defalarca tırmanabilecekmiş gibi duruyordu. Bir anda Peder Mooneyham'ın bu akşam ne yaptığını merak ettim; St. Columba'da inzivaya çekilip çekilmediğini, cemaat aklını ve benliğini yitirip pagan kısrak tanrıçalara inanmaya başlamasın diye dua edip etmediğini düşündüm. Ama bizim adanın tanrıçasının nasıl bir tanrıça olduğunu merak ettim; gerçekten öyle bir tanrıça varsa insan kanı yerine bir kâse hayvan kanıyla tatmin olup olmadığını merak ettim. Koyun kanını da ölmüş insan kanını da daha önce görmüştüm, aralarında fark olduğunu biliyordum.

Sean Kendrick elini uzattı. "Yarışacağım," dedi ve o bunu söylerken ağırlaştığını, ayaklarımın taşlara gömüldüğünü hissettim.

Peg Gratton onun da parmağına bir kesik attı. Kayanın üzerinde ve kamp ateşinin ışığında ve kafasındaki gaga yüzünü örterken Peg'i tanımak neredeyse imkânsızdı.

Sean'ın sesini zar zor duydum. "Sean Kendrick. Corr. Kanımla."

Kalabalıktan büyük bir tezahürat koptu, bu tarz şeyleri küçümsemediğini sandığım Elizabeth de tezahüratlara katıldı. Fakat Sean başını kaldırıp onlara bakmadı ve tezahüratlara tepki bile vermedi. Dudaklarının kıpırdadığını gördüm ama emin olamıyordum. Sonra kayadan indi.

"Sıra sende," dedi Elizabeth. "Hadi çık. İsmi söylemeyi unutma."

Az önce ne kadar buz kesilmişsem şimdi de o kadar ateş basıyordu içimi. Çenemi kaldırıp kayanın diğer tarafına geçtim ve diğerleri gibi basamakları tırmandım. Peg Gratton'a doğru yürürken kaya okyanus kadar geniş geldi. Sabit ve sağlam bir kaya olduğu halde yüzeyinin sallandığını ve yamulduğunu düşündüm. Ayaklarımın altında üç farklı kan rengi gördüm. İçimden tekrar ettim, *Yarışacağım. Kanımla*. Unutmak istemiyordum.

Peg Gratton'ın gözlerini görebiliyordum, gagalı saç süsünün altında parlak ve delici bakışlar vardı. Görkemli ve kudretli görünüyordu.

Skarmouth'daki ve Thisby'deki herkesin ve anakaradan kopup gelmiş tüm turistlerin dikkatini üzerimde hissettim. Elimden geldiğince dik durdum. Yüzümü saklayacak gagalı bir saç süsüm olmasa bile Peg Gratton gibi görkemli olacaktım. Benim ismim bile yeterdi, şu ana kadar hep yeterli olmuştu.

Elimi uzattım. Peg'in çakısı canımı ne kadar yakacak merak ettim. Sesim beklediğimden daha yüksek çıkıyordu. "Yarışacağım."

Peg çakısını kaldırdı. Kendimi hazırladım. Şu ana kadar kimse kesme anında korkmamıştı ve ben de korkan ilk kişi olmayı kabul edemezdim.

"Bekle!" dedi biri. Ses Peg Gratton'a ait değildi.

İkimiz de başımızı çevirdik. Terli ve geleneksel giysileriyle Eaton kayanın dibinde duruyordu, bizi görebilmek için boynunu hafifçe geri çekmişti. Etrafında bir grup adam vardı; elleri ceplerinde ve yeleklerinin içindeydi. Bazı biniciler kanama dursun diye ellerini sıkıca tutmuştu. Bazıları Eaton gibi geleneksel atkılarından takmıştı. Çatık kaşlarla bakıyorlardı.

Yanlış söylemiştim. Sıra bende değilken kayaya çıkmıştım. Yanlış bir şey yapmıştım. Tam olarak neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum ama belirsizlik beni içten içe kemiriyordu.

"Yarışa katılamaz," dedi Eaton.

Kalbim yerinden kopup yere düştü sanki. Kumru! Kumru'dan bahsediyor olmalıydı. Hâlâ fırsatım varken alacalı kısırağı seçseydim keşke.

"Yarışlar başladığından beri hiçbir kadın yarışa katılmadı," dedi. "Ve bu yıl da aynı şekilde devam edecek."

Eaton'a baktım. Diğer adamlar da ona döndü.

Duruşlarında bir benzerlik vardı, hepsi aynı yola baş koymuş gibi. Rüzgâra kafa tutan bir grup midilli gibiydiler. Ya da kendilerine yol gösterecek çoban köpeğine dikkatle bakan koyunlar gibiydiler. Ben ise gruba ait olmayandım. Kadındım.

Yarışlara katılmama engel olabilecek onca şey varken karşıma bu engelin çıktığına inanamıyordum.

Yüzüm kızardı. Yüzlerce insanın şu anda beni izlediğinin farkındaydım. Ama yine de ses çıkarmayı başardım. “Kurallarda öyle bir şey yoktu. Okudum. Her birini.”

Eaton yanındaki adama baktı, adam dudaklarını yaladıktan sonra konuştu. “Kâğıtta yazılı olan kurallar vardır, bir de kâğıda yazılamayacak kadar önemli kurallar vardır.”

Bunun ne anlama geldiğini idrak etmem birkaç saniyemi aldı; yani katılmama engel olacak bir kural yoktu ama yine de katılmama izin vermeyeceklerdi. Tıpkı küçükken Gabe’le oyun oynadığımız zamanlardaki gibi; ben ne zaman kazanmaya yaklaşırsam Gabe kuralları değiştirirdi.

Ve tıpkı o zaman olduğu gibi haksızlık içimi ateş basmasına sebep oluyordu.

“O zaman neden yazılı kurallarınız var ki?” dedim.

“Bazı kurallar yazmaya gerek olmayacak kadar açıktır,” dedi Eaton’ın yanındaki adam. Düzgün, üç parçalı bir takım elbise giymişti ve ceket yerine atkısı vardı. Yeleğin belirgin üçgenini adamın suratından daha net gördüm; beyaza karşı koyu griydi.

“Hadi in aşağı,” dedi Eaton.

Kayanın dibinde bir adam daha vardı, tam kayaya tırmandığım yerde duruyordu. Elini bana doğru uzattı, elini tutarak aşağı inecekmişim gibi bekledi.

Kıpırdamadım. “Bana o kadar da açık gelmedi.”

Eaton kısa süreliğine kaşlarını çattı ve sonra açıklamaya çalıştı. Açıklama aklında belirdikçe kelimeleri yavaşça arka arkaya dizdi. “Kadınlar adanın ta kendisidir ve ada bizi hayata bağlar. Bu önemlidir. Ama erkekler de adayı deniz tabanına çeker ve sabit kalmasını, dalgalara kapılıp gitmemesini sağlar. Sahilde kadınların işi olamaz. Doğal düzene aykırı.”

“Yani batıl inançlarınızdan dolayı beni diskalifiye etmek istiyorsun,” dedim. “Ben yarışa katılırsam gemiler karaya oturacak sanıyorsun, öyle mi?”

“Ah, çok güzel özetledin.”

“Yani yarışa katılmamın yanlış olduğunu düşünüyorsun.”

Eaton’ın yüzü Gabe’in pub’da gördüğüm yüzünü hatırlattı. Eaton inanmayan gözlerle kalabalığa baktı, onların da zorluk çıkardığını düşündüğünden emindi. Eaton’a baktıkça sevimsiz bulduğum detay sayısı arttı. Kocaman altdudağını karısı da korkunç bulmuyor muydu? Saçlarını yana ayırıp kafa derisini bu kadar açığa çıkarmak zorunda mıydı? Sözcükler arasında çenesi öyle garip hareket etmeli miydi? “Kişisel algılama. Bu öyle bir şey değil,” dedi.

“Kişisel algılıyorum.”

Şimdi daha da sinir olmuşlardı bana. İstenmediğimi öğrenir öğrenmez kayadan ineceğimi düşünüyorlardı ve inmediğim için daha sonra anlatılacak bir anekdottan kavgı çıkaran birine dönüşmüştüm. “Ekim ayında yapabileceğin başka şeyler var ve bu şekilde sadece kendini değil, başka insanları da memnun edebilirsin, Kate Connolly. Yarışa katılmak zorunda değilsin.”

Benjamin Malvern’in mutfağımızda oturuşunu ve evi kurtarmak için ne yapmayı göze aldığımızı soruşunu düşündüm. Şimdi bu kayadan aşağı inersem Gabe’in adada kalmak için hiçbir sebebinin kalmayacağını ve ona ne kadar kızgın olsam da pub’daki konuşmamızın son konuşmamız olmasını istemediğimi biliyordum. Sean Kendrick’e ve ne yapacağı belli olmayan *capaill uisce*’na karşı yarıştığımı düşündüm.

“Yarışa katılmak için geçerli sebeplerim var,” diye parladım. “Tıpkı bu kayaya tırmanan her binici gibi. Kadın olmam sebeplerimi geçersiz kılmaz.”

Ian Privett birkaç adım öteden söze girdi. “Kate Connolly, yanında duranın kim olduğunu görüyor musun? Kadınlar bizim kanımızı alır. Bize dilek hakkı verir. Ama o kayadaki kan erkek

kanı. Nesillerdir böyle. Mevzu orada olmak isteyip istememen değil. Oraya ait değilsin. Haydi kes şunu. Çocukluk etmeyi bırak ve in aşağı.”

Ian Privett kim oluyordu da bana ne yapacağımı söylüyordu? Abartmadığımı halde Gabe’in abarttığımı söyleyişi aklıma geldi. Annemi, at sırtında atla bir oluşunu ve bana at binmeyi öğretişini düşündüm. Buraya ait olmadığımı söyleyemezlerdi. Ne söylersem söyleyeyim, beni yarıştan zorla çıkarabilirlerdi ama buraya ait olmadığımı söyleyemezlerdi.

“Ben bana verilen kurallara uyacağım,” dedim. “Yazılmamış kurallara uyamam.”

“Kate Connolly,” dedi yelekli adam. “Daha önce o sahile hiçbir kadın ayak basmadı ve bu sene bunun değiştirmemizi mi istiyorsun? Sen kim oluyorsun ki böyle bir şey istiyorsun?”

İnmem için elini uzatan adam birinden işaret almış gibi basamaklardan yukarı çıkmaya başladı: Ben inmezsem onlar beni indirecekti.

Her şey buraya kadardı.

Her şeyin burada son bulduğuna inanamıyordum.

“Ben onun adına konuşurum.”

Herkesin yüzü Sean Kendrick’e döndü. Kollarını önünde kavuşturmuş ve kalabalıktan biraz ayrı duruyordu.

“Bu ada kanla değil, cesaretle beslenir,” dedi. Yüzü bana dönüktü ama gözleri Eaton ve ekürisindeydi. Oluşan sessizliğin içinde kalbimin güm güm attığını duyabiliyordum.

Sean’ın söylediklerini düşündüklerini görebiliyordum.

Yüzlerindeki ifade netti: Onu duymazdan gelmek istiyorlardı fakat öte yandan yarışlarda defalarca ölümü alt etmiş birinin söylediklerini ne kadar duymazdan gelebileceklerini düşünüyorlardı.

Thomas Gratton’ın kamyonetinde olduğu gibi Sean Kendrick yine bir şey söylemedi. Sessizliği onları Sean’a çekti ve onunla yüzleşmeye zorladı.

“Yani yarışmasına izin verelim diyorsun,” dedi Eaton en sonunda. “Her şeye rağmen.”

“Her şeyi bırak,” diye yanıtladı Sean. “Neyin doğru neyin yanlış olduğuna deniz karar versin.”

Dayanması zor, uzun bir sessizlik yaşandı.

“O zaman yarışsın,” dedi Eaton. Etrafındakiler başlarını iki yana salladı ama bir şey demediler. Sean’ın sözü geçti. “Kanını akıt, kızım.”

Peg Gratton elimi daha ileri uzatmamı beklemedi. Bir yılan gibi hamle yapıp parmağımı kesti ve acı yerine omzuma doğru yükselen bir sıcaklık hissettim. Kan kesikten dışarı damlayarak kayaya düştü.

Sean Kendrick buradayken hissettiğim şeyi hissediyordum yine; ayaklarım taşa gömüldü ve adanın bir parçasına dönüştüm, kayadan çıkıp büyümüş bir şey gibi hissettim. Saçlarım rüzgârda dağıldı, saç bandından kurtulup yüzümü kamçılardı. Havadaki koku kıyıya vuran okyanusun kokusu gibiydi.

Bir kez daha çenemi kaldırdım ve “Kate Connolly. Kumru. Kanımla,” dedim.

Kalabalıkta Sean Kendrick’i buldum yine. Gitmek üzereymiş gibi hafifçe yan dönmüştü ama omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerinin içine baktım, kalabalıktaki herkes bu anı izliyormuş gibi hissettim. Gözlerinin içine bakmak ona bir şeyin sözünü vermek ya da emin olmadığım bir şeye doğru adım atmak anlamına geliyormuş gibi hissettim. Ama yine de gözlerimi kaçırmadım.

“Binicilerin kanıyla, yarışlar başlasın,” dedi Peg Gratton geceye ve kalabalığa. Ama kalabalık onu izlemiyordu. “Binicilerimiz hazır, yarışlar başlasın.”

Sean Kendrick kalabalıktan uzaklaşmadan önce bir süre daha bana baktı.

Yarışlara iki hafta vardı. Her şey bu akşam başlıyordu. Bunu kalbimde hissedebiliyordum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

S E A N

Sonraki sabah ada terkedilmiş gibi suskundu. Dün akşamın heyecanından dolayı bugün hazırlıklar erken saatte başlar sanmıştım ama ahırlar hareketsiz, yollar sessizdi. Bu durumdan memnundum; önümüzdeki yirmi dört saat içinde yapmam gereken bir sürü şey vardı. Gökyüzüne baktım. Delikli bir bulut tabakası güneşin önüne geçmişti, altında ise daha küçük bulutlar bir yere yetişmeleri gerekircesine aceleyle hareket ediyordu. Okyanusu görünce fırtınanın başlamasına kaç saat kaldığını daha iyi anlayacaktım.

Sabahın ürkütücü sessizliğinde en genç safkan atları hava bozmadan önce biraz egzersiz yapmaları ve otlanmaları için çıkardım. Sonra da malzemelerimi kumsala indirmek için topladım. İki adet kova ve ceplerimin içini tıkabasa doldurduğum zayıf tılsımlar.

Tam çıkmak üzereyken bir ses duydum. “Demek kiliseye giden biri değilsin.”

“Günaydın, Bay Holly,” diye karşılık verdim.

Amerika’da pazar şıklığı olarak tabir edildiğini düşündüğüm bir şekilde giyinmişti: V yakalı beyaz bir kazak, hafif bir ceket ve ütü çizgili haki pantolon. Anakarada çıkan gazetelerin sosyete sayfalarında boy göstermeye hazır gibi görünüyordu.

“Günaydın,” diye karşılık verdi Holly. Kovalarımın içine baktı ve yüzünü ekşiterek başını geri çekti. Kovalar Corr’un acı kokan

dışkısıyla doluydu ve ben bile bu kokuya alışmakta zorlanmıştım. “Vay anasını, bu kokuya dayanmak zor olmalı.” Kovaları elimden bırakmadan kapıyı açmakta zorlandığımı görünce kapıyı açtı ve arkamdan kapattı. Sevimli bir çocuk gibi peşime takıldı. “Tanrı’ya inanmıyor musun?”

“Onların inandığı şeye inanıyorum,” dedim çenemi kaldırıp kasabayı ve St. Columba Kilisesi’ni işaret ederek. “Ama inandığın şeyi bir binanın içinde bulabileceğine inanmıyorum.”

Toprak yumuşaktı ve biraz at dışkısı kokuyordu, çoğu Malvern otlağıyla bitişik olan ve yarışın yapılacağı kumsalın zıt yönünde, adanın diğer tarafında kalan kıyıya inen yolda yürümeye başladım. Burada da uçurumlar vardı ama daha alçak ve daha engebeliydiler. Bu kıyının kumsalları güvenilmezdi. Okyanusta yaşayan ve kıyıya çıkan yaratıklar burada daha çok yer kaplıyordu.

Holly hızlı adımlarla bana yetişti ve kovalardan birini elimden aldı. Kovanın ağırlığını fark edince ıkındı ama şikâyet etmedi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Tanrı’yı arıyorum,” dedi adımlarıma ayak uydurarak. “Burada olduğunu düşünüyorsan etrafa bir bakayım.”

İşimde bana yardım ederek aradığı Tanrı’yı bulabileceğinden emin değildim ama bir şey demedim. Uçuruma varmak için epey yürümem gerekiyordu ve birinin bana eşlik etmesi o kadar da kötü bir fikir değildi. Malvern binalarından uzaklaşıp açık arazide ilerleyince rüzgâr kendini daha güçlü hissettirdi, kafasına göre düzlüklerin üzerinden esip geçiyordu. Otlakların Malvern’lere ait olduğunu belirten taş duvarlar dışında medeniyete dair hiçbir belirti yoktu. Burası Malvern sürülerinden bile eskiydi; Thisby’nin çoğu insan tarafından unutulmuş bölgesindeydik.

Holly’nin hakkını vermediydim, bir süre hiç ses çıkarmadan yürümeye devam etti. En sonunda sordu. “Tam olarak ne yapıyoruz?”

“Fırtına yaklaşıyor,” dedim. “Kısa süre sonra deniz feci bir hal alacak ve bu yüzden atlar dışarı çıkacak.”

“Atlar derken...” Doğru telaffuz için duraksadı ve dikkatlice tamamladı, “*capaill uisce*’lardan bahsediyorsun.”

Başım la onayladım.

“Peki, tam olarak nereye çıkıyorlar? Vay be!”

Son haykırışının sebebi okyanusu ve etraftaki arazi yi göre-bileceğ imiz bir noktaya varmamızdı. Bölge son derece tehlikeli görünüyordu; alçak uçurumlar yeş il arazide yarıklar oluşturmuştu: Yeş illik, sonra bir anda boşluk ve sonra yine yeş illik. Aşağıda ve önümüzde köpüren denizin siyah kayalardan diş leri vardı. Deniz harare tliydi. Bence yarın çok fena olacaktı. Sorusuna cevap vermeden önce manzarayı iç ine çeksin diye uzun bir süre onu bekledim.

“Adanın iç tarafına giderler. Ada etrafındaki sığ sular dolarsa akıntı ve kayalara maruz kalmaktansa karada olmayı tercih ederler. Ve karaya yeni çıkmış bir *capaill uisce*’y i görmek istemezsin.”

“Çok mu aç oluyorlar?”

Kovayı biraz eğ ip pisliğ in hafifçe yola dökülmesini sağladım, sonra tekrar yola koyulduk. “Çok aç oluyorlar, evet. Ama aynı zamanda tedirgin oluyorlar ki o zaman çok daha korkunç oluyorlar.”

“Az önce yola at boku döktün...”

“Burada kimin olduğ unu bilmelerini istedim. Burada kıyıya çıkarlarsa Corr’la karşılaşacaklarını bilsinler.”

“Benjamin Malvern’in damızlık atlarıyla karşılaşmayacaklar yani?” dedi Holly. Konuşmadan iş e koyulduk, önce yüksek arazide kolay ulaşılabilir yerlere dışkı bıraktık, sonra da aşağı doğru ilerledik. En sonunda taşlı kumsala vardık.

“İstersen burada bekleyebilirsin,” dedim. Suya yakinken Holly’nin güvenliğ ini sağlayamazdım. Su yeterince çalkantılı ve tehlikeliydi, şu anda bile suyun altında *capaill uisce* olmadığını söyleyemezdim. Malvern bir atını kaybetmemden iki gün sonra aynı şekilde bir de müşterisini kaybetmemden hiç de hoşnut olmazdı.

Holly beni anlamış gibi başıyla onayladı ama patika ilerlerken benimle birlikte geldi. Küçük bir cesaret gösterisi sergiledi

ve bu yüzden kendisine saygı duydum. Elimdeki boş kovayı ona verdim ve elindeki kovayı aldım. Kovanın kulpunun avucuyla temas ettiği yeri sıvazladı.

Patikanın sonlandığı yerde kıyının büyük bir kısmı yumruğum kadar büyük taşlardan oluşuyordu, geri kalanı ise kayalardan ve suya yenik düşmüş uçurum kenarlarından ibaretti. Önümdeki okyanus bana hasret kalmış gibi ayaklarıma doğru uzandı. Sudan ölmüş şeylerin kokusu yükseliyordu.

“Başka bir at yakalamaya çalışsaydım,” dedim, “şu an tam zamanı olurdu.”

Dalgalar hemen dibimizde küçük bir havuz oluşturmuştu ve George Holly anlaşılmaz bir şekilde parmaklarını havuza daldırdı. Minik havuz kollarını uzatmış fırsatçı denizşakayıklarıyla ve üstüne basarsanız ayağınızı kesecek denizkestaneleriyle ve yeme zahmetine girmeye değmeyecek kadar küçük yengeçlerle doluydu.

“Beklediğimden daha sıcak,” dedi Holly. “Peki neden başka bir at yakalamaya çalışmıyorsun? Geçen gün bir tane at kaybetmedin mi?”

Gerçek şuydu ki Mutt Malvern Skata’ya bineceğinden şu an yeni bir at yakalamak için geçerli bir sebebim yoktu. Hatta şu aşamada elimde Edana gibi bir atın olmasına da gerek yoktu. “Başka bir ata ihtiyacım yok. Corr bana yeter.”

Holly eline taş alıp bir denizkestanesini dürttü. “Corr’dan daha hızlı bir at olmadığını nereden biliyorsun? Yakalanmak için suda bekleyen?”

Alacalıyı ve muazzam hızını düşündüm.

“Belki vardır. Bunu bilmem gerekmiyor. İhtiyacım yok,” dedim. Mevzu sadece yarışı kazanmak değildi elbette. Corr’u herkesten daha iyi tanıdığımı ve onun da beni herkesten daha iyi tanıdığını nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. “Başka bir ata ihtiyacım yok. Sadece...”

Çenemi kapadım ve başka bir girişi olmayan bu kumsalın diğer giriş noktasına ilerledim. Cebimden bir avuç tuz çıkardım. Üzerine tükürdükten sonra tuzu diğer yolun girişine döktüm. Corr'un dışkısının bir kısmını döktüm. Tek kelime etmeden patikadan yukarı çıktım.

Holly peşimden geldi ve dönüp ona bakmasam da sesini net bir şekilde duyabildim.

"Ama Corr senin değil."

Bu konuda Holly'yle konuşmak istediğimden emin değildim. "Sorun Corr'un bana ait olmaması değil. Sorun Benjamin Malvern'e ait olması."

"Söylediğin hiç mantıklı değil."

"Söylediğim bu dünyadaki ve adadaki en mantıklı şey." Thisby'de her şey Malvern'e ait olan ve olmayan şeklinde ikiye ayrılırdı. "Şöyle açıklayayım: Ben Malvern'e aitim. Sen değilsin."

"O zaman mevzu özgürlük."

Durdum ve ilgiyle baktım Holly'ye. Benden biraz daha aşağıda, patikada öylece dikildi ve yukarı baktı. Temiz kazağı ve ütülü pantolonuyla inanılmaz derecede bakımlı ve evcilleştirilmiş biri gibi duruyordu. Ama yüz ifadesi kesinlikle boş değildi. Amerikalı yatırımcı ve kaygısız George Holly'nin hayatı boyunca Amerikalı bir yatırımcıdan ve kaygısız bir heriften fazlası olduğunu düşünmemiştim ama ilk kez bunun bir önemi yoktu. Yine de beni anladığını fark ettim.

"O zaman neden Corr'u Malvern'den satın almıyorsun?"

Hafifçe tebessüm ettim.

Yüzümdeki ifadeyi inceledi. "Sorun para mı? Ha, şimdi anladım. Satmak istemiyor. Elinde hiç koz yok mu? Yarış kazanmak dışında senden isteyeceği başka şeyler de olduğuna eminim. Özür dilerim. Haddimi aştım. Beni ilgilendirmez. Haydi gidelim. Bunları söylemedim farz et."

Ama artık söylemişti ve söylenen sözler geri alınamazdı. İşin aslı şuydu: Yılın on bir ayı Malvern benim değerli olduğumu düşünsün diye uğraşmışım, sonra yılın bir ayı boyunca paha biçilemez olmuşum. Diğer on bir ayı elinde tutabilmek için o bir aydan vazgeçmeye razı olur muydu? Ben böyle bir riske girmeye razı olur muydum?

Yüksek arazide durduk; yeşilin önünde Holly beyaz, bense siyahtım. Kovayı devirdim ve kovanın içindekileri geride bıraktığım için mutluydum. Yerden bir avuç temiz toprağı alıp üstüne fısıldadıktan sonra tekrar yere döktüm, o sırada Holly çıt çıkarmadan beni izledi.

“Sihir,” dedi Holly.

“Hafif gem vurma sihir sayılır mı?” diye sordum.

“Tek bildiğim şey birisi toprağı fısıldadığında söylediklerinin çok da anlamlı olmayacağıdır.”

Diğer iki patikada da işimi yapışımı izledi. Nasıl yaptığımı sormadı ve ben de anlatmadım. Sonra dönüş yolunda sessizlik onun için biraz fazla uzamış gibi göründü. “Aklından geçenleri söyleyebilirsin,” dedim.

“Hayır, söyleyemem,” dedi George Holly hemen. Tekrar konuşmaya başladığımız için mutluydu. “Çünkü beni pek ilgilendirmez. Zaten bir kez sütten dilim yandı, yoğurdu üfleyerek yemek istiyorum.”

Kaşımı kaldırdım. Sadece havuzdaki suya dokunduğı halde pis bir şey ellemiş gibi ellerini temizledi. “Peki o zaman. Kızla aranızda bir şey mi var? Kate Connolly miydi adı?”

İç çektim. Kovaları alıp ahırın yolunu tuttum.

“Cevap vermediğinde aranızda bir şey olmadığını düşüneceğimi sanıyorsan yanılıyorsun,” dedi.

“Cevap vermeme sebebim o değil,” dedim. Tekrar yetiştirdi bana. “Aramızda bir şey yok demeyeceğim. Ama aramızda ne olduğunu bilmiyorum.”

Kayanın üzerinde, Peg Gratton'ın karşısında duruşunu, Eaton ve yarış komitesi karşısında korkusuz duruşunu net bir şekilde hatırlıyordum. En son ne zaman o kadar cesur davranmayı başardığımı hatırlamıyordum ve kendimden utandım. Dürüst olmak gerekirse onu hem heyecan verici hem de itici buluyordum: O hem kendimi gördüğüm bir ayna hem de bu adanın ait olmadığım bir kısmına açılan bir kapıydı. Tıpkı kısırak tanrıçanın gözümün içine baktığı anki gibi; varlığından bihaber olduğum bir yanımı keşfettiğimi hissetmiştim.

“Amerika’da buna ne dendiğini söyleyebilirim,” dedi Holly, “ama sen duymak istemeyebilirsin.”

Gözkapaklarımı hafifçe indirerek baktım, dostane bir kahkaha attı.

“Evimden uzakta geçirdiğim her güne değiyor,” dedi. “Paramı ona mı yatırayım, ne dersin?”

“Paramı saman için sakla,” diye mırıldandım. “Kış uzun sürecek.”

“Sürmeyecek,” dedi, “en azından Kaliforniya’da.” Yine kahkaha attı. Sesinin uzaktan geldiğini fark edince durduğunu anladım. Dönüp baktım.

“Sanırım haklısın, Bay Kendrick,” dedi George Holly gözleri kapalı bir şekilde. Yüzü esintiye dönüktü, rüzgâr tarafından geriye doğru devrilmemek için hafifçe öne eğilmişti. Kumaş pantolonu artık kusursuz değildi; ön tarafına çamur ve dışkı bulaşmıştı. Gülünç kırmızı kasketi arkasına düşmüştü ama Holly bunu fark etmiş gibi durmuyordu. Rüzgârın parmakları açık renkli saçlarında geziyordu, okyanusun sesi şarkı gibi geliyordu kulaklarına. *Ada sizi alır götürür, eğer izin verirseniz.*

“Hangi konuda haklıyım?” diye sordum.

“Burada Tanrı’yı hissedebiliyorum.”

Ellerimi pantolonuma sürerek sildim. “İki hafta sonra,” dedim, “kumsaldaki cesetleri gördüğünde bunu bir kez daha söyle.”

Holly gözlerini açmadı. “Sean Kendrick’in iyimser biri olmadığını düşünmelerine izin verme.” Bir süre duraksadıktan sonra devam etti. “Gülümsediğini hissedebiliyorum, inkâr etme.”

Doğru söylüyordu. O yüzden inkâr etmedim.

“O atı Benjamin Malvern’den istemeyi deneyecek misin, denemeyecek misin?” diye sordu.

Kate Connolly’nin kıyım kayasının tepesinde bir kurban gibi ama cesur bir yüz ifadesiyle Eaton’ın karşısında dikilişini düşündüm. Kısrak tanrıçanın nefesini yüzümde hissediyordum, nefesi fırtına gibi kokuyordu.

“Evet,” dedim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

P U C K

Pazar günü kiliseden sonra Kumru'yu eyerlemekle uğraşmadım. Ayinden çıkan herkes ama herkes *capaill uisce*'lerini eyerleyecekti ve bunun rakiplerim hakkında bir şeyler öğrenmek için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Kumru tüm günü pahalı saman yiyerek ve hızlı olması gerektiği fikrine alışarak geçirdikten sonra bu akşam belki onu uçurumlara götürürüm.

Finn ve Gabe'i evde bıraktım; Gabe kiliseye bizle gelmişti ama sonra kol saatine bakmış ve yarım saat sonra çıkıp gitmişti, Peder Mooneyham da önce ona, sonra bize ters ters bakmıştı. Peder Mooneyham'ın vaazları genel olarak işkence gibi gelse de sonuna kadar oturup dinlemek zorundaydık. Bacağın uyuşsa bile kıpırdamazdın. Ayinden önce çay içmişsen ve Şam yollarında tezahür yerine tuvalet hayalleri kuruyorsan, kendini çimdikleyip sonuna kadar beklemeliydin. Brian Carroll'san ve tüm geceyi balık tutarak geçirmişsen başını geri eğerdin ki gözlerini açık tutmak o kadar da imkânsız olmasın.

Öyle kafana göre kalkıp gidemezdin. Ama Gabe gitmişti. Peşinden de Beech Gratton. Tommy Falk lütfedip kiliseye gelseydi eminim o da giderdi.

Şimdi kesinlikle günah çıkarmaya gitmeliydim çünkü kardeşimle ilgili kötü şeyler düşünmekle kalmamış, bunları ayin sı-

rasında düşünmüştüm. Önümüzdeki birkaç saat içinde ölürsem cehenneme gideceğimi bilmek biraz huzurumu kaçıırıyordu ama su seviyesi yükselmeden ve tüm biniciler ortadan kaybolmadan önce dışarı çıkmam gerekiyordu.

Neyse, yarışın yapılacağı kumsalın üstündeki uçurumdayken tüm bu düşünceler çok uzak geliyordu. Çünkü rüzgârlı uçurumda at binmek istemesem de burada oturmak fena değildi. Sırtımda battaniyeden yapma torba şeklinde bir çantayla ilerledim ve uçurumun tepesine varınca çantanın içindekileri çıkarıp yere koydum. Kumsaldaki antrenmanları izleyebileceğim güvenli bir tünec buldum. Battaniyeyi omuzlarıma sardım, termosumdaki çaydan bir yudum aldım ve kasım keklerinden birini yemeye başladım. Üç tane keki evde yanlarına taş koyarak fırında ısıtmıştım. Taşlar kekleri çantada sıcak ve taze tutmuştu. Kâğıdımı, kalemimi ve Finn'in benim için bulduğu kronometremi çıkardım, önemli ve işe yarar bir şey yapıyor gibi hissettim. Burada yeterince oturursam atların sırlarını öğrenebilirdim. Ne kadar hızlı koştuklarını öğrenmek istiyordum ve sonra Kumru'yu da o hıza ulaştıracak şekilde eğitmeyi planladım. Dezavantajımın ne olduğu biliyordum, belki yarışa biraz daha iyi hazırlanabilirdim.

Oturalı on dakika olmuşken gözüme bir şey takıldı. Birkaç adım ötemde biri oturmuş, bir dizini kendine doğru çekmiş ve kolunu dizinin üzerine koymuştu.

"Demek kazanmanın sırrını keşfettin ha, Kate Connolly?"

Başımı çevirmeme gerek kalmadan sesi tanıdım ve nabzım *güm güm güm* atarken bir anda durdu ve sonra tekrar atmaya karar verdi ama tam beceremedi. "Bana 'Puck' diyebilirsin demiştim."

Sean Kendrick başka bir şey demedi ama kalkıp gitmedi. İkimiz de burada böylece oturmuş aşağıdaki atlara bakarken ne düşündüğünü merak ettim. Yukarıdan bakıldığında atlar çok farklı görünüyordu: Hazırlıklar kumsala indiğim gün yaşanan kaosun aksine sorunsuz, sessiz ve düzgün ilerliyormuş gibi görünüyordu.

İki at şahlanıp birbirine girince terbiyecileri araya girip onları ayırmaya çalıştı ve hem mesafeden hem de rüzgârdan dolayı sesleri gelmiyordu. Buradan oyuncak askerler gibi görünüyorlardı.

Penda isimli gri atını süren Ian Privett'i izledim. Suya paralel bir şekilde dörtlüğe koşmaya başladı. Kronometremi çalıştırdım.

“Bundan daha hızlı sürecek,” dedi Sean Kendrick. “Daha sonra. Şu anda atını çok zorlamıyor.”

Bu önemsiz süreyi not etmekle uğraşmamı küçümsediği için mi yoksa normalde elde edemeyeceğim bir bilgiyi benle paylaşmak için mi konuştuğundan emin değildim. Yazdığım sayıların üzerinden kalemle bir kez daha geçtim ve kâğıda iyice kazınmalarını sağladım. Dün akşam neden beni desteklediğini sormak istedim ama annem övgü almak için uğraşmanın kabalık olduğunu söylemişti ve şimdi bu soruyu sorarsam beni övmesi için çabalıyor gibi görünebilirdim. Bu yüzden çok istesem de sormadım.

Yani bir süre daha sessizce oturduk, fırtına battaniyemin ve beremin içinden geçti ve not aldığım kâğıtların kenarlarını titretti. Kıymetli kasım keklerinden bir tane daha aldım –hâlâ sıcaklar– ve Sean’a uzattım.

Teşekkür etmeden keki aldı ama müteşekkîr olduğunu bir şekilde belli etti. Tam olarak nasıl yaptığını bilmiyordum çünkü keki alırken yüzüne bakmamıştım. Bir süre sonra, “Şu siyah kısağı görüyor musun? Falk’ın bindiği? Bir şeylerin peşinden gidince heyecanlandı. Yarışa o atla katılsaydım birincinin hemen arkasında kalırdım, böylece at, yarış motivasyonunu yitirmezdi. Kazanmak için hamlemi en sonda yapardım.”

Kaşlarını çatarak kumsala baktım, onun gördüğü şeyi görmeye çalıştım. Kumsal birbiriyle öylesine yarışanlarla ve dörtlüğe koşup sonra duran atlarla doluydu. Tommy’yi ve siyah kısağını buldum, bir süre izledim. Atın bacakları bir *capaill uisce’ya* göre zarifti. Sol arka toynağı toprağa değdiğinde atın başı hafifçe sallandı.

“Ayrıca,” dedim çünkü benim de bir şey söylemem gerekiyordu, “sol arka ayağı hafif topallıyor.”

“Sanırım sağ ayağı,” dedi Sean Kendrick ama sonra söylediğini düzeltti. “Hayır, sol ayağıymış, haklısın.”

Zaten bildiğim bir şeyi onaylamış olsa da iyi hissettim.

Şimdi bir şey soracak cesareti buldum. “Sen neden ata binmiyorsun?” Soruyu sorarken ona baktım, keskin hatlı profilini inceledim. Bakışları bir o yana bir bu yana fırladı, kumsaldaki hareketleri takip etti ama vücudunun geri kalanı hareketsizdi.

“Yarışmak ata binmekten ibaret değildir.”

“Peki neden izliyorsun?”

Bir kez daha sorduğum soru ile cevabı arasında devasa bir sessizlik yaşandı, hiç cevap vermeyecek diye düşündüm, hatta soruyu sadece düşündüm ama sesli sormadım sanıyordum. Belki de sorduğum soruyu hakaret olarak algılamıştı, gerçi tam olarak ne söylediğimi çoktan unuttuğum için emin olamadım.

O sırada Sean cevap verdi. “Kimin sudan korktuğunu öğrenmek istiyorum. Kimin düz koşabildiğini öğrenmek istiyorum. Kimin Corr’u geçer geçmez paramparça edeceğini bilmek istiyorum. Kimin adına hâkim olabildiğini bilmek istiyorum. Nasıl koşmayı sevdiklerini bilmek istiyorum. Kimin sol arka ayağının topalladığını bilmek istiyorum. Kumsalın bu yıl nasıl yıprandığını bilmek istiyorum. Yarış başlamadan önce nasıl olacağını bilmek istiyorum.”

Alacalı kısrak aşağıda çığlık atıyordu, sesi o kadar yüksek ki ikimiz de uçurumun tepesinde olduğumuz halde duyuyorduk. Dün akşam yarışa alacalı kısrakla katılmadığım için pişmanlık yaşadığıma şu anda inanamıyordum, Sean’ın baktığı yöne baktım.

“Ve,” dedim, “alacalı kısraka dikkat edilmesi gerektiğini düşünüyorsun.”

“İkimiz de öyle düşünüyoruz.”

Tam o sırada alacalı kısırak ileri atıldı, agresif dalgalar boyunca fişek gibi ilerledi. Aniden keskin bir şekilde denize doğru döndü ve sonra tekrar hızlıca kayalıklara yöneldi. O kadar hızlıydı ki ben daha kronometreye bakamadan antrenman için kullanılan alanın sonuna geldi.

“Kardeşin anakaraya gidiyormuş,” dedi Sean.

Nefesimi uzun süre ağzımın içinde tuttum ve en sonunda, “Yarışlardan hemen sonra gidecek,” dedim. Bu bir sırmış gibi davranmama gerek yoktu artık; herkes biliyordu. Zaten Gratton ile kamyonette bu konu hakkında konuştuğumuzu duymuştum.

“Ama sen onunla gitmiyorsun.”

Onunla gitmemi istemedi ki, diyecek oldum ama demeden önce fark ettim ki gitmememin sebebi bu değildi. Kardeşimin peşinden gitmiyordum çünkü benim evim burasıydı, başka bir yer değil. “Hayır.”

“Neden gitmiyorsun?”

Bu soru beni öfkелendirdi. “Herkes gitmek istemek zorunda mı? Kimse sana neden gitmiyorsun diye soruyor mu, Sean Kendrick?”

“Soruyorlar.”

“Peki neden gitmiyorsun?”

“Gökyüzü ve kum ve deniz ve Corr.”

Bu güzel cevabı beni şaşırttı. Ciddi bir konuda konuştuğum uzun farkında değildim ve aynı soruyu bana sorsa daha iyi bir cevap verirdim diye düşündüm. Verdiği cevapta aygırından bahsetmesine de şaşırdım. Sean’ın Corr’u nasıl sevdiğimi anladığı gibi insanların, Kumru hakkında konuştuğumda ona olan sevgimi anlayıp anlamadığını merak ettim. Gerçi ne kadar güzel olursa olsun korkunç bir canavarı sevebileceğimi sanmıyordum. Kasap dükkânındaki yaşlı adamın söylediği şeyi hatırladım; Sean Kendrick’in bir ayağının karada, diğerinin denizde olduğunu söylemişti. Belki de atı kana susamış bir yaratık olarak görmemek için bir ayağının denizde olması gerekiyordu.

Bir süre düşündükten sonra en sonunda, “Mevzu bir şey istemek,” dedim. “Turistler sürekli bir şey istiyor gibi. Ama Thisby’de asıl önemli olan şey istemek değil, yaşamak.” Bunu söyledikten sonra hiçbir planımın ya da amacımın olmadığını düşünüyor mu diye merak ettim. Ona kıyasla plansız ve amaçsız biri gibi görünüyor olmalıydım. Düşündüklerimi olduğu gibi paylaştığım için ve ne düşündüğünü bilemediğim için bahtsız hissettim.

Hiçbir şey söylemedi. Aşağıda atların dönüp dolaşıp koşturmasını izledik. En sonunda bir şey söyledi ama bana bakmadı. “Seni kumsaldan uzak tutma çabalarına devam edecekler. Olay dün akşam sonlanmış olamaz.”

“Neden böyle yaptıklarını anlamıyorum.”

“Yarışlarda milletin derdi kendini başkalarına kanıtlamak olduğu için kimi yeneceğin de en az hangi ata bineceğin kadar önemli.” Gözlerini alacalı kısıraktan ayırmadı.

“Ama senin derdin kendini başkalarına kanıtlamak değil.”

Sean ayağa kalktı ve orada öylece durdu.

Kirli botlarına baktım. *Sanırım söylediğime bozuldu,* diye düşüldüm. “Başka insanları şu ana kadar hiçbir zaman önemsemedim, Kate Connolly. Puck Connolly.”

Başımı kaldırıp en sonunda ona baktım. Battaniye omuzlarımdan düştü, rüzgâra kapılan berem de düştü. Yüz ifadesini anlayamadım; kıstığı gözleri duygusunu anlamamı zorlaştırıyordu.

“Peki ya şimdi?” dedim.

Kendrick ellerini kaldırıp montunun yakasını kaldırdı. Gülmsemedi ama her zamanki çatık kaşlı ifadesi de yoktu. “Kek için teşekkür ederim.”

Sonra çimenlerin üzerinde yürüyerek uzaklaştı, ucu kâğıdıma değen kalemimle baş başa bıraktı beni. Yaklaşan yarışla ilgili önemli bir şey öğrendiğimi hissettim ama bunu kâğıda nasıl yazacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

S E A N

Ahıra dönünce yaptığım ilk şey Benjamin Malvern'i aramak oldu. Esas'ı eğitirken ve Puck'la ilk karşılaşmamız sonrasında hissettiğim o kuşkulu ve temelsiz duyguyu hissettim yine. Kısrak tanrıçanın başka bir dilek tutmamı söylediğinde hissettiğim duyguydu. Aslında değişime açık olan bu adanın nasıl da hiç değişmediğini ancak ada hiç bilmediğim bir şeye dönüştükten sonra anlayabildim.

Malvern'i piste soktuğu bir atı yanında bekleyen iki adama gösterirken buldum. Müşterilerle ilgilenirken yaptığı gibi boynunu hafifçe öne uzatmış, zorbalıkla müşterileri at satın almaya ikna edecek gibiydi. Diğer iki adam birbirine sokulmuş duruyordu; yağmurda kalmış iki kedi gibi soğuk ve ıslak görünüyorlardı.

Yaklaşınca fark ettim ki baktıkları at dişi bir taydı: İsmi Atılğan Malvern, hızı ve yüreği umut vaat eden bir tay. Genelde beceribildiğinden çok daha fazlasını sergilemeye hevesliydi. Tam tersi olmasından iyiydi.

İkinci fark ettiğim şey müşterilerden birinin George Holly olduğuydu. Beni görünce yüzünde farkındalık dolu bir ifade belirdi. Önce diğer müşteriye, sonra da Malvern'e bir şey söyledi. Malvern başıyla onayladı, gülümsese de mutlu görünmüyordu. Eliyle evi işaret etti ve George Holly diğer müşteriyi de alarak eve yöneldi.

Yanımdan geçerken Holly bir anda elini bana doğru uzattı. “Sean Kendrick’ti, değil mi? Günaydın.”

Yabancıymışız gibi elimi sıkmasına izin verdim ve ne iş karıştırdığını anlamak için bir kaşımı kaldırarak baktım. Diğer müşteriyle birlikte gitti ve beni Malvern’le yalnız bıraktı.

Pistin korkuluğunun dibindeki Malvern’e katıldım. Atılğan’a doğru çatık kaşlarla baktı. Seyislerden biri Atılğan’ın sırtında, Atılğan ise oyun derdinde, tembellik ediyordu. Yüzünde garip bir çirkinlik vardı; çirkin yüz ve hantal görünüm nedense en hızlı safkan atların en belirgin özelliklerinden biriydi. Dörtmala koşarken katırlarinkini andıran üstdudağı titredi. Seyisin de atı hizaya sokası yoktu; atın neler yapabileceğinden bihaber miydi yoksa umurunda mı değildi, bilemiyordum. Öyle ya da böyle, Atılğan parkta geziye çıkmış gibi duruyordu.

Malvern en sonunda bir şey söyledi. “Bay Kendrick. Bu dişi tay hep böyle mi davranıyor?”

Nasıl cevap vermem gerektiğini düşündüm. “Bereket ve Rost-raver’in çiftleşmesinin ürünü.”

Bereket Malvern’in en sevdiği damızlık atlardan biriydi ve Rostraver ise söylenenlere göre anakarada engelli koşuları o kadar çok kazanmıştı ki kimse ona karşı yarışmak istememişti.

“Anne ve babanın kanı her zaman yavruya geçmiyor,” dedi Malvern. Yere tükürdü ve sonra tekrar Atılğan’a baktı.

“Atılğan’ına geçti.”

“Bu yüzden mi müşterilerin karşısında şebeklik yapıyor?”

Sormak üzere olduğum soru dışında başka bir şey düşünemedim. Ama şu an bu soru için doğru zaman değildi. Korkuluğa elimi koyup altından geçip piste girdim. Seyise doğru yürüdüm; bu da Malvern’in yeni işe aldıklarından biriydi, barınma şartları ve maaş kötü olduğu için seyisler çok sık değişirdi. Sakinleşmesi için Atılğan’a düşük tempoda daire çizdirdi. Atılğan’ın yanına gidip dizgini devraldım.

“Vay,” dedi seyis şaşkınlık içinde. O da benim gibi genç biriydi. Sanırım ismi Barnes’tı ama emin değildim. Belki de Barnes bir önceki seyisin ismiydi. “Sean Kendrick!”

Boştaki elimle seyisin elindeki kırbacı çekip aldım. Daha kırbacı Atılğan’a değdirmedğim halde Atılğan daire çizerek dans etmeye ve kendi ekseni etrafında dönmeye başladı. “Malvern şu anda seni izliyor. Tayı bir kez daha çıkaracaksın ve bu sefer koşmasını sağlayacaksın. Şu anda tay seni sallamıyor.”

“Ama onu yeterince zorluyordum,” dedi Barnes ısrarla.

Kamçıyı hafifçe Atılğan’ın baldırına vurdum, tokat yemiş gibi bir anda ileri sıçradı. Sesimi tanıdı ve kayışı katiyetle tuttuğumu hissedebiliyordu.

“Olabilir ama tayın sana inancı yoktu. Benim de yoktu. Al şunu.”

Barnes kamçıyı ve dizginleri aldı. Kayışlarını tuttuğum ve dokunduğum Atılğan heveslendi ve heyecandan titremeye başladı. Barnes bana baktı ve tayın yapabileceklerinden ve hızından korktuğu belliydi. Bunu sevmeyi bir an önce öğrenirse kendisi için iyi olurdu.

Kayışları bıraktım ve kamçı hâlâ elimdeymiş gibi elimi kaldırdım. Atılğan kurşun gibi ileri atıldı ve dörtmala koştu. Atılğan’ın pistten çıkıp çıkmayacağını ve Barnes’in kendini kontrol edip edemediğini görmek için bir süre izledim; dehşete düştüğü halde idare etti. Daha iyisini yapabiliirdim ama en azından tay şu anda düzgün koşuyordu.

Korkuluğa geri döndüm ve eğilerek altından geçtim. Malvern çenesini kaşıyarak gözleriyle Atılğan’ı takip etti; tırnaklarının çenesine sürtüşünü duyabiliyordum.

Ellerimi ceplerime soktum. Atılğan’ın turu daha kısa sürede tamamladığını anlamak için kronometreye ihtiyacım yoktu. Bir süre sessizce durdum ve söylemek üzere olduğum şeyin ağırlığını

hafifletecek bir şey bulmaya çalıştım. Ama hiçbir şey bulamadım ve doğrudan konuya girdim. “Corr’u senden satın alabilirim.”

Benjamin Malvern bana bir bakış attı, somurttuğunu söyleyebileceğim bir ifade vardı yüzünde ve sonra piste baktı. Kronometresini çıkardı, başından beri elinde olduğunu daha yeni fark ettim. Atılğan pistin sonuna varınca Malvern kronometresindeki düğmeye bastı.

“Bay Malvern,” dedim.

“Aynı konuda ikinci kez konuşmayı sevmem. Yıllar önce sana söyledim ve şu anda kendimi tekrarlıyorum. Corr satılık değil. Bunu kişisel algılama.”

Corr’u neden satmak istemediğini biliyordum elbette. Onu satmak demek Akrep Yarışları için çok iddialı bir atı kaybetmek demektir. Onu satmak demek reklamlarının en önemli unsurunu kaybetmek demektir.

“Onu neden satmak istemediğinizi anlıyorum,” dedim. “Ama başkası adına yarışmanın ve kendi atına sahip olmamanın nasıl bir his olduğunu unutmuş olabilirsiniz.”

Kaşları çatık bir şekilde kronometresine baktı; Atılğan’ın performansı kötü olduğu için değil, tam tersi olduğu için.

“Daha önce de söylediğim gibi; safkan atlardan istediğini sana satabilirim.”

“O safkan atların bugüne gelmelerini sağlayan ben değilim.”

“Hepsinin bugüne gelmesini sağlayan sensin,” dedi Malvern.

Ona bakmadım. “Ama onların hiçbirisi beni ben yapan at değil.”

İnanması zor bir itirafta bulunmuşum gibi hissettim. Kalbimi tamamen Malvern’e açtığımı hissettim ve içinde ne varsa görmesine izin verdim. Corr’la birlikte büyümüştüm. Babamın bindiği, kaybettiği ve sonra benim bulduğum bir attı. Şu anda ailem diyebileceğim tek canlı oydu.

Kocaman ve sert başparmağını çenesinde gezdirdi ve bir an için gerçekten de teklifimi değerlendirdiğini düşündüm. Ama sonra, “Başka bir at seç,” dedi.

“Diğer atları eğitmeye devam ederim, hiçbir şey değişmeyecek,” dedim.

“Başka bir at seç dedim, Bay Kendrik.”

“Başka bir at istemiyorum,” dedim. “Corr’u istiyorum.”

Hâlâ bana bakmıyordu. Bana bakarsa ikna olacağını düşündüm. Nabzım kulaklarımda zonkluyordu.

“Bu konuda bir kez daha konuşmak istemiyorum. Corr satılık değil.”

Malvern bir sonraki atın piste götürülüşünü izlerken ceplerimdeki ellerimi yumruk yaptım. Kate Connolly’nin binicilerin geçit töreninde nasıl geri adım atmadığını düşündüm. Holly’nin, Malvern’in Corr’dan daha fazla ihtiyaç duyduğu bir şey olabileceğini söylediğini hatırladım. Kısarak tanrıçanın tuhaf sesini hatırladım: Bir dilek daha tut. Mutt Malvern’i bile düşündüm, şöhret pahasına alacalı kısarakla yarışa katılmayı göze almıştı. Her yıl kumsalda hayatımı riske atacağımı, ömrümü riskler alarak geçireceğimi düşünüp dururdum, oysa şimdi biliyordum ki kaybetmek istemediğim tek şeyi şu ana kadar hiç riske atmamıştım.

Bu şekilde devam etmek istemiyordum.

Çok kısık bir sesle, “O zaman Bay Malvern istifa ediyorum,” dedim.

Başını çevirdi, bir kaşı kalkıktı. “Ne dedin sen?”

“İstifa ediyorum. Bugün. Başka bir terbiyeciyi bulun. Sizin adınıza yarışlara katılacak başka birini bulun.”

Dudaklarında silik, belirsiz bir tebessüm vardı. Bu ifadesi tanıdık; küçümseme. “Şantaj mı yapıyorsun?”

“Ne dersiniz deyin,” dedim. “Corr’u bana satarsanız bir yıl daha adınıza yarışırım ve atlarınızı eğitmeye devam ederim.”

Koyu renkli doru at pistte uzun adımlar atarak ve ağır nefes alarak koşuyordu. Yarışmak için henüz hazır değildi. Malvern bir kez daha elini dudaklarına sürttü, bu hareketi nedense bana Atılğan'ı hatırlattı.

“Bu ahır için vazgeçilmez olduğunu sanıyorsun, Bay Kendrick.”

Korkmuyordum. Okyanustaydım, su bacaklarıma baskı yapıyordu ama beni alıp götürmesine izin vermedim.

“Senin aygırına binecek başka bir yarışçı bulamayacağımı mı düşünüyorsun?” diye sordu. Cevap bekledi ama cevap vermediğimi görünce devam etti. “O ata binmek için can atan yirmi çocuk tanıyorum.”

Başkalarının Corr'a bindiğini kafamda canlandırınca içim cız etti. Ve Malvern'in ciddi olduğundan emindim.

Benim hâlâ konuşmadığımı görünce, “Tamam o zaman. Hafta bitene kadar eşyalarını topla ve git,” dedi.

Daha önce bu kadar güçlü görünmeye çalışmak zorunda kalmamıştım. Yere bu kadar güçlü basmak ve korkusuz olmak zorunda kalmamıştım. Nefes alamasam da elimi uzatmayı başardım.

“Oyun oynuyorsun,” dedi Malvern bana bakmadan. “Ama bu oyunu icat eden benim.”

Konuşmamız sonlandı.

Bir daha asla Corr'a binemeyebilirdim.

Corr'suz kim olduğumu bile bilmiyordum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

P U C K

Çoğu zaman kimseye güvenmediğim kadar güvenirdim Kumru'ya ama bazen işimi zorlaştırdığı oluyordu. Örneğin dizlerinin üstüne kadar yükselen suya girmeyi sevmezdi, gerçi bu Thisby gibi bir yerde korkaklık değil, akıllılık sayılırdı. Tayken koyun taşıyan bir kamyonla tatsız bir olay yaşamıştı, bu yüzden kamyonlarla arası hâlâ iyi değildi. Ve hava azıcık da olsa kötüye gitti mi hemen gözü korkuyordu. Fakat onu tüm bunlara rağmen affedebiliyordum çünkü derin bir nehirde atla geçmek ya da bir koyun kamyonuyla yarışmak ya da şiddetli fırtına varken Skarmouth'a gitmek sık sık yaptığım şeyler değildi.

Ama öğlen uçuşum tepesine tekrar gittiğimde havanın kesinlikle kötüye gittiğini gördüm. Rüzgâr alçaktan doğrudan üstümüze esiyor, tepemizdeki bulutlardan dolayı çimenler gölgede kalıyordu. Rüzgâr kumrunun yüzüne vurunca ve hızını etkileyecek kadar güçlenince Kumru ürküp titredi. Havada *capaill uisce* kokusu vardı. İkimiz de gece gibi karanlık bu havada burada durmak istemiyorduk.

Ama kalmamız gerektiğini biliyordum. Yarış gününde rüzgâr ya da yağmur olursa Kumru'nun güçlü olması gerekecekti, şu anda olduğu gibi ürkek ve titrek olmamalıydı.

“Sakin ol,” dedim ama kulakları sürekli sağa sola kıpırdıyor, benim dışımda her şeyi dinliyordu.

Uğultulu rüzgâr Kumru’yu tehlikeli bir şekilde uçurumun ucuna itti. Bir an için uçurum tepesinin yeşilliğinin bitip kayaya yer verdiğini, onun da ilerisinde, aşağıdaki köpüklü ve çalkantılı okyanusu gördüm. Zamansız ve baş döndüren olasılığı iliklerime kadar hissettim. Sonra dizginleri çektim ve atı düz gitmeye zorladım.

Kumru fırlayarak uçurumun kenarından uzaklaştı ama hâlâ onu kontrol edemiyordum, sürekli kıvranıp duruyordu ve üzerinde oturmak neredeyse imkânsızdı.

Annemin at binmekle ilgili bana öğrettiği her şeyi kullandım. Başıma bir ipin bağlı olduğunu ve beni omurgamdan çekip eyere sabitlediğini hayal ettim. Kumdan yapıldığımı ve ayaklarımın Kumru’nun bedeninin iki yanında taş gibi güçlü ve yerinden oynamayacak kadar sabit olduğunu hayal ettim.

Dengemi sağlayıp Kumru’yu yavaşlattım ama kalbim güm güm atıyordu.

Kumru’dan korkmak hiç hoşuma gitmiyordu.

Tam bu sırada Ian Privett geldi. Demir gibi soğuk gökyüzünün altında cenazeye gelmiş gibi karanlık bir yüzü vardı. Parlak gri Penda’sına binmişti. Birkaç boy arkasındaki kestane rengi dişi su atının sırtında fırıncının oğlu Ake Palsson ve onun yanında da doru *capaill uisce*’ya binen Gerald Finney vardı, kendisi Ian Privett’in ikinci dereceden kuzeni gibi bir şeydi. Bir de onlara yürüyerek eşlik eden, gürültülü ve üstü başı rüzgârda dağılmış bir grup adam vardı.

Buraya neden geldiklerini ve yüzlerindeki anlamlı ifadeyi anlamaya çalışırken siyah kısırağına binmiş Tommy Falk kalabalığın arkasından öne çıktı. Göz göze geldiğimizde bakışlarıyla beni uyardığını sezdim.

Ake Palsson gruba liderlik ediyordu, bana yaklaştı. Fırıncı babasına benziyordu ve bu kötü bir şey sayılırdı çünkü fırıncı

Nils Palsson saçlarında öbek öbek beyazlıklar olan çukur gözlü, gömleğinin altına un çuvalı sokmuş gibi kocaman göbekli dev gibi bir adamdı. Ama Ake'nin gözlerini kısarak bakması gözlerinin çarpıcı mavi rengini etkileyici kılıyordu, beyaz ve sarı karışımı saçlarıysa çarpıcıdan ziyade umursamaz ve dağınıktı. Ürkütücü derecede uzun boylu, gelecekte o da gömleğinin altında un çuvalı taşıyacaksa bile keskin vücut hatları şu anda öyle bir şeyin belirtilerini taşımıyordu. Babam Ake'yi hep severdi. "Ake iş halletmeyi bilen bir çocuk," derdi. Aslında bu bir iltifat sayılırdı çünkü adada iş halletmeyi bilmeyen bir sürü insan vardı.

Kestane kırsağında hafif eğilerek oturan Ake neşeli bir şekilde seslendi. "Üçüncü Connolly erkek kardeşi bugün nasıllar efendim?"

Diğerlerini güldürmeyi başardı. Ancak kahkahalar dindikten sonra benden bahsettiğini anladım.

Hızlı adımlarla bana yaklaşırlarken Finney'nin doru atı başını sertçe Ake'ye doğru savurdu. Öylesine bir didişme olduğu halde birbirine çarpan dişlerin sesi Kumru'yu korkutmaya yetti.

"Bugünlerde böyle şeylerin espri sayılması çok üzücü," dedim. Kumru'yu sabit tutmak için çok fazla efor harcadığımı gizlemeye çalıştım. Rüzgâr yetmiyormuş gibi şimdi de *capaill uisce* ile uğraşmak zorundaydım.

"Şöyle bir akım başladı," dedi Ake. Kararan gökyüzünün altında yüz ifadesini tam olarak göremedim, bu yüzden dalga geçmek için tebessüm edip etmediğini anlayamadım. "Kumsalda herkes sana 'Kevin' diyor."

Onları durdurmadan önce elim beremin köşesine yükseldi ve buklelerim berenin altından serbest kalıp uçuşuyor mu diye yokladım. Gabe bir yıl önce şakayla karışık sadece suratlarımıza bakılırsa Finn'le birbirimize benzediğimizi söylemişti. Erkeğe benzetildiğimi düşünüp strese girdiğim için kendimden utanmıştım.

"Çok komikmiş," dedim. "Yarışa katıldığım için erkek olmalıyım, değil mi?" Ake ve Finney bana doğru yaklaşıırken sırı

atımı sabit durdurmayı başaramadığımı görmesinler diye Kumru'ya daire çizdirdim.

Ake istese daha iyi espri yapabilirmiş gibi omuz silkti. Finney'nin doru atı bir kuş gibi ileri sıçradı ve Ake'nin kestane kısırağına çarptı. Kestane kısarak neredeyse Kumru'nun üstüne devriliyordu, Kumru korkuyla titredi.

Finney alalacele atını kontrol altına almaya çalışırken Ake kakhaha attı.

"Aptal," dedi Finney, zedelenen egosunu onarmak için kasketini aşağı doğru çekti. Çenesini bana doğru kaldırdı. "Hadi, Kevin. Neler yapabiliyorsun, görelim bakalım."

"Bana Kevin deme," diye karşılık verdim. Finney ve Ake çevremi sardılar; atlarının arasında Kumru cüce gibi kaldı. Atımı korkutup çıldırttıklarının farkındalardı. "Ben de zaten gitmek üzereydim," dedim.

"Hadi ama mızıkçılık etme. Çok iyiymişsin, öyle duyduk," dedi.

"Ama şu anda yarışmıyorum," dedim. Dişlerimi sıkarak zorla gülümsedim. "Ama isterseniz sizi izleyebilirim."

Ake yine kakhaha attı. Kötü niyetli bir kakhaha değildi ama çok iyi niyetli olduğu da söylenemezdi. "Tommy bizle yarışmayı kabul edeceğini söylemişti," dedi.

Arkalarında kalan Tommy'ye baktım. Başını iki yana salladı.

"O zaman Tommy ne dediğini bilmiyor," diye yanıtladım.

"Cesaretine ne oldu?" diye sordu Finney.

Buradan hemen gitmem gerekiyordu. Birazdan olayların kötüye gideceğini, yarış günü Kumru'nun şu anda karşısında olanlardan çok daha fazlasıyla baş etmek zorunda kalacağını düşündüm. Ama bu şimdilik uzak bir endişeydi. Şu anki endişem Kumru'nun titremesiyle ve kaçıp gitmeye hazır olmasıyla ilgiliydi.

"Cesareti olduğunu iddia eden sensin, ben değilim." Kumru'nun gerileyip uzaklaşmasına yetecek kadar alan var mı diye arkama baktım. Yüzüme birkaç yağmur damlası düştü. İşin en kötü yanı

Finney ve Ake'nin kötü niyetli olmamasıydı; sadece Joseph Beringer gibi davranıyorlardı. Tabii Joseph Beringer devasa *capaill uisce*'sının sırtında benimle dalga geçmezdi.

"Müşerek bahisçiler burada," dedi Finney, dirseğiyle arkadaki adamları işaret etti. "Kırk beşe birlik orandan daha iyisini hak ettiğini onlara göstermek istemiyor musun?"

Finney doru atının birkez daha Ake'nin atına bulaşmasına izin verdi, kestane at Kumru'ya sertçe çarptı. Yine dişlerin birbirine çarpma sesi geldi ve Kumru korku içinde ciyakladı, yelesi rüzgârda savruldu. Şaha kalktı, sıkıca boynuna sarıldım. Sol kulağının arkasında su atının dişlerinin ince izini gördüm, dişler kulağı sıyırmıştı. Minik kan damlacıkları diş izinin olduğu yerde belirdi.

"Biraz kenara çekilin!" diye bağırdım.

Sesimi duyunca aynı anda hem korktum hem de aşağılanmış gibi hissettim. Korkmuş küçük bir kızın sesiydi.

Ake ve Finney de sesimi duydular ve yüz ifadeleri değişti. Ake atının dizginlerine öyle asıldı ki at neredeyse şaha kalktı. Finney de atını dehleyip Kumru'dan uzaklaştı.

İkisi de bana baktı, özellikle de Ake. Yüzlerinde pişmanlık vardı.

Kumru başını rüzgâra doğru kaldırdı; tiz ve ürkek bir sesle kişnedi. Ake atını geri çekmeye devam etti. Kumru ile *capaill uisce* arasındaki mesafe açıldığı için rahatladım ama aynı zamanda etrafımdaki alan boşaldığı için çok ağır bir utanç yaşadım.

Biraz ileriden bizi izleyen bahisçiler nemlenen şapkalarını silip kendi aralarında bir şeyler mırıldandılar. Sonra da dönüp bana bakmadan uzaklaştılar. Ian Privett atı Penda'nın sırtından olanları izliyordu, o da arkasını dönüp uzaklaşmadan önce Ake'ye bakıp başıyla onayladı.

Uçurum tepesi sessizleşmişti, geriye sadece rüzgârın ve etrafımdaki çimenlere düşen damlaların aralıklı sesi kalmıştı. Ba-

ğırınca çıkardığım ses kulaklarımdan gitmiyordu. Ses zihnimde tekrarlandıkça utanç içinde küçüldüm.

Tommy'nin yüzü endişeliydi. Bir an bana baktı ama kırsığı hareketlenince Kumru bir kez daha ciyakladı ve kulaklarını indirdi. Tommy de ne yapacağını bilemeyip dizgine yakın olan elini kaldırıp salladı ve diğerlerine katıldı.

Yalnız başınaydım, rüzgâr nefesimi kesiyordu. Bu kadar korktuğu için Kumru'ya kızgındım ama esas kendime kızgındım. Çünkü şimdiye dek ne kadar cesur olduğumun ya da önümüzdeki günlerde ne kadar cesur olacağımın hiçbir önemi kalmamıştı. Sadece birkaç dakika içinde buradaki herkes gerçekten de sahile ait olmadığını görmüş oldu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

P U C K

Aynı akşam Finn’le birlikte Kumru’nun ahırının yanında piknik yaptık. Kumru hâlâ keyifsiz ve ürkekti, yanına gitmediğim sürece samanından bir lokma bile alacağını sanmıyordum. Finn de fırtına yüzünden birkaç gün eve kapanmamız gerektiğini söyledi, bu yüzden henüz fırsatımız varken dışarıda vakit geçirmemiz iyi olabilirdi. Ayrıca evde haylazlık ve gürültü yaptığımızda annem yemeğimizi dışarıda yememizi söylerdi, bu yüzden biraz da keyifli bir nostalji yaşamış oluyorduk.

Tabii ki hava kararıyordu ve inceden yağmur çiseliyordu fakat yine de Kumru’nun ahırının çatısı altında kuru kalabiliyorduk ve elektrikli lambanın ışığı yediğimiz çorbayı görebilmemizi sağlıyordu. Ucuz bir saman balyasını açıp bacaklarımızı örttük ve sırtımızı duvara yasladık. Finn moralimin bozuk olduğunu sezdi ve “şerefe” mahiyetinde kâsesiyle hafifçe benimkine vurdu. Yarısı ahırın dışında yarısı içinde olan Kumru samanını yedi. Boynundaki çizici oturduğum yerden görebiliyordum ve uçurum tepesindeki bağırışım bir kez daha kulaklarımda çınladı. Bana meydan okuduklarında kabul edip Kumru’yu dörtnele koştursaydım ne olurdu diye merak ettim. Atlarını Kumru’dan uzaklaştırırkenki yüz ifadelerini de unutamadım. Birkaç dakika ikimiz de suskun kaldık, Kumru’nun dişlerinin pahalı samanı öğütüşünü ve çiseleyen yağmurun ahırın

metal çatısındaki fısıltısını dinleyerek patatesleri ve et suyunu bir güzel yedik. Finn bacaklarını soğuktan korumak için biraz daha saman aldı. Dışarıda gökyüzü mavi-kahverengiydi ve uzak köşeleri siyah bir renk almıştı.

“Kumru daha şimdiden hızlanmaya başladı sanki,” dedi Finn. Beni sinir etmek için çorbasını bitirene kadar höpürdeterek içti. Sonra da başarılı olduğundan emin olmak için dudaklarını şapırdattı.

Boş kâsemi arkamdaki saman balyasının üzerine koydum ve bir parça ekmek aldım. Midem hâlâ boşmuş gibi hissediyordum. “Şu sesi bir daha çıkarır mısın? Tam duyamadım da.”

“Senin keyfin yok,” dedi.

Bu söylediğinde verebileceğim üç cevap geliyordu aklıma ama başımı iki yana sallamakla yetindim.

Aklımdan geçeni sesli bir şekilde söylersem unutmaması daha da zorlaşırdı. Finn kendi halinde olduğu için beni konuşmaya zorlamadı. Bacaklarının üzerindeki samanı bir seyreltip bir kalınlaştırdı ve dengelemeye çalıştı. Uzun bir sessizlikten sonra, “Sence ne olacak?” diye sordu.

“Ne zaman ne olacak?” dedim.

“Yarıştan bahsediyorum. Bir de Gabe’den. Yani sence bize ne olacak?”

Asık bir suratla bir saman parçasını Kumru’ya attım. “Kumru pahalı yemini, *capaill uisce* da ciğer yiyecek ve tüm bahisler aleyhimize olacak ama yarış günü hava sıcak ve rüzgârlı olacağından diğer atlar sağa yönelirken Kumru düz koşmayı başaracak ve adadaki en zengin insanlar olacağız. Aynı anda üç araba süreceksin ve Gabe kalmaya karar verecek ve bir daha asla fasülye yemek zorunda kalmayacağız.”

“Onu değil,” dedi Finn ona masal anlatmamı istemiş ama ben yanlış masalı anlatmışım gibi. “Gerçekten ne olacağını sordum.”

“Ne bileyim, falcı değilim.”

“Ya kazanamazsan? Kumru’yu kötülemeye çalışmıyorum ama ya para kazanamazsak?”

Kolunu çimdiklemeye başladı mı diye baktım ama sadece bir saman parçasını paramparça etmekle meşgul olduğunu gördüm. “Evi kaybederiz. Benjamin Malvern bizi şutlar.”

Finn bunu önceden biliyormuş gibi ellerine bakarak başıyla onayladı. Gabe ikimizi de hafife almıştı.

“Sanırım sonra da...” Başarısız olursam nasıl bir durum oluşacağını kafamda canlandırmaya çalıştım. “Sanırım Kumru’yu satmak zorunda kalırdım. Ve kalacak bir yer bulmamız gerekirdi. Bir iş bulursak gerisi de gelirdi. Mesela... temizlik işine girebilirdik. Ya da değirmende çalışırdık. Hem değirmende kalırdık.

Değirmende yaşamayı kim isterdi ki?

Gerçekçi ama bu kadar hüznü olmayan bir senaryo düşünmeye çalıştım. “Gratton seni çırak olarak düşündüğünü söyledi. Öyle bir iş yapamayacağını biliyordum ama belki senin yerine beni...”

“Yapardım,” dedi Finn.

“Katlanamazdın.”

Ellerindeki saman toza dönmüştü. “Sen de yarışta at binmeye katlanamazdın ama yine de yarışa katılıyorsun. Ben de zorunda kalınca katlanmayı öğrenirim diye düşünüyorum.”

Ama katlanmayı öğrenmesini istemiyordum. Şirin, masum kardeşim böyle kalsın istiyordum. En yakın arkadaşım Kumru da burada, yanımda kalsın istiyordum ve çocukluğumun geçtiği evi küçük bir daireyle ve değirmen işiyle değiştirmek istemiyordum.

“Ama olaylar öyle gelişmeyecek,” dedim. “İlk anlattığım gibi olacak.”

Finn başka bir saman parçasını da parçalara böldü. Kumru da aynısını yaptı.

Ve tam o sırada tuhaf bir gıcırta duydum.

Kumru’nun ahırının metal çatısı eskiydi; çatının herhangi bir yeri gıcırdamış olabilirdi. Ahır evin duvarına bitişikti, bu yüzden

tahtanın kirişlerle birleştiği nokta da gıcırdamış olabilirdi. Üstelik tahta kısımlarda adadaki diğerlerine kıyasla yeni sayılmazdı, bu yüzden tahtaların ek yerleri gıcırdamış olabilirdi.

Ama bu öyle bir gıcirtı değildi.

Daha çok gıcirtı ve vurma sesi gibiydi. Tam olarak vurma sesi de sayılmazdı. Vurma sesinden daha yumuşaktı. Hafif bir çarpma gibiydi. Sesi tam olarak nasıl duyduğumu anlamış değildim ama Finn'in donakalıp bana baktığını görünce sesi duymadığımı, hissettiğimi fark ettim.

İkimiz de sırtımızı yasladığımız duvara çevirdik başımızı.

Belki Marti'dir, demek istedim ama Kumru da çiğnemeyi bırakıp kulaklarını sese çevirdi ama tabii görececek bir şey yoktu. Kumru'nun kediden dolayı irkildiğini sanmıyordum.

Finn de ben de kıpırdamadan oturduk. Çiseleyen yağmur çatıda sssssss diye ses çıkarmaya devam etti. Birbirimize bakmamaya çalıştık çünkü bakarsak sesi duymamız daha da zorlaşırdı. Hiçbir şey duymadık. Hiçbir şey yoktu. Sadece çatıdaki yağmurun sesi. Kumru da kıpırdamadan dinledi ama hiçbir ses yoktu. Sığınak kendi kendine gıcırdamış olmalıydı. Küçük elektrikli lambamız tavanda sarı bir daire oluşturmuştu. Her şey sessizdi.

Sonra:

Brrrrr.

Ardından duvarın diğer tarafında çok net ve yavaş adım sesleri geldi.

İnsan ayağı değildi.

Toynaktı.

Birbirimize baktık.

Bir kez daha gıcirtı ve çarpma sesi geldi. Ve bu sefer ikimiz de sesin ne olduğunu anladık. Bir şeyin duvarı diğer taraftan hafifçe itip yokladığını hissettim ve sertçe dudağımı ısırdım. Finn soru soran bir ifadeyle parmağını lambanın düğmesine götürdü. Şiddetli bir şekilde başımı iki yana salladım. Yağmurlu bir akşam

bir su atıyla yüzleşmekten daha beter bir şey varsa o da onunla ışıksız bir ortamda yüzleşmekti.

Samanlardan yaptığım battaniyenin altına doğru girmeye çalıştım, samanlar ses çıkarmasın diye yavaşça alçaldım. Finn hiç vakit kaybetmeden beni taklit etti. Kumru'nun kulakları duvarın diğer tarafındaki görünmez bir sinyali takip ederken bir o yana bir bu yana döndü. Kulak kabartınca bir toynağın yere vuruşunu duydum. Sonra bir toynak daha. Sonra çatıdaki yağmur sesi gibi hafif ve ince bir nefes sesi daha geldi.

Capaill uisce ne yapıyordu, bilmiyordum, belki ilgisini yitirip uzaklaşırdı. Belki de aramızdaki duvar ve tahta yapıdan dolayı üşenirdi. Eve hangi yoldan gidebileceğimizi kafamda tasarladım: Ahırın diğer tarafından tahta duvarın iki direği boyunca ilerlememiz ve metal parmaklı kapının üstünden geçip evin kapısına kadar on beş adım atmamız gerekiyordu.

Belki birimiz kapının üzerinden geçmeyi başarırdı. Ama bir kişi yeterli olmazdı.

Gece karanlık ve sessizdi. Bir toynak sesi daha duymak için kulak kabarttım. Kumru'nun dikkati hâlâ sesin son geldiği noktadaydı. Büyük bir kısmı samanların altında kalmış Finn gözlerime baktı. Çenesini sımsıkı kapatmıştı.

Çatının üzerindeki buğu tısladı. Metalin köşelerinden su damladı, bir damla, iki damla. Damlalar yere düşünce yumuşak, neredeyse duyulmaz bir ses çıkardı. Araba motoruna benzettiğim bir ses duyar gibi oldum. Rüzgâr samanla oynuyordu. Duvarın diğer tarafından hiç ses gelmiyordu.

Kumru bir anda irkilip boynunu dimdik tuttu.

Yan taraftan sığınağın içine bakan siyah bir yüz vardı.

Şeytanın ta kendisi.

Bağırmamak için var gücümle direndim. Zifiri karanlıktaki kömür kadar siyah bir yaratıktı. Dudaklarında ürkütücü bir sırıtsı vardı. Kulakları uzun ve habis bir şekilde birbirine dönüktü. Attan

ziyade iblise benziyordu. Kafası köpekbalığı yumurtası kesesini andırıyordu. Burun delikleri deniz suyu girmesin diye uzun, inceydi. Gözleri kara ve kaygandı; balık gözleri gibi.

İblisin üzerine sinen okyanusun kokusu henüz gitmemişti. Cezirde kayalıklara takılmış canlılar gibiydi. At demeye bin şahit isterdi.

Ve karnı açtı.

Capaill uisce duvarın üzerinden başını ahırın içine uzattı. Hayvanın garip, parıltılı sırtışı ile aramızda, annem izlerken kendi ellerimle çivilediğim üç tahta panel vardı sadece. *Her birine iki değil üç çivi*, demişti annem. Çünkü midilliler her şeyi kurcalamayayı severdi.

Bu gece kadar karanlık at böğrünü o tahtalara yasladı. Çok zorlamadı. Sadece sığınağın duvarına degecek kadar esnemelerine sebep oldu.

Çiviler gıcırdadı.

Kendi kalp atışlarımı ya da Finn'inkini duydum ya da belki de ikimizinkini birden. O kadar hızlı ve gürültülü atıyordu ki nefes alamadığımı hissettim. Ellerim samanların içinde yumruk olmuş, samanların sert uçları çivi gibi avuçlarıma batıyordu. *Saklandık, bizi göremiyorsun, çek git.*

Kumru'nun kılı kıpırdamıyordu.

Capaill uisce Kumru'ya bakıp ağzını açtı ve sonra öyle bir ses çıkardı ki kanım buza dönüştü adeta. Altında gıdıklama benzeri kısık sesler olan tıslamalı bir soluma duyuldu. Boğazının derinliklerinden takırdayarak çıkıyordu: *gaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaarrk.*

Kumru kulaklarını indirdi ama hareket etmiyordu. Su atlarının hareket eden şeyleri hedef aldığını, hareket etmenin ölmekle eş değer olduğunu şu ana kadar kaç kere duymuştuk?

Kumru bir heykelden farksızdı.

Capaill uisce bir kez daha zorladı. Paneller bir kez daha gıcırdadı.

Finn'in iç çektiğini duydum. Ortam o kadar sessizdi ki sesi benim dışımda kimsenin duymadığını biliyordum çünkü hayatımı kardeşlerimin çıkarabildiği tüm sesleri duyarak geçirmiştım. Finn'in çıkardığı ses yumuşak, ürkek ve uzun süredir ondan duymadığımı bir sestti.

Sonra bir inleme duydum.

Ses otlaktan geliyordu.

Hem Kumru hem de *capaill uisce* birer kulağını sesin geldiği yöne çevirdi.

Ses bir kez daha geldi. Karnımın içinde sonsuz bir boşluk oluştu sanki. Sanırım bir *capaill uisce* daha vardı ve diğer tarafta çiti zorluyordu. Otlığın içindeydi. Yani duvarın arkasında değil, bizim olduğumuz bölümün içindeydi. Üç çivili tahta paneller bile bizi kurtaramazdı.

Siyah iblis bir kez daha uzun kulaklarını sağa sola çevirdi.

İnleme bir kez daha geldi. Bir bebeğin ağlamasına benzeyen bir sestti. Finn'in ağzının kıpırdadığını gördüm, zaten başka bir tarafını göremiyordum.

Dudaklarını oynatarak sessizce ama anlamam için heceleri vurgulayarak, *Martı*, dedi.

İnleme bir kez daha gelince bu sefer hemen tanıdım. Ahırın kedisi Martı her zaman olduğu gibi yine gezisinden dönmüş, Finn'i ararken sığınağın ışığını görmüş olmalıydı. Yine inledi, Finn'e seslenirken genelde bu şekilde bebek ağlaması gibi miyavlardı. Keyfi yerindeyse Finn'in miyavlayarak karşılık verdiği olurdu ve o durumda kedi Finn'in sesini denizfeneri gibi kullanıp yolunu bulurdu.

Bir kez daha ve bu sefer daha yakından inledi. *Capaill uisce* panele yaslanmayı bıraktı.

Yağmurun topraktan kaldırdığı pusun gri ışığında Martı'nın silüetini gördüm, koşar adımlarla bize yaklaştı. Kuyruğunu soru işareti şeklinde kıvrırmıştı. *Neler oluyor böyle?*

Capaill uisce'nin yüzündeki sırtış kayboldu.

Martı su atını ancak hareket ettiğinde gördü. Tahtalar kâğıt gibi parçalandı, dünya yıkılıyormuş gibi bir gürültüyle patladılar.

Martı ok gibi fırlayıp kaçtı ve *capaill uisce* da onun peşinden gitti. Kovalamaca iblisi daha da acıktırdı. Pusun içinde ikisi de gözden kayboldu, duyduğum son şey dağınık ve çıldırmış toynak sesleri ile Martı'nın inlemesiydi.

Finn yüzünü örttü, saman ellerinden döküldü ve omuzlarının titrediğini görebiliyordum.

Ama şu anda bunu düşünemezdim. Sadece şunu düşünabiliyordum: *Capaill uisce* geri gelecek ve kardeşimi öldürecek.

Finn'in omzunu tuttum. "Kalk."

Henüz bir planım yoktu ama burada kalamayacağımızı biliyordum.

Arkamdan bir ses duydum ve o kadar sert bir şekilde irkildim ki kaslarım acıdı. Sesin bir insan sesi olduğunu anlamam ve bana seslendiğini fark etmem bir saniyemi aldı.

"Puck!"

Gabe ahırın az önce su atı tarafından paramparça edilmiş kısmından içeri girdi. Kolumu tuttu ve konuştuğunda sesi tıslama gibi çıktı. "Acele edin. Geri gelecek."

Onu burada –tam da şu anda– görünce o kadar afalladım ki kelimeleri ağzımdan çıkarmayı başaramadım.

"Kumru. Kumru'yu burada mı bırakacağız?"

"Onu da alın," dedi Gabriel sert ama zor duyulur bir sesle. "Finn, kalk. Haydi."

Kumru'nun yularından tuttum. Başını havaya doğru atınca kolumun zorlanması sebep oldu. Uçurum tepesinde olduğu gibi titredi. "Martı," dedim Gabe'e.

"Kedi o. Üzgünüm, hadi," dedi. Finn'i çekti. "İki su atı daha var. Buraya geliyorlar."

Yıkılmış duvardan çıkarak bizi uzaklaştırdı. Kumru'yu tahta duvardaki boşluktan geçirirken kendini geri çekti çünkü orada hâlâ bir engel olduğunu sanıyordu ve kısıcık ve dehşet dolu bir an için onu burada bırakmak zorunda kalacağımı düşündüm. Dilimi damağımda şaklattım ve Kumru en sonunda parçalanmış panel-lerin üzerinden geçti. Evin önünde araba farları gördüm ve sonra yüzünün yarısı aydınlanmış Tommy Falk'u fark ettim. Hızlıca kapıyı açtı ve Finn'e arabaya binmesini işaret etti.

Gabe elinde bir kayışla yanımda belirdi.

"Arabanın camından dışarı tut."

"Ama..."

"Yap dedim."

Gabe tam konuşurken gıdıklama benzeri o sesi bir kez daha duydum ama ses bu sefer az önce terk ettiğimiz otlaktan geliyordu. Sesin uzaklarda bir yerde başka bir iblis tarafından yanıt mahiyetinde tekrar edildiğini duydum. Kayışı Kumru'nun yularına bağladım ve apar topar arabaya bindim. Tommy Falk çoktan direksiyona geçmişti, Gabe de binip kapıyı sertçe kapattı.

Dar yolda ilerledik, arabanın far ışıkları pusun ve yağmu-run içinde dağıldı. Kumru da yanımda önce tırıs, sonra eşkin gitti. Sadece kayış için boşluk kalacak şekilde camı kapadım. Tommy Falk tamamen yola konsantre olmuş durumdaydı; sürekli dikiz aynasına ve yan aynalara bakarak takip edilmediğimizden emin olmak istiyordu ve Kumru'nun bizi kolay takip edebilmesi için elinden geleni yaptı. Tüm bu yaşananların ortasında bugün Tommy Falk'u sahilde gördüğümü hatırladım. Arabanın içi ses-siz ve sıcaktı; ısıtıcı en üst kademeye getirilmişti ve daha sonra kapatmak kimsenin aklına gelmemişti. Arabanın içinde bir koku vardı; kötü bir kokudan ziyade yeni alınmış bir ayakkabının içinin kokusu gibiydi. Arka koltukta yanımda oturan Finn kediye geride bıraktığımız için donuk ve hissiz görünüyordu.

Arabadaki ilk konuşma Gabe yüzünü Tommy'ye çevirip, "Sizin eve mi?" diye sorunca gerçekleşti.

"Midilli varken oraya gidemeyiz. Beech'e gitsek daha iyi olur."

Finn beni çimdikleyip eliyle ön camı işaret etti. Farların ışığında ölü bir koyun gördüm. Paramparça olmuş ve parçaları yolun kenarından ortasına kadar sürüklenmişti.

Ölü koyunu geride bıraktığımız halde görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Aynı şey bizim de başımıza gelebilirdi. Ama Tommy ve Gabe hiç yorum yapmadı. Hatta hiçbir konu hakkında yorum yapmadılar. Tatsız ve tanıdık sessizliğin içinde oturmaya devam ettiler, Gabe pencereden dışarı baktı ve takip edilmediğimizi konuşmasına gerek kalmadan Tommy'ye belirtti.

Tommy beklediğim gibi Skarmouth'a giden yola sapmadı, onun yerine Hastoway yoluna girdik. Kavşaklarda yavaşladı ancak durmadı, Gabe'le birlikte gergin bir şekilde diğer yollara bakıp sonra tekrar hızlandı. Yüzümü cama yasladım, Kumru zorluk çekmeden arabanın yanında koşabiliyor mu diye baktım.

"Ben Kumru'ya binip arabayı takip edebilirim," dedim.

Gabe'in ses tonu bu konunun tartışmaya açık olmadığını gösteriyordu.

"Güvende olduğumuzdan emin olana kadar arabadan inemezsin."

Sonra yine sessizlik. Sadece gece, taş duvarlar ve yağmur.

"Finn," dedi Gabe en sonunda. Motorun gürültüsü içinde sesini duyurmak için yüksek sesle konuştu. "Yaklaşan şu fırtına... kaç gün sürecek?"

Finn'in gözleri parladı, kendisine böyle bir soru sorulduğu için o kadar mutlu oldu ki içim cız etti. "Sadece bu akşam ve yarın."

Gabe Tommy'ye baktı. "Bir gün. Kısa sürecek."

"Bir gün yeterince uzun," dedi Tommy.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

P U C K

Tommy Falk bizi Hastoway yakınlarındaki Gratton'ların evine götürdü ama Hastoway'e ne kadar yakın olduğunu bilmiyordum çünkü çiseleyen yağmur ve ince far ışığında her şey aynı görünüyordu. Beech bizi karşıladı, omuzlarını rüzgârda öne eğmişti ve Kumru'yu nereye bırakabileceğimi gösterdi. Elindeki feneri yana savurup dört bölmeli, alçak tavanlı ve lambasız küçük ahırını görmemi sağladı. Bölmelerden birine ıslak keçiler girmişti, diğeride tavuklar ve üçüncüdeyse gri renkli kısırlaştırılmış at vardı. Kumru içeri girince gri at kilitlenmemiş bölme kapısının üzerinden başını uzattı. Kumru memnuniyetsiz bir merhaba mahiyetinde kulaklarını indirdi ama yine de onu gri atın yanındaki bölmeye yerleştirdim. Kumru'yla biraz vakit geçirmek istedim ama Beech elindeki ışıkla ahırını aydınlatmak için orada dikilirken Kumru'yla oyalanmam kabalık olabilirdi. Sadece boynunu sıvazladım ve sonra Beech'e teşekkür ettim. Beech homurdandı ve fenerini evine doğru tuttu.

Evde Tommy ocağın üzerindeki bir tencerenin kapağının kenarından içine bakarken Gabe ve Peg Gratton rahat bir şekilde muhabbet ediyordu. Finn'i göremedim.

Mutfak kasap dükkânını andırıyordu; orayı eve çevirseler böyle görünürdü. Dışarıdaki karanlığa rağmen beyaz badanalı duvarlar ve üzerlerine asılı tencere ve bıçaklar içeriyi aydınlatıyordu. Ze-

minin pis ayak izleriyle dolu olması mutfağın temiz görüntüsüne gölge düşürmüyordu. Yarım düzine raf süs eşyalarıyla doluydu ama bu süs eşyaları bizimkilerden tamamen farklıydı: geyik ya da at gibi duran ham ahşaptan heykelcikler, üstüne kırmızı kurdele bağlanmış bir süpürge, üzerinde *PEG* yazan bir kireçtaşı. Annemin sevmediği boyalı cam heykelcikler ve koyunların ve mutlu kadınların olduğu manzara resimleri. Mutfakta bir sürü eşya vardı ama içerisi dağınık görünmüyordu. Ocakta her ne pişiyorsa çok belirgin ve şahane kokusu mutfağı dolduruyordu.

“Senin odanda kalacaklar,” dedi Peg oğlu Beech içeri girer girmez. Aydınlığa adım attığı an Beech’in kocaman, gürbüz bir canavara dönüştüğünü ve babasına benzediğini fark ettim. Ahşaptan yapılmış gibi görünüyordu ve ahşap esnek bir madde olmadığından ifadesinin değişmesi biraz vakit aldı. Odasında kalmamızdan memnun olmadığı yüzünden anlaşılıyordu.

“Hayatta olmaz,” diye karşılık verdi Beech.

“Peki o zaman nerede kalmalarını istersin?” diye sordu Peg Gratton. Onu kasap dükkânında insanın kalbini bile doğramaya hazırken ya da avluda yarışa katılmamam gerektiğini söylerken ya da saç süsü takmış bir şekilde parmağımı keserken değil de bu ortamda bu şekilde görmek garip geldi. Kızıl bukleleri hâlâ başa çıkılmaz olsa da Peg burada daha genç ve tertipli görünüyordu. Oğlula ve ağabeyimle birlikte nerede kalacağımız konusunda uzun uzun konuşmaları karşısında şoke oldum. Gabe’in eve gelmediği zamanlarda vaktinin bir kısmını burada geçirmiş olabileceğini fark ettim. Hatta belki de büyük bir kısmını. Gabe burada güvende hissettiği için buraya geldiğimizi idrak ettim. Hem garip hem üzgün hissettim, Gabe başka bir aileye tayin olmuş gibiydi.

“Finn nerede?” diyerek araya girdim.

“Ellerini yıkıyor tabii ki,” dedi Gabe. “Yıllar sürebilir.”

Herkesin içinde Finn’in garip takıntılarından bu kadar rahat bir şekilde bahsetmesi de garip hissetmeme sebep oldu. Bu özel

bir mevzuydu ve sadece Connolly ailesinin bildiği bir şeydi. Gabe bunu kardeşiyle dalga geçer gibi söylemese de bana öyle geldi.

“Banyo nerede?”

Peg ya da Beech değil Tommy eliyle mutfağın diğer tarafındaki basamakları işaret etti. Burası sadece Gratton’ların değil herkesin eviydi sanki. Asık suratla odadan çıktım. Basamakların bittiği yerde minik, karanlık ve üç kapılı bir koridor vardı, sadece bir kapının altından dışarı ışık süzülüyordu. Kapıya vurdum. Ben, “Finn,” diye seslenene kadar cevap gelmedi. Bir süre sonra kapı açıldı. Minik bir alandı; bir küvet, klozet ve lavabo ancak sığmıştı. Üçü de neredeyse birbirine değecek kadar yakın olduğu halde hiçbirini bunu sorun etmiyordu; araları iyi olmalıydı. Finn kapağı kapalı klozetin üzerinde oturuyordu. Yerdeki küçük fayansların üzerinde iri bir adama ait gibi duran ayak izleri vardı.

Kapıyı arkamdan kapattım ve küvetin kuru olduğundan emin olduktan sonra içine girip oturdum.

“Gabe hep buraya geliyor,” dedi Finn.

“Biliyorum,” diye karşılık verdim. “Belli oluyor.”

“Hep buradaymış.”

İhanet hissi üstümüze çöktü. Gabe’i idol olarak gören, onun için her şeyi yapmaya hazır Finn daha iyi hissetsin diye bir şey söylemek istedim ama aklıma bir şey gelmedi.

“Sence Martı ölmüş müdür?” diye sordu.

“Hayır, kaçmıştır,” dedim.

Ellerini inceledi. Uzun süren yıkama esnasında eklem yerleri tahriş olmuştu. “Evet, ben de öyle düşünüyorum.”

Başka yöne, küvetin parlak tutamağına baktım. O kadar parlaktı ki Peder Monneyham’in arabasının ön ızgarasını hatırlatıyor. “Demek,” dedim, “sadece bir gün sürecek, ha?”

Finn başıyla ağır ağır onayladı. “Bir gün. Yarın sabah erken saatte baya şiddetlenecek sanırım.”

“Evet, elbette. Nereden biliyorsun?”

Bu soruya tahammül edemiyormuş gibi baktı. “Çok kolay. İnsanlar gözlerini kullanmayı bilse onlar da bilirdi.”

O sırada kapı çalınmadan açıldı ve Gabe kapı ağzında dikildi. Uzun süredir görmediğim kadar keyfi yerindeydi. “Ne bu, parti mi veriyorsunuz?”

“Evet,” dedim. “Küvette başladı ve tuvalete kadar yayıldı. Katılmak istersen geriye sadece lavabo kaldı.”

“Herkes nerede olduğunuzu soruyor. Kuzu yahnisi pişiyor ama yiyebilmeniz için tuvaletten çıkmanız gerekiyor.”

Finn’le birbirimize baktık. Acaba Finn de benim düşündüğümü düşünüyor mu diye merak ettim: Gabe’in aramızda küskünlük yokmuş gibi, bizi terk etmemiş gibi, her şey bir anda eskisi gibi düzelecekmiş gibi davranamayacağını düşündüm. Eskiden tek sözü yeterli olurdu ama şimdi gönlümü almak için çok uğraşması gerektiğini düşünüyordum. Salya sümük özür dilemesi dışında hiçbir şeyi kabul etmeyecektim.

Basamaklardan aşağı inerken Gabe, “Finn, sanırım senin kanepede yatman gerekecek, en kısa olanımız sensin,” dedi.

“Kimin ölçümü sonucunda bu karara vardınız?”

Gabe omuz silkti. “Şey, aslında teknik olarak en kısa sensin, Puck ama Peg senin ayrı bir odada uyuman gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden ikimiz Beech’in odasında kalacağız.”

“Peki, Beech nerede yatacak?”

“Beech ve Tommy salonda bir döşegün üzerinde yatacak. Peg ancak böyle bir çözüm bulabildi.”

Mutfaktaki delikanlılar birbirini dinlemeden bağırarak konuşuyorlardı. İki de bir şeyi sıkıca tutmuştu ve diğerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu, ortalıkta nerden geldiğini anlamadığım bir çoban köpeği vardı ve o da ikilinin elindekini kapmaya niyetliydi. Peg’in bir elinde kaşık, diğerinde ise ensesinden tuttuğu bir kedi vardı. Beech ve Tommy’ye küfrediyordu.

Peg, “Şunu dışarı çıkar,” dedi Gabe’e. Gabe kediye ondan alıp kapının diğer tarafına koydu. Peg bana sertçe baktı. “Zaten yemek yapan biri değilim. Kedi işimi iyice zorlaştırıyor.”

Ben cevap veremedim Gabe araya girdi. “Tom nerede?”

Thomas Gratton’dan bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Thomas Gratton’a kendi evinde Tom diye seslenildiğini tahmin etmezdim.

“Mackies iyi durumda mı diye bakmaya gitti. Beech çık dışarı. Hepiniz çıkın dışarı. Ben işimi bitirene kadar salonda oturun. Çıkın.”

Beech ve Tommy söz dinledi ve gürültülerini de alıp salona gittiler. Finn de peşlerine takıldı, köpeğin varlığı ilgisini çekmiş olmalıydı. Ben de gitmek için döndüm ama kapı eşiğinde tereddüt edip omzumun üzerinden arkama baktım. Peg Gratton arkasını dönmüş tencereyi karıştırıyordu, Gabe de onun hemen arkasında duruyor ve kulağına bir şey fısıldıyordu. “Yeterince güçlü,” gibi bir şey dediğini duydum ve...

“Puck, yakala şunu!” diye bağırdı Tommy.

Kafamı salona çevirdiğimde içi fasülye dolu çorabı ağzımın tam ortasına yedim.

Beech kahkahayı bastı ama Tommy üzgün bir şekilde bakıp özür diledi. Köpek ayaklarımın etrafında sevecen bir şekilde oynayıp durdu, büyük bir hevesle çorabı almak istedi. Belli ki Tommy ile Beech az önce bu çorap yüzünden boğuşmuştu.

“Kendinden utanmalısın,” dedim Tommy’ye sertçe. Finn’in yatacağı eskimiş yeşil kanepenin uzak tarafında mahçup bir şekilde dikildi. Sonra çorabı Tommy’ye geri fırlattım.

Bu kadar kolay affedildiğini görünce neşesi yerine geldi, sırtı ve hiç vakit kaybetmeden çorabı Beech’e fırlattı ve Beech de çorabı köpeğe kaptırdı. Tommy’nin aptal gibi görünmekle ilgili bir sıkıntısı yoktu, köpeğin peşine takılıp gidiyordu. Köpek de kaçmaya ve eğlenceli kovalamacayı sürdürmeye devam etti. Finn

bile gülüyordu. Tommy'nin adayı neden terk etmek istediğini merak ettim; Gabe gibi sürekli düşünceli ya da Beech gibi asık suratlı değildi, halinden memnun olmadığı ya da bu adanın bir parçası gibi görünmediği bir an aklıma gelmedi. Tommy en sonunda yerdeki çorabı kaptı ve çorap tekrar tekrar hepimizin elinden geçti, bir ara köpek bile tekrar kaptı. En sonunda Finn, "Gabe nerede?" diye sordu ve Gabe'in mutfaktan çıkmadığını fark ettik.

Mutfağa yöneldim ama Tommy kolumu tuttu. "Ben giderim," dedi.

Kapı eşiğinden mutfağa baktı ve söylediği şeyi duyamadım. Sonra bize döndü ve yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. "Güzel haber. Yemek hazır." Gabe kapının dibinde, Tommy'nin yanında belirdi. Birbirlerine öyle bir baktılar ki öfkelen dim çünkü yine gizemli bir şekilde ve konuşmadan iletişim kurmuşlardı.

En sonunda Peg gelip hepimize seslendi. "Eğer yemek istiyorsanız tabaklarınızı kendiniz doldurmak zorundasınız. Ve yemeği beğenmezseniz suçu Tom'a atın çünkü yemeği o yaptı."

Yemek yerken pek sohbet etmedik; belki onlar da benim gibi bu akşam yaşananları kafalarında canlandırıyor du. Ama sessizlik gergin ya da beklentili değildi. Fırtınanın sesi çok duyulmuyordu ve bu yüzden pek dışarıda fırtına varmış gibi hissetmedik, sanki misafirliğe gelmişiz gibi davranmak oldukça kolaydı. Peg Gratton gecenin sonunda Kumru'nun ihtiyacı olursa ona biraz daha saman verebileceğimi söylemek dışında bana bir şey demedi.

Ve fırtına konusunda haklı çıktı. Uyku vakti gelmeden evvel fırtına aralıklı bir şekilde kendini göstermeye ve iyice hiddetlenmeye başladı, pervazlar zangırdadı. Yatağın örtüleri temiz ama oda hâlâ Beech gibi kokuyordu; tuz ve et. Işığı kapamadan önce odada hiç kişisel dokunuş olmadığını fark ettim, odanın Beech'e ait olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Sadece bu yatak, sade ve süssüz bir masa ve köşeleri eskimiş dar bir şifonyer vardı. Masanın üzerinde de boş bir vazo ve birkaç bozuk para duruyordu.

Eskiden Beech'e dair daha çok şey vardı da anakaraya gideceği için tüm eşyalarını bavullara mı yerleştirmişti.

Uyumaya çalışırken bunu düşündüm. Yatağın bir tarafına ben, diğer tarafına da Gabe uzandık. Ama yatak tek kişilik olduğundan aslında ikimiz de aynı tarafta gibiydik, Gabe'in dirseği neredeyse kaburgamı deldi, omzu omzuma yapıştı. Burası bizim evden daha sıcaktı ve burada Gabe'le birlikte kalmak odanın daha da sıcaklaşmasına sebep oluyordu, bu yüzden uykuya dalabileceğimden emin değildim. Gabe'in nefes alıp verişinden onun da uyumadığını tahmin ettim.

Uzun süre karanlıkta öylece uzandık ve çatıdaki yağmur sesini dinledik. Bizim tahta duvarın kırılışını, Marti'dan gelen son sesi ve sığınağın içine bakan o uzun, upuzun kara yüzü düşündüm.

Yorgun olduğum için düşündüğüm şeyi pat diye söyleyiverdim, daha kolay hazmedilebilir bir şekle sokmadım.

"Neden bizim için geri geldin?" Fısıldasam da küçük odanın içinde sesim yüksekmiş gibi geliyordu.

Gabe yatağın diğer tarafından donuk bir şekilde yanıt verdi. "Puck, cidden neden gelmiş olabilirim?"

"Senin için bir önemi var mı?"

Sesi şimdi de yarı dargın yarı kızgın çıktı. "Bu nasıl bir soru?"

"Neden sorularıma soruyla karşılık veriyorsun?"

Kıpırdanıp aramızda boşluk yaratmaya çalıştı ama uzaklaşabileceği bir yer yoktu. Denizdeki bir gemi misali gacırdayıp inliyordu yatak. Tabii deniz yerine Beech'in et kokulu odasının zemininin üzerindeydik. "Ne dememi istiyorsun, bilemiyorum."

Yine bir şeyleri çok abartmakla suçlanmak istemedim, bu yüzden kelimelerimi ölçerek söyledim, dikkatli ve yavaş bir şekilde konuştum. "Neden bizi şimdi umursadığını bilmek istiyordum, ne de olsa seneye burada olmayacaksın ve ekim ayında ben de Finn de o hayvanlara yem olabiliriz ve anakarada olacaksın, hiçbir şeyden haberin olmayacak."

Karanlığın içinde derin bir iç çektiğini duyabildim. “İkinizi burada bırakmak istediğim falan yok.”

Bunu söylediğinde içimde uçmaya başlayan minik umut keleşlerinden dolayı kendimden nefret ettim. Tabii kollarını iki yana açıp tek seferde Finn’i, Kumru’yu ve beni kucaklarken gitmekten vazgeçtiğini söylediğine dair hayaller kurduğum da bir gerçektir. “O zaman gitme. Kal.”

“Kalamam.”

“Neden?”

“Kalamam işte.”

Bir haftadır ilk kez bu kadar uzun konuşmuştuk ve acaba konuşmayı burada sonlandırsam mı diye düşündüm. Daha fazla sorgulanmamak için bir anda üzerindeki örtüleri atıp yataktan fırlayarak odadan çıktığını hayal ettim. Tabii benden kaçmak istiyorsa yer döşğinde uyuyan Tommy Falk ve Beech Gratton’ın üzerinden geçmesi, kanepede uyuyan Finn’in üstüne düşmemesi ve mutfakta kendi başına oturması gerekirdi. Tüm bunları yapacağını hiç sanmıyordum.

“Bu geçerli bir sebep değil,” diye devam ettim.

Uzun bir süre Gabe yanıt vermedi, nefes alıp verişini duydum. Sonra yabancı ve ince bir sesle, “Artık katlanamıyorum,” dedi.

Bu dürüstlüğü karşısında hissettiğim tuhaf minnettarlık o kadar güçlüydü ki ne düşüneceğimi bilemiyordum. Onu bu şekilde konuşturmaya devam edecek iyi bir soru bulmakta zorlandım. Dürüstlük kaçıp gitmesinden korktuğum bir kuştur sanki. “Neye katlanamıyorsun?”

“Bu adaya,” dedi. Söylediği her sözcüğün arasında uzun boşluklar vererek nefes aldı. “Finn’le yaşadığınız o eve. Sürekli konuşan insanlara. Balıklara; lanet olası balıklar, hayatım boyunca hep balık kokacağım... Atlara. Her şeye. Artık takatim kalmadı.”

Sesi çok üzgün geliyordu ama bu akşam hepimiz mutfaktayken ve oturma odasında oturmuş yemek yerken üzgün değildi. Ne

demem gerektiğini bilemiyordum. Saydığım şeyler benim bu adada sevdiğim şeylerdi. Belki balık kokusunu hariç tutabilirdim çünkü balık kokusunun diğer her şeyi mahvetme ihtimali vardı. Ama sırf balık kokusu yüzünden her şeyi geride bırakıp anakarada sil baştan bir hayata başlamazdım.

Gabe hiç ismini duymadığımı ve semptomlarını göremediğim bir hastalıktan dolayı öleceğini itiraf etmiş gibi hissettim. Bu kafama bir türlü oturmuyordu ve bana o kadar yanlış geliyordu ki gideceğini daha yeni öğrenmişim gibi dalga dalga üzerime geldi.

Tam olarak bir tek şunu anlayabilmiştim: Bu garip ve anlaşılmaz şey ağabeyimi Thisby'den uzaklaşırarak kadar büyük ve etkiliydi. Finn ve ben de onun hayatında etkiliydik ama demek ki bu şeyin etkisi daha fazlaydı.

“Puck?” dedi Gabe. Hafifçe irkildim çünkü nedense sesi Finn’inkini andırdı.

“Evet?”

“Şimdi uyumak istiyorum.”

Ama uyumadı. Yan döndü, nefesi hafif ve tetikleydi. Ne kadar süre uyanık kaldığını bilmiyordum ama ondan önce uykuya daldığıma emindim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

SEAN

Fırtına beni sabahın erken ve karanlık saatinde uyandırdı.

Rüzgâr gökyüzünde kükrüyordu; bir motor, dalga sesi ve deniz yaratığının çığlığını duydum. Gözlerim karanlığa uyum sağlayınca dışarıda hareket eden ışıkları fark ettim. Yağmur dalga dalga cama vuruyordu ve her seferinde daha da öfkeliydi.

Atların sesini duydum. Kışnıyor, bağılıyor ve duvarları gümlüyorlardı. Fırtına onları çıldırtmış olmalıydı. Dışarıda bir şeyin çığlık attığını duydum. Beni uykumdan eden fırtına değil, bu çığlıktı.

Düşünmeden hareket ederek doğruldum ama sonra tereddüt ettim. Kahrolası ahırda korkunç gecenin ortasında kalmış bu atlar benimdi. Ama aynı zamanda benim değillerdi. Zaten onların sahibi sayılmazdım, istifa ettiğim için artık hiç değildim.

Odamda kalmalı, hiçbir şey yapmamalıydım, karanlığa karışmamam gerekirdi. Malvern sabah olunca yaşanan kaosu kendisi değerlendirmeli ve paha biçilemez biri olduğuma kendisi karar vermeliydi.

Gözlerimi yumdum, yumruğumu alnıma bastırdım ve dışarıdaki inlemeyi dinledim. Daha da yakından, alt kattan bir ses duydum; ürkmüş bir at bölme duvarını tekmeliyordu. Ya duvarı ya da kendini mahvediyordu.

Bu abır için vazgeçilmez olduğunu sanıyorsun, Bay Kendrick.
Öyle sanmıyordum.

Sırf Malvern'e inat edeceğim diye atların helak olmasına izin veremezdim.

Hızlıca botlarımı giydim ve montumun önünü kapadım. Kapının tokmağına elimi uzatırken birisi kapıya vurdu.

Daly'ydi. Islak saçı yüzüne yapışmıştı ve gömleğinin kollarında kan vardı. Çaresizce titriyordu. "Malvern senden yardım almadan halletmemizi istedi ama beceremedik. Senden yardım istediğimizi bilmek zorunda değil. Lütfen."

Montumu kaldırıp zaten aşağı inmek üzere olduğumu gösterdim ve birlikte dar, karanlık basamaklardan ahıra indik. Her şey yağmur, fırtına ve biraz daha yağmur gibi kokuyordu.

Daly yanımda telaşlı hareket ediyordu. "Bir türlü sakinleşmiyorlar. Dışarıda bir yerde bir *capaill uisce* var ve atların arasında mı yoksa... hangilerinin yaralandığını bilmiyoruz çünkü o ses epey... zaten sen de duyabiliyorsun. Duvarları tekmelemekten bacaklarını kıracaklar. Birini sakinleştiresek diğerleri kuduruyor."

"O çılgılık devam ettiği sürece sakinleşmezler," dedim. Malvern'in tüm uşakları, seyisleri ve binicileri en değerli atları sakinleştirmeye çalıştı. Tavandaki ampuller içeri girmeyi başaran rüzgârda sağa sola savruluyor ve sallanan ışık bilincimi yitiriyormuşum gibi bir o tarafı bir bu tarafı aydınlatıyordu. Bölmesindeki Atılgan'ın yanından geçtim. Şahlanıp duruyor ve ön ayaklarını yere indirecekken toynaklarını sürekli duvara vuruyordu. Şu anda sakatlanmamışsa bile böyle giderse sakatlanacaktı. Corr gıdaklayıp şarkı söyler gibi inleyerek yakınındaki atları delirtiyordu. Arkamda bir yerde başka bir at toynağını kendinden geçmişcesine sürekli duvara geçiriyordu. Dışarıda çılgılıklar devam ediyordu.

Ben Corr'un bölmesine giderken Daly peşimden geldi. Elim montumun cebinde; ortası delik olan bir taş avcumun içindeydi. Corr sıradan bir su atı olsaydı taşı yularına bağlar, böylece kafasının

içindeki seslerin yaklaşan kasım denizinin seslerini bastırmasını sağlardım. Ancak Corr sıradan bir su atı değildi ve bu tarz hilelerim daha da tedirgin olmasına sebep olurdu.

Elimi açıp taşı cebimde bıraktım.

“Herkesi uzaklaştır,” dedim sertçe. “Önümden çekilsinler.”

Corr’un kapısını iterek açtım ve koridora girmek için ileri atıldım. Böğrüne elimi bastırdım ve sonra bir şaplak atarak onu bölmesine geri ittim. Safkan atlardan biri sağır edici bir şekilde inledi.

“Herkesi uzaklaştır dedim,” dedim Daly’ye.

Hızla gitti ve diğerlerine uzaklaşmalarını söyledi, ben de Corr’un bölmesinden çıkmasına ve beni yanında sürükleyerek ahır kapısına doğru gitmesine izin verdim. Yağmur ve daha beter şeyler içeri girmesin diye kapı kapalıydı.

Daly arkamdan, “Oradan çıkması...” diyerek karşı çıktı. “Malvern orada.”

Tüh. Malvern hâlâ atlarının arasında olduğumu görmek zorunda kalacaktı. Ama dışarıdaki sorunu çözmeden içeride olanları durduramazdım.

Kapıyı iterek dışarı çıktım, elimdeki kayışın ucundaki Corr tüm gücüyle direndi. Anında iliklerime kadar ıslandım. Kulaklarım ve gözlerim su doldu. Gökyüzünü içiyordum adeta. Alnımdaki suyu elimle silmek zorunda kaldım ve net görebilmek için gözlerimi kırıştırdım. Ahırın tahta kiremitleri avlunun her yanına saçılmıştı. Avlunun tüm ışıkları açıktı ve ışıkların etrafında sulu haleler oluşmuştu. Üç kısrağın avlunun kapısını zorlayıp içeri girmek için debelendi; Malvern’in uzaklardaki Hastoway yolu üzerindeki otlaklarından birinde takılan damızlık kısraklar. Serbest kalmış olmaları otlağın çitlerine kötü bir şey olduğu ve aynısının buradaki çitlerin başına da geleceği anlamına geliyordu. Aralarından bir tanesi o kadar kötü topallıyordu ki içim cız etti. En büyük olan kısrağ yürüyüşümü tanıdık bulmuş olmalı ki debelenmeyi

kesip uzun ve bir şey rica edercesine inleyerek bana seslendi. Onu, buraya getiren şeyden kurtaracağıma inanıyordu.

Ve Malvern ve başseyis David Prince de oradaydı. Malvern'in elinde pompalı tüfek vardı; işe yarayacağını düşünmesi ne kadar pozitif düşündüğünün göstergesiydi.

Çılgık her tarafımızdan geliyormuş gibi hissettim. Her yağmur damlasını titretip tepemizdeki bulutlarda yankılanıyordu sanki. Zehir gibi bir böğürttü, felç eden bir vaat. Fırtına tüm adayı delirtmişti.

Corr irkildi ve kolumun savrulmasına sebep oldu. Toynaklarının yerdeki taşlardan kalkıp sonra tekrar taşlara inişini gördüm ama sesini duymadım. Sadece gümbürdeyen çılgınyı duyabildim, kafamın içindeymiş gibi yüksek sesliydi. Suyun kilometrelerce altına kadar ulaşabilecek bir ses.

Dikkatini bana vermesi için Corr'u kayışından tuttum ve kafasını kendi kafamla aynı hizaya çektim. Dudakları geri çekilerek dehşet bir şekilde sırtıyordu; Corr'un bu ifadesini görmek hoşuma gitmiyordu. Birlikte geçirdiğimiz onca yıla rağmen kalp atışlarım hızlandı. Corr gerçek bir canavardı. Bir elimle dişleri kendimden uzaklaştırdım ve diğeriyle de kulağını kendime çevirdim.

Dudaklarımı öne uzatarak kulağına inledim. Şu anda duyduğumuzdan ve gittikçe yaklaşan çılgılıktan daha kısık sesli bir ağıttı.

Corr'un dikkati dağıldı. Dudakları dişlerinden o kadar uzaklaştı ki o anda ata bile benzemiyordu. Canını yakacak kadar sert bir şekilde kulağını tekrar kendime çevirdim ve bu sefer de kulağına mırıldandım. Derin ve en sonunda inlemeye dönüşen bir mırıltıydı.

Malvern tüfeğini kaldırdı, karanlığın ve pusun içinde göremediğim bir şeye bakıyordu.

"Corr!" diye bağırdım ve yağmur ağzımın içine doldu. Bir kez daha kulağına inledim.

Malvern ateş etti ama yaklaşan *capaill uisce* çığlığı kesilmedi. Sesi son haddine kadar yükselmişti.

Ve en sonunda Corr ondan istediğim şeyi yaptı ve inledi. Derinden bir inilti ve tuttuğum kayıştaki titreşimleri hissettim. Ayakkabılarımın tabanında hissettim. Gelen çığlığın altında fokurdayıp kabardı. Corr'un iniltisi büyüüp genişledi ve bir haykırışa, binaları döven rüzgârınki gibi bir kükreyişe dönüştü. Ses avluyu doldurdu ve yağmurda yayıldı. Alanını belirleyen bir savaş çığlığı, bir tehdit, bir duruştu: *Bu arazinin sahibi benim. Bu sürü benim sürüm.*

Diğer çığlık Corr'un haykırışı karşısında yok oldu ve Corr'un haykırışı çığlıktan oluşan boşluğu da doldurdu. Kapıdaki kısırlar korkuya kapılıp çıldırdı ve ahırdaki atların durumunun daha kötü olduğunu biliyordum. Corr'un saf ve tiz haykırışı susturduğu çığlıktan farksız olsa da bu, durdurabileceğim bir çığlıktı.

Çığlığın sadece Corr'dan geldiğinden emin olmak için kulak kabartarak dikkatlice dinledim. Corr'a yakın olan kulağımın zarı titredi ama sol kulağım başka bir çığlık olmadığından emindi.

Corr'un kayışını sıkı bir yumrukla kavradım ve parmaklarımı damarlarına bastırıp saat yönünün aksine hareket ettirdim. Corr'un çığlığı sekteye uğradı. Dudaklarımı omzuna bastırıp yağmurda ıslanmış tenine fısıldadım.

Gece sessizliğe gömüldü. Sağ kulağım boş bir radyo frekansı cızırtısı gibi uğuldamaya devam etti.

Malvern ve Prince bana baktı. Kapıdaki damızlık kısıraklar titreyerek birbirine sokuldular. Ahırın içindeki debelenme sesleri de kesilmişti.

Yağmur hâlâ yağıyordu; dünyada kuru tek bir şey kalmamıştı sanki. Malvern biraz ileriden beni işaret etti.

Buğulu ışığın altında Corr'u Malvern'in olduğu yere götürdüm.

Gözleri benden yağmurun ve gecenin içinde kapkara görünen Corr'a kaydı.

“Fikrini değiştirdin mi?” diye sordu Malvern.

“Hayır.”

Küçümseyici bir sesle konuştu. “Ben de değiştirmedim. Bu yaptıkların kararımı etkilemez.”

Ona inandığımdan emin değildim.

KIRKINCI BÖLÜM

P U C K

Finn'in tahmin ettiği gibi fırtına Thisby'yi bir gün bir gece vurdu ve o yağmurlu günün sonunda evimize geri dönebildik. Eve dönmek beni rahatlatmış çünkü Beech'in dar ve et kokan yatağında bir kez daha Gabe'le yatmaktansa Akrep Yarışları'na çıplak ayakla katılmayı tercih ederdim. Tommy de evine dönmek için can atıyordu çünkü *capaill uisce*'sını adanın diğer tarafında ailesine emanet etmişti ve iyi durumda olduklarından emin değildi. Tommy komşularını kurtarmaya gittiği için su atına bakıcılık yapmayı sorun etmeyen insanlarla, onun anne ve babasıyla tanışmak isterdim diye düşündüm. Evde olmadığın için annenden kediyi konserveyle beslemesini rica etmek gibi basit bir şey değildi sonuçta. Bir ara Tommy'nin ebeveyniyle tanıştığımı düşündüm; hatta adadaki herkesle tanışmış olmalıydım ama tam olarak çıkaramıyordum. Bay ve Bayan Falk'un Tommy'ninki gibi muhteşem mavi gözlere ve güzel dudaklara sahip olduğunu hayal ettim. Ve biraz daha ileri gidip Tommy'nin birkaç tane kardeşi vardır diye tahminde bulundum. Kız kardeşi evcimendi ama erkek kardeşleri değildi.

Akşamüstü Gratton'lardan yola çıkmaya hazırдық. Kumru'nun kayışını yularından geçirip geçici dizginler yaptım. Sırtında eysersiz bir şekilde eve dönecektim, erkekler ise cesur yürek olduklarından yine Tommy'nin arabasında gitmeyi tercih ettiler.

Evin kapısı kapandı ve bir süre sonra Peg'in dışarı çıkıp yanımda durduğunu fark ettim. Kollarını önünde kavuşturmuş, Kumru'nun sırtını tımarlayışımı sessizce izliyordu.

"Bir kez daha teşekkür ederim," dedim en sonunda çünkü bir şey söylemem gerektiğini düşündüm.

Karşılık vermedi, sadece kaşlarını kaldırdı, başını kıpırdatmadan başıyla onaylamış oldu. "Hâlâ o kumsala gitmeni istemeyen bir sürü insan var."

Peg'e sinirlenmemeye çalıştım. "Bu konuda kararımı değiştiremeyeceğini sana söylemiştim."

Peg karga gaklaması gibi kahkaha attı.

"Ben kendimden bahsetmiyorum ki. Bir kızın yarışa katılmasını istemeyen adamlardan bahsediyorum."

Ses çıkarmadan dudaklarımı, "Ha, öyle mi?" anlamında yuvarladım.

"Dikkatli ol. Başkalarının senin eyerini ayarlamasına falan izin verme. Başkalarının senin atını beslemesine izin verme."

Başımınla onayladım. Bir insanın yarışa katılmamı istememesini beklerdim ama sırf katılmayayım diye alçakça bir şey yapacak kadar ileri gitmesini beklemiyordum.

"Ya Sean Kendrick?" diye sordum.

Peg Gratton'a baktım, yüzünde minik, gizli bir tebessüm vardı. Kafasında yine o saç süsü varmış ve yüzü saklıymış gibi gizli bir ifade. "Hiçbir şeyi kolay yoldan yapmayı sevmiyorsun, değil mi?"

"Bu işe kalkıştığımda," dedim dürüstçe, "zor yolu seçtiğimi bilmiyordum ki."

Kumru'nun yelesine takılmış bir saman parçasını aldım. "Erkeklerin seni sevmesini sağlamak kolay, Puck. Tek yapman gereken tırmanacakları bir dağ gibi durmak ya da anlamadıkları bir şiir olmak. Güçlü ya da zeki hissetmelerini sağlayacak bir şey. Zaten bu yüzden okyanusu seviyorlar ya."

Sean Kendrick'in okyanusu bu yüzden sevdiğinden emin değildim.

Peg devam etti. "Ama onlara çok benzemeye başlarsan hiçbir gizemin kalmaz. Çay bardağına benziyorsa kutsal kâseyi arayıp bulmanın bir manası yok."

"Benim aranıp bulunmak gibi bir derdim yok."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Demek istediğim, onlardan biriymişsin gibi davranmalarını istiyorsun. Ama iki tarafın da bunu istediğinden emin değilim."

Söylediklerine katılıp katılmadığımı bilmiyordum ama beni kısmen huzursuz ettiği kesindi. Ake Palsson'ın atını benden uzaklaştırtışını düşündüm. O görüntü ile Peg'in söyledikleri rahatsız edici bir şekilde birbirine uyuyor ve göğsümün sıkışmasına sebep oluyordu.

"Beni rahat bıraksınlar yeter," dedim.

"Dediğim gibi," diye karşılık verdi Peg. "Erkekmişsin gibi davranmalarını istiyorsun."

Birbirine geçirdiği parmaklarını açtı ve yardım etmek için öne doğru bir adım attı. Sonra da Tommy'nin arabasını takip etsin diye Kumru'nun kalçasına hafifçe vurdu. Uzaklaşırken başımı çevirip baktım. Peg hâlâ orada durmuş bizi izliyor ama el sallamıyordu.

Gratton'ların beyaz eviyle aramızdaki mesafe açıldıkça moralim yavaşça yerine geldi. Uzun süre boyunca eve hapsedikten sonra hava temiz ve berrak hissettirdi. Adayı bizim mutfağa benzettim; çok fazla ıvır zıvır vardı ve derleyip toparlayana da yoktu. Çitlerden kopup etrafa dağılmış tahtalar, çalı sıralarına savrulmuş çatı kiremitleri ve tahta kiremitler, uzaklardaki ağaçlardan tarlaların ortasına düşmüş ağaç dalları. Koyunlar yollarda serbestçe dolaşıyordu, gerçi bu anormal bir durum değildi ama parlak tüylü birkaç kısırağın çitlerinin dışında otladığını gördüm. Islak akşam ışığı, ağladıktan sonra temkinli bir şekilde gülümseyen bir yüzü andırıyordu.

Fırtınada dışarı çıkan *capaill uisce*'lar ortalıkta yoktu, tekrar denize dönüp dönmediklerini merak ettim. Ada şu an için son derece huzurlu görünüyordu; belalardan, atlardan ve kötü havadan etkilenmemiş gibi. Thisby hep böyle görünse buraya gelen turist profili çok daha farklı olurdu.

Ama bunun gerçek Thisby olmadığını biliyordum. Gerçek Thisby yarın gün doğumunda yüzünü gösterecekti. Yarışlara bir haftadan biraz daha uzun süre kalmıştı. Hazır olduğumu sanmıyordum. Hikâyemizin Finn'e anlattığım gibi biteceğine inanmak zordu. Bu günlerde talih Connolly fertlerinin elinden pek tutmuyordu.

Ancak eve vardığımda Finn'in yüzünün ışıldadığını ve neşeli olduğunu gördüm. Mutfaktaydı ve ahır kedisi Martı da hemen arkasındaydı. Kuyruğunun ucu kopmuş ve çirkin görünüyordu, yüzündeki ifadeyse hem kızgın hem üzgündü. Ama nihayetinde yaşıyordu.

Bu ada kurnaz ve gizemliydi. Kim bilir benim için neler planlıyordu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

SEAN

O akşam son ışık da kararırken babamın eskiden yaptığı gibi yaptım ve tarlaların arasından geçip batıdaki kumsala gittim. Güneş alçaktan kızıl kızıl parlarken suda bata çıka yürüyerek okyanusa girdim. Su seviyesi hâlâ yüksekti ve fırtınadan sonra çamurlu, kahverengiydi. Bu yüzden suyun altında bir şey varsa bile fark etmem mümkün değildi. Ama bunun keyfi de kısmen buydu zaten. Yüzeyin altındaki olasılıklara teslim olmak. En nihayetinde babamı öldüren şey okyanus değildi.

Su o kadar soğuktu ki ayaklarım anında uyuştı. Kollarımı iki yana açıp gözlerimi yumdum. Deniz kırlangıçlarının ve kara martıların bet feryatları kıyıdaki kayalarda, beyaz martıların kulakları sağır eden, soru sorar gibi attıkları kaba çığlıklar ise tepemdedi. Yosun, balık ve kıyıda yuva yapan kuşların ağır kokusu vardı üstümde. Tuz dudaklarımı kapladı ve kirpiklerime yerleşti. Soğüğün bedenime yüklendiğini hissettim. Dalgaların etkisiyle kum ayaklarımın altında yer değiştirdi ve beni içine çekti. Kılımı dahi kıpırdatmadan durdum. Gözkapaklarım kapalı olduğu halde güneşin kızılığını görebildim. Okyanus beni hareket ettiremez ve soğuk da beni etkileyemezdi. Benimle ilgili her şey beş yüz yıl önce kendini adaya adamak için buz gibi ve karanlık suya giren Thisby rahipleriyle aynıydı.

İçimdekileri de dışımdakiler kadar sabit tutmaya çalıştım. Tepemde dolaşan martı kadar bile umursamıyordum dünyayı, sadece o an ve bir sonraki an hayatta kalmayı düşünüyordum.

Denize üç kere fısıldadım. Bir kez Corr'un alçakgönüllü ve uslu olmasını diledim, o zaman nefret ettiği zillere ve sihire maruz kalmayacaktı.

İki kez de elinden gelen her türlü adiliği onlara yapmasını diledim, o zaman ahıra geri dönmem için yalvaracaklardı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

P U C K

Ada kaynıyordu.

Önceki akşam Hastoway'den eve Kumru'yla döndüğüm için sabah Kumru'nun dinlenmesine izin verdim ve pahalı samandan yemesini tembihledim. Biraz da tahıl verdim ama çok fazla değil çünkü karnı ağrıyabilirdi ve onu ahırında bırakıp hazırlıkları izleyip not almaya gittim. Son kasım kekimi yemiştım ve evde olmadığımız için bir şeyler pişirme fırsatım da olmamıştı, bu yüzden bir avuç bayat bisküviyle yetinmem gerekti.

Festival bittikten ve fırtına dindikten sonra Thisby'nin tamamen değiştiğini fark etmem çok sürmedi. Ortalığa saçılmış tahta kiremitler ve ağaç dalları dışında rüzgâr beraberinde tente ve insanlar da getirmişti sanki. Skarmouth'tan uçurumlara giden yol sağlı sollu tentelerle ve türlü türlü tezgâhlarla donatılmıştı. Dory'ye standını kurmasında yardım ettiğim yer şimdi bir standlar cumhuriyetine dönmüştü. Ortalık turistleri etkileyip satış yapmak isteyen yerli insanlarla doluydu. Bazıları Brian Carroll'la festival alanında yolumuzu bulmaya çalışırken gördüğüm satıcıları. Ama bazıları yeniydi: binicilerin renkli şapraklarını satan standlar, yarış favorilerinin alelacele ve aşırı uyduruk portreleri, uçurumdan yarışı izlerken üstüne oturmalık matlar...

Bir anda endişeye kapılarak yarışların çok yaklaştığını düşündüm. Kumru'yu kumsala indirmeme sadece günler kalmıştı ve kesinlikle hazır hissetmiyordum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Hem de hiç.

Daldığım kâbustan Joseph Beringer uyandırdı beni. Arkamda dans ederek kazanma şansımı ve eteğimi anlatan ritmi bozuk ve sözleri biraz küfürlü bir şarkı söyledi.

“Ben etek giyen biri değilim ki,” diye parladım.

“Özellikle,” dedi, “rüyalarımdaya giymiyorsun.”

Nedense Akrep Yarışları'na katıldığım için insanların azıcık da olsa saygısını kazanırım sanmıştım ama burada hiçbir şeyin değişmemesi gerçekten çok şaşırtıcıydı.

Joseph'i görmezden geldim ve kabalığın içinden zorbela geçerek, su birikintilerinden ve Joseph'ten uzak durarak Dory Maud'un standına gittim. Kumsaldaki kargaşanın gürültüsü standlardaki insanların seslerine rağmen duyuluyordu. Normal antrenmanların normal gürültüsünden biraz daha farklı bir ses olduğunu sezdim. Bunun sebebi yarışlar yaklaştığı için artık herkesin kumsala iniyor olması mıydı, emin değildim.

“Puck!” Ben Dory Maud'u bulmadan o beni buldu. Cafcaflı giyinmişti; üzerinde geleneksel eşarbi ve plastik botları vardı. İlk başta gülünç gelen ve maalesef Thisby'yi çok iyi temsil eden bir görüntüydü. “Puck!” dedi bir kez daha, bu kez kasım çanlarının asılı olduğu bir ipi salladı; etrafimdakilerden en az iki kişi daha dönüp ona baktı.

Dikkatli ve fiyat etiketi net görünecek bir şekilde çanları önündeki tezgâha bıraktı.

“Merhaba,” dedim. Sahilden gürültülü bağırış çağırışlar yükseldi, tuhaf bir şekilde huzursuz hissettim.

“Atın nerede?” diye sordu. “Yoksa antrenmana onsuz mu katılacaksınız?”

“Dün akşam beni Hastoway’den eve getirdi. Dinleniyor. Ben de hazırlıkları uçurumdan izleyeceğim.”

Dory Maud beni imalı bir şekilde süzdü.

“Strateji,” dedim atarlı bir şekilde. “Bir strateji uyguluyorum. Yarışı sadece yarışta kazanamazsın.”

“Ben anlamam öyle şeylerden,” diye karşılık verdi. “Ian Privett’in atının yarışın son kısmında atağa geçmeyi sevmesi dışında bir şey bilmiyorum.”

Elizabeth kız kardeşi Dory Maud’un atlar üzerine bahis oynamayı sevdiğini söylemişti. Annem bir keresinde babama ayıp denen şey ancak toplum penceresinden bakıldığında ayıp sayılır demişti. Dory bu ayıbyıla müttefikim olabilirdi.

“Başka neler biliyorsun?”

Kanvas tentenin boşa sallanan ucunu yerine oturdu ve sonra, “Öğlen yemeği için gitmem gerektiğinde bir saatliğine standa göz kulak olursan daha çok şey anlatacağımı biliyorum.”

Dory Maud’u kuşkuyla gözlerle süzdüm. Yarışa katıldım diye yapmak zorunda kalacağımı düşünmediğim bir şey daha. “Düşüneceğim. Bu gürültü de neyin nesi? Bir bilgin var mı?”

Dory Maud kumsala inen yola imrenerek baktı. “Ha, o mu? Sean Kendrick.”

Meraklandım. “Ne olmuş Sean Kendrick’e?”

“Kırmızı aygırını oraya götürüyorlar. Mutt Malvern ve birkaç çocuk.”

“Sean ile birlikte mi?”

Dory Maud standın başında durmak zorunda olduğu ve oraya gidip olanları izleyemediği için bir an için kederli göründü. “Onu görmedim. Yarışa katılmayacakmış diyenler var. Sean ve Benjamin Malvern aygırla ilgili kavga etmiş ve sonra istifa etmiş. Yani Kendrick istifa etmiş.”

“İstifa mı etmiş?”

“Sağır mısın?” Dory Maud çanı tam kulağımın dibinde çaldı. Hemen arkamdaki birine seslendi. “Kasım çanları! Adadaki en iyi fiyata!” Bazen onu kız kardeşi Elizabeth’e çok benzetiyordum, daha çok kötü yanlarını. “Dedikodu işte, değil mi? Kendrick aygırı satın almak istemiş ve Malvern de hayır demiş. Bu yüzden Kendrick istifa etmiş,” dedi.

Sean’ın uçurumun tepesinde kızıl aygırının sırtında öne eğilmiş halini düşündüm. Ve *uisce* kısırağa bakmak için orada bulduğumuzda su atıyla ne kadar iyi anlaştığını. Kanlı festival kayasında dikilip önce kendi adını, sonra da Corr’un adını gerçekleri açıklarcasına söylerken nasıl göründüğünü düşündüm. Benimle konuşurken, “gökyüzü ve kum ve deniz ve Corr” deyişini düşündüm. Ve bu yaşananların adaletsizlik olduğunu çünkü benim gözümde Sean Kendrick Corr’un resmi sahibi olmasa da asıl sahibiydi.

“Peki onu ne yapacaklar?”

“Nereden bileyim? Sadece geçip gittiklerini ve Mutt Malvern’in doğum gününü kutluyormuş gibi neşeli olduğunu gördüm.”

Şimdi içimdeki adaletsizlik hissi daha da arttı. Uçurumun tepesine gidip kumsalı yukarıdan izleme planımdan aniden vazgeçtim ve patikadan aşağı gidip kumsalda neler olduğunu görmeye karar verdim.

“Oraya gideceğim.”

“Malvern’in oğluyla konuşma,” diye uyardı beni Dory Maud.

Çoktan uzaklaşmaya başladığımdan omzumun üzerinden arkama baktım. “Neden?”

“Çünkü o zaman sana karşılık verir!”

Diğer standların yanından geçip uçurum patikasından hızlı adımlarla indim; patikanın eğimi dikleştikçe tezgâhlar zeminde düzgün durmadığı için ortalık burada daha sessizdi. Ve kızıl aygır aşağıdaydı, etrafında dört adam vardı. Mutt Malvern’in kare silüetini ve kayışı tutan David Prince’i tanıdım; zamanında bizim evin yakınında Hammond çiftliğinde çalışmıştı ama diğer iki-

sini hatırlamadım. Onların da etrafında toplanmış bir grup insan vardı, izlerken gülüşüp bağıırıyorlardı. Mutt bağıırarak onlara karşılık verdi. Corr başını kaldırdı, kayışı tutan adamın kolunun ileri geri savrulmasına sebep oldu. Denize seslendi yüksek sesli ve saf bir çığlıkla.

Mutt kakhaha attı. “Prince, onu zapt etmekte zorlanıyor musun yoksa?”

“Ben onu zapt ederim!” diye bağırdı toplanmış kalabalıktan biri. Birkaç kakhaha daha yükseldi.

Kumru’nun benden bu şekilde alındığını hayal ettim ve öfkeden kudurdum.

Sean’ın da buralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Onu kalabalığın içinde bulmam biraz uzun sürse de artık onu nasıl bulacağımı biliyordum: Kalabalıkta hareketsiz bir noktaya, diğerlerinden biraz uzakta duran birine bakmak yeterliydi. Ve elbette onu sırtı uçuruma dönük, bir kolu karnının önünde ve dirseğini de kolunun üstüne koymuş bir şekilde buldum. Yumruk yaptığı elinin parmak eklemlerini dudaklarına sertçe bastırmıştı ama yüzü ifadesizdi. Orada öylece dikilip izleyişinde ürkütücü bir şey vardı. Donakalmış gibi hareketsiz değildi.

Corr kumsalın ilerisinde bir kez daha inledi ve Mutt üzerinde küçük ziller olan kızıl bir kurdeleyi Corr’un bileğine, toynağının hemen üzerine astı. Zillerin sesini duyan kızıl aygır ziller fiziksel olarak canını yakıyormuş gibi korktu ve irkildi, beklemediğim bir şekilde gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırıştırdım.

Sean Kendrick başını başka yöne çevirdi.

Şu an olanlar o kadar iç parçalıycıydı ki Sean’ı orada kendi başına bırakamadım. Dirseklerimle kendime yol açarak olayı seyre dalmış turistlerin ve yerel halkın arasından geçtim. Kalbim göğüs kafesime çarparak atıyordu. Sean’ın bana söylediği şeyi hatırladım: *Midillini bu kumsaldan uzak tut.* Şu anda görmek istediği son insan olabilirdim.

Kollarımı önümde kavuşturup Sean'ın yanında durdum. Konuşmadık. İyi ki başını kaldırıp bakmadı çünkü Mutt Corr'un sırtına eyeri yerleştirdi, çivili ve üzerine ziller takılı bir göğüs zırhını hayvanın omuz başlarına koydu. Demirin bedeniyle temas ettiği yerleri titriyordu.

Bir süre sonra Sean yere bakmaya devam ederek alçak sesle konuştu. "Atın nerede?"

"Onu dün akşam yağmurdan sonra koşturdum. Seninki nerede?" Yutkundu.

"Bunu nasıl yaparlar?" dedim kızgın bir şekilde.

Corr garip ve çıldırmış gibi bir ses çıkardı; yarı kişneme şeklinde, daha başlamadan önce kesilen bir ses. Sabit durdu ama uçup kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını savurdu.

"Bence," dedi Sean az önceki gibi alçak sesle, "kendi atınla yarışa katılman zekice, Puck, sadece bir ada midillisi olsa da. Sahibi olduğun bir atla katılman daha iyi."

"Daha büyük olacağını sanmıştım," dedi Mutt Malvern.

Corr'un sırtına binmişti ama Prince hâlâ kayışı tuttu. Diğer adamlardan biri Corr ile denizin arasında durmuş ve kollarını iki yana açmış çit gibi duruyordu. Mutt midilliye binmiş küçük bir çocuk gibi bacaklarını sallayıp yere baktı.

"Bu bana Mutt Malvern'in hediyesi," dedi Sean. Sözleri o kadar acıydı ki ben de onunla birlikte acıyı hissettim. "Benim suçum." İyi hissetmesi için ne söyleyebilirim diye düşüdüm. Ama böyle bir şey isteyip istemediğini bilmiyordum. Açıkçası böyle bir durumda birisinin beni iyi hissettirmeye çalışmasını ister miydim, onu da bilmiyordum. Kömür yemek zorunda bırakılsam dünyanın başka bir yerinde başka bir insanın da kömür yemek zorunda kaldığını bilmek isterdim. Kömürün tadının berbat olduğunu bilmek isterdim. Birisinin kömürün sindirime iyi geldiğini söyleyerek beni rahatlatmasını istemezdim. Tabii kömür derken aslında fasülyeden bahsediyordum.

“Muhtemelen öyledir,” diye karşılık verdim. “Ama yirmi dakika sonra ya da otuz dakika ya da bir saat sonra Mutt Malvern bundan sıkılacaktır. Sonra yine kasap dükkânındaki tahtaya ismini yazdırdığı siyah beyaz lanet yaratığa binecektir. Ve bence alacalı at birisine verilebilecek en büyük ceza.”

Sean başını çevirip bana baktı, gözleri parlıyordu ve garip hissetmeme sebep oldu. Ben de gözlerimi kocaman açıp ona baktım.

“Atın nerede demiştin?”

“Evde. Dün akşam koştu. Sen neden istifa ettim demiştin?”

Pişman olmuş gibi bir yüz ifadesiyle burnundan nefes verip başka yöne baktı. “Riske girdim. Sen ve midillin gibi.”

“Midilli değil at.”

“Peki.” Corr’a baktı. “Neden yarışa katılıyorum demiştin?”

Nedenini söylememiştim elbette. Kararı almamdaki sebebi ona açık açık anlatmam her açıdan yanlış olurdu. Anlattıklarımın, Dory Maud’un Sean Kendrick’in Corr için istifa ettiğini benimle kolayca paylaştığı gibi tüm Skarmouth’a yayıldığını kafamda canlandırdım. Peg beni destekler gibi görünmesine rağmen sebepimi ona bile söylememiştim. Dory Maud’a bile söylememişti ki kendisi aileden biri gibiydi. Her şeye rağmen, “Kazanmazsam annemle babamdan kalan evi kaybedeceğiz,” derken buldum kendimi.

Söyleyince kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim. Sean Kendrick’in dedikodu yayacağından korktuğum için değil, sadece yarışa katılmayı değil, yarıştan para kazanmayı da umduğumu artık bildiğinden. Ve Akrep Yarışları’nı dört kere kazanmış Sean Kendrick için bu söylediklerim hayalperesçe gelmiş olmalıydı. Uzun bir süre sessiz kaldı. Gözleri Corr’da ve sırtındaki Mutt’taydı.

“Riske girmek için iyi bir sebep,” dedi ve aptal olduğumu düşünmek yerine bunu dediği için inanılmaz bir şekilde ona kırım ısındı.

Nefes verdim. “Seninki de öyle.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kanunlar ne derse desin, Corr’un sahibi sensin. Bence Benjamin Malvern seni kıskanıyor. Ve insanlarla oyun oynamayı seviyor.”

Sean o haşin bakışını attı. Bu bakışının insanları delip geçtiğinin farkında olduğunu sanmıyordum. “Onu baya iyi tanıyorsun.”

Benjamin Malvern’in çayını tereyağı ve tuzla içmeyi sevdiğini ve içine meşe palamutu saklanacak kadar büyük bir burnu olduğunu biliyordum. Eğlenmeyi sevdiğini ama çok az şeyin onu eğlendirdiğini de. Fakat tüm bunları bilmem onu baya iyi tanıdığım anlamına gelir miydi, onu bilmiyordum.

“Yeterince tanıyorum,” dedim.

“Ben,” dedi, “oyunları sevmem.”

İkimiz de Corr’a baktık, her şeye rağmen beklenmedik bir şekilde sakinleşmiş, kulakları dik bir şekilde kalabalığa bakıyordu. Arada bir titredi ama onun dışında hareket etmedi.

“Ne kadar hızlı olduğunu görelim mi?” dedi Mutt. Dönüp Sean’a baktı ama Sean hiç kıpırdamadı. David Prince hâlâ kayışı tutuyordu ve garip bir ifadeyle bize baktı. Biraz suçlu, biraz pişman ve biraz da heyecanlı görünüyordu.

“Hop, Sean Kendrick,” dedi Prince sanki biz ya da o kumsala daha yeni gelmişiz gibi. “Bir tavsiyen var mı?”

“Denizi unutmayın,” dedi Sean.

Mutt ve Prince birbirine bakıp güldü.

“Baksana ne kadar uysal,” dedi Mutt Sean’a. Tabii Corr’un kulakları dik ve ilgiliydi. Eyerini ve Mutt’ın bacaklarını kokladı, her zamanki binicisi olmadığına ve olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesine şaşırmış gibi görünüyordu. Hareket ettikçe bileğindeki ziller neredeyse duyulmaz bir şekilde çınladı. “Sean Kendrick’in dillere destan büyülerine ihtiyacımız yok. Atın bu kadar sadakatsiz olması seni üzdü mü?”

Sean cevap vermedi. Mutt küçümseyici bir şekilde gözlemini bana çevirdi. Birisini üzmemekten bu kadar keyif alan başka bir insan gördüğümü sanmıyordum. İlk akşam ikisini de pub’ın

dışında gördüğümü hatırladım, nefret adeta yüzlerinden okunuyordu. Şu anda da kesinlikle ortadaydı; çirkin bir yara gibi onu sergiliyorlardı. Mutt çoğunluğu turist olan kalabalığa seslendi. “Ne düşünüyorsunuz? Adadaki en hızlı atı dörtlüye koşturmak üzereyim. O bir efsane, değil mi? Bir kahraman? Milli değer. Onun ismini bilmeyen var mı?”

Alkışlayıp tezahürat ettiler. Sean kayalıkların bir parçası olmuş gibi hareketsiz duruyordu.

“Ben biliyorum!” diye bağırdım ve sesim o kadar yüksek çıktı ki şaşırđım. Mutt’ın bakışları beni buldu yine. “Ama senin ismin neydi ya?” diye seslendim.

En korkunç gülüşümü gösterdim ona; iki erkek kardeşimden öğrendiğim gülüş.

Mutt’ın yüzünün öfkeyle parlamışını izlerken ve kalabalıktan yükselen heyecanlı mırıltıları dinlerken Dory Maud’un uyarısını daha yeni hatırladığımı fark ettim.

“Senin midillin nerede?” dedi Mutt sertçe. “Tarla mı sürüyor?”

Bu hakareten ziyade dikkatlerin üzerime çevrilmiş olmasından dolayı utandım. Çünkü muhtemelen buradaki işim bitince Dory Maud’un standına dönüp turistlere biblo satacaktım. Mutt Malvern’in bam telime basacak bir şey söyleyemediğini çünkü beni yeterince tanımadığını fark ettim.

Zaten bam teline basmak istediği ben değildim. “Senin için mutlu olduğumu söylemeliyim, Kendrick. O kıza binmek eski atına binmekten daha keyifli mi?” dedi yüksek sesle. Corr’un kıcını okşuyormuş gibi yaptı. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Sean’ın yüz ifadesi değişmedi ve bunu nasıl başardığını merak ettim; üzerinde çalıştığı bir şey miydi? Duyabileceği her şeyi defalarca duyduğu için artık hiç etkilenmiyor muydu?

Corr binicisi Mutt’ın altında huzursuzca kıpırdandı. Burnunu Prince’e vurdu ve göğsüne doğru indirdi. Prince başını kaşıyarak geri çekildi.

“Sakin ol, bunak,” dedi Prince ve başını kaldırıp Mutt’a baktı. “Ee, atı koşturacak mısın? Su seviyesi yükselip hepimizi boğmadan?” diye sordu. O konuşurken Corr bir kez daha ve bu sefer biraz daha inatçı bir şekilde kafasıyla Prince’i itti, o sırada ziller bir kez daha çınladı ve Prince geri çekildi.

“Evet, tabii ki,” diye yanıtladı Mutt. Dizginlerden birini hafifçe sallayıp Corr’un dikkatini çekti ama Corr hâlâ burnuyla Prince’i itiyordu. Corr’un teninin demir göğüs zırhı altında titrediğini gördüm.

“Şişşt, sakin ol,” dedi Prince. Corr’un burnu Prince’in köprücük kemiğindeydi; tıpkı Kumru’nun yelesini okşadığımda ve keyfi yerine geldiğinde bana yaptığı gibi. Prince elini Corr’un yanağına koydu ve Corr poflayarak nefesini Prince’in boynuna üflledi.

Sean etrafına kumlar saçarak hareketlenirken bağırdı: “*David!*”

Prince başını kaldırıp baktı.

Corr bir yılan çevikliğiyle düz dişlerini Prince’in boynuna geçirdi.

Mutt Malvern dizginlere asıldı ve Corr şaha kalktı. Kalabalık bağırış çağırış içinde kaçıştı. Mutt’ın yanında olan iki adam da geriye sıçradı, kendilerini korumaları mı yoksa Mutt’a yardım etmeleri mi gerekiyordu, emin değillerdi. Sean bir anda durdu, yüzünü ortalığa saçılan kumdan korumak için çevirdi. Prince sırtüstü yerdedi, iki büklüm olmuş bir şekilde bacaklarını savurup duruyordu. Başka yöne bakamadım.

Corr bir kez daha şahlandı ve bu sefer Mutt kontrolü kaybetti. Yere düşüp yana yuvarlandı, üstü başı kan oldu ama kendi kanı değil, Prince’in kanıydı. Aygır dönerken bembeyaz gözlerini devdiğini gördüm. Dalgalara bakıyordu. Etraftaki herkes Corr’a ve Sean’a bakıyor ama kimse kıpırdamıyordu.

Corr bir kez daha kendi etrafında dönünce ileri fırlayıp kumun üzerinde Prince’in uzandığı yere doğru koştum. Durumunun ne kadar kötü olduğu belli olmuyordu; çok fazla kan olduğu için tenini

göremedim. Corr tarafından ezilecek diye endişelendim ama onu kenara taşıyabileceğimden de emin değildim. Yapabileceğim en iyi şey Prince ve toynakların arasında durmak ve içimdeki dehşeti ve paniği bastırmaya çalışmaktı.

Corr bir kez daha dönüp feryat etti; boğaza takılan bir hıçkırık gibiydi. Omuzlarındaki damarlar örümcek ağıları gibi kabarmıştı.

“Corr,” dedi Sean.

Bağırmadan konuşuyordu. Toynakların, dalgaların ve Prince’in öğürtüleri arasında duyulmayacak kadar kısık bir sesle konuşmuş olmasına rağmen kızıl aygır durdu. Sean kollarını öne uzatarak yavaşça aygıra yaklaştı. Corr’un altçenesinden kan sızıyor ve dudakları titriyordu. Kulaklarını indirmişti.

“Dayan,” diye fısıldadım Prince’e. Bu kadar yakından o kadar da genç görünmediğini fark ettim. Gözlerinin ve ağzının etrafında oluşmuş kırışıklıkları net bir şekilde görebiliyordum. Beni duyabildiğinden emin değildim. Elleri kasılmış ve sımsıkı bir şekilde kumu avuçlamıştı. Bana diktiği gözleri korkunç, dehşet doluydu. Ona dokunmak istemeyerek elimi uzattım. Parmaklarımı hissedince elimi o kadar sıkı tuttu ki canım yandı.

Sean Corr’un yanında montunu çıkarıp kuma bıraktı. Sonra da gömleğini başının üzerinden çekerek çıkardı. Solgun ve yaralı teni ortaya çıktı. Kırılmış omurga kemiklerinin iyileşebildiğini şu ana kadar hiç düşünmemiştim bile. Sean çok kısık bir sesle Corr’la konuştu. Corr zangırdıyordu, gözleri okyanusa dönüktü.

Prince’in kanı üstüme bulaştı. Daha önce hiç bu kadar kan görmemişim. Annem ve babam da böyle ölmüştü. Bunu düşünmemem gerektiğini söylesem de kendime bir önemi yoktu çünkü zaten o anı kafamda canlandıramıyordum. Bunun olasılığını zihnime kabul ettirmenin bir yolu yoktu ve yapamadığım için üzüldüm. Çünkü o anı kafamda canlandırmak ne kadar korkunç olursa olsun, Prince’in titreyen eliyle elimi sımsıkı tuttuğu bu dehşet andan daha korkunç olamazdı.

Sean yavaşça Corr'a yaklaştı ve ilerlerken aynı alçak sesle konuştu. Aralarında üç adım vardı. İki. Bir. Corr başını kaldırdı ve geri çekilip kanlı dişlerini gösterdi, o da Prince gibi titriyordu. Sean gömleğini top yapıp Corr'un burnuna yasladı. Sean Kendrick'in kokusunu içine çeksın diye uzun bir süre bekledi ve sonra ağzındaki kanı sildi. Aygır dimdik bir şekilde dururken Sean gömleği kanlı tarafı gökyüzüne bakacak şekilde katladı ve sonra Corr'un burun deliklerini ve gözlerini kapatacak şekilde yüzüne sardı.

"Daly," dedi Sean. Corr nefes aldıkça gömleğin kumaşı burun deliklerinden içeri girip çıkıyor ve burnunun hatları kumaşın altından belli oluyordu. Mutt'la gelen adamlardan biri ismini duyunca irkildi. Dehşete düşmüş gibi bir hali vardı. Sean Daly'nin yüzünde her ne gördüyse hayal kırıklığına uğradı ve hızlıca başka yöne baktı. "Puck."

Prince elimi sımsıkı tutmuşken onu yalnız bırakmak istemedim ama fark ettim ki Prince elimi sıkımayla bırakmıştı ve şu anda ben onun elini sıkıca tutuyordum. Dehşet içinde irkilerek elini bıraktım ve ayağa kalktım.

Sean dizginleri gösterdi. "Şunu tut. Tut şunu. Ben de o sırada..." Kızıl aygır Sean'ın yaptığı maskenin altında titremeye devam ediyordu. Korkmuş gibi hissetmedim; içimdeki korku derinlerde bir yere kaçmıştı. Birisinin atı tutması gerekiyordu. Bunu yapabilirdim. Kanlı avucumu pantolonuma sildim ve öne doğru bir adım attım. Derin bir nefes alarak elimi uzattım.

Sean hazır olup olmadığımı bakmadan dizginleri ve bir tomar bezi avucuma yerleştirdi. Aygıra bu kadar yakınsın ince, metalik bir hımlama duydum ve sesin dizginlerdeki ve toynak bileklerdeki zillerden geldiğini fark ettim. Aygır hemen belli olmayacak ve aralıksız bir şekilde titremeye devam etti, zillerin içindeki minik toplar metal çekirge sürüsü gibi vızıldadı.

Sean dizgini doğru tuttuğumdan emin olduktan sonra hızlı ve emin bir şekilde eğildi ve kızıl aygırın altına girdi. Cebinden bir çakı çıkarıp avucunu Corr'un ön ayaklarından birinde gezdirdi.

"Buradayım," dedi, Corr'un kulakları titredi ve sesi yakalamak istiyormuş gibi döndü.

Sean ustalıklı her iki kırmızı kurdeleyi de kesti ve kızgın bir şekilde arkasına attı, kurdeleler tenekemsi tıngırtılar çıkarak yere düştü. Aygır kıpırdanınca irkildim. Toynakları zillerden kurtulduğu için bacaklarını kaldırıp indirdi, tırıs koşar gibi hareketlendi ama bir yere gitmedi. Sean sertçe nefes verdi; göğüs zırhını çıkarmaya çalıştı ama Corr çok kıpırdandı. Ölümcül bir *capaill uisce*'yı zapt etmeye çalışmanın Kumru'yu zapt etmeye çalışmaktan çok farklı olduğunu sanmıyordum ve bu yüzden farklı bir şey yapmadım. Dizginleri hafifçe aşağı çektim, aygır başını yukarı kaldırdı. Titremesinin şiddetinin azaldığını düşündüm ama zillerin sesi olmadan bunu anlamak zordu. Avucumun Prince'in kanıyla ıslanmış olmasını düşünmemeye çalıştım. Sean'ın atlara neler yapabildiğini hatırlamaya çalıştım.

Okyanusun sesi gibi şşşş, şşşşşş, dedim aygıra, kulakları hemen bana döndü, kuyruğu ilk kez hareketsiz duruyordu. Gözleri kapalı olsa bile dikkatini bana çevirmesinden hoşlandığımı söyleyemezdim.

Sean Corr'un omuz başının üzerinden bana baktı, bir anlığına yüzünde garip –yaptığımı onaylıyor muydu?– bir ifade gördüm. Sonra göğüs zırhını arkasına, kumun üzerinde duran zillerin yanına attı.

"Şimdi ben devralabilirim."

"Peki o adama ne olacak? Prince'e?" diye sordum. Sean'ın dizginleri elimden aldığından emin olana kadar dizginleri bırakmadım.

"Öldü o."

Başımı çevirip baktım. Sean'la birlikte Corr'u sakinleştirdiğimiz için kalabalıktan birisi Prince'i kenara çekebilmişti. Ama

yüzünü bir montla örtmüşlerdi. Rüzgâr esiyor, titriyordum. “Ölmüş!” Bunu söylemenin aptalca olduğunu biliyordum ama söylemeden de edemedim.

“Zaten ölecekti. Kendisi de biliyordu, gözlerine bakınca anlamadın mı? Montum.”

“Montun mu?” Corr’un irkilmesine sebep olacak kadar sert bir tonla söyledim bunu. “Montumu verir misin, *lütfen*,” diye rica etmen gerekmez mi?”

Sean Kendrick afallamış bir şekilde bana baktı, neden ona kızdığımı ve bozulduğuma dair hiçbir fikri olmadığını görebiliyordum. Genel olarak neye kızdığımı ve bozulduğumu da bilmiyordu. Titremekten kendimi alamadım, Corr’un titremesi bana geçmişti ve gitmek bilmiyordu sanki.

“Öyle dedim zaten,” dedi sessizlikten sonra.

“Hayır, demedin.”

“Ne dedim peki?”

“*Montum* dedin.”

Duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. “Ben de öyle dediğimi söyledim.”

Öfkeli bir ses çıkarıp montunu almaya gittim. Suyun yükselip montu alıp götüreceğini bilmesem montu orada bırakırdım. Düşünebildiğim tek şey adamın ölmüş olmasıydı. Az önce elimi tutan adam ölmüştü. Düşündükçe daha da sinirleniyordum ama az önce kayışını tutmayı kabul ettiğim bu *capaill uisce* dışında kimseyi suçlayamadım. Ve bu bir şekilde suç ortağımıymışım gibi hissetmememe sebep oluyor ve beni daha da sinirlendiriyordu.

Sean’ın montu leş gibiydi, kuru kuma ve kana bulanmış ve tuzlu sudan dolayı taşlaşmıştı. Bir yelken parçasını andırıyordu. Montu Sean’ın çıplak kolunun üzerine bırakacaktım ama gömleği olmadığı için sertleşen mont canını acıtabilirdi.

“Sonra getiririm,” dedim. “At örtüsüyle birlikte yıkarım. Nereye getireyim?”

“Malvern Çiftliği,” dedi. “Bir süre daha oradayım.”

Arkamı dönüp Prince’e baktım. Kol ve bacakları iki yana açılmış bir şekilde yerdeydi. Birisi Doktor Halsal’ı çağırmaya gitmişti; Prince’in öldüğünü medikal açıdan onaylasın diye. Cesedin yanında toplanan adamlar sessizce konuşuyordu, ölüye saygı göstermek için kısık sesli konuşuyorlardı sanki. Ama konuşmaların arasından bazı sözleri yakaladım, yarış bahisleri hakkında konuşuyorlardı.

“Teşekkürler,” dedi Sean.

“Ne?” diye sordum ama beynim şimdiki zamana yetişt ve Sean’ın söylediğini anladım. Ne dediğini fark ettiğimi yüzüme bakınca anladı ve başıyla onayladı. Corr’un başını kendine doğru çekti ve bir şeyler fısıldadı; ardından elini kızıl aygırın yanına yasladı. Aygır Sean’ın eli yanıyormuş gibi yerinden sıçradı ama başka tepki vermedi. Sean onu kumsaldan uzaklaştırıp uçuruma götürdü. Mutt’ın bir metre ilerisinde durdu. Burdan bakıldığında gömleği olmadığında ince ve solgun görünüyordu. Kan kırmızı atı olan bir çocuk gibi.

“Bay Malvern,” dedi Mutt’a, “atınızı ahıra götürmek ister misiniz?”

Mutt bakmakla yetindi.

Sean atı kumsaldan uzaklaştırırken montunu önce buruşturup sonra tekrar düzelttim. Yaşananların gerçek olduğuna inanmıyordum. On dakika önce ölü bir adamın elini tuttuğuma. Günler sonra birkaç düzine *capaill uisce*’yla birlikte bir kumsalda yarışacağıma ya da Sean Kendrick’e montunu yıkayabileceğimi söylediğime de öyle.

“Saçma sapan.”

Döndüm. Konuşan Daly’ydi.

“Efendim?” dedim.

“Saçma sapan,” dedi bir kez daha. Daha iyi bir şey söyleme ihtiyacına rağmen aklına bir şey gelmediği için bunla yetinmek zorunda kaldı. “Bu adanın tamamı saçma sapan.”

Karşılık vermedim. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Elimin titremesi geçsin diye Sean’ın montunu sıkıca tuttum.

“Eve gitmek istiyorum,” dedi Daly perişan bir ses tonuyla. “Hiçbir oyun bu yaşananlara değmez.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

S E A N

Benjamin Malvern Skarmouth'daki otelde benimle buluşmak istedi. Bu da onun oyunlarından biri sayılırdı çünkü bu günlerde Skarmouth Oteli tıklım tıklımdı, odaların hepsi yarış için gelmiş turistlerle dolup taşıyordu. Kasap dükkânı bahis ve dedikodu merkezi ve yarışçıların muhabbet için geldiği bir yerken otel anakaradan gelenlerin notlarını karşılaştırdıkları ve o günün antrenmanları hakkında konuştuğu, kafalarını kaşıyıp bu kısırağın mı yoksa şu aygırın mı yarışta şansı daha yüksek diye düşündükleri bir yerdi. Malvern'in buluşmamızı ayarladığı otelin lobisinde görünmem demek herkesin üstüme çullanması demekti.

Dışarıdaki soğuktan otelin içine girdim ama elimden geldiğince hızlı bir şekilde lobiden geçtim ve altında bekleyebileceğim bir merdiven boşluğu buldum. Bu merdiven sadece birkaç odanın olduğu bir yere çıkıyor gibi görünüyordu, bu yüzden burada rahatsız edilme ihtimalim düşüktü. Kollarımı sıvazladım, soğuktan ürpermişlerdi ve merdivenlerden yukarı baktım. Bu otel adadaki en büyük binaydı, içindeki her şey anakaralılar geldiğinde kendi evlerinin konforunu bulacak şekilde tasarlanmıştı. İçerinin mimarisi boyalı sütunlardan, modern ahşap kemerlerden, kornişlerden ve cilalı ahşap eşyalardan oluşuyordu. Bir İran halısı ayaklarımın altında yumuşacıktı. Dibimdeki duvarda dingin bir manzaranın

önünde duran dizginli safkan bir atın tablosu vardı. Burada kalkanların kültürlü ve güvenilir centilmen ve akademisyenler olduğu otelin her yanından anlaşılıyordu.

Lobiye kaçamak bir bakış attım, Malvern'i bulmaya çalıştım. Yarış için gelen öbek öbek turist ikili üçlü gruplar halinde ortalıkta dikilmiş, sigara içiyor ve hazırlıklar hakkında konuşuyorlardı.

Oda kulağa yabancı gelen ve bozuk aksanlı seslerle doluydu. Lobideki bir odada piyano çalınıyordu. Dakikalar çok ağır ilerliyordu. Festival ve yarışlar arasında yabancı bir düşler diyarındı burası. Yarışın en fanatik hayranları Akrep Festivali için adaya gelirdi ancak Skarmouth herkesi uzun süre eğlendirecek kadar büyük bir yer değildi. Yarışlara kadar yapacakları hiçbir şey yoktu; kumsalda yaşayıp ölmemizi izlemek dışında.

Merdiven boşluğuna geri çekildim ve ürpermiş kollarımı önümde kavuşturdum. Düşüncelerim yerinde durmak bilmiyordu ve şimdi de Corr'a binmiş Mutt Malvern'in görüntüsüne odaklandılar. Corr'un feryadına, Puck Connolly'nin öğlen güneşinde kızıl kızıl parlayan ve yanağına değen kıvrıkcık saçına.

Tehlikeli bir bölgeye girmişim gibi hissettim.

Tepemde birinin aşağı inen adımlarını ve basamakların gıcır-tısını duydum. Başımı kaldırıp baktığımda inenin George Holly olduğunu gördüm, neşeli bir yüzle ve hızlı adımlarla bir çocuk gibi indi. Beni görünce aniden bana döndü ve niyeti en başından beri buraya gelmekmiş gibi eğilerek duvarın altına girdi.

"Vay vay," dedi George Holly. Uykusuz görünüyordu, fırtına onu kıyıya atmış ve denize mi karaya mı gitmek istediğine karar vermesi gerekmiş gibiydi. *George Holly atları izlemek dışında geriye kalan vaktini nasıl geçiriyor acaba*, diye düşündüğümde aklıma hiçbir şey gelmedi, çok tuhaftı. Beyaz kazağıyla yapılması mümkün olan gürültülü ve heyecanlı bir şeyler yapıyor olmalıydı. Benden bu kadar farklı biriyle arkadaş olmaya başladığımı düşünmek garip hissettirdi.

Başımı eğerek selam verdim.

“Ah, tabii, her şeyi başını eğerek ifade ediyorsun. Demek Malvern’i bekliyorsun,” dedi George Holly.

Bunu bilmesine şaşırmadım. İstifa ettiğim haberi adanın her yanına bir saniye içinde virüs gibi yayılmış olmalıydı. Ve Corr’un yaşattığı kanlı günün fısıltıları ondan bile kısa sürede yayılmıştı. Bir kez daha başımı salladım.

“Eminim seninle bu merdiven boşluğunda buluşmak istemiştir.”

Bir kez daha lobiye baktım. Malvern bir an önce gelsin ve her ne söyleyecekse söylesin diye sabırsızlandığımı fark ettim ama aynı zamanda geç kalmasını ve böylece onu dinlemek zorunda kalacağım anın ertelenmesini umdum. Yumruklarımı koltuk altlarına yerleştirdim ama soğuk sinirlerime işlemiştir.

“Sana bir mont gerekiyor,” dedi Holly nasıl durduğumu görünce.

“Montum var. Rengi mavi.”

Holly bunu uzun uzadıya düşündü. “Şimdi hatırladım. Yaprak gibi ince bir monttu, değil mi?”

“Evet, o.” Şu anda Puck Connolly’nin gözetimindeydi. O gün montumu son kez görmüş olabilirdim.

“Hiç merak ettin mi...” dedi Holly bir süre sonra. “Hayır, muhtemelen etmemişsindir çünkü biliyorsundur. Bunu ancak sen bilirsin zaten. Burada olduğum süre boyunca aklıma takılan bir şey var: Bu *capaill uisce*’lar neden sadece Thisby’de var?”

“Çünkü biz onları seviyoruz.”

“Sean Kendrick, sen yetişkin bir adamsın. Sigara içiyor musun? Ben de içmiyorum. Ama buradaki hava o kadar dumanlı ki içmiş kadar olduk. Bu kadar hararetli bir şekilde hiçbir şey yapmayan bunca insanı bir arada görmüş müydün hiç? Bu arada soruma başka bir cevabın yok mu?”

Omuz silkip cevap verdim. “Bu ada insanlara ev sahipliği yaptığından beri atlara da ev sahipliği yapıyor. Thisby’nin diğer tarafında bir uçurumun dibinde bir mağara vardı, mağaranın du-

varına kırmızı bir aygır çizilmişti. Çok çok eski bir çizim. Bir yeri evin olarak görmek için orada ne kadar kalman gerekir? Burası onların karadaki evi.”

Bahsettiğim çizimi *capaill* avlamaya çıktığımda bulmuştum. Su seviyesi alacakken mağaranın çok uzun olduğunu görmüştüm; o kadar uzundu ki biraz daha zorlarsam adanın diğer tarafından çıkacağımı düşündüm. Derken su seviyesi bir anda yükseldi ve kapana kısıldım. Minik ve karanlık bir köşede sınıksız tutunarak saatlerce kalmak zorunda kaldım Her dalga beni tekrar ıslatıyordu. Altımda, mağarada bir yerde bir su atının keskin çılgınlığını ve gıdıklamasını duymuştum. Suyu düşmemek için çıkıntıya sırtüstü uzanmıştım ve o an duvarın suyun ulaşamadığı bir noktasında o çizimi gördüm. Corr’dan daha parlak renkli, güneşin erişemediği bir yerde olduğu için zaman içinde çok az solmuş bir kırmızıyla çizilmişti. Atın yanına bir de ölü biri çizilmişti. Saçları siyah, göğsü de kırmızı bir çiziydi.

“Hep böyle saygı duyulan hayvanlar mıydı? Kimse onları yemeye kalkmamış mı?”

Yüzüm soldu. “Sen köpekbaliğini yemeye kalkışır mıydın?”

“Kaliforniya’da yiyoruz.”

“İşte bu yüzden Kaliforniya’da *capaill uisce* yok,” dedim ve kahkahasını bitirmesini bekledikten sonra devam ettim. “Yakanda ruj izi var.”

“Atlardan kalmıştır,” dedi Holly ama yakasına bakıp izi görmeye çalıştı. Lekenin ucunu gördü ve parmağıyla silmeye çalıştı. “Kadın görme engelli. Kulağımı hedef almıştı.”

Üstü başının neden dağınık olduğunu şimdi anlıyordum. Başımı tekrar uzatıp lobiye baktım. İnsan sayısı artmıştı, dışarıda gün ışığı yavaşça sona yaklaşırken ve gölgeler iyice soğumaya başlayınca herkes otele dolmuş olmalıydı. Ama Benjamin Malvern içeri girenlerin arasında yoktu.

“Ne diyeceğini biliyor musun? Çok sakın görünüyorsun,” dedi Holly.

“Çünkü bıktım usandım,” dedim.

“Öyle görünmüyorsun.”

Corr’un kalbinden bin tane şey geçse de sadece birini dışarı yansıttı, tıpkı bugün yaptığı gibi. Bu konuda bana o kadar benziyordu ki.

Kısa bir an için Malvern’in gerçekten de neden buluşmak istediğini düşündüm. Ve aklıma gelen düşünce soğuk bir iğne gibi içimi deldi.

“Hah, şimdi öyle görünüyorsun,” dedi Holly.

Kaşlarımı çatarak bir kez daha baktım ve bu sefer Benjamin Malvern’i lobiye girip arkasından kapıyı kapatırken gördüm. Ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu ve lobinin sahibiymiş gibi yürüyordu. Belki de sahibiydi. Paltosunun içindeki omuzlarının eğimi ve öne uzatılmış boynu ile para için dövüşen adamlara benziyordu. Benjamin Malvern’e bakınca oğlu Mutt’ı hiç görmemiştim ama aralarındaki benzerliği nihayet görebildim.

Holly baktığım yöne baktı. Gitsem iyi olacak. Beni gördüğüne sevineceğini sanmam.”

Benjamin Malvern’in müşterisini gördüğüne sevinmeyeceğini hayal ettim. Ya da en azından sevinmediğini açıkça belirteceğini hayal ettim.

“Tartıştık,” dedi Holly. “Burası sandığımdan da küçük bir adaymış. Ama merak etme, sahip olduğum dolar banknotları sayesinde arkadaşlığımız devam edecek.”

Yollarımız ayrıldı, Holly gizlice piyano sesine doğru giderken ben de lobiye girdim. Tanındığımı anı hemen fark ettim, herkes gözlerini benden öyle bir kaçırdı ki daha bir saniye önce bana baktıkları aşırı belli oluyordu.

Malvern’i kalabalıkta bulmam birkaç saniyemi aldı ama onu yarış hakemlerinden Colin Calvert’le konuşurken buldum. Çağdışı

kalmış, normalde festivale gelmeyecekken (çünkü karısı Eaton'ın insanların öldüğü bir yarışa katılmasını değil, genç kadınların dans ettiği bir festivale katılmasını uygun bulmayan cinsten bir Hristiyan'dı) Puck'a zorluk çıkarmak için gelen Eaton'dan daha iyi biri Calvert. Malvern buluşmaya geldiği kişi ben değilmişim gibi yavaşça bana yaklaştı.

"Pekâlâ, Sean Kendrick," dedi.

Corr'u istiyordum.

Ama hiçbir şey söyleyemedim.

Malvern işaret ve başparmağıyla bir kulağını kaşıyarak dev şöminenin üzerindeki iki düzgün safkan at binicisi tablosuna baktı. "Sen konuşmayı beceremiyorsun, ben de kaybeden olmayı. Şu şekilde özetleyelim. Yarışı kazanırsan Corr'u sana satarım. Ama kazanamazsan bu konuyu bir daha konuşmak istemiyorum."

Ve güneş okyanusun tepesinde doğdu.

Bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiş olduğumu fark ettim.

Yarışı dört kere kazanmıştım. Bir kez daha yapabilirdim. Yapabilirdik. Önümde kumsal, etrafımda atları, Corr'un toynaklarının altında dalgaları ve en sonunda özgürlüğü görebiliyordum...

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordum.

"Üç yüz," dedi cingöz bir ifadeyle. Yıllık maaşım yüz elliydi ve maaşımı veren de ta kendisiydi. Hesabımı kuruşuna kadar biliyordu. Kazandığım yıllarda kârın yüzde sekizini almıştım. Elimden geldiğince biriktirmiştim.

"Bay Malvern," dedim, "beni istiyor musunuz yoksa hâlâ oyun mu oynuyoruz?"

"İstemek ile ihtiyacı olmak farklı şeyler," dedi. "İki yüz doksan."

"Bay Holly bana iş teklif etti."

Malvern'in keyfi kaçtı. Beni kaybetme fikrinden dolayı mı yoksa Holly'nin ismi geçtiği için mi, emin değildim. "İki yüz elli."

Kollarımı kavuşturdum. İki yüz elli mümkün değildi. "Bugünden sonra kim ona dokunmak ister ki?"

“Tüm su atları arada bir birilerini öldürüyor.”

“Ama hiçbirisi sırtında senin oğlun varken birini öldürmedi.”

Kırık cam gibi keskin bir ifadeyle baktı. “Fiyat söyle.”

“İki yüz.” Bu da zordu ama en azından mümkündü. Ucu ucuna. Biriktirdiğim paraya ek olarak bu sene yarışı kazanınca alacağım bonusu da eklersem olurdu.

“Çok düşürdün, gidiyorum, Bay Kendrick.” Ama gitmedi. Durup bekledim. Otel lobisinin sessizleştiğini fark ettim. Bu yüzden kafede ya da ahırda ya da ofisinde buluşmadığımızı fark ettim. Malvern’in reklam yapabileceği en iyi yer burasıydı. İsmi ağızdan ağıza dolaşacaktı.

Malvern nefes verdi. “Peki, iki yüz. Baylar, yarışların keyfini çıkarın.”

Ellerini ceplerine sokup uzaklaştı. Calvert onun için kapıyı açtı ve içerisi muazzam kızıl gün batımı ışııyla doldu

Yarışı kazanmak zorundaydım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

P U C K

“Kate, bu senin suçun değil, farkındasın değil mi?” Peder Mooneyham’ın sesi biraz yorgundu ama ne zaman günah çıkarmaya gitsem sesi bana hep yorgun geliyordu. Ellerimi düz bir şekilde önlüğüme koydum. Kot pantolonla kiliseye geldiğim için kötü hissetmiştim ancak Kumru’ya elbiseyle binemezdim, bu yüzden pantolonumu önlükle örtmüştüm. Bu kadarcık taviz verebilirdim.

“Ama suçlu hissediyorum. Adamın elini tutan son kişi bendim. Ve elini bırakınca öldü.”

“Fakat öyle ya da böyle zaten ölecekti.”

“Ama belki de ölmezdi. Yanında kalsaydım ve elini tutmaya devam etseydim? Bunu asla bilemeyeceğim. Hep merak edeceğim.”

Sunağın üstündeki pencerenin muhteşem mozaik camına baktım. Günah çıkarma kabini biraz farklı olduğundan oturduğum yerden baktığımda binanın geri kalanını görebiliyordum. Anladığım kadarıyla St. Columba’nın geçmişî günah çıkarmanın ve günah konseptinin de öncesine dayanıyordu ve kabin sonradan eklenmişti. Oturulan yeri kilisenin geri kalanından ayıran bir şey yoktu ve perde sadece günah çıkaran kişi ile rahip arasındaydı. Ve perde de gülünç duruyordu, bunun sebebi sadece Peder Mooneyham’ın günah çıkarmaya geleni daha sıraların arasından ilerlerken görebilmesi değil, aynı zamanda adadaki herkesin sesini tanıyor

olmasıydı. Yani gözleri görmeseydi bile hangi günahın kime ait olduğunu bilirdi. Perdenin tek faydası kutsal bir seyircin olmaktan burnunu rahat rahat karıştırabilirdi. Joseph Beringer'in bu durumdan faydalandığını görmüştüm.

Peder'in sesi şimdi biraz kızgın geliyordu. "Bu düşüncen biraz bencilce geldi bana, Kate. Sen ne kadar daha güçlü ve önemli olduğunu düşünsen de en nihayetinde elinden bahsediyorsun."

"Tanrı'nın icraatlarını insanlar aracılığıyla gerçekleştirdiğini söyleyen sizdiniz. Belki de Tanrı adamın yanında kalıp elini tutmaya devam etmemi istiyordu."

Perdenin diğer tarafında bir süre sessizlik yaşandı. En sonunda Peder Mooneyham, "Herkesin eli her zaman mucizeler dağıtamaz. Öyle olsaydı bir şeylere dokunmaya korkardık. Onun yanında kalman gerektiğini söyleyen bir ses duydun mu göklerden? Hayır mı? O zaman suçluluk duymayı bırak," dedi.

Yağlı kâğıda sarıp Martı için kapının dibine bırakabileceğim bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu. Sandalyenin sırtına yaslanıp kilisenin tavanına baktım.

"Bir de kardeşime çok kızgıyım," diye ekledim. "Öfke de günah, değil mi?" Gerçi Tanrı'nın bazen haklı öfkesini dünyaya yansıttığını biliyordum ama o sayılmazdı. Ben de Gabe'in adayı terk etmesi fikrine karşı haklı bir öfke hissediyordum; belki bu yüzden benimki de günah sayılmazdı.

"Neden kızgınsın?"

Yanağımdaki gözyaşını sildim. Çok kurnaz bir gözyaşındı; akmaya başladığının bile farkında değildim. "Çünkü bizi burada bırakıp gidiyor ve gitmek için geçerli bir sebebi bile yok. Hiçbir şeyi değiştiremiyorum."

Peder Mooneyham, "Gabriel," dedi. Hangi kardeşimden bahsettiğimi biliyordu elbette.

Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden ağlamama izin verdi. Mozaikli camdan gelen turuncu ve mavi ışık yüzümü örten elle-

rimin arasından gözlerime ulaştı. Kilisenin içi çok sessizdi. En sonunda yanağımı gömleğimin koluna sildim.

Perdenin hafifçe titrediğini gördüm ve Peder Mooneyham bir mendil uzattı. Mendili yanaklarımı kurutmak için kullandım ve sonra Peder Mooneyham elini geri çekti.

“Burada söylediği şeyleri seninle paylaşamam, Kate. Ve onun da buraya gelip senin oturduğun yerde oturup ağladığını söylersem daha iyi hisseder misin, bilmiyorum.”

Gabe’i ağlarken hayal ettim ama başaramadım. Annem ile babamın cenaze töreninde bile mezarlara kuru gözlerle bakmıştı. Rüzgârda titrerken Finn’le birlikte ona yaslanarak ağlamamıza izin vermişti. Yine de bu sandalyede oturup ağladığı görüntü yavaşça kafamda şekillendi ve ona karşı duygularımın yumuşadığını hissedebildim. Bu varsayımsal Gabriel’in üzerimde bu kadar etkisi olmasına sinir oluyordum. “Ama gitmek zorunda bile değil ki,” dedim.

“Hımm. Söylediği bir şeyi sana söyleyebilirim, Kate. Yarışa katılmak zorunda olmadığını söyledi.”

“Katılmak zorundayım! Paraya ihtiyacımız var.”

“Ve yarış bu sorunu çözecek. Bu zorluğun üstesinden bu şekilde geleceğini düşünüyorsun. Gabe’in de bir sorunu var ve o da sorununu adayı terk ederek çözeceğini düşünüyor.”

O kadar doğru bir yaklaşımdı ki sinir oldum. “Dullara ve yetimlere bakmak sevap falan değil mi? Bize göz kulak olması gerekmez mi?” Fakat bunu derken bile Gabe’in dediğini hatırlıyordum: *Artık katlanamıyordum*. Zaten bize göz kulak oluyordu. Ağlamadığı cenazede ona yaslanıp yas tutmamıza izin vermesinden iskelede geç saatlere kadar çabalamasına ve bizi Malvern’den kurtarmaya çalışmasına kadar birçok şey yapmıştı. Kaçışından dolayı ona gazez beslediğim için bir an bencil hissettim. “Ama çözüm gitmek mi? Başka bir çözüm bulamaz mı? Kararını değiştiremez miyim?”

Peder Mooneyham söylediğimi düşündü. “Gitmesi geri dönmeyeceği anlamına gelmez. Kayıp oğul hikâyesini hatırlamak işine yarayabilir.”

Kendini yalnız hisseden bir insana bir tuğlanın ne kadar faydası oluyorsa Peder Mooneyham’ın bu söylediği de o kadar içimi rahatlatabiliyordu. Mendilini perdenin altından geri uzattım. Peder mendili alırken kaşlarımı çatarak sunağın üzerindeki mozaik cama baktım. Camın ortasında on üç kırmızı levha vardı ve annem ya da başka biri o kırmızı levhaların Columba’nın kanını temsil ettiğini söylemişti. Columba burada şehit düşmüştü. Yerli halk o zamanlar günah çıkarmanın, rahiplerin ve günahların kendileri için iyi şeyler olduğunu bilmiyormuş tabii. Columba’yı bıçaklayıp batıdaki uçurumdan aşağı atmışlar. Sonra bir ekim günü Columba’nın cesedi *capaill uisce*’lerle birlikte kıyıya vurmuş. Ama cesedi okyanusta uzun süre kaldığı halde iğrenç görünmüyormuş çünkü kutsanıp geri gönderilmiş. Sanırım çene kemiği hâlâ sunağın arkasında bir yerde muhafaza ediliyordu.

Aniden Gabe’in on beş yaşında rahip olma kararı alışını hatırladım. Yaklaşık iki hafta canımızı sıkıp durmuştu. Bana Columba’nın hikâyesini anlatan da oydu; kilisedeki sıralardan birinde oturmuştuk. Saçlarını ıslatıp geri taramıştı çünkü bu şekilde daha uhrevi görüldüğüne inanıyordu. Aptal bir ciddiyetle konuşan Gabe’e ve o zamanki çabuk güvenen halime olan sancılı özlem bir anda kendini hissettirdi.

“Günahlarım için bana ceza vermeyecek misiniz, Peder Mooneyham?” diye sordum.

“Kate, söylediklerinin hiçbirisi günah değil ki.”

Geçen hafta olanlara gitti aklım. “Pazartesi günü Tanrı’nın adını ağzıma almayı düşündüm. Şey, aslında tam olarak ‘Tanrı’ değil. ‘Yüce İsa!’ demeyi düşündüm. Bir de Finn’e söylemeden bir bütün portakalı bitirdim, söylemedim çünkü bana kızacağını biliyordum.”

“Evine git, Kate,” dedi Peder Mooneyham.

“Çok kötü davrandım. Ama yaptığım kötülükler şu anda aklıma gelmiyor. Aksini düşünmenizi istemem.”

“İki Hail Mary duası ve Columba ilahisi okumak iyi hissetmeni sağlar mı?”

“Evet, teşekkürler.”

Huzurundan çekilmeme izin verdi. Beraat etmiş gibi hissediyordum. Ayağa kalktığım an karşı taraftaki sıralardan birinde oturmuş, günah çıkarma sırasını bekleyen birini fark ettim. Dory Maud’un küçük kız kardeşi Annie. Ruju biraz dağılmıştı ama bunu görme engelli bir kadına söylemek zalimce olurdu, bu yüzden hiçbir şey demedim. Elizabeth’i son anda fark ettim; aynı sıranın en ucunda saç tokayla tutturulmuş ve kollarını önünde kavuşturmuş bir halde oturuyordu. Annie rüyalara dalmış gibiydi ama zaten hep böyle görünürdü çünkü üç adım ötesini göremiyordu. Elizabeth biraz öfkeli gibiydi ama o da zaten hep böyle görünürdü çünkü üç adım ötesini görebiliyordu.

“Puck,” dedi Elizabeth.

Annie yumuşak sesiyle selam verdi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Elizabeth.

Biraz hafiflemiş hissettim. “Birisinin montunu geri vermem gerekiyor.”

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

P U C K

Daha Malvern Çiftliği'ne giden alacakaranlık yolda ilerlemeden Malvern arazisine dair kanıtları –tarlalar dolusu at– görebiliyor ve kokusunu alabiliyordum –kaliteli saman yiyen kaliteli atların kaliteli dışkısı–. At dışkısının kedi tırmalamasından farksız bir şey olduğunu düşünürdüm. Çok fazla ve çok yeni olmadıkları sürece ikisi hakkında da fikir ayrılığına düşülecek pek bir şey yoktu. Malvern ahırının saman-dışkı karışımı konusunda da fikir ayrılığına düşülecek pek bir şey yoktu. Bugün uzun bir gün olacaktı ve daha da uzaması için bir engel yoktu. Yolun iki tarafındaki eğimli arazilerin ve parlak kırsakların bana ait olduğunu hayal edip kendim için küçük bir mutluluk yarattım. Huzurlu bir şekilde ve sahip olduğum malların ve sabahki ineğin akşam yemeğinde önümde olacağını bilmenin verdiği güven ve kaygısız memnuniyetle bana ait avluya girdiğimi düşündüm.

Sol tarafımdaki parkurda cılız bir adam kısır safkanları tırıs koşturuyordu. Bir jokey gibi –sanırım gerçekten de bir jokeydi– üzengilerini kısaltmıştı ve atı tırıs koşmaya başlayınca poposu havalandı ve atın sırtına oturmuş gibi değil havada duruyormuş gibi görünüyordu. Bir adam korkuluğa yaslanmış onu izliyordu ve ben de Dory Maud gibi bahis oynayan biri olsaydım bu adamın Thisby'li olmadığına iddiaya girerdim. En başta beyaz ayakka-

bılar giymiş olması buralı olmadığını ele veriyordu çünkü Thisby'de beyaz ayakkabı satan bir yer olduğunu sanmıyordum. Ana binaya yakın bir yerde başka bir seyis, tüyleri ıslanmış ve koyu gri renkli bir atı otlaklardan birine götürüyordu. At şu anki halimden bile daha temiz ve nazaran daha besiliydi. Sonra ahırın açık kapılarının arasından kestane renkli bir atın çapraz gergiler içinde tutulduğunu ve bir çocuk tarafından tımarlandığını fark ettim. Akşam ışığı içeri dolup onları aydınlattı ve zeminde mor kopyalarını oluşturdu. Açık arazinin bir tarafından bir kişneme yükseldi ve ahırın içinden başka bir at aynı şekilde karşılık verdi.

Her şey tam da ünlü bir yarış çiftliğinde olmasını beklediğim gibiydi. Ve bu konuda biraz tuhaf hissettim. Normalde hırslı biri değildim, öyle olduğumu düşünmüyordum ve bana ait bir çiftliğin hayallerini kurmak normalde vakit ayıracağım bir şey değildi. Ve genelde oflayıp puflayarak ve kendini paralayarak sahip olamadıkları ve asla olamayacakları şeyler hakkında dert yanan insanlar hakkında çok iyi şeyler düşünmezdim çünkü babamın inancına göre ihtiyaç duymak ve istemek arasındaki farkı bilmek gerekirdi. Ama şu an burada duruyor ve Malvern Çiftliği'nin tam kalbine bakıyordum ve hayatım boyunca asla kendi çiftliğime sahip olamayacağım için küçük bir acı hissettim.

Böyle bir yerde yaşamamı sağlayacaksa Benjamin Malvern gibi bir insan olmaya değer miydi diye karar vermeye çalıştım.

“Kimi arıyorsun?”

Sesin nereden geldiğini anlamadan önce kaşlarımı çatarak gölgeme baktım. Yeni yıkanmış gri safkanın yanındaki seyis –atların bile yıkandığı bir yer hayal edin; bir at böyle bir yerde nasıl kirlenirdi ki?– avlunun ortasında durmuştu. Gri at burnuyla seyisi sırtından hafifçe itti ama seyis pek oralı olmadı.

“Sean Kendrick’i.”

Bu ismi sesli söyleyince garip hissettim. Davetiyemi gösterir gibi montunu kaldırıp gösterdim. Kalbim hafifçe göğüs kafesine vuruyordu.

“Kendrick nerede?” Seyis daha küçük binaların birinden gelen bir adama seslendi. Bir şeyler konuştular. Yerimde duramıyordum. Ciddiye alınmayı beklemedim.

“Ahırda,” dedi seyis bana dönerek. “Muhtemelen. Büyük ahır.”

Ne işim olduğunu sormadı ya da dışarı çık demediler ama yüzlerinde o meraklı ve yardımsever ifadeyle bir şeyler yapmamı beklediler. Teşekkür edip avlunun içine ilerledim. Kapıyı nasıl bulduysam o şekilde kapatmaya özen gösterdim. Çünkü kapıyı açık bırakmanın bir çiftlikte yapılabilecek en yanlış şey olduğunu biliyordum.

Ahıra girerken arkamdaki seyisler tarafından izlendiğimi hissetmiyormuş gibi yaptım. İçindeki atların varlığına rağmen buranın bir ahır olduğunu düşünmek zordu çünkü içerisi St. Columba Kilisesi kadar muazzamdı. Kiliseninki gibi yüksek tavanı, oymalı duvarları ve yankılı sesleri vardı. Eksik olan tek şey sonradan düşünülmüş ve perdesi yetersiz günah çıkarma kabiniydi. Bu ahır nedense tüm binicilerin kan döktüğü o dev kayayı hatırlatmıştı bana.

Gözlerimi çevirip yere bakmaya zorladım kendimi. Bakakalmak istemiyordum çünkü çocuk hâlâ kestane atı koridorda tımarlıyordu ve gözleri fal taşı gibi açılmış, şaşkın bir şekilde etrafına bakınan Finn gibi görünmek istemedim. Çocuk da at da tertemizdi ve ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Ama ben pasaklı olduğumu ve kot pantolonum, önlüğüm ve kapişonlu süveterimle uyumsuz göründüğümü hissettim. Çapraz gerginin duvara bağlı olduğu noktayı işaret ederek, “Bunun altından geçebilir miyim?” diye sordum konuşmadan. Seyis başıyla onayladı. Diğerleri gibi onun da bakışları meraklı ve keskindi. Yabancı olduğum için bu kadar

meraklandıklarını düşündüm. Ama onu geride bıraktığım an, “Bence o kısırağınla yarışa katılmak çok cesaret gerektirir,” dedi.

Ses tonundan dolayı bunun bir iltifat olduğunu düşündüm ama emin değildim.

“Teşekkürler,” dedim iltifat olduğunu varsayarak. “Sean Kendrick’in nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum. Yine montunu kaldırıp gösterdim. Sean’ı aramak gibi gerçek bir amaçla buraya geldiğimi herkesin bilmesi çok önemli bir şeymiş gibi hissettirdi. Çenesini hafifçe kaldırıp sonsuz sayıdaki parlak ve güzel bölme kapılarının ötesini, koridorun sonunu işaret etti. Bölmeler tapınak ve atlar da kutsal varlıklarmış gibi kapıların üstlerinde taş kemerler vardı. Yürüyerek kapıların yanından geçtim ve en sonda bir bölmede demir korkuluklar yerine rengi solmuş beyaz korkuluklar gördüm. Ve korkulukların arasında duran kızıl aygırın kafasını hemen tanıdım.

Bölmeye sessizce yaklaştım ve önce Sean’ın burada olmadığını düşündüm. Nedense başından beri bu ihtimal canımı sıkıyordu ve sonra onu bölmenin içinde, gölgelerin arasında Corr’un bacaklarının yanında eğilmiş bir halde buldum. Corr’un bacaklarını bir şeyle kapladı. Bunu çok yavaş yaptı; elindeki nesneyi Corr’un bacağına bir kez sardı, sonra parmaklarına tükürdü ve elini kaldırıp Corr’un bedenine dokundu. Sonra bir kez daha doladı ve bir kez daha eline tükürdü. O sırada Corr boynunu geri çekmiş bir şekilde durdu ve bölmesinin küçük penceresinden dışarı baktı. Manzarası kenarlarında birkaç çim bitmiş çıplak kayaydı. Moral bozucu bir manzara olduğunu düşünsem de Corr kayaya bakmaktan keyif alıyor gibi görünüyordu. Normal duvara bakmaktan daha iyi olsa gerekti.

Bir süre Sean’ın Corr’un bacaklarını kaplayışını izledim. Montu yokken omuzlarının hareket edişini, işiyle meşgulken başını öne uzatışını izledim. Ya geldiğimi henüz görmemişti ya da görmezden geliyordu ve iki ihtimal de benim için sorun değildi. Bir işin

düzgün ya da elinden gelenin en iyisiyle yapılışını izlemek beni tatmin ederdi. Sean Kendrick'i diğer insanlardan bu kadar farklı kılan ve aynı zamanda hem çok dikkatli hem de çok durgun olmasını sağlayan şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştım. Ve en sonunda bunun tereddüt etmekle bir alakası olduğunu düşündüm. Çoğu insan bir adım atmadan önce tereddüt eder ya da duraksar ya da süreçten emin olamazdı. Bu süreç atın bacağına kaplamak ya da sandviç yemek ya da hayatını yaşamak bile olabilirdi. Fakat Sean bir sonraki adımı hareketsiz kalmasını gerektirse bile attığı hiçbir adımda tereddüt etmiyordu.

Corr başını çevirip sadece sol gözüyle bana baktı. Bu hareketini fark eden Sean başını kaldırıp baktı. Bir şey demedi, montunu kaldırıp görmesini sağladım.

"Kanın hepsini temizlemeyi beceremedim."

Tekrar eğilip işine koyuldu ve beni elimde montla orada öylece bıraktı. Montu bölmenin önüne bırakıp gitmek ile bir şeyler söylemesini beklemek arasında gidip geldim. Ben karar veremeden Sean bacakları kaplamayı bitirdi ve ayağa kalkıp benimle yüz yüze geldi. Parmakları Corr'un boynunun yan tarafındaydı.

"Çok kibarsın," dedi.

"Biliyorum," diye karşılık verdim. Kumru'nun örtüsünün yıkanma vakti gelmemişti ama Sean'ın montunu yıkayacağım için o da yıkanmış olmuştı. Parmaklarım buruş buruş olana ve iyi niyetim öfkeye dönüşene kadar lekeleri çıkarmak için didinmiştim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bacaklarını yosunla kaplıyorum."

Daha önce bir atın bacaklarının yosunla kaplandığını hiç duymamıştım ama Sean bu konuya büyük bir özgüvenle yaklaşıyor gibi görünüyordu, bunu yapmasının mantıklı bir sebebi olmalıydı.

Montu gösterdim. "Bir yere bırakayım mı?" Sırf kibarlık olsun diye sordum. Evet demesini istemiyordum. Aslında tam olarak ne demesini istediğimi bilmiyordum. Burada birkaç dakika daha

kalıp yaptığını izlememe sebep olacak bir şey söylerse iyi olacaktı. Bunu kabullenmek de gururuma büyük bir darbe indirdi; altı yaşındayken Dr. Halsal'la evlenmek istememi saymazsak kendimden başka kimseyi heyecan verici bulmayacak kadar aşmış bir insan olduğumu sanıyordum.

Bölme kapısının diğer tarafından koridorun iki yanına baktı, montu asabileceğim bir yer arıyordu sanki. Fakat sonra bakma sebebi o değilmiş gibi kaşlarını çatıp bana döndü. "İşim bitti sayılır. Bekleyebilir misin?"

Elinin kızıl aygırla temas ettiği yere bakmamaya çalıştım. Parmaklarını o şekilde hayvanın boynuna yerleştirmesi bir çeşit uyarı olmalıydı, Corr'un uzak durması gerektiğini hatırlatan bir uyarı. Ama aynı zamanda rahatlatan bir dokunuşa benziyordu, yanında olduğumu hatırlatmak için Kumru'ya dokunmam gibiydi. Tabii aradaki fark Corr'un dün bir adamı öldürmüş olmasıydı.

"Sanırım birkaç dakikam var," dedim.

Sean gözlerini yine kendine has bir şekilde hareket ettirdi; kafamdan ayaklarıma inen ve oradan tekrar kafama çıkan ve ruhumun derinliklerini inceliyormuş, nedenlerimi ve günahlarımı kurcalıyormuş gibi görünen bakışlarla. Peder Mooneyham karşısında günah çıkarmaktan bile daha zor bir durumdu. Sonra, "Yardım edersen daha hızlı biter," dedi.

Cümlesinin sonunda gözlerini belli belirsiz kıstı ve bunun bir test olduğunu anladım. Dün sabah yaşananlardan sonra ve olanları düşünebileceğim kadar vakit geçtikten sonra Corr'un bölmesine girmeye cesaret edip edemeyeceğimi görmek istiyordu. Düşüncesi bile nabzımın düzensiz atmasına sebep oldu. Mevzu Corr'a güvenip güvenmediğim değil; Sean'a güvenip güvenmediğimdi.

"Nasıl bir yardımdan söz ediyorsun?" diye cevap verdim ve Sean'ın yüzü güzel bir Skarmouth sabahı gibi aydınlandı. Parmaklarına bir kez daha tükürdü ve bana kapıyı açabileceğim

kadar yer açmak için Corr'u bölmenin arka duvarına itti. Bölmenin içindeydim.

"Ona güvenme," dedi.

Gözlerimi kısıtım. "Peki ya sana?"

Sean'ın ifadesi değişmedi. "Sana zarar verme ihtimali olan ben değilim. Bacak kaplamayı biliyor musun?"

"Ben bacak kaplamak için doğmuşum," dedim sertçe çünkü hakarete uğramış gibi hissettim.

"Epey zor bir doğum olmalı," dedi Sean, sonra da duvarın dibindeki kovayı işaret etti. Kovanın içi kapkaranlıktı. "Onla kaplayacaksın. Eşit olmalı."

Bir gözümü Corr'dan ayırmadan kovayı aldım.

"Yosunun düz olduğundan emin ol."

"Tamam."

"Dizin altında iki santimlik boşluk bırak."

"Tamam."

"Tepesinden içeri bir parmak girecek kadar gevşek olmalı."

"Sean *Kendrick*." Yeterince vurgulu söylemiş olmalıydım ki aygırın kulakları bana döndü. Dikkatini bana vermemesini tercih ederdim tabii. Üzerimde olan ilgisi Kumru'nun sığınağında karşılaştığımız siyah *capaill uisce*'yi hatırlattı.

Sean son söylediğime bozulmuş gibi görünmüyordu. "Sanırım ben yapsam daha iyi olacak."

"Beni bölmeye sokan *sensin*," dedim. "Demek ki bana güvenmeyen sensin."

"Bir tek sana değil," diye karşılık verdi.

Ters ters baktım. "Tamam o halde, bak ne diyeceğim; atı ben tutayım, kaplamayı sen yap. O zaman hata yapıldığında kendini suçlarsın. Bu arada montunu al lütfen. Tutmaktan yoruldum."

Sean söylediklerimi değerlendiriyormuş gibi baktı, ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ya da söylediğimi yapacak kapasiteimin olup olmadığına karar vermeye.

“Peki,” dedi. Elini Corr’un kafasının önüne koyarak onu bir nevi uyardı. Rol değiştirdik, diğer eliyle montunu aldı ve ben de kayışı tuttum. Ceketini hızlıca giydi; bir anda sihirli bir şekilde kasap dükkânında gördüğüm o Sean Kendrick’e dönüştü. “Uzak durman gereken şey dişleri,” dedi.

Sesim istemsizce sert çıktı. “Gördüm, söylemene gerek yok.”

“Olanların sorumlusu Corr değildi,” dedi Sean. “Bunları tanıman gerekir. İnsanlar sadece ihtiyaçları olan şeyleri bilmekle yetiniyor. Thisby’deki tüm zilleri denizdeki atlara takarak bir şey elde edemezsin. Her atın farklı tepkileri vardır. Robot değiller.”

“Yani demek istediğin, o an Corr’un yanında olsaydın David Prince ölmez miydi?” diye sordum ama ikimiz de sorunun cevabını biliyorduk, bu yüzden bir soru daha sordum. “Neden?”

Sean, Corr’un bacağına yanına çöktü, elini Corr’un bedeninde gezdirdi ve böylece aygır Sean’ın hâlâ orada olduğundan emin oldu.

“Sen kırsığının ne zaman gergin olduğunu bilmiyor musun?”

Elbette biliyordum. Kumru’nun sırtında ve yanında büyümüştüm. O mutsuz olduğumu ne kadar anlıyorsa ben de onun mutsuz olduğunu anlıyordum.

“İstifanı geri mi çektin?” diye sordum.

Ahırın ışıkları yanınca yukarı baktım, bölmenin içi zemine kadar ulaşmayan sarı bir ışıkla doldu. Sean şu anda kaplama işinde çok daha hızlıydı. Durup ellerine tükürmeden aralıksız bir şekilde çalıştı, demek ki etrafta başkası yokken Corr’un sabit durmasını sağlamak için eline tükürüyordu. Bu havalı ahırda Sean işini yaparken Corr’u tutacak kimse yok muydu? Corr kaplama işlemi boyunca bir koyun gibi uslu durdu ama gözleri bir keçininki gibi kurnazdı. Sean başını kaldırmadan cevap verdi. “Malvern yarışı kazanırsam Corr’u satın alabileceğimi söyledi.”

“Yani istifanı geri mi çektin?”

“Evet.”

“Peki ya kazanamazsan?”

Başını kaldırıp baktı. “Peki ya sen kazanamazsan?”

Cevap vermek istemesem de karşı saldırıya geçtim. “Kazanırsan ne yapacaksın?”

Kaplama işini bitirdi ama eğilmiş bir halde Corr’un bacağının yanında durmaya devam etti. “Biriktirdiğim parayı ve kazançtan alacağım payı kullanarak Corr’u satın alacağım ve babamın batı kayalıklarındaki evine taşınacağım, rüzgâr nereye eserse oraya gideceğim.”

Muhtemelen Malvern Çiftliği’nin heybetli güzelliğini daha yeni keşfettiğim için Sean’ın söylediğine inanamıyordum. “Burayı özlemez misin?”

Bana baktı, bu açıdan bakınca gözlerinin altına kömür sürülmüş gibi görünüyordu. “Buranın neyini özleyecekmişim? Burası benim değil ki özleyeyim.” Derin bir iç çekti, sanırım bu ondan duyduğum itirafa en yakın şeydi. Sonra ayağa kalktı. “Peki ya sen, Kate Connolly? Puck Connolly?”

İsmimi iki kere söylerken kelimelerin ağzındaki ağırlığını sevdiği için ismimi bilerek yanlış söylediğine neredeyse emindim. Hem sıcacık, hem gergin hem de uysal hissettim.

“Ne olmuş bana?”

Kova ile kayışı bir kez daha takas ettik. “Akrep Yarışları’nı kazanırsan ne yapacaksın?”

Kovanın içine baktım.

“Ah, on dört tane elbise alacağım ve bir yol inşa edip ismimi yola vereceğim ve Palsson’ların pastanesindeki her şeyin tadına bakacağım.”

Başımı kaldırıp bakmasam da beni izlediğini sezebiliyordum. Bakışları ağırdı. “Gerçekten ne yapacaksın?”

Gerçek bir cevap düşündüğümde Peder Mooneyham’ın Gabe’in günah çıkarma kabininde oturup ağladığını söylediğini hatırladım ve yarışın sonucu ne olursa olsun Gabe’in en iyi seçeneğinin neden

adayı terk etmek olduğunu anlamaya çalıştım. Sertçe yanıt verdim. “Sence ben sırlarını herkesle paylaşan birine benziyor muyum?”

İstifini bozmadı. “Sır olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Bilseydim sormazdım.”

Dürüst bir şekilde yanıt vermişti, bu yüzden son söylediğimden dolayı bencil hissettim. “Özür dilerim,” dedim. “Annem rahminden değil sirke şişesinden doğduğumu, bu yüzden üç gün boyunca beni şekerli suda temizlemekle uğraştıklarını söylerdi. Uslu durmaya çalıştım ama her zaman sirkeye geri dönüyorum.” Babam nadiren de olsa havasında olduğunda, misafirlere perilerin sürekli parmaklarını ısırdığım için beni evimizin kapısına bıraktıklarını söylerdi. En sevdiğim versiyon da şuydu: Annem ben doğmadan önce yedi gün yedi gece aralıksız yağmur yağdını söylemişti. Dışarı çıkıp gökyüzüne neden ağladığını sorduğunda gökyüzünden ben düşmüşüm ve sonra bir anda güneş açmış. Hava durumunu bile etkileyecek kadar sinir bozucu biri olma fikri hoşuma gitmişti.

“Özür dileme. Haddimi aştım.”

Şimdi daha da kötü hissediyordum çünkü demek istediğim kesinlikle bu değildi.

Corr Sean’ın yanında ansızın kıpırdandı ve başının hareketi bir atkından ziyade bir kurtunkini andırıyordu. Suratındaki ifadeden dolayı Sean yine parmaklarına tükürdü ve Corr’u duvara itti.

Şimdi bölmeden çıkmamı isteyecek diye korktum, alelacele başka bir soru sordum. “Tükürmen ne işe yarıyor? Az önce de yaptığını gördüm.” Meraklı gibi davranmama gerek yoktu. Merak hayatımdaki yetişkinler tarafından yıllar boyunca özenle bastırılmış bir özelliğimdi.

Sean ne yaptığını göstermek için bir kez daha tükürecekmiş gibi parmaklarına baktı ama sonra sadece parmaklarını açıp kapadı. Düşünceli bir şekilde Corr’u inceledi, Corr bir şekilde sorunun cevabını verecekti sanki.

“Tükürük işte. Tuz. Ben. Benden çıkan bir şey. Ben orada değilken benim adıma orada olabilecek bir şey.”

Kimsenin sakinleştiremediği Corr’un Sean gelince nasıl da sakinleştiğini, başka hiçbir şey işe yaramazken Sean’ın gömleğindeki kokunun da sakinleşmesine yardım ettiğini hatırladım.

“İçimden bir ses benim tükürüğümün Corr’u seninki kadar etkilemeyeceğini söylüyor,” diye karşılık verdim.

Sean konuşmadan önce uzun bir sessizlik yaşandı. “Şimdilik öyle olmayabilir,” dedi.

Şimdilik! Hayatımda hiç bu kadar güzel bir kelime duymamıştım!

“Bir de fısıldayışın var. Ne diyorsun ona?”

Sean kızıl aygırın omzunun yanında duruyordu ve ilk kez bana gülümsedi. Küçük bir tebessüm, mutluluk ya da espri belirtisi olmayan, bu yüzden tam olarak ne anlama geldiğini bilmediğim bir gülüştü. Gülümsediğinde gençleşiyor ve yüzüne bakmak biraz daha kolaylaşıyordu, belki de bu yüzden gülümsemekten kaçınıyordu. Yanağını Corr’un omuz başına yasladı ve “Ne duyması gerekiyorsa,” dedi.

Corr’un bir kulağı Sean’a döndü, diğeri hâlâ bana dönüktü. Sean’ın Corr’a yaslanması dışında başka bir şeye bakmak istemedim. Bu görüntüde bir şey vardı –insan öldürmüş bu devasa kızıl hayvan ve yanında ince, karanlık Sean Kendrick, arkadaş gibi duruyorlardı–; beni hem heyecanlandırdı hem de ürküttü.

Sean onu izleyişimi izledi ve sonra, “Corr’dan korkuyor musun?” diye sordu.

Evet demek istemedim çünkü gerçekten de bir iblisten ziyade ata benzediği şu anda ondan korkmuyordum ancak hayır demek de istemedim çünkü dün sabah kumsalda dehşete kapılmama ve çok korkmama sebep olmuştu. Zaten vereceğim cevap hayır olurdu ama Sean Kendrick’in delip geçen bakışlarıyla içimi ve

hayır cevabımın arkasındaki gerçekleri göreceğinden emindim. Bu yüzden, “Sen ona güvenmediğini söyledin,” diye yanıtladım.

“Ben okyanusa da güvenmiyorum; istese kaşla göz arasında beni öldürür. Ama güvenmiyor olmam korktuğum anlamına gelmiyor.”

Kaşlarımı çatıp baktım. Yine uçurumun tepesinde eysersiz atının sırtında öne eğilerek oturmuş, atını dört nala koşturan Sean Kendrick’i düşündüm. Atının sırtındaki Mutt Malvern’e bakamayışını. Bu sefer kısık bakışlarından kaçırmadım gözlerimi. “Ama korkmadığını da söyleyemezsin. Onları seviyorsun, değil mi? Corr’u seviyorsun.”

Sean Kendrick onu korkutmuşum gibi irkildi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki ahırın dışından gelen sesleri duydum; birbirine seslenen insanlar, kişneyen atlar, su akıntısı ve kapanan kapılar. “Sen de adayı seviyorsun. Aralarında fark var mı?”

Bunu söylediği an ona bir karşılık veremeyeceğimi biliyordum. Adanın beni canlıdan ziyade ölü olarak görmeyi tercih ettiği doğrudur elbette. Ama buna rağmen adayı sevdiğim de doğrudur. Belki de bu yüzden seviyordum adayı.

“Senle tartışmak istediğimi sanmıyorum,” dedim. “Bence hiç tatmin edici bir aktivite olmazdı.”

Pencereden dışarı baktı ve sanki cevap olarak adanın umutsuz manzarasını dikkatle izliyordu, bir şey görmüş olmalı diye düşünerek ben de o yana baktım. Erkek kardeşleriyle yaşamış biri olarak fark ettim ki aslında dışarı değil içeride bir noktaya bakıp içinde bir savaş verdi. Ve bu konuda beklemek dışında yapılabilecek bir şey yoktu.

En sonunda bir soru sordu. “Corr’a binmek ister misin?” Soruyu doğru duyduğumdan emin olamadım. “Efendim?” demek istemedim çünkü soruyu doğru duyduysam ve “Efendim?” dersem binmek istemediğimi düşünebilirdi. Yok eğer doğru duymadıysam ve “Efendim?” dersem onu dinlemiyormuşum sanabilirdi.

“Birlikte bineriz,” diye ekledi.

Zihnimdeki düşünceler birbirine karıştı. Bir yandan bu atın bir gün önce bir adamın boğazını parçaladığını gördüğümü bir yandan da adadaki en hızlı at olduğunu düşündüm. Binersem annemle babamın ölümüne saygısızlık etmiş olacağımı düşündüm. Binersem hoşuma gider diye korktum. Sean Kendrick'in benim hakkımda iyi düşünmesini istedim. Akşam yataкта uzanırken gün içinde yaptıklarımı düşünürken kendimden nefret etmek istemiyordum.

“Uçurum tepesinde,” dedim. Su seviyesi çok yüksek olduğu için başka seçenek yoktu zaten. O gün bindiği *capaill uisce*'nin uçurumdan aşağı atlayışını hatırladım.

Beni uzun süre süzdü. “İstersen hayır diyebilirsin.”

Ama hayır demeyeceğimi biliyordu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

S E A N

Ben sekiz yaşındayken bir gün ekim rüzgârı fırtınaya dönüşüp Thisby'yi çevreleyen denizi coşturmuştu. Yağmur gelmeden önceki günlerde bulutlar ufukla kucaklaştı ve okyanus kayalıkları içine alıp evimizdeki sıcaklığa hasretmiş gibi kabardı. Çatıdaki tahta kiremitler dış gibi zangırdamaya başlayınca annem gözlelerini elleriyle kapayıp ağlamıştı. Bulutlar gökyüzüne yayılmadan önce pencerenin sesine rağmen annemin gözyaşlarını duymuştum. Bunlar bahardan, bir sonraki ekim ayından ve denizin annemi alıp onun yerine Corr'u vermesinden de önce olmuştu.

Karanlıkta babam kapıyı açmış ve kulübeden tuzlu geceye çıkmama izin vermişti. Ay tepemizde yusuvarlak, tam ve korkusuzdu. Babamın beni götürdüğü kumsal düz ve cam gibi parlaktı; ıslak kum ay ışığını yansıtıyordu. Okyanus hiç durmadan genişliyor, genişliyor ve uçsuz bucaksız oluyor ve okyanusa bakmak canımı yakıyordu.

Babam uçuрумdaki bir yarığa götürmüştü beni. Zirveye ulaşmamız için dimdik kayaları tırmanmamız gerekmişti ve oraya vardığımızda içi oyuk bir kayayla karşılaşmıştık. Öfkeli deniz kayanın içine şirin ve bembeyaz bir denizi kabuğu ile bir insanın kavalkemiğini atmıştı. Burası karanlıktı ve ay bizi göremiyordu ama biz onu görebiliyorduk. Kumsal ayaklarımızın altında uzanıyordu.

Babamın beni sessiz olmam için tembihlediğini hatırlamasam da sessizliğimi koruyordum. Ay gökyüzünde yavaşça hareket ediyor, su seviyesi giderek yükseliyordu. Dalgalar fırtınada delirip köpürmüştü.

Su seviyesi artınca gelmişlerdi. Ay ışığı üst üste kıyıya hücum eden dalgaların uzun ve köpüklü çizgilerini aydınlatıyordu ve dalgalar en sonunda kumsala vurduğunda *capaill uisce*'lar da dalgalarla birlikte kıyıya çıkmıştı. Tuzlu sudan çıkabilmek için zar zor kafalarını kaldırdılar. Onlar okyanustan dışarı çıkarken babam eklemleri bembeyaz olmuş eliyle kolumu sıkıca tutmuştu. "Sakin kıpırdama," demişti.

Ama zaten kıpırdamıyordum.

Capaill uisce'lar birbirlerine çarparak ve birbirlerinin üzerinden sıçrayarak kumsala inmişlerdi. Vücutlarını sallayarak yollarlarında birikmiş köpükten ve toynaklarına yapışmış Atlas Okyanusu tuzundan kurtulmaya çalışıyorlardı. Hâlâ suda olanlara çığlıklarla sesleniyorlardı; kollarımdaki tüyleri diken diken eden tiz haykırışlarla. Hızlı, ölümcül, vahşi ve güzel yaratıklardı. Dev gibiydiler, hem okyanus hem de adaydılar. Ve hemen o an sevmiştim onları.

Puck'la birlikte lacivert gökyüzünün altında yürüyerek aygırımı uçurumlara götürüyorduk. Puck'ın hiddetli ve taviz vermeyen bir ifadesi vardı, güven vermeyen bir denize açılmış gözü pek, cesur bir tekne gibiydi. Yıllar önce okyanusu aydınlatan o dolunayın aynısı bu akşam da tepemizdeydi.

Babamın eklemleri bembeyaz olmuş eliyle kolumu tutuşunu hatırladım. *Sakin kıpırdama.*

Puck Corr'un yanında duruyordu ve başını kaldırıp Corr'a baktı. Puck'ın Corr'u sevmesini istiyordum.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

P U C K

Kızıl aygır uçuşunun tepesinde hiç durmadan hareket etti. Saçımı alnımdan savuran deniz rüzgârını koklamak için burun deliklerini genişletti. Küçükken çamur içindeki otlakta eysiz ve kayışsız bir şekilde Kumru'nun sırtına çıkabilmek için bir çite ya da bir kaya çıkıntısına basmam gerekirdi. Bugün de aynı şeyi Corr'a binerken yapmam gerekti; ama bu seferki kaya çıkıntısı Kumru'ya binmek için kullandığım çıkıntıdan çok daha yüksekti. Sean Corr'u çekti ve durdurmaya çalışırken, "En fazla bu kadar sabit durabilir," dedi.

Kalbim daha şimdiden dört nala koşuyordu. Bir *capaill uisce*'ya binmek üzere olduğuma inanamıyordum. Üstelik sıradan bir *capaill uisce* değil, kasap dükkânındaki tahtada ismi en üstte olan. Akrep Yarışları'nı dört kez kazanmış olan. Dün sabah David Prince'in boğazını parçalayan. Yelesinin bir kısmını sıkıca tuttum ve o sürekli kıpırdanırken kaya çıkıntısından düşmemek için uğraştım. En sonunda küçük bir çocuk gibi iki elimle yelesinden çekerek sırtına tırmanmayı başardım.

"Şimdi dizginleri sana vereceğim. Ben binerken onu sabit tutman gerekecek yoksa kendi başına binmek zorunda kalırsın. Onu sabit tutabilecek misin?"

Bunu söyleme şeklinden anladım ki beni atına bindirip dizginleri bana vererek çok şeyi riske atıyordu.

“Corr’u sabit tutabilen oldu mu?”

Yüz ifadesi değişmedi. “Tutabilen olmadı. Sen ilksin.”

Yutkundum. “Yapabilirim.”

Sean ayağının ucuyla Corr’un önünde yarım daire çizdi ve dairenin içine tükürdü. Sonra dizginleri Corr’un başının üzerinden bana hızlıca verdi. Corr’u daha önce görmeseydim ya da ona dokunmasaydım ne kadar büyük olduğunu ve Kumru’yla hiç alakasının olmadığını fark ettiğim an bu an olurdu. Bir şekilde dizginler aracılığıyla Corr’un ne kadar güçlü olduğunu hissedebildim. Elimdeki dizginler bir geminin örümcek ağıyla demir atması kadar etkisiz görünüyordu. Corr yeterince güçlü tutuyor muyum diye beni yokladı. Ben de onu yokladım. Daha güçlü bir şekilde yoklamayacağını umuyordum.

Sean hızlıca arkama geçti ve bir anda bu kadar yakın olmamızdan dolayı irkildim, sırtımda aniden onun göğsünden gelen sıcaklığı ve kalçasının kalçama yaptığı baskıyı hissettim.

Soru sormak için başımı ona çevirdim, yüzlerimiz birbirine çok yaklaşıncı irkilerek başını geri çekti. “Ay, pardon,” dedim.

“Dizginleri iyi tutabiliyor musun?” Bu ışıktaki Sean siyah beyaz gibi görünüyordu, gözleri kaşlarının altındaki gölgelere saklanmıştı.

Başımınla onayladım. Fakat Corr ilerlemedi, başını iki yana sallayarak gerildi. İlerlemesi için zorladığımda ön ayaklarını hafifçe yerden kaldırdı. Şahlanmadı ama bana göz dağı verdi. Sean bir şey dedi ama sesi rüzgârda kayboldu.

“Ne?”

“Çizdiğim yarım daire,” dedi kulağıma, nefesi sıcaktı. Rüzgâr bir anda soğumadı ama ben yine de ürperdim. “O çizgiyi geçmek istemez. Çizginin yanından geç.”

Yarım daireden kurtulduğum gibi Corr fırtınadaki bir kuşa dönüştü. Yürüyor muydu, tırıs mı gidiyordu anlayamadım. Sadece hareket ettiğimizi ve her an her yöne gitme ihtimalimiz olduğunu biliyordum. Yana doğru sıçrayınca düz gitmesi için bacaklarımı

iki yanına bastırdım ve Sean kollarını iki yanımdan uzatıp yeleğini tuttu.

Benim değil kendi dengesini korumak için yeleğe uzandığını biliyordum ama bir anda daha güvende hissettim. Yüzümü çevirdim ve yine başını geri çekti. Ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Ne?” Dudakları bu sözcüğü dercesine hareket etse de sesini tam duymadım. “Şey mi...” Kollarını geri çeker gibi oldu, başımı iki yana salladım. Saçım alnımdan yanlara savruldu, Sean yüzünü kamçılایan saçlarımdan dolayı gözlerini kısıp yüzünü ekşitti. Yine bir şey dedi ama sesi rüzgâr tarafından bastırıldı.

Sean onu duymadığımı fark edince öne doğru uzanıp yine kulağıma seslendi. Daha önce birisine bu kadar yakın durduğumu hatırlamıyordum. Nefes aldığıında göğsünün yükselip alçalışını hissedebildim. Sözcükleri sıcacıktı: “Korkuyor musun?”

Şu anda ne hissettiğimi bilmiyordum ama korkmadığımdan emindim.

Başımı iki yana salladım.

Atkuyruğu saçımı eline alırken parmakları enseme değdi ve rüzgârdan etkilenmesin diye saçımı yakamdan içeri soktu. Göz göze gelmedik. Sonra kollarını belime sardı ve bacağıını Corr’un yan tarafına vurdu.

Corr bir ok gibi fırladı.

Kumru ekşin koşudan dörtnala geçtiğinde aradaki farkı bazen sadece toynaklarının üçlü ritminin dörtlü ritme geçmesiyle ayırt edebiliyordum.

Ama sonra Corr dörtnala koşmaya başladı, sanki bu tür bir koşu ilk defa icat ediliyor gibiydi, diğer atlardan öylesine hızlıydı ki buna dörtnala yerine farklı bir ad verilmeliydi. Rüzgâr acımasızca kulaklarıımın dibinde kükredi. Engebeli taşlar arazide nöbet tutuyordu ama bunlar Corr’u durduramazdı. Taşları geride bırakmamız için dizlerini hafifçe kaldırması yetti. Her bir adımda

kilometreler katediyordu sanki. Corr'un hızından evvel koşulacak arazi bitecekti.

Corr'un sırtında iki dev gibiydik.

"Daha fazlasını iste," dedi Sean kulağıma.

Bacaklarımla Corr'un iki yanına vurduğumda az önce yavaş gidiyormuşuz gibi daha da hızlandı. Kumsaldaki hiçbir atın bundan hızlı olabileceğini sanmıyordum. Dünyada bundan daha hızlı bir at olduğuna da inanmıyordum. Üstelik üstünde iki insan vardı. Yarışta sırtında sadece Sean varken yarışı nasıl kaybedecekti?

Uçuyorduk.

Corr'un sıcak tenini bacaklarımda hissettim, insanın ayak parmaklarının akıntıda suya gömülmesi gibi bir şey hissettim teninde. Nabzımda onun nabzını ve enerjimde onun enerjisini hissettim ve bunun *capaill uisce*'lerin gizemli ve ürkütücü güçleri olduğunu biliyordum. Bu yaratıkların insanı nasıl ele geçirdiğini, şaşkına çevirdiğini ve bir anda suyun ortasına götürdüğünü hepimiz biliyorduk. Ama Sean öne eğildi ve Corr'un yelesine ulaşmak için sertçe bana doğru yaslandı. Yeleye düğümler attı. Üç. Sonra yedi. Sonra yine üç düğüm. Bana yaslanan bedenine ve saçlarıma değen yanaklarına değil yaptığı şeye odaklanmaya çalıştım.

Dizgini çektim ve Corr sola, uçuşumun kenarından uzağa yönelerek dörtlüye koşmaya devam etti. Sean hâlâ bana sıkıca yaslanmış bir biçimde bir elini parmaklarını Corr'un damarlarına bastırdı, diğer eliyle de yuları tuttu. Yaptığı sihir uğuldayarak başımı döndürdü. Altımdaki bu *capaill uisce*'nin teşkil ettiği tehlikeye karşı bedenim beni ikaz etti ama aynı zamanda *canlı, canlı, canlı*, diye bağırdı.

Geldiğimiz yoldan geri döndük. Corr'un yavaşlamasını veya birkaç yorgunluk belirtisi göstermesini bekledim ama toynaklarının çimli toprağı dövmesi, ağızlığının dibinden gelen nefes sesleri ve kulaklarımı dolduran rüzgâr dışında hiçbir şey yoktu. Uçuşuma paralel bir şekilde ilerledik. Havada beyaz bir kuş sü-

rüsünün bizimle yarıştığını gördüm. Martı olduklarını düşündüm, kendilerini esintiye bırakmış, havada süzülüyor ve kayalara yaklaşınca bir anda dik bir şekilde yükseliyorlardı. *İşte Thisby bu*, diye düşündüm. *Sevdiğim ada bu*. Bir anda adayla ilgili ve aynı zamanda kendimle ilgili her şeyi biliyormuşum gibi hissettim ama dörtнала koşu bittiği an bu hissin geçeceğini de biliyordum.

Başladığımız noktaya geldiğimizde Corr'u isteksiz bir şekilde yavaşlattım. Kalbim kulaklarımda atıyordu, Corr durduğu halde kalbim dörtнала koşuyordu.

Kayarak Corr'dan indim ve birkaç adım uzaklaştım. Dönüp Sean'ın da inişini izledim. Onu izlerken elini cebine atıp bir avuç tuz ya da kum çıkardı ve Corr'un etrafında daire çizerek döktü. Ardından da tükürdü. Bunları yapmayı bitirince karanlık ve sessiz bir şekilde bana doğru yürüdü. Festivalde bana baktığı gibi bakıyordu yine ve şu anda onu izlediğimin farkındaydım. Vahşi ve çok eski bir şey içimde dönmeye başladı ama nasıl bir şey olduğunu anlatamıyordum.

Sean Corr'la arama girip bileğimi tuttu. Başparmağını nabzımın attığı noktaya bastırdı. Sean'ın tenini hissedenden kalbim önce tekledi, sonra hızlandı. Dokunuşu beni olduğum yere mıhladı adeta. Ürkütücü bir sihir gibiydi.

Öylece dikilmeye devam ettik ve parmağının altındaki nabzımın yavaşlamasını bekledim ama yavaşlamadı.

En sonunda bileğimi bıraktı ve "Yarın yine uçurum kenarında görüşürüz," dedi.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

P U C K

Eve geldiğimde evin tertemiz olduğunu gördüm. Annemle babam öldüğünden beri evimizi böyle görmemiştim. Kapının ağzında şaşkınlık ve hayranlık içinde bir süre durdum, sonra Finn koşarak koridora çıktı. Bedeni alev almış ama alevleri söndürmeyi başarmış gibi bir hali vardı; her zamanki halinden bile daha dağınık görünüyordu. Düşüncelerimden sıyrıldım, eve ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Finn birkaç kez ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama sadece ellerini hareket ettirmeyi başarabildi. En sonunda konuşmayı başardı. “Sandım ki... başına bir şey gelse bundan nasıl haberim olacak?”

“Neden başıma bir şey gelsin ki?”

“Puck, gece oldu. Nerede kaldın? Sandım ki...”

Yavaş yavaş olanları anlamaya başlıyordum. Saatler önce günah çıkarmaya gitmek için evden çıktığımı görmüş ve muhtemelen kısa süre sonra eve döneceğimi sanmıştı.

“Özür dilerim,” dedim.

Finn çılgın gibi ortalıkta koşturuyordu ve o an anladım ki benim yüzümden endişelendiği için evi temizlemişti.

“Ev harika görünüyor,” diyerek gönlünü almayı denedim.

Bir anda parladı. “Tabii ki harika görünecek! Tüm evi temizledim be! Öldüysen haberinin bana ne kadar süre sonra geleceğini bile bilmiyordum. Kim gelip bana haber verecek ki?”

“Özür dilerim, unuttum. Zaman akıp gitmiş.”

Bu söylediğim Finn’i daha da öfkeliendirdi. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Babam da annemin bir çiftçiden gri renkli kısır bir at aldığını öğrenince böyle kızmıştı. Öfkelenmiş, duvarların zapt ettiği sessiz bir fırtına gibi coşmuş, sonra annem atı satmaya ikna olana kadar sandalyenin sırtını sımsıkı tutup tavana bakmıştı.

“Demek zaman akıp gitti,” dedi Finn en sonunda.

“İstersen bir kez daha özür dileyebilirim ama işe yarayacağından emin değilim.”

“Hiçbir işe yaramaz!”

“O zaman benden ne istiyorsun?” Doğruyu söylemek gerekirse ilk başta kötü hissetmiştim ancak sabrım taşmak üzereydi. Zamanda geriye gidip olanları değiştirecek değildim.

Finn babamın koltuğuna oturup arkasına yaslandı, koltuğun iki yanına koyduğu ellerinin eklemleri bembeyaz olmuştu.

“Artık katlanamıyorum,” dedi ve bir anda Gabe’e dönüştü sanki. “Neler olacağını bilmiyorum ve buna katlanamıyorum.”

Yavaş adımlarla koltuğa gittim ve Finn’in önünde çömeldim. Kollarımı koltuğun kolçaklarına koyup katladım ve Finn’in yüzüne baktım. Neden bu kadar genç görünüyordu, bilmiyordum. Endişelendikçe gençleşiyor muydu yoksa bir süredir Sean Kendrick’in yüzüne baktığım için mi böyle düşünüyordum, emin değildim. “Çok az kaldı. Her şey düzelecek. Bana hiçbir şey olmayacak. Kazanamasam bile her şey düzelecek, tamam mı?”

Yüzü kasvetli ve berbat görünüyordu, söylediğime inanmamış gibi bir hali vardı.

“Hem bak Martı da geri geldi, değil mi?”

“Kuyruğunun yarısı kaybetmiş. Senin kuyruğun yok, kaybedersen doğrudan canını kaybedersin.”

“Kumru’nun var. Ayrıca pahalı yemi sayesinde kuyruğunu kaybetse bile çabuk uzar.”

Teselli oldu mu, bilmiyordum ama daha fazla itiraz etmedi. Daha sonra döşegini çekip odama getirerek yatağımın karşı duvarının dibine bıraktı. Bu sahne çarpıcı bir şekilde çocukluğumu hatırlattı. Babam evin yan tarafına bir yatak odası daha inşa edene kadar ben, Finn ve Gabe aynı odada kalırdık.

Işıkları söndürdükten sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, “Peder Mooneyham sana ne verdi?” diye sordu.

“İki Hail Mary duası ve Columba ilahisi.”

“Yüce Tanrım,” dedi Finn karanlıkta. “Daha kötü bir ceza almalıydın.”

“Anlatmaya çalıştım.”

“Yarın gittiğimde ona bir kez daha anlatırım. Peki, duaları okudun mu?”

“Elbette. Sadece İki Hail Mary duası ve Columba ilahisiydi.”

Finn karanlıkta kıpırdandı.

“Hâlâ uykunda konuşuyor musun?” diye sordum.

“Nereden bileyim?”

“Konuşursan tekmeyi yersin.”

Finn yüzüstü dönüp yastığını çekiştirdi. “Odanda sonsuza kadar kalmayacağım. Sadece yarışlar bitene kadar.”

“Peki,” dedim. Pencereden bakınca ayın şeklini gördüm ve bana Sean’ın bileğime bastırduğu parmaklarını hatırlattı. Aklımdaki görüntü silinmesin diye uğraştım çünkü Finn konuşmayı kestikten sonra o anı biraz daha düşünmek istiyordum. Fakat uykuya dalmayı beklerken Finn’in ölmemle ilgili söylediği şeyleri düşünürken buldum kendimi. Ben ölsem ne kadar süre sonra haberi olacağını ve kimin gelip haber vereceğini düşündüm. O an fark ettim ki annemle babamı kaybettiğimizi nasıl öğrendiğimizi hatırlamıyordum. Sadece birlikte tekneye binip denize açıldıklarını biliyordum ve bu nadiren yaptıkları bir şeydi. Ve

öldüklerini biliyordum. Ne ölüm haberini bize verenin yüzünü ne de nasıl ve ne söylediğini hatırlıyordum. Gözlerim sımsıkı kapalı bir şekilde o ana konsantre olmaya çalıştım ama becerebildiğim tek şey, Sean'ın yüzünü ve Corr'un altında kayıp giden toprağın verdiği hissi hatırlamaktı.

Sanırım adanın merhametli yanı da buydu; korkunç anılarımızı uzun süre hatırlamamıza izin vermezken güzel olanları istediğimiz kadar saklamamıza izin veriyordu.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

SEAN

Malvern tayları için açıkartırmanın yapılacağı sabah gökyüzü ekim ayından beklenmeyecek kadar güzel ve sakindi. Önceki akşam Puck'tan ayrıldıktan sonra doğru dürüst uyuyamamıştım, bu yüzden günümden yarım saat çalıp daha geç bir saatte ve bugün yapılacaklara hazır bir şekilde uyandım. Sonra giyinip ahıra indim. Bu sabah Corr'u koşturmayacak ya da her zamanki ahır işleriyle uğraşmayacaktım. Bugün sadece açıkartırma vardı.

Çiftlik hınca hınç doluydu. Anakaradan gelmiş bir sürü adam sabahın dokuzunda ellerinde şampanya kadehleriyle çiftliği doldurmuş, bu güzel havada giyilmeyecek kadar absürt kürkler giymiş eşlerini görmezden geliyorlardı. At kişnemeleri arada bir insan seslerinin arasından duyuluyordu. Bu turistler Akrep Yarışları'na vaktinde gelen turist grubundan biraz daha derli topluydu. Yerli halktan ziyade otelde kaldığını gördüğüm centilmenlere daha yakındılar. Malvern'in tüm çalışanları bugün iş başındaydı; bu açıkartırmanın geliri yıl boyunca bu çiftliğin mali kaynağı anlamına geliyordu.

Toprağa basalı daha bir dakika bile olmamışken George Holly dirseğimden tuttu. "Sean Kendrick. Hayvanların arasında olursun sanmıştım."

“Bugün değil.” İşin aslı şu anda atları müşterilere sergileyen seyislerin yanında olmayı tercih ederdim. Ama onun yerine Benjamin Malvern’i duyabileceğim bir mesafede olmak zorundaydım çünkü gözümün içine bakarak ya da şampanya bardağını hafifçe eğerek bana işaret verdiği an açıkartırma standına çıkacak bir sonraki ata övgüler yağdırmaya hazır olmam gerekiyordu. “Bugün onları değil, kendimi satıyorum. Ben yeni satılık eşyayım.”

“Vay, demek o yüzden fiyakalı giyindin. O ceketin içinde seni tanıyamadım.”

“Bu ceket beni bununla gömsünler diye aldım.”

George Holly omuzlarıma vurdu. “O zaman fiyakalı ya da genç ölmeyi planlıyorsun. Omuzların genç ama bilgesin. Senin şu Kate Connolly seni bu ceketle görmediyse görmeli.”

Tek derdi cep saati olan bir adam gibi görünen bu halimi Puck görse etkileneceğini pek sanmıyordum. Bu halimi tercih etse zaten talihsiz bir durum olurdu. Ceketin içindeki yeleğin düğmelerini elimle düzleştirdim.

“Seni huzursuz görmek çok güzel bir şey,” dedi George Holly. “Sanırım kız senin aklını kurcalıyor! Hadi, hangi atlar para eder, söyle.”

Aklımı kurcaladığı doğru değildi. Daha da beterdi, bir türlü odaklanamıyordum. Corr’un sırtında olmam gerekiyordu ama onun yerine bu ceketin içinde sıcaktan pişiyordum. “Atılğan ve Finndebar.”

“Finn-de-bar mı? Bu ismi bırak hatırlamayı, telaffuz bile edemem ki. Malvern’in bana gösterdiği atlardan biri mi?”

“Muhtemelen, hayır; Finndebar damızlık bir kısrağ. Biraz yaşlandığı için Malvern onu da satıyor.” Başımı kaldırdığım an Malvern’in bir grup potansiyel alıcıyla birlikte geldiğini gördüm. Adanın havasından, ada yarışçılarından ve gülünç sahiplerinden memnun gibi görünüyorlardı. Malvern kalabalığın içinde beni fark etti ve birazdan gitmem gereken yere doğru yürümeye başladı.

George Holly ve Malvern bakiştılar ama sıcakkanlı olmadığı belliydi. "Hımm, ben seri bebek doğuran atlarla ilgilenmiyorum."

"Ama onun doğurdıkları hep galip geliyor. Neden öyle baktın?"

George Holly kaşlarını çattı ve o sırada açıkartırma standına bir yaşında bir tay getirildi. "Çünkü damızlık kısıraklara ilgim yok."

"Hayır, Malvern'e bakışını soruyorum. Ne konuda tartıştınız?"

Ensesini sıvazladı ve o sırada tepside sunulan şampanyayı reddetti. "Kendi başıma ortalıkta dolaşırken Malvern'in eskilerinden birini buldum. Onunla bir geçmişi olduğunu bilmiyordum. Sanırım şimdi bir çapkın olduğumu düşünüyor." Üzgündü.

Aynı izlenimi ben de edinmiştim ama bunu George Holly'ye söylemedim. "Açıkartırmaya geldiğini görünce aranızda sorun kalmadığını düşünmüştüm."

"Bir şey satın alırsam sorun kalmayacak," dedi omzunun üzerinden geriye bakarak. "Atılğan ve bebek doğuran. Ama damızlık at almak istemiyordum, biliyorsun. Bizim çiftlikler onlarla doluydu. Senin kızıl aygırı onunla çiftleştirsene de bu mutlu birlikteliğin ürününü seneye bana satsanız?"

"At ile *capaill uisce*'yı birleştirmek o kadar kolay iş değil," diye cevapladım. "Bazen kısıraklara kısırak gözüyle ama bazen de yiyecek gözüyle bakıyorlar." Bir kısırağın *uisce* aygıra ya da bir aygırın *uisce* kısırağa ilgi duymasının bir sebebi ya da matematiği varsa bile ben henüz keşfetmemiştim. *Capaill uisce* kanı taşıyan Malvern atları vardı ama bu seyretilmiş ve eski bir kandı, o yüzden atların garip özellikleri olabilir. Mesela Esas gibi bazı atlar yüzmeyi severdi, bazı taylor tiz çığlıklar atarak kişnerdi ve bazılarının da kulakları uzun, inceydi.

"Bu," dedi George Holly mutsuz bir şekilde, "insanlarda da aynen böyle işliyor."

Görme engelli sevgilisi tarafından terk mi edilmişti ya da o mu kadını terk etmişti, bilmiyordum ama alıcılar arasında Mutt Malvern'i görünce dikkatim dağıldı. El kol hareketleri yaparak

ve çok şey biliyormuş gibi taylardan biri hakkında bilgiler verdi, etrafındaki süslü püslü anakaralı insanlar da başlarıyla onaylayarak dinledi, ne de olsa çiftlik sahibinin oğlu bir şeyler biliyor olmalıydı. George Holly baktığım yöne başını çevirdi ve bir an için orada yan yana dikildik.

“Hey, günaydın!” dedi Holly yüksek sesle, kimle konuştuğunu gördüğüm an iyi ki Mutt Malvern hakkında kötü bir şey söylememişim dedim çünkü Benjamin Malvern tam arkamızdaydı.

“Bay Holly, Bay Kendrick,” dedi Malvern. “Bay Holly, ilgini çeken bir at bulmuştundur herhalde?” Bana baktı.

George Holly’nin tebessümü kocaman ve son derece Amerikalıydı; bembeyaz, pasparlak onlarca dişini sergiliyordu.

“Benjamin, Thisby’de ilgimi çeken o kadar çok şey var ki.”

“Peki ya dört ayaklı olanlardan?”

“Atılğan ve Finndebur ilgimi çekti,” dedi Holly. Az önceki tepkisine rağmen Finndebur’ın ismini gayet düzgün telaffuz etmişti.

“Onun doğurdukları hep galip geliyor,” dedi Malvern.

Başkasının ağzından çıkan bana ait sözleri dudaklarımda sessizce tekrarladım.

Holly bana doğru başını eğdi. “Öyleymiş. O zaman neden satıyorsun onu?”

“Sakalları ağardığı için.”

“Yaşlanmayla ve bilgelikle ilgili bir deyim,” dedi Holly. “Yani en iyisini sen biliyorsundur zaten! Bu güzel ülke güzel insanlarla dolu. Ah, tüm Malvern’ler buradaymış. Matthew şurada, nasıl da babasına benziyor.”

Bunu söyleme ihtiyacı duydu çünkü Mutt Malvern bizi duyabilecek bir mesafeye kadar gelmiş ve bir müşteriyle taylardan biri hakkında derin bir sohbete dalmıştı. Önemli bir iş yaptığını ya bana ya da babasına göstermeye çalıştı. Fakat ne söylediğini duyabiliyordum; tamamen saçmıyor ama adam başıyla onaylıyordu.

Malvern'in bakışları oğlunun üzerindeydi. Yüzündeki ifadeyi anlamak gücü ama gurur olmadığı kesindi.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi George Holly, "Sean Kendrick beni epey etkiledi. Tam senin sağ kolun olacak bir tip."

Malvern'in bakışları bana kaydı ve sonra tekrar bir kaşı kalkık halde George Holly'ye baktı.

"Onu ihraç etmek için epey uğraştığını duydum," dedi Malvern.

"Ah, onun buraya sadakati tam," dedi Holly. Bana dönüp gösterdiği tebessümü aşırı içtenti. "Tabii bu bende hayal kırıklığı yarattı. Sean'a burada çok iyi davranıyor olmalısın."

Mutt gözlerini kısarak bana baktı ve konuşulan konuya kulak misafiri olduğunu anladım.

"Bay Kendrick yaklaşık on yıldır bizle," dedi Malvern. "Babası öldüğünde onu aramıza aldığımdan beri."

Bunu öyle bir söylemişti ki beni evine alıp mutfak masasına oturtmuş, Mutt'la birlikte mutlu mesut büyümüş ve bir Malvern olmanın keyfini sürmüş yetim bir çocuk tablosu çizmişti.

"Yani senin oğlun sayılır," dedi Holly. "Aranızdaki bağın sebebi bu olmalı. Tüm bu atlar Sean'ın elinden geçiyor, değil mi? Bana sorarsanız Malvern Çiftliği'nin asıl vârisi olmayı hak ediyor."

Holly bunları söylerken Benjamin Malvern oğluna, oğlu da ona bakıyordu ama Holly cümlesini bitirince Malvern gözlerini bana çevirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu söylediğin çok doğru, Bay Holly." Tekrar oğluna bakıp ekledi. "Birçok açıdan."

Bunu inanarak söylemiş olamazdı. Bence Holly'yle oyun oynamadığı için bunları söylüyordu. Ya da oğlu duysun diye söylüyordu ve oğlu kesinlikle duyuyordu.

Holly'yle bakiştık ve onun da benim gibi şaşkın olduğunu gördüm.

"Ama maalesef," dedi Malvern, oğluna bakmayı bıraktı, "Anne ve babanın kanı her zaman yavruya geçmiyor." Gözlerini bana çevirdi ve o zeki ve derin bakışlarının arkasında gerçekten neler

düşündüğünü asla bilmediğimi fark ettim. Atları ve ahırın üstüne sonradan yapılan soğuk daire dışında Malvern hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Thisby'nin neredeyse tamamına sahip olduğunu bilsem de hangi bölgelerin sahibi olmadığını bilmiyordum. Bir zamanlar at binen biri olduğunu ama artık binmediğini biliyordum. Oğlunun piç olduğunu bilsem de annesinin hâlâ bu adada yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Yarışları onun için kazandığımı ve her yıl kazancın onda dokuzunu aldığını, yarışan ben değil başka bir çalışanı olsa da aynı şeyi yapacağını biliyordum.

“Bay Kendrick at sırtında doğmuş ve benim ellerimde ölecek birisi. Böyle birini yetiştiremeyebilirsin. Sean işini bir ata yaptıran ama bir attan daha fazlasını da istememesi gerektiğini bilen nadir insanlardandır. Paranı Atılğan ve Finndebar'a yatırmanı söylediyse aksini yapman aptallık olur. İyi günler, Bay Holly.”

Malvern başıyla Holly'yi selamlayıp uzaklaştı. Onun yokluğunda Holly bana bir şey dedi ama duymadım çünkü Mutt'a bakıyordum. Reddedilmişlik ve şaşkınlık öfkeyle birlikte yüzüne yansımıştı. O an her ikimizin de Malvern'in sözlerini hak etmiş olmamızın hiçbir önemi yoktu. Önemli olan sözlerinin kırıcı olmasıydı.

Gözlerimle buluşan bakışlarının korkuyla doluşunu izledim. Mutt Malvern'in içinde ısrarcı ve taviz vermeyen bir şeyler debelendi sanki. Evin yolunu tuttu.

“Sean Kendrick,” dedi Holly. “Ne düşünüyorsun?”

“Bunları hazmedemediğimi düşünüyorum,” diye cevapladım.

Holly başını çevirip Mutt'ın gitmesiyle oluşan boşluğa baktı. “Yerinde olsam bu akşam kapımı çivilerdim,” dedi.

ELLİNCİ BÖLÜM

P U C K

Sabah antrenman ve muhtemelen Sean'la karşılaşmak için uçurum tepesine gitmeden önce Finn'le birlikte Dory Maud'un dükkânına gittik; Finn bisikletine bindi, ben de Kumru'ya. Finn onlar için ayak işleri yapmaya niyetliydi ve ben de Dory'nin biraz daha çaydanlık satabilmiş olduğuna dair içimde küçük de olsa bir umut taşıyordum çünkü bir top tereyağımız kalmıştı ama onu sürececek ekmeğimiz, hatta ekmek yapacak unumuz bile yoktu.

Güçlkle Skarmouth'a gittik. Kumru engebeli bir taşla basıp bacağına burkmasını diye özen gösteriyordum. Finn bisikletiyle önden gidiyordu, hareket halinde giderken düşmemeye dikkat ederek Palsson pastanesinin içine baktı.

İkimiz de yastaymışız gibi ifadelerle pastanenin vitrinine baktık, üstelik bakmayacağıma dair yemin etmiştim. Kasım kekleriyle dolu tepsilere, şekilli kurabiyelerle dolu tabaklara ve buharı vitrinde buğu yapan yumuşak ekmek somunlarına boynu bükük bir şekilde bakışımız "bu iki çocuk yetim" diye bas bas bağırdı. Finn'le aynı anda iç çektik; Fathom ve Oğulları dükkânına doğru yola koyulduk. Kumru'yu ön tarafa bağladım ve Finn bisikletine uslu durmasını söyledi. Dükkânın açık olup olmadığını bilmiyordum; Elizabeth ve Dory Maud uçuruma inen patikadaki stantta olabilirlerdi.

Ama kapıyı açabildim ve içeri girdiğimizde hem Dory Maud hem Elizabeth'in içeride olduğunu ve yanlarında sarışın ve yakışıklı bir adam olduğunu görünce şaşırdım. Adam Martin Devlin'in geçen sene tarlasında patates ekerken bulduğu taş mezar buketiyle ilgili heyecanlı bir şeyler söylüyordu.

"... gerçekten cenazede başını bunun üstüne koymuş!" dedi.

Finn bana baktı. Ben yabancı adamı inceledim. Buralı değildi ve otuzlarında gibi duruyordu. Ama otuzların en iyi görüntüsüne sahipti. *Çarpıcı* ve *şık* kelimeleri aklıma geldi. Elinde kırmızı bir kasket vardı.

"Ah, Puck," dedi Dory Maud. "*Puck Connolly*."

Finn'le bir kez daha birbirimize baktık.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim yabancıya.

"Henüz tanışmadınız ki," dedi Dory Maud.

"Bay Holly, bu Puck Connolly. Puck, bu da Bay George Holly."

"Şimdi tanıştığımıza memnun oldum," dedim atarlı bir şekilde.

"Finn'i buraya bırakacaktım, bir de..." Elizabeth bana yanaşıp pençesini etime geçirdi.

"Bir dakika! Seni bir saniyeliğine almam gerekiyor," diye ciyakladı Elizabeth. Beni arka odaya soktu ve kapıyı arkamızdan kapadı. Odada sadece ikimiz, dört sandalye ve zeminden büyük olan bir masa ile Dory Maud'un denizcilere yolladığı aşk mektuplarıyla dolu kutular vardı. Dip dibeydik ve Elizabeth bir tekne dolusu İngiliz gülü gibi kokuyordu. "Puck Connolly, bu adama elinden geldiğince iyi davranmanı istiyorum."

"Zaten iyi davranıyordum."

"Hayır, davranmıyordun. Yüzünü gördüm. Ben aptal değilim! Onu gaza getirmeliyiz. Amerikalıların Kraliçe'den daha zengin olduğuna, buradan giderken yanında Thisby'den bir parça götürebileceğine inanmasını istiyoruz."

Umarım kapının dibindeki bereket heykelini alıp götürürdü. "Ona ne kakalamaya çalışıyorsunuz?"

Elizabeth kimsenin içeri girmeyeceğinden emin olmak için sırtını kapıya yasladı. “Annie’yi.”

“Annie’yi mi!”

“Söylediğim her şeyi tekrarlıyorsan dilini koparıp onu da adama satarım.”

“Peki Annie’nin bu durumdan haberi var mı?”

“Keşke zekân dış görünüşüne uysa be kızım.” Hâlâ kolumu tuttuğunu fark edince bıraktı. “Şimdi çık dışarı ve düzgün davran. Elinden geldiğince.”

Kaşlarını çatıp onu takip ettim ve dükkânın ana bölümüne geri döndük. Tüm gözler bana dönüktü. Nasıl olmuşsa taş mezar buketi Finn’in eline geçmişti.

“İşiniz bitti mi, hanımlar?” diye sordu Dory Maud. Hanımlar sözcüğünü bizim tavuklara seslenmek dışında en son ne zaman kullandığını hatırlayamıyordum. “Bay Holly de sana olan ilgisinden söz ediyordu.”

Kapıldığım telaş yüzümden çok kolay anlaşılmış olmalı ki Holly hemen ekledi. “Sean Kendrick senden bahsetti.”

“Bunu bize söylememiştin,” dedi Dory Maud bana bakarak. “Puck, Bay Holly’ye kahvaltı yapacağı bir yer bulsan şahane olmaz mıydı?”

“Aa...” Holly ile aynı anda karşı çıktık. “Kumru dışarıda,” dedim.

Holly bana baktı ve imalı bir şekilde, “Ben de antrenmanı izlemeye gidecektim zaten,” dedi. Holly’yi o an sevdiğime karar verdim. Şık görünmesi artı puandı ama asıl hüneri zekâsıydı.

“O zaman onu Palsson’a götür, kasım keki yesin. Tabii Annie de kasım keki yapmasını çok iyi bilir, hatta Palsson’dan daha iyi yapar,” dedi Dory Maud. “Geçen gün senin için de yapabileceğini söyledi, Bay Holly ama tabii vakti olmadı. Palsson’dan bir kasım keki alırsan kahvaltını yanında götürebilirsin.”

Holly'nin tebessümü odayı aydınlattı; Dory Maud ve Elizabeth tebessümün parıltısı karşısında büyüldiler.

"O şeylerden bir tane sana ısmarlamama izin verir misin, Bayan Connolly?" diye sordu Holly. "Bir tane de kardeşine?"

Elizabeth'in beklenti içinde bana diktığı bakışları o kadar deliciydi ki her an ölebileceğimi düşündüm. Bakışları şunu söylüyordu: *Adamın zengin bir Amerikalı olduğunu ve harcayacak parası olduğunu söylemiştim.* Gözlerimi belertip Dory Maud'a baktım. "Elbette. Bana biraz bozuk para verebilirsen birkaç tane de... Annie için alırım."

Bir süre bakışma savaşı yaşadık, sonra Dory Maud yenilgiyi kabul edip bana birkaç bozuk para uzattı. Ve muzaffer iki Connolly olarak George Holly'yi Fathom ve Oğulları dükkânından çıkardık. Finn adamın bir yanında, ben ise diğer yanındaydım. Holly büyük bir ilgiyle Kumru'nun bağını çözüşümü izledi ve ben de daha büyük bir ilgiyle onun beni izleyişini izledim. Kumru'nun üzerinde dolaşan bakışları -dizlerine ve omuz açıklarına baktı- sıradan bir turist olmadığını gösteriyordu. Sean'ı ne kadar iyi tanıdığını merak ettim.

"Şey," dedi Finn Palsson yolunda, yemek yiyeceği için neşesi yerine gelmişti. "Annie'nin görme engelli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tam sayılmaz," diye Finn'i düzeltti Holly. "Yani tam olarak görme engelli sayılmaz."

"Sana öyle mi dediler!" diye bağırdı Finn.

İkisine ters ters baktım. Finn'in bir anda bu kadar yüksek sesli konuşmasına neden olan bu adam da kimdi?

"Evet," dedi Holly sakince. Başını Finn'e doğru eğdi ve "Şimdi şöyle bakalım, bu Kasım keki neyin nesi?" diye sordu.

O kadar samimi bir şekilde sordu ki Finn biraz daha konuşmak zorunda kaldı. Kekin ıslak dış yüzeyini, içinden akan bal özünü ve daha yalayıp bitirmeye fırsat kalmadan kekten akan şekerli

kremasını anlattı. George Holly'nin kardeşime hamur işleriyle ilgili bir şey sorması muhtemelen hayatımda gördüğüm en nazik davranışlardan biriydi. George Holly bana dönünce ters bir bakış attım ama sonra bunun düzgün davranış kategorisine girmediğini fark ettim. Ancak zeki ve kibar George Holly'nin Dory Maud ve Elizabeth'in sandığı kadar oyuna getirilebilir bir insan olduğundan emin değildim.

Birlikte Palsson'a girdik. İtibarlı biri gibi durmayı denedim fakat içerideki kokuya teslim olmamak çok zordu; tarçın, bal ve maya. Pastane bir sokağın köşesindeydi ve her tarafı cam olduğu için içerisi aydınlıktı. Duvarlara dizilmiş lekesiz ahşap rafların arkası açık bırakılmıştı, böylece gün ışığı cam panellerden içeri sorunsuz bir şekilde girerek zeminde altın renkli büyük kareler oluşturuyordu. Raflar tepeleme ekmek ve kurabiye, tarçınlı tatlı ve kasım keki, çörek ve bisküvi doluydu. Diğerleri kadar ağız sulandırmayan tek duvar, tezgâhın arkasındakiydi; o duvara da ekmeğe dönüşmeyi bekleyen un çuvalları dizilmişti. Unun bile kokusunu alabiliyordum çünkü çok fazlaydı ve şüphesiz unun da kendi çapında tatlı ve lezzetli bir kokusu vardı. Her şey altın, beyaz ve bal rengiydi ve sanırım bu binada yaşayıp un çuvalları arasında uyuyabilirdim. Pastane her zaman olduğu gibi bugün de kalabalıktı; içerisi hem müşterilerle hem de bir şeyler pişiren insanların yanında daha iyi sohbet edebilen ev hanımlarıyla doluydu. George Holly kardeşimle birlikte rafların arasından geçip uzun sıraya girerken bakışları ve fısıltıları üzerine çekti. Kasım keki kadar sarışın olduğundan ortamda hiç sırtıtmıyordu.

“Teyzen çok güçlü bir kadın,” dedi George Holly bana.

“Dory Maud mu?”

“Evet, o.”

Dory Maud benimle akraba olduğunu söylediyse yüzüne tükürmemi hak etmişti. “O benim teyzem değil.”

Cana yakın bir şekilde ve af dilercesine baktı. “Ah, özür dilerim. Onu çok iyi tanıyor gibi görünüyordun. Amacım haddimi aşmak değildi.”

“Thisby’de herkes herkesi tanıyor,” diye karşılık verdim. “Burada bir ay kalırsan Dory Maud senin de teyzen olabilir.”

Bu söylediğim Finn’in yüzünü saklayarak gülmesine sebep oldu.

“Vay,” dedi George Holly. “Ne kadar heyecan verici bir vaat.”

Sıra ilerledi. Finn’in kafası baykuş gibi bir o rafa bir bu rafa döndü. Farklı seçeneklerin avantajlarını değerlendiriyordu.

“Bay Kendrick midillinin çok güçlü bacaklarının olduğunu söyledi,” dedi George Holly muhabbet olsun diye. Tezgâhın arkasında dedikodu yapan birisinin *açık kırmızı kasket* dediğini duydum.

“At.”

“Efendim?”

“Kumru elli iki karış boyunda. At o. Sean öyle mi dedi?”

“Ah, afedersiniz, hanımefendi,” dedi Holly. Bu son söylediğini bana değil vitrine ulaşmak için kendisi ile raf arasına giren Mary Finch’e söylemişti, kadının eli Holly’nin apış arasında bir yere değdi, talihsiz bir kazaydı. Holly tezgâha doğru ilerledi, itibarını kurtardıktan sonra bana döndü. “Kumsaldaki söylentilere göre *capaill uisce*’lar sağa doğru gitmek isterse ve midillin –senin at– düz koşmayı başarsa başarma ihtimalin var.”

Sean’ın buna gerçekten inanıp inanmadığını merak ettim. Ama ben inanmalıyım, aksi takdirde neden yarışa katılıyordum ki? “Sanırım planım bu. Madem artık tanıştık, Sean Kendrick’i ne kadar yakından tanıdığını sorabilir miyim?”

Mary Finch bir kez daha Holly’nin önünden geçti ve Holly biraz daha Skarmouth misafirperverliğine maruz kalırken gözlerini sağa sola çevirdi. Gülmemeye çalıştım. “Ah,” dedi. “Hımm. Pekâlâ, buraya Malvern atlarına bakmak için gelmiştim ve orada tanıştık. Farklı bir insan ve bu da onu epey sevdiğim anlamına geliyor.”

Finn, Holly'nin dikkatini camın altına dizilmiş keklere çekmek için parmağıyla tezgâha vurdu. Bir an için ikisinin de yüzünde aynı çocuksu ve arzulu ifade belirdi, keklere giden kuyruğun iki metre olduğu gerçeğinden etkilenmeyen bir arzuydu.

"Madem tanımaktan konuşuyoruz," dedi Holly, "sen onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Yanaklarım kızardığı için öfkelendim. Kızıl saçıma ve beraberinde gelen her şeye lanet okudum. Bir keresinde babam bana annem gibi kızıl saçlı olmasaydım bu kadar çabuk kızarmayacağımı ve küfür etmeyeceğimi söylemişti. Bunun haksızlık olduğunu düşünmüştüm çünkü nadiren kızaran ya da küfür eden biriydim. Gerçi ikisinin de kaçınılmaz olduğu günlerim olmuştu. Gerekli şartlar sağlandığında oldukça sakin biriydim.

Finn gözlerini heyecanla açıp bana baktı. Holly'ye vereceğim cevabı büyük bir merakla bekledi. "Birazcık," dedim. "Arkadaş sayılırız."

"Sen ve teyzen gibi mi?" diye sordu Holly. Kaşlarını çatarak baktığımı görünce, "Ya da kuzen gibi mi? Kardeş gibi mi?" diye devam etti.

"Mary Finch seni ne kadar iyi tanıyorsa ben de onu o kadar iyi tanıyorum," dedim. Afallamış gibi bakınca elimle havayı çımdikledim ve ne demek istediğimi anlayınca sanki tekrar Mary Finch'in ilgisine maruz kalmış gibi yüzünü ekşitti.

"Öyle olsun," dedi Holly.

Tezgâhta durduk ve Bev Palsson parayı alıp kekleri verdi. Finn Dory Maud'un parasıyla utanılacak sayıda tarçınlı tatlı aldı. Kekleri nihayet elimize alınca ve kapıdan çıkıp Kumru'nun bağlı olduğu noktada durunca Finn, Holly'nin tepkisini izlemek için keklerden birini ona açtırdı. Holly bir ısırık aldı, bal dudağının üzerinden aktı, keyiften gözlerini tutkulu bir şekilde yumdu, öyle ki Finn'i mutlu etmek için abartıp abartmadığını ayırt etmek güçtü.

“Derler ki,” dedi Holly, “yiyecekler anılarımızda daha lezzetli olurmuş. Bu kekin lezzeti anılarımda nasıl daha iyi olabilir, bilmiyorum.”

Finn mutlu görünüyordu. Kekleri kendisi yapmış gibi. Fakat Holly’nin yüzünde hem acı hem de tatlı bir ifade vardı; adanın büyüüne kapılmaya başladığını düşündüm ve bu onu daha da sevmeme sebep oldu. Thisby’nin baştan çıkardığı kimse kötü olamazdı.

“Finn, gidip bir poşet daha ister misin, böylece elimizdekileri iki ayrı poşete koyabiliriz? Ve sana şunu verirsem odama götürmek için bana bir tarçınlı tatlı daha alır mısın? Bir de kendin için alıver, boştaki elin küsmesin,” dedi Holly.

Finn göreve çıkmış gibi uzaklaşınca Holly, “Puck, haddimi geri dönüşü olmayacak bir şekilde aşıyor olabilirim. Ancak seni kumsalda istemeyen bazı insanlar var. Bundan haberin var mı, bilmiyorum,” dedi.

Peg Gratton’ın eyerimi başkalarının ayarlamasına izin vermemem konusunda beni uyarışını hatırladım. İştahım kaçtı ve yapışkan kahvaltımı yiyesim gelmedi. “Sezdim diyelim,” dedim.

Holly’nin yüzünde gerçek bir endişe belirdi. “Sen ilksin, değil mi? Yarışa katılan ilk kadın?”

Bana kadın denmesi garip geliyordu ama başımla onayladım.

“Bu kumsaldakilerin hoşuna gitmiyor,” dedi. “Tehlikeli görünmeseydi bir şey söylemezdim.”

Holly ne kadar da çabuk bizden biri oluvermişti; birkaç düzine *capaill uisce*’ya karşı yarışacaktım ama onlara karşı değil erkeklere karşı dikkatli olmam gerektiğini söylüyordu.

“Kimseye güvenmemem gerektiğini biliyorum,” dedim. “Şey hariç...”

Yüzümü inceledi. “Onu beğeniyorsun, değil mi? Burası ne kadar garip, muhteşem, duyguların bastırıldığı bir yer böyle.”

Ters ters baktım, yüzümün kızarıklığı geçtiği için ya da belki de hâlâ yanaklarım kırmızıydı ama daha fazla kızaramayacağı için rahatladım. “Üç kız kardeşin ve dört buçuk gözün elinde oyuncak olan ben değilim ya,” dedim.

Holly keyifle kahkaha attı. “Çok doğru.”

Kumru burnunu kasım kekime doğru uzattı, dirseğimle başını uzaklaştırdım. “Annie iyi biridir,” dedim. “Sence güzel biri mi?”

“Öyle.”

“Bence o da senin fena olmadığını düşünüyordur,” dedim. Yan yan bakıp kurnazca gülümsedim. “Ne de olsa kolundan ötesini göremiyor. Ama senin yerinde olsam o keklerden yapmasını beklemezdim. Palsson pastanesinin kadınlarla dolu olmasının bir sebebi var. Thisby kadınları tembeldir.”

“Yani senin gibi tembel mi?”

“Aşağı yukarı.”

“O zaman sanırım katlanabilirim.” Başını kaldırdı; Finn fır-larcasına Palsson pastanesi kapısından iki poşetle çıktı ve mutlu bir şekilde bize doğru geldi. “Bütün içtenliğimle sana bol şans diliyorum, Bayan Connolly,” dedi Holly. “Ve umarım Sean Kendrick’in ne kadar yalnız olduğunu kendi başına anlamasını beklemezsin.”

“Bir dakika, ne demek istedin?” diye sormak istedim ama Finn o an yanıma geldi ve kardeşimin önünde böyle bir soru sormak istemedim.

Biraz daha hoşbeş ettikten sonra Holly kendi başına kumsal-daki hazırlıkları izlemeye gitti, ben de Kumru’yu uçurum tepesine götürmek için yola koyuldum, Finn ise ayak işi yapmak için Dory Maud’un dükkânına gitmeye hazırlandı.

“Adamın aksanına dikkat ettin mi?” diye sordu Finn.

“Sağır değilim ya.”

“Gabe’in yerinde olsam anakaraya gitmek yerine Amerika’ya giderdim.”

Finn'in bu yorumu bir süredir ruhumu besleyen pozitif ruh halimi yerle bir etti. "Gabe'in yerinde olsaydın sana tokadı basardım."

Finn istifini bozmadı. Kumru'nun kalçasına hafifçe vurduktan sonra uzaklaştı.

"Hey." Onu durdurup poşetinden iki keki çıkarıp aldım. "Şimdi gidebilirsin."

Finn neşeli bir şekilde koşarak ilerledi. Yemeğin onu mutlu etmesi çok kolaydı. Kekleri tek elimde tutup diğer elimle Kumru'nun dizginlerini tuttum, onu uçurum tepesine götürdüm. Holly'nin yiyeceklerin anılarımızda daha lezzetli olduğunu söyleyişini hatırladım. Bu cümle garip ve zenginlerin anlayacağı bir şeymiş gibi gelmişti bana. Bir insanın önce ısırik alacak bir şey bulabildiğini, o da yetmezmiş gibi o lokmanın bir anıya dönüşmesi için epey vaktin geçeceğini varsayan bir ifade. Oysa benim geleceğim bile net değildi, yediğim şeyin anılarımda daha lezzetli olup olmayacağını merak edecek lükse sahip değildim. Zaten her halükârda kasım keki şu an oldukça lezzetli geliyordu bana.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

SEAN

Bir süredir olduğum yerde beklerken Puck uçurumun ucuna geldi. Yalnız değildim; yaklaşık iki düzine yarış turisti, kayalıklara tünemiş, cesaretleri el verdiğince yakından beni ve Corr'u izliyorlardı. Puck onlara o kadar ters bir bakış attı ki bazıları şaşkınlık içinde irkildiler. Dün akşamdan sonra ondan ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ona nasıl sesleneceğimi de. Onun benden ne beklediğini ya da kendimden ne beklediğimi bilmiyordum.

Konuşmadan selam verdi ve elime bir kasım keki bıraktı. Meraklı turist seyircilerin önünde sessizce kek yedik ve yapış yapış olan avuçlarımızı çimlere sildik.

Puck yüzünü ekşiterek izleyicilerimize baktı. "Kumru su atlarının yanında ürkek kalıyor."

"Öyle olması normal."

Hiddetli yüzünü bana çevirdi. "Ama bu yarışta bir işime yaramaz, değil mi?"

Boz midillisine odaklandım. Corr'un varlığını iliklerine kadar hissediyordu ama korkmuş gibi görünmüyodu.

"Onları sevmek zorunda değil," dedim. "Biraz saygı hızlanmasını sağlayacaktır. Tabii sen de atının korkmasından korkmamalısın."

Söylediğimi düşündüğünü görebildim, kafasında oturtmaya çalıştı. Corr'u incelerken gözlerini kısıtı ve uçurum tepesinde Corr'a binişimizi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

"Kendime güvenebilirim," dedi. Bir soru sormuş gibi bana baktı ama bu bir soruysa bile buna sadece kendisi cevap verebilirdi.

"İşe koyulmaya hazır mısınız?" diye sordum.

İşe koyulduk.

Dün akşamki dörtнала koşu Corr'u hiç yormamıştı; Puck'ın atı da rüzgârda diri ve heyecanlıydı. Önce daire çizdik, sonra dörtнала koştuk ve ardından yarıştık. Yarışı bir süre önde götürdüm ama sonra Corr'un dikkati dağıldı ve Puck bir anda bize yetişti, boz kısırağının kulakları dik ve at akıllıydı. Atların adımları birbirine ayak uyduruyordu, yarışı bırakıp öylesine koşturmaya devam ettik.

Şu anda yarışa hazırlandığımı, yarışa sadece günler kaldığını, o bir ada midillisi sürerken benim *capaill uisce* sürdüğümü unuttum.

Kulaklarımın yanından geçip giden rüzgâr ve onun bana bakan tebessümündeki zarif ay parlaklığı ve Corr'un tanıdık ağırlığını ellerimde hissedişim dışında bir şey yoktu.

Farkına varmadan bir saat geçti ve Corr'u kenara çekmem gerekti. Onu gereğinden fazla yormak istemiyordum. Puck da Kumru'yu durdurdu. Bir an için Puck'ın bir şey söylemek üzere olduğunu gördüm; dili dişlerine değdi. Ama en sonunda sözlerimi bana söyledi. "Yarın yine uçurum kenarında görüşürüz?"

PUCK

Sean bir sonraki gün de uçurum tepesine geldi, ondan sonraki gün de ve ondan sonrakinde de. Onu pazar günü göreceğimi sanmıyordum çünkü onu St. Columba Kilisesi'nde hiç görmemiştim ve kiliseye gitmiyorsa nereye gittiğini bilmiyordum. Ama ayinden

sonra uçurum tepesine yürüdüm ve Sean'ın orada olduğunu gördüm, gözleri aşağıdaki kumsala odaklanmıştı.

Birlikte hazırlıkları izledik, sadece birkaç kelime konuştuk ve sonraki gün at sırtında aynı yere geldik. Bazen yarıştık bazen de kendi başımıza takıldık ama birbirimizin görüş alanında kilometrelerce at sürdük. Arada bir Sean'ın başparmağıyla bileğime bastırışını düşündüm ve bana tekrar dokunduğunu hayal ettim. Ama en çok bana bakışlarını düşündüm; bakışlarında saygı vardı ve sanırım bu her şeyden çok daha değerliydi.

Ancak sorun şuydu ki onu ve Corr'u birlikte gördükçe Corr'u kaybetmenin Sean için ne kadar katlanılmaz olacağını düşünüyordum.

Fakat yarışın bir kazananı olacaktı.

SEAN

Bir hafta boyunca birlikte at bindik, ta ki günlük kumsala inme rutinimi hatırlayamaz olana kadar. Sabah erken saatlerde yalnız başıma kumun üzerinde olmayı özlüyordum ama Puck'la birlikte vakit geçirmeye tercih edecek kadar değil. Bazı günler neredeyse hiç konuşmuyorduk, bu yüzden neden Puck'la vakit geçirmenin daha iyi olduğunu bilmiyordum. Ama Corr'la olan iletişimimde de hiçbir zaman kelimelere ihtiyacımız olmuyordu.

Saatlerdir Corr'u yavaş tempoda sürüyordum, zaten içinde olanı geliştirmesini sağladım ve saatler boyunca Puck'ın Kumru'yu iş başında tutabilmek için yeni oyunlar icat ettiğini izledim. Kumru'nun saman göbeği yok olmuştu bile; ya daha iyi antrenman yapıyor ya da daha iyi besleniyordu. Puck da değişiyordu; artık at binerken daha dingin görünüyordu. Kendinden daha emin ve daha az huysuz. Haftalar önce dalgaların içinde gördüğüm at ve

binicisinin yaşadığı dönüşüm çarpıcıydı. Neden onunla antrenman yaptığımı sorgulayıp durmuyordum artık.

Corr'un, var gücüyle olmasa da denediğini ve Kumru'nun bize yetişmeyi başardığını tam olarak ne zaman fark ettiğimden emin değildim. Bir saatlik koşudan sonra bile yetişmişti. *Capaill uisce*'nin yanında bile.

Corr'u durdurdum. Kasti bir şekilde sakarlık yaparak sendeledi; kısırağa şov yapıyordu ve dizginlerini kımlıdatıp hâlâ sırtında olduğumu hatırlattım. Puck'ın durduğumu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Döndü ve gittiği yoldan geri geldi. Kumru'nun karnı yükselip alçaldı, burun delikleri açılıp kapandı ama kulakları hâlâ dik ve hazırды.

"Belki de yarışı kazanırsın," dedim.

Puck hem kaşlarını hafifçe çatmıştı hem de tebessüm ediyordu. Demek ki beni duymamıştı. Bir kez daha söyledim. Söylediğimi anladığı anı gördüm, yüzündeki tebessüm kayboldu.

"Ciddi misin, değil misin, bilmiyorum," dedi.

"Ciddiyim. Yarın onu kumsala indirsen iyi olur, diğerlerinin yanındayken onu kontrol edip edemediğini görmüş olursun. Alışmak için."

Kaşlarını bu sefer tam çattı. "İki gün Kumru'nun öyle bir şeye alışması için çok kısa."

"O değil. Sen. İki gün değil, bir," diye düzelttim. Corr yerinde durmuyordu, bacaklarını kullanarak durmasını sağladım. "Yarıştan önceki gün atların kumsala girmesi yasak. Yarın kumdaki son gün."

Kumru bir bacağına köpek gibi geri atarak karnını esnetti. Bunu yapınca kesin kazanacak bir at gibi görünmüyordu ve Puck da bunun farkında olmalıydı çünkü sinir olmuş gibi değildi ve Kumru'yu durdurmak için botuyla karnına hafifçe vurdu. "Bunları sana kek verdiğim için söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, ben yarışlara katılmaya başladığımdan beri kurallar böyle."

Ciddi olup olmadığımı anlamak için yüz ifademi inceledi ve sonra somurttu. “Yarışı kazanma ihtimaliyle ilgili söylediklerinden bahsettim.”

Huzursuzlanan ve ayakta dikilme fikrinden sıkılmaya başlayan Corr boynunu bacağıma doğru çevirdi. Bu da bana Corr’un bölmesini Edana’nınla değiştirmem gerektiğini hatırlattı. Kumsalda koşmadığı için Edana, ahırın arkasındaki yedi bölmeden biri olan penceresiz kısımda beklerken her geçen gün daha da huzursuzlanıyordu. Corr’un manzarası da çok matah sayılmazdı fakat en azından Edana o bölmeye geçerse yarışlar bitene ve tekrar onla ilgilenecek vaktim olana kadar biraz sakinleşebilirdi.

“Gerçekten öyle düşünmesem söylemezdim.”

“Yani gerçekten şansım var,” dedi. İkimizin de birincilik için mücadele edecek olması fikri beni rencide ediyormuş gibi başını çevirip başka yöne baktı.

“İkinci ve üçüncü için de para ödülü var,” dedim. Parmakları Kumru’nun yalesindeki bir düğümle uğraşıyordu. “Yeterli olur mu?”

Kısık sesle cevapladı. “Biraz işe yarar.” Sonra ansızın ses tonu değişti. “Bize akşam yemeğine gelsene. Yemekte fasulye ya da çok güzel bir şey olur.”

Tereddüt ettim. Akşam yemeğimi genelde bacaklarımı bir masanın altına uzatarak, nezaket icabı sorulmuş sorulara verilecek cevap bulmaya çalışarak değil; dairemde, kapı açıkken, ayakta, kalan işleri tamamlamam için ahır beni beklerken yerdim. Puck ve kardeşleriyle akşam yemeğine gelince... Yarışa bir iki gün kalmıştı. Eyerimi ve botlarımı temizlemem gerekiyordu. Jokey pantolonumu yıkamam ve havanın yağmurlu ya da rüzgârın sert olma ihtimaline karşın eldivenlerimi bulmam gerekiyordu. Corr ile Edana’nın bölmelerini değiştirmeli ve temizlemeliydim. Yine kasap dükkânına gidip Corr’a iyi gelecek bir şeyleri var mı diye bakmalıydım.

“Sorun değil,” dedi Puck. Hayal kırıklığını gizleme konusunda hızlıydı. Dikkatli bakmazsanız siz orada olduğu bile anlayamadan alıp başka bir yere gizlerdi. “İşlerin vardır.”

“Hayır,” dedim. “Hayır, ben... bunu bir düşüneyim. Kaçabilir miyim, emin değildim.” Ne düşündüğümü bilmiyordum. İşlerden kaçacak vakti bulamazdım. Birlikte akşam yemeği yenecek biri de sayılmazdım. Ama bunu düşünmek zordu. Onun yerine keşke onu hayal kırıklığına uğratmadan önce cevap verseydim diye düşündüm.

Puck en şahane hayal kırıklıklarından birini alıp uzaklaşmaya koyuldu. “O halde yarın kumsalda görüşürüz?”

İşte bu sefer emindim. At sırtındayken emin olmak kolaydı. “Evet.”

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

P U C K

Gabe elinde tavukla ve yanında Tommy Falk'la akşam yemeği için geldi. Dürüst olmak gerekirse onları gördüğüm için mutsuz değildim. Çünkü Gabe'le akşam yemeği yemeyeli uzun süre olmuştu, çünkü tavuk getirmiş ve fasulye yemek zorunda kalmamıştık, çünkü Tommy Falk yanındayken Gabe neşeli ve komik olabiliyordu. Yolunmuş tavuğu kafamın üzerinden birbirlerine atarlarken sonunda tavuğun ambalajı açıldı ve ambalajı yerden alırken ikiliye bağırdım.

“Eğer bu zemindeki mikroplardan ya da her ne zıkkım varsa ondan dolayı hep birlikte ölürsek, benim suçum olmadığını bilmenizi isterim,” dedim. Tavuğun sırtındaki benekli derisine biraz toz yapışmıştı.

“Sil gitsin. Biraz tozdan kimse ölmez,” dedi Tommy Falk. “Gabe senin çok fena tavuk yaptığını söyledi.”

Şömine başında oturup ateşi körükleyen Finn ilk kez bir şey söyledi. “Kesinlikle güzel yapmıyor.”

“Çeneni kapa ya da yemeğini kendin yap.” O sırada fark ettim ki tavuğa bulaşan tozdan daha büyük bir sorunla karşı karşıyaydım. Ellerim leş gibiydi. Ellerimi temizlemem uzun sürdü ve yine beyaz olduklarında bile hâlâ gizliden gizliye hem Kumru hem de Corr gibi kokuyorlardı.

Gabe radyonun başında çömeldi ancak hava iyiyken ve gerekli kurbanlar kesilmişse çalışan anakaranın radyo istasyonlarından birini bulmaya çalıştı. Radyo eğlencesinden mahrum kaldığımız için Tommy Falk fırtınadan önce radyoda duyduğu bir şarkının bir kısmını söyledi. Evin içi aylardır ilk kez doluymuş gibi hissettim.

“Müzik grupları, Gabe,” dedi Tommy. Finn’in yanına yerleşip dumanı ateşe çevirmesine yardım etti. Koltuğun yanına terk edilmiş ve babama ait olan akordeonu aldı. Az önce söylediği şarkıyı bir de akordeonla çaldı; enstrümanda çok daha kederli bir melodiye dönüştü. “Hayal edebiliyor musun? Konserler.”

Anakaradan bahsediyordu tabii ki. Çünkü sayılı günleri kalan yalnızca yarışçılar değildi.

“Ve arabalar,” diye ekledi Gabe. “Ve her gün portakal.”

“Bir de,” dedi Tommy Falk, “müzik grupları.”

Finn ateşi inceledi.

Ben de tavuğu inceledim.

“Üzülmeyin,” dedi Tommy Falk, yüz ifademi görünce bir anda ayağa fırladı. “Hiç geri gelmeyecek değiliz. Hem para da göndereceğiz. Esther Quinn’in giysilerini görmedin mi, Puck? Kardeşi anakarada birilerine bir şeyler satıyor ve evine para gönderiyor, bu yüzden Esther moda kataloğundan fırlamış gibi görünüyor. Ne zaman ziyarete geliriz, Gabe? Paskalya Bayramı’nda olur mu? Paskalya geri gelmek için iyi bir zaman. Yine tavuk atmaca oynarız.”

Gabe akordeonu Tommy Falk’dan alıp bir melodi çalmaya başladı; ne kadar güzel çalabildiğini unutmuştum. Tommy Falk belime sarılıp beni kendi etrafında çevirdi. Ayaklarımı yere sürterek kendimi yavaşlattım çünkü beklemediğim anlarda insanların bana dokunmasından hoşlanmıyordum. Ayrıca moralimin düzelmesi için danstan daha fazlası gerekiyordu. “Hadi ama, daha hızlı hareket edebilirsin! Herkes bu sabah uçurumlarda fırtına gibi estiğini söylüyor,” dedi Tommy Falk.

Bunu duyunca beni çevirmesine izin verdim. “Öyle mi?”

“Diyorlar ki sen ve Sean Kendrick uçurumları ateşe vermişsiniz.” Beni bir kez daha çevirdi ve sırtıttı. “Sen ve Sean Kendrick derken, *sen* ve *Sean Kendrick* demek istedim. Ateşe vermek derken de *ateşe vermek* demek istedim, anlarsın ya.”

Bir anda durdum ve bu sefer ben onu çevirmeye başladım. Yarıştan bahsediyormuş gibi davrandım. “Bu seni endişelendirdi mi?”

“Endişelenmesi gereken Gabe,” dedi. Ellerimi tutup beni o kadar ileri savurdu ki tezgâhtakilere bir şey olacak diye korktum. “Çünkü küçük kız kardeşi gayet güzel büyüyor.”

Annem tatlı söz duyunca hemen etkilenmemem gerektiğini tembihlemişti ancak Tommy Falk herhangi bir şey konusunda beni ikna etmeye çalışır gibi görünmediği için yaptığı bu iltifatı sakın karşılayıp içime sindirdim. Gayet hemfikir olunası bir iltifattı ve bir tane daha olsa hayır demezdim.

Gabe tam melodinin ortasında çalmayı bıraktı, bir kitabı açık tutuyormuş akordeonun iki tarafında asılı kaldı elleri. “Tommy, senin ağzını kırarım bak. Kate, tavuğa ne oldu?”

Tommy ses çıkarmadan ağzını kıpırdatarak, *Ooooo, Kate*, diyerek Gabe’i taklit etti ama Gabe tuzağa düşmedi.

“Yirmi dakika,” dedim. “Belki otuz. Ya da on.” O sırada kapı çaldı ve herkes birbirine baktı. Tommy Falk da bizim kadar şaşkındı. Kimse kıpırdamayınca en sonunda ellerimi pantolonuma silip kapıya gittim ve hafifçe aralayarak açtım.

Kapının diğer tarafında Sean duruyordu, bir eli pantolonunun cebinde, diğerinde de bir somun ekmek vardı.

Kapıdaki Sean olmasını beklemiyordum, bu yüzden açlıktan ya da topuklayıp kaçma arzusundan ötürü karnımda tuhaf bir şeyler oldu. Kapımızın önünde onu karanlık ve hareketsiz bir halde dikilirken görmek oldukça şoke edici bir etki yarattı üzerimde.

Başımı aralıktan dışarı çıkardım. Gece soğumaya başlamıştı. “Çiftlikten kaçmayı başarmışsın.”

“Gelmem sorun değildir umarım?”

“Hayır, sorun değil. Ben, Finn, Gabe ve Tommy Falk var.”

“Bunu getirdim,” dedi ve ekmeği uzattı; Palsson ekmeği olduğu besbelliydi. Ve hâlâ o kadar tazeydi ki sıcaklığının kokusunu alabiliyordum. Pastaneden çıkıp doğrudan buraya gelmiş olmalıydı. “Misafirlik bunu gerektirir galiba?”

“E sen yaptığına göre öyle olsa gerek.”

“Puck, kim geldi?” diye sordu Gabe.

Cevabı göstermek için kapıyı açtım.

Herkes bir eli cebinde diğer eliyle de ekmeği tutup orada öylece dikilen Sean’a baktı. Onlar karşılıklı birbirine bakarken bir anda Sean çok az da olsa kur yapmaya çalışıyormuş gibi geldi gözüme. Ben bir açıklama yapamadan Tommy Falk gülüp ayağa fırladı. “Sean Kendrick, şeytanın ta kendisi. Naber?”

Sean’ı içeri aldık ve Gabe kapıyı arkamızdan kapattı çünkü ani gelen mutluluğun içinde kapıyı kapamayı unutmuştum. Gabe Sean’ın montunu çıkarmaya çalışırken Tommy Falk havayla ilgili bir şey söyledi ve sesi gereksiz yere yüksek çıktı çünkü sadece Gabe ve Tommy ve bazen de Finn konuşuyordu. Herkese beş ya da altı kelime gereken yerde Sean her zamanki gibi tek kelimeyle idare ediyordu. Tüm bunların ortasında Sean montunu çıkarırken omzunun üzerinden bana baktı ve gülümsedi, kısacık ve belli belirsiz bir tebessümdü. Sonra Tommy Falk’a döndü.

Bu tebessüm beni mutlu etti çünkü babam bir keresinde en nadir bulunan güzellikler için minnettar olmam gerektiğini söylemişti.

Birkaç dakika sonra Tommy Falk ve Gabe ateşin önünde iskambil oynamaya başladılar çünkü oynamamalarını söyleyecek kimse yoktu.

Finn sadece izliyordu çünkü oyunun günah olup olmadığına henüz karar verebilmiş değildi. Sean tezgâhın başına gelip bana eşlik etti. Üzerindeki saman, tuzlu su ve toz kokusunu alabileceğim kadar yakında duruyordu.

“Bana da yapacak bir şey ver,” dedi.

Eline bir bıçak koydum. “Bir şey doğra. Getirdiğin ekmeği.”

Dünyada tek bir amacı varmış gibi kendini ekmek kesme görevine adadı. Kısık sesle, “Sen gittikten sonra Ian Privett’i gördüm. Herkes gittikten sonra Penda’yı koşuya çıkardı ve epey yordu. Daha da hızlanmadan önce bile yeterince hızlıydı. Ona dikkat etmek gerekecek.”

“Penda yarışın son anlarında atak yapmayı seviyormuş diye duydum.”

Sean bir kaşını kaldırarak bana baktı. “Aynen öyle. Privett dört yıl önce yarışta düşünce Penda kaçtı. Ondan önce beni iki kere Penda ile yenmişti.”

“Ama bu sene yenemeyecek,” dedim.

Sean bir şey demedi. Demek zorunda da değildi; Corr’u kaybetmekten korkuyordu. Kaşıkla tavuğu karıştırdım. Yemek hazırdı ama henüz masaya oturmak istemiyordum.

Sessizlikten sonra, “Düşünüyordum da, kimse iç tarafta olmak istemeyecek çünkü deniz ayın ilk gününde baya kötü oluyor,” dedi.

“Bu yüzden ben denize yakın olmalıyım çünkü Kumru denizle ilgilenmez.”

Sean da ekmek kesmeyi bitirdi ama işi hâlâ bitmemiş gibi dilimlerin yerini değiştirip durdu.

“Ben de yarışı geriden takip edeyim, Kumru’yu en sona saklayayım diye düşünmüştüm.”

Sean, “Hem belki o zamana kadar *capaill uisce*’ların sayısı azalmış olur?” diye sesli düşündü. “Yerinde olsam çok uzun beklemezdim ya da çok geriden takip etmezdim. Çok geriden gelip kazanacak kadar güçlü değil.”

“Alacalıdan uzak durmak istiyorum ve o yarışı önde götüreceğim,” dedim. “Mutt’ın onu nasıl sürdüğünü gördüm.”

Sean gözlerini kıstı; böyle bir detayı fark ettiğim için sevindiği belliydi ve ben de sevindiği için mutlu oldum.

“Blackwell de öyle,” dedi. “Kumsalda aygırı sana saldıran adam. Ama atını değiştirdi. Bu seferki çok hızlı bir şıllık,” dedi kötü niyetlisiz.

Kazanma şansının yüksek olduğunu bildiğim bir at daha vardı tabii ki. Ama onu hiç gerçek bir yarışta görmemiştim ve binicisi de yarışa nasıl bir tempoyla başlayacağına dair hiçbir ipucu vermemişti bana.

“Peki sen ve Corr nerede olacaksınız?” diye sordum.

Sean iki parmağını tezgâhın kenarı boyunca sürükledi ve ekmek kırıntılarını bir araya topladı. Parmaklarının benimkiler gibi sürekli tozlu olduğunu fark ettim. “Senin ve Kumru’nun hemen yanında,” dedi.

Dik dik baktım. “O zaman yarışı kazanamayabilirsin. Böyle bir riske girmemelisin. Benim için yapma.”

Gözlerini tezgâhtan ayırmadı.

“Sen atağa kalktığında ben de kalkarım. Sen iç taraftan, ben dış taraftan. Corr *capaill uisce*’ların arasından geçebilir; bunu daha önce de yaptı. İşin o tarafı için endişelenmene gerek yok.”

“Senin zaafın olmak istemiyorum, Sean Kendrick.”

Şimdi bana baktı. Çok ama çok yumuşak bir sesle, “Bunun için çok geç, Puck,” dedi.

Beni tezgâhta öylece bıraktı, lavaboya bakakalarak dikildim, şimdi ne yapacaktım, onu hatırlamaya çalışıyordum.

“Puck,” diye parladı Gabe. “Çorba!”

Çorba kaynayıp taşıtı ve bir an için akşam yemeği için menüde alevler olacaktı gibi göründü ama tencereyi son anda kaldırmayı başarıp ocağı söndürdüm.

Yemeğin eli kulağında olduğunu gören çocuklar masaya üşüştü. Tommy Falk, “Haklıymışsın, Gabe, çok fena tavuk yapıyormuş. Tavuk neredeyse Puck’ı ısıracaktı,” dedi.

“Ah, ama o zaman Puck da ısırır,” dedi Gabe.

Finn çorbayı k selere koydu, ben de d k len çorbayı sildim. Tommy Falk di i su atının di er su atları tarafından itilip k ldı ından ama atların k ıclarını g r nce kendine gelmesinden bahsetti. Gabe isteyen istemeyen herkese bir bardak su verdi. Ve t m bunlar olurken bak   larım Sean'a kaymasın diye var g c mle u ra tım  nk  ona nasıl baktı ımın ve Sean'ın da bak   larıyla nasıl kar ılık verdi inin masadakilerin g z nden kamayaca ına emindim.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SEAN

Ağlama sesine uyandım. Gece daireme çok geç dönmüştüm; uykumun gelmesi çok uzun sürmüştü. Bir an için yatağımda uzanmaya devam ettim. Yorgunluk tamamen uyanma isteğimi alıp götürdü ama ağlamayı duymazdan gelemezdim.

Ses acı dolu bir feryada dönüşünce uyandım. Ayıldım ve montumu, botlarımı giyip el fenerimle merdivenlerden indim.

Ahır karanlıktı ama içerideki hareketlerin seslerini duyuyordum. Sesler koridorlardan değil, bölmelerden geliyordu. Atlar uyanmıştı. Ya ses yüzünden ya da birisi yanlarına geldi diye ayaklamışlardı. Fenerimi kapadım ve karanlıkta ilerledim.

Giriş katına indiğimde inlemenin sesi yükseldi. Corr'un eski bölmesinden geliyordu ses; Edana'yı yeni yerleştirdiğim yerden.

Sessizliğin içinde ne kadar mümkünse o kadar hızlı bir şekilde koridorda ilerledim. Ağlama kesildi ama artık sesin Edana'dan geldiğine emindim. Karanlıkta bölmenin içini zar zor görebiliyordum. Dışarıdaki karanlık içeriye lacivert bir ışık salıyordu, demir parmaklıklara yaslanıp bölmenin içini görebileceğim kadar.

Edana bir kez daha feryat edince irkilip geri çekildim. Yüzü tam yüzümün dibindeydi.

Kafasını demirlere yasladı, boynu ise duvara dayalıydı. Burnu tavana dönük, ağzı yarı açıktı.

İsmi ni fısıldadım ve yumuşak bir sesle inleyerek karşılık verdi. Bakışlarım boynundan eğimli omuz başlarına ve oradan da yere doğru yan yatmış kalçasına kaydı. Bir atın böyle durduğunu daha önce hiç görmemiştim. Kapıyı çekip açarak bölmeye girdiğimde içimde çok kötü bir his oluştu. Edana'nın vücudu pencereden gelen ışığın önünde karanlık bir siluetti; başını ve boynunu duvara yaslayıp bir köpek gibi kalçasının üstüne bıraktı kendini. Arka ayakları zemin kayganmış gibi savrulup durdu.

Omzuna dokununca titredi. Korkunç bir his kapladı içimi. Avucumu düzleştirip omuz başlarından omurgasına doğru kaydurdım, sonra çömeldim ve seğiren kalçasında ve baldırlarında arayışına devam ettim. Mırıldanarak ağlıyordu.

Elim ıslandı. Elimi yüzüme doğru kaldırıp baktım ama kan kokusunu almam için elimi daha da yakınlaştırmama gerek yoktu. El fenerimi cebimden çıkarıp açtım.

Baldırlarının ikisi de kesilmişti.

Kesğin üst taraftaki ucu şeytani bir sırtış gibi kavis almış ve Edana'nın dizlerinin arka tarafında kan birikmişti.

Edana'nın baş tarafına yaklaştım, bacaklarını katlayıp altına almaya uğraşıp debelendi. Yelesini okşayıp kulağına fısıldadım. *Kıpırdama. Korkma.* Nefes alış verişinin sakinleşmesini ve bana inanmasını bekledim.

Bir daha asla yürüyemeyecekti.

Anlayamıyordum. Yarışa katılmayacaktı ve kimseye tehdit teşkil etmeyen Edana gibi bir atı kim sakat bırakmak isterdi anlamıyordum. Üstelik bu şekilde, bu kadar vahşi ve acımasız bir şekilde; bunu her kim yaptıysa onu bu şekilde bulmamı ve kahrolmamı istemiş olmalıydı. Beni bu şekilde üzmemek isteyecek tek bir kişi tanıyordum.

Ahırın derinliklerinde bir yerde bir hışırtı duyar gibi oldum.

El fenerimi kapattım.

Karanlıkta Edana'nın doru tüyleri Corr'un kan kırmızı tüylerine benziyordu. Bu bölmede Corr'un olduğunu sanan ve başına bir şey gelmeden bölmeye girip çıkmak dışında başka bir şey e odaklanmayan birinin iki atı karıştırmış olması çok normaldi.

Ahırın biraz ilerisinde yine bir hareketlenme duydum.

Hızlıca bölmeden çıkıp koridora girdim. Durup bekleyerek dinledim. Kalbim koşuyor, beni geride bırakıyordu sanki. Şu anda tek istediğim, sesin arkadaki yedi bölmeden gelmemesi. Mutt Malvern'in Corr'u bulmaya çalışırken yanlış bölmelere girmesi. *Capaill uisce'*lara ayrılmış beş bölme daha vardı. Edana'nın yanlış at olduğunu fark ettiğinde bu bölmelerden herhangi birine giriyor olabiliirdi.

Sesi bir kez daha duydum.

Arkadaki yedi bölmeden geliyordu.

Ve koştum.

Kapıdan köşeyi dönünce ışığı açtım. Burada olduğumu bilirse bundan vazgeçebilirdi.

"Mutt!" diye bağırdım. Işık açık olduğu için zeminde kan olduğunu gördüm, her adımda kızıl ayakkabı izleri vardı. Temkinli bir şekilde hızlı adımlarla yerdeki izleri takip ettim. "Haddini aştin! Mutt!"

Sesim ahırın yüksek kemerlerinde yankılandı; cevap yoktu. Belki de gitmişti.

Corr çığlık attı.

Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Edana'nın görüntüsü, başını tuhaf bir şekilde tavana uzatmış ve sırtını duvara yaslamış perişan, olanlardan habersiz hali gözlerimin önündeydi.

Eğer Mutt Corr'un kılına bile zarar verseyse onu öldürecektim.

Köşeyi hızla döndüm. Corr'un bölmesinin kapısı açıktı. Mutt Malvern'in bir elinde feci bir bıçakla, diğerinde de balık ya da kuş yakalamak için kullanılan üççatalı bir zıpkın vardı. Zıpkının demir uçlarını Corr'un omzuna bastırmış ve Corr'u arkasındaki

duvara doğru ittiriyordu. Corr'un metale temas eden teni titreyip dalgalanıyordu. Mutt Malvern bu planını etraflıca düşünmüştü.

"Uzaklaş," dedim. "Onun bir damla kanı akarsa on katı kanı senden alırım."

"Sean Kendrick," diye karşılık verdi Mutt. "Bölmeleri değiştirmen büyük çakallık."

Corr'un boğazının derinliklerinden bir kükreme koptu, duymaktan çok zeminde hissettik. Ama zıpkın yüzünden hareket edemiyordu; zıpkının bir değil üç demir ucu vardı.

"Bu çatı altındaki atlarla ilgili zırnık bir şey bilseydin iki atın arasındaki farkı da bilirdin, karanlıkta bile."

Mutt bana uzunca bakıp ona biraz daha yaklaştığını fark etti. Çenesiyle zıpkını işaret etti. "Bu bölmeden uzak dur, budala."

Kanlı elimi yavaşça montumun cebine soktum ve sustalı bıçağımı cebimden çıkardım. Bıçağı ona gösterdim.

Mutt küçümseyerek bıçağa baktı. "O dandik bıçakla beni durdurabileceğini de nereden çıkardın?"

Bıçak sesli bir şekilde açıldı. Bu bıçağın ucu Mutt'tan çok daha büyük şeyler öldürmüştü.

"Seni durduracağımı sanmıyorum," dedim. "Atımı keseceğini ve bölmeden çıktığında bu bıçağı kullanarak kalbini söküp alacağımı ve eline vereceğimi düşünüyorum."

Parmaklarımın ucuna kadar gergindim. Corr'un gözlerine bakmadım çünkü o zaman aklımı yitirebilirdim.

"Bunlar elimdeyken gerçekten de bana bir şey yapabileceğine inandığımı mı sanıyorsun?" dedi ama kesinlikle inanıyordu. Gözlerinden okunuyordu.

"Kanıtlamaya çalıştığın şey ne? Daha iyi bir at binicisi olduğumu mu kanıtlamaya çalışıyorsun? Atların seni daha çok sevdiğini mi? Adadaki tüm *capaill uisce*'lerin üstüne babanın onaylı damgasını mı kazımak istiyorsun?"

"Hayır," dedi Mutt. "Sadece bu atın üstüne kazıyacağım."

“Corr yetecek mi sana?” diye sordum. “Sonrasında ne yapacaksın?”

“Sonrası yok,” dedi. “Umursadığın tek şey bu hayvan.”

Fakat yüzüme baktı ve söylediklerinden pek emin görünmüyordu. Muhtemelen bunu benim gözlerimin önünde yapmayı planlamıyordu. Sabah gelip Corr’u da Edana’yı bulduğum şekilde bulmamı istiyordu. Belki de beni kahretmenin daha iyi bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Mutt için Corr’u sakatlamaktan daha tatmin edici bir şey illa ki olmalıydı. Bir şey düşünmeliydim. Açıkartırmadaki asik suratını hatırladım ve “Gerçekten babana bir şey kanıtlamak istiyorsan, bize karşı kazanman gerekir. Bizi kumsalda yenmen gerekir.”

Yüz ifadesi değişti. O şeytani alacalı at Mutt’ı olabildiğince heyecanlandırmaya yetti. Bir kez daha bana baktı ve sonra bakışlarını zıpkının Corr’un omzuna bastırdığı uçlarına çevirdi.

Kafasından neler geçtiğini biliyordum çünkü aynı şeyler benim de kafamdan geçiyordu. Benjamin Malvern’in açıkartırmada George Holly’ye çiftliğin asıl vârisinin ben olduğumu söyleyişi, kasaptaki tahtaya yazılmış Skata ismi ve alacalının nefes kesen hızı.

Baştan çıkarıcı bir melodiydi bu. Ve Mutt’ı ele geçirdi.

Mutt geri adım atarak bölmeden ayrıldı. Corr oluşan boşlukta ileri doğru fırladı, gözleri vahşiydi. Zıpkının uçlarının battığı yerlerde bıraktığı kanlı izleri gördüm ve Mutt kapıyı kapatınca onun üstüne çullandım; sustalı bıçağımı çıkıntılı ve kocaman boğazına yasladım. Nabızı attıkça teninin alçalıp yükseldiğini görebiliyordum.

“Sizi kumda yenmem gerektiğini söyledin ya,” dedi Mutt. Corr toynaklarıyla bölmenin duvarına vurdu.

Duvar gibi kapalı dişlerimin arasından tıslayarak çıktı sesim. “Onun bir damla kanı akarsa on katını senden alacağımı da söyledim.” Edana gibi kan içinde kalmasını istiyordum. Edana gibi duvara yaslanıp ağlamasını istiyordum. Bir daha asla ayağa

kalkamayacağını bilsin istiyordum. David Prince'in ölüm maskesini giysin ve hep hatırlasın istiyordum.

"Sean Kendrick."

Ses arkamdan geldi. Başımı eğdim ve Mutt'la göz göze geldik.

"Bu tarz eğlenceler için saat çok geç değil mi?"

Büyük bir isteksizlikle bıçağı geri çektim ve Mutt'tan uzaklaştım. Mutt'ın zıpkını ve kandan dolayı kararmış bıçağı tutan elleri hâlâ iki yanında duruyordu. İkimiz de koridorun girişinde Daly ile birlikte dikilen Benjamin Malvern'e bakıyorduk. Üzerinde yakası düğmeli bir fanila vardı; yatarken giyiyor olmalıydı. Ama heybetinden hiçbir şey kaybetmiş değildi. Daly utancından yüzüme bakmadı.

"Matthew, yatağın seni bekliyor." Sesi içten ve sıcaktı ama duruşu öyle değildi. Bir saniyeliğine oğluna baktı ama hiçbir şey söylemedi. Sonra ifadesi sertleşti ve Mutt hiçbir şey demeden ya da dönüp bana bakmadan çekip gitti.

Malvern bana döndü. Mutt Corr'u neredeyse sakat bırakacaktı ve ben de onu neredeyse öldürecektim; hâlâ titriyordum. "Bay Daly," dedi Malvern başını çevirmeden. "Yardımanın için teşekkür ederim. Yatağına dönebilirsin."

Daly başıyla onayladı ve ortadan kayboldu.

Benjamin Malvern sadece bir kol mesafesi uzağımda duruyordu. Gözlerini bana sabitledi. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Ben..." Bir an gözlerimi yumdum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Zihnimi netleştirmem gerekiyordu. Ama yapamadım ve paramparçaydım. Okyanusun ortasında, ellerim gökyüzüne doğru açılmış bir şekilde durdum. Akıntı beni hiçbir yere götürmüyordu. Gözlerimi açtım. "... üzülmezdim."

Malvern başını hafifçe kaldırdı. Uzun süre bana, elimdeki sustalı bıçağı ve yüzüme baktı. Sonra kollarını arkasında kavuşturdu. "Bay Kendrick, gidip şu zavallı kısırağın ızdırabına son ver."

Arkasını dönüp ahırdan çıktı.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

S E A N

Bir sonraki gün sert ve acımasızdı. Rüzgâr atların ayaklarına dolanıp kudurmalarına sebep oldu. Gökyüzünde kesintili nefesleri andıran bulutlar soğuktan kaçarak uzaklaşıyordu. Hem üstümüzde hem altımızda gri okyanus vardı.

Puck'la uçuruma giden yolun başında buluştum. Beni görünce kaşlarını çatı; dün akşamdan sonra yüzümün yorgun ve çorak bir arazi gibi göründüğünü biliyordum. Puck'ın saçlarını el örgüsü, yamru yumru bir bere tutuyordu, saçının birkaç buklesiyse serbest kalmış, yüzünü kamçılıyordu. Stant açanlar rüzgârda tentelerini sabitlemekte zorlandılar. Patikadan aşağı inen biniciler de atlarını rüzgâra kaptırmamak için epey uğraştılar.

Puck bir eliyle beresinin ucunu tuttu. Bir şeyin gıcırdayıp çatırdadığını duydum. Kumru başını yana attı. Gözlerinde dehşet vardı.

"Kumru'yu eve götür," dedim. "Bugün kumsala inmek için uygun değil."

"Ama vaktimiz yok," diye karşılık verdi. "Kumsala alışmam gerektiğini söyledin ya. Yarıya az kaldı."

Sesim rüzgârda duyulsun diye bağırarak zorunda kaldım. Boş avuçlarımı gökyüzüne açtım. "Corr'u yanımda getirmiş miyim? Bu kumsal alışmak isteyeceğin bir kumsal değil." *Ölüm kumsalı...*

Babam böyle günlerde buraya böyle derdi. Bugün biniciler bunu bilmedikleri için ya da çaresiz oldukları için ya da aptal cesareti gösterdikleri için öleceklerdi.

Puck kaşlarını çatarak uçuruma giden yola baktı. Kaşlarının arasındaki kırıksıklıklardaki belirsizliği görebiliyordum.

“Bana güveniyorsan bugün riske girme derim. Zaten yarışa hazırsın,” dedim. “Ekstra günü kimse kullanamayacak.”

Karanlık bir moral bozukluğuyla dudağını ısırды, bir süre yere baktı ve sonra pat diye kabullendi. “Madem öyle, yapacak bir şey yok. Tommy Falk aşağıda mı?”

Bilmiyordum. Tommy Falk umurumda değildi.

“Kumru’yu tut,” dedi benden cevap gelmeyince. “Oradaysa onu çağdırmam gerekiyor.”

Atla ya da atsız, kumsala gitmesini istemiyordum. “Ben gidip bakayım. Sen Kumru’yu eve götür.”

“İkimiz gidelim,” dedi. “Dur bir dakika. Elizabeth’e söyleyeyim de atımı standının arkasına bağlasın. Kıpırdama.”

Puck’ın Fathom ve Oğulları standına gidişini ve standı bakan kız kardeşlerden biriyle hararetli bir şekilde tartışmasını izledim.

“Bence sizden bir cacık olmaz, Sean Kendrick,” dedi dibimde beliren bir ses. Fathom ve Oğulları dükkânındaki diğer kız kardeş. Puck’ı izlediğimi gördü. “İkinizden de ev hanımı olmaz.”

Gözlerimi Puck’tan almiyordum. “Çok fazla varsayımda bulunuyorsun, Dory Maud.”

“Varsayıma gerek yok ki,” dedi. “Kızı bakışlarıyla yedin bitirdin. Onu hâlâ görebildiğimize şaşıyorum.”

Bakışlarımı Dory Maud’a çevirdim. Sert görünlü, akıllı ve çalışkan bir kadındı ve çiftlikteki tek göz dairesinde yaşayan biri olarak çok iyi biliyordum ki cebindeki son kuruşu bile almak için dünyanın en güçlü adamıyla savaşılabilecek biriydi. “Peki Puck senin için ne ifade ediyor?” diye sordum.

İfadesi kurnazdı. “Benjamin Malvern sana ne ifade ediyorsa Puck da benim için öyle. Ama daha düşük maaş ve daha çok şefkatle.”

İkimiz de Puck’a baktık, Elizabeth’le giriştiği savaşı kazandı ve Elizabeth atı standın arkasına bağladı, feci rüzgârda saçları ve Kumru’nun yelesi ileri geri savruldu. Puck’ın atkuyruğu saçının elimdeki hissini ve saçını yakasından içeri sokarken hissettiğim ten sıcaklığını hatırlıyordum.

“Puck bu olaylardan pek anlamaz,” dedi Dory Maud. “Onun gibi bir kızın iki ayağı da toprakta olan birine ihtiyacı var. Onu tutacak, uçup gitmesine engel olacak bir adama. Senin gibi birinin rafta daha güzel göründüğünü ve ele alındığında o kadar da iyi olmadığını henüz bilmiyor.”

Ses tonundan bunu artniyetle söylemediğini anladım. Ama yine de, “Seni tuttukları gibi mi tutulmasını istiyorsun?” dedim.

“Ben kendimi tutuyorum,” diye parladı Dory Maud. “İkimiz de senin neyi sevdiğini çok iyi biliyoruz. Ve o yarışlardan kıskanç sevgili olur.”

Bu sefer de ses tonundan anladım ki bu söylediğini çok iyi bildiğini düşünüyordu. Ama yanlış tespitti; sevdiğim şey yarışlar değildi.

Puck yanımıza geldi, Elizabeth’e karşı savaşı kazandığı için yüzünde hâlâ tebessüm vardı. “Dory!”

“Kumsalda dikkatli olun,” dedi Dory Maud ve homurdanarak bizi yalnız bıraktı. Puck onun huysuzluğuyla ilgili bir şeyler mırıldandı.

“Fikrini değiştirdin mi?” diye sordum.

“Asla öyle bir şey yapmam,” dedi.

Kumsal tam da tahmin ettiğim gibi çok fenaydı. Gökyüzü kuma doğru alçalmış gibiydi ve yağmur arada bir deniz suyu gibi yüzümüze vuruyordu. Uçurum yolundan bakarken okyanusun kudurduğunu, *capaill uisce*’ların ıslak siyah kumda koştuğunu,

bazı atların birbiriyle didiştğini ve kumsalın bazı yerlerindeki kırmızı lekeleri görebiliyordum. Koyu renkli ve ölmüş bir *capaill* kıyıya vuran dalgaların dibinde yatıyordu. Her gelen dalga bacaklarını ele geçirse de *capaill*'i hareket ettiremiyordu. Bugün sadece insanlar için tehlikeli değildi.

"Tommy'yi görüyor musun?" diye sordu Puck.

Görmüyordum ve bunun tek sebebi hiç durmadan hareket eden bu tabloda görececek onlarca şeyin olmasıydı. Yağmur kulaklarımda tısladı.

Patikadan aşağı indi ve onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu. Patikanın bittiği yerde birbirine sokulmuş izleyiciler ve bir de hakem duruyordu. Hakem Brian ve Jonathan'ın amcası, Carroll ailesinden bir adamdı. Omuzlarımı kaldırıp kafamı yakamın içine gömerek durdum ve hakemle konuştum. "Orada ne oluyor?" diye sordum. Sesim rüzgârda ince çıktı; gözlerim ölü su atındaydı.

"Kavga. Atlar birbiriyle kavga ediyor. Deniz onları kudurtuyor."

"Tommy Falk buralarda mı?" diye sordum.

"Falk mu?"

"Evet, siyah kısraklı!"

"İslandınca hepsi gözüme siyah görünüyor," dedi.

"Tommy Falk mu?" diye tekrarladı hakemin yanındaki izleyicilerden biri. Kumsala bile lacivert ceket ve kravatla inmiş, anakaradan gelmiş bir adamdı. "Yakışıklı olan çocuğu mu soruyorsun?" dedi.

Yakışıklı olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. "Öyledir herhalde?"

Uçurumların yana doğru kavis aldığı noktayı gösterdi. Hakemin aklına sonradan bir şey geldi. "Bu arada birisi seni arıyordu, Bay Kendrick." Kim olduğunu söylemesini bekledim ama söylemedi ve uzaklaştım. Bu konuşma sırasında Puck'ı kaybetmiştim. Bu lanet havada herkes birbirine benziyordu. Tüm *capaill uisce*'lar islandınca siyah görünüyorsa insanlar da öyleydi. Kumsal siyah ve

kendinden geçmiş canlılarla ve sırtlarına binmiş siyah ama daha küçük canlılarla doluydu. Puck'a seslenmek mantıksızdı; sesler beş adım ötede rüzgârın çılgın kükreyişine karışıyordu.

Gözlerimle etrafı tarayarak Puck'ı değil, Tommy Falk'u değil, kısrağını buldum. Kömür gibi kapkara, güçlü kemiklerini hemen tanıdım. Yaklaşık on at boyu ötede, kayaların oluşturduğu doğal sığınakta dikiliyordu, başka bir *capaill uisce*'nin yanına bağlanmıştı, başı yere yakındı. Atın teçhizatı hâlâ takılıydı ama Tommy Falk atının yanında değildi. Belki Puck da kısrağı görmüştür diye düşündüm ve kumsalın gevşek taşları arasından ilerleyerek kısrağa doğru gittim.

Ama kısrağa giden yolun daha yarısına varmışken Puck'ı buldum. Uçurum yolunun kavis yaptığı yerin biraz ilerisinde, fırtınadan korunan bir noktada yan yana dizilmiş dört ceset vardı. Kumsalın solgun rengi üzerinde karanlık bedenler. Bugünün zaiyatı. Puck cesetlerden birinin dibinde çömelmişti ama ona ne dokunuyor ne de bakıyordu. Rüzgârdan dolayı omuzlarını öne düşürmüş bir şekilde, ayaklarının altındaki kuma bakıyordu. İlerleyip yanında durdum ve başımı eğip baktığımda Tommy Falk'un dağılmış yüzünü gördüm.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

P U C K

Bir sonraki gün hem yarıştan önceki son gün hem de Tommy Falk'un cenaze günüydü. Yarınki yarıştan dolayı dikkatim dağınıktı, bu yüzden Tommy Falk'a saygısızlık ediyormuşum gibi hissediyordum. Fakat kendi kendime *Tommy Falk öldü*, dediğimde de aklıma sadece evin ortasında Gabe'le karşılıklı tavuk fırlatışları geliyordu.

Kumru'yla dışarı çıktığımda Gabe hâlâ yatağındaydı, kapısı hafif aralık olduğundan tavanı izlediğini görebiliyordum. Eve döndüğümde *capaill uisce*'nin parçaladığı çitlerin önüne bıraktığım tahta parçalarını kenara kaldırdığını ve panellere çivi çaktığını gördüm. Evde duramıyordum çünkü yarışın yarın olduğunu düşünüp duruyordum ve yarın sadece bir uyku uzaklığındaydı, bu yüzden Finn'le birlikte Dory Maud'a gidip yeni katalogları postalamasına yardım ettik. Geri döndüğümüzde Gabe'in avluyu baştan aşağı yenilemiş olduğunu gördüm; ne kadar ot varsa hepsini yolmuş ve ne kadar hurdalık eşya varsa hepsini Kumru'nun sığınağının arkasına yığmıştı ama bunları yapması Tommy Falk'un öldüğünü unutmamasını sağlamamıştı. Avluya girdiğimizde ancak yarım dakika boyunca bize baktıktan sonra yüzünde bizi tanıdığına dair bir ifade belirdi. Elleri titriyordu, ona bir şeyler yedirdim. Sanırım tüm gün hiç durmadan çalışmıştı. Öğlen yerini akşamüstüne bırakır-

ken Beech Gratton geldi, bükük dudaklarıyla Gabe'le karşılıklı selamlaştılar. Sonra giyinip batıdaki uçurumlara gittik.

Gabe Tommy'nin cenazesi hakkında pek bilgi vermedi, sadece Falk'ların "eski Thisby'lilerden" olduğunu söyledi ve bu da cenazenin ne St. Columba'da ne de Peder Mooneyham'la yapılacağı anlamına geliyordu. Onun yerine deniz kenarında kayalıklarda yapılacaktı. Finn bu yüzden gergin görünüyordu, zaten ölümsüz ruhlarla ilgili her şey onun gerilmesine sebep oluyordu fakat Gabe ona düzgün davranmasını ve bunun da en az annemizle babamızın inandığı din kadar iyi olduğunu ve Falk ailesinin herkesin tanışmak isteyeceği en temiz kalpli insanlar olduğunu söylüyordu. Bunları söylerken sesi çok uzaklardan gelircesine çıkmıştı; bu sözcükleri içinde gizli saklı tuttuğu bir dolaptan çıkarıp bize sunmuştu adeta.

Üzüntüden boğulduğunu sezdim ama onu kurtarmak için elimi suya nasıl sokacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Batı kumsalına giden uzun ve engebeli yoldan geçtik, buradaki kumsal yarış kumsalına kıyasla daha taşlı ve tedirgin ediciydi. Akşam ışığında okyanusun üstü altınla kaplanmış gibiydi ve kumsalda suyun ulaşmadığı bir noktada bir ateş yakılmıştı. Küçük bir cenaze topluluğuyla karşılaştık; kalabalığın arasında babamın birçok balıkçı arkadaşını tanıdım.

"Geldiniz için teşekkür ederim, Gabe," dedi Tommy'nin anesi. Tommy'nin dudaklarını kimden aldığını şimdi anlıyordum ama kadının yüzünün geri kalanının da güzel olup olmadığını kestiremiyordum çünkü kaybindan dolayı gözleri kızarmış ve küçülmüştü.

Gabe'in ellerini tuttu. Gabe o kadar ciddi konuştu ki her şeye rağmen onunla gurur duydum. "Tommy bu adadaki en yakın arkadaşımdı. Onun için her şeyi yapardım." Kadın da bir şey dedi ama ne dediğini duyamadım çünkü Gabe'in ağladığını görünce şaşırmıştım. Hâlâ normal sesle konuşuyor ama konuşurken her göz kırpışında gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Garip bir

şekilde fark ettim ki onu ağlarken izleyemiyordum, bu yüzden onu ve Finn'i kadının yanında bırakıp ateşe ilerledim.

Bunun bir kamp ateşi olmadığını, cenaze ateşi olduğunu algılamam birkaç saniyemi aldı. Dumanı tütüyor ve çırası çatırıyordu, şu an kumsalda sesi en yüksek olan şey buydu. Alevler lacivert akşam gökyüzünün önünde turunculu ve beyazlı parlıyor, ıslak kum alevleri ayna gibi yansıtıyordu. Her dalgada yansıma kaybolup sonra geri geldi. Ateş uzun süredir yanıyor olmalıydı, altında bir yığın parlayan kömür ve onların da altında küller vardı. Ve Tommy Falk'un ceketinin nasıl olduysa ateşte yanmamış bir parçasının çıraya takılıp kaldığını görünce tutulup kaldım.

Düşünüyordum: *Daha geçen gün o ceketle masamızda oturuyordu.*
"İsmin Puck, değil mi?"

Soluma bakınca bir adamın dikildiğini gördüm; kilisede dururcasına kollarını düzgünce önünde kavuşturmuştu. Adama bakınca Norman Falk olduğunu anladım tabii, mutfağımızda yine kollarını böyle kavuşturmuş duruşunu ve anneme bir şeyler anlatışını hatırlıyordum. Onun yüzü aklıma geldiğinde "bir balıkçı" olduğunu düşünürdüm, "Tommy Falk'un babası" olduğunu değil. Yanında küçük bir çocuk vardı, muhtemelen Tommy'nin kardeşilerinden biriydi. Norman Falk kesinlikle Tommy'ye benzemiyordu, Gabe gibi kokuyordu. Yani bir nevi balık gibi kokuyordu.

"Başınız sağ olsun," dedim çünkü annemle babam öldüğünde insanların bana söylediği şey buydu.

Kuru gözlerle cenaze ateşine baktı. Çocuk onun bacağına yaslanınca elini çocuğun omzuna koydu.

"Zaten onu bir şekilde kaybedecektik."

Bu kulağa garip bir teselli gibi geliyordu. Gabe için aynı şeyi düşünebileceğimi hayal edemedim. Gabe'in sonsuza dek aramızda ayrıldığını. Tabii onu asla göremeyeceğim bir yerde mutlu yaşayan bir Gabe de bana aynı hissi yaşatabilirdi. Ama Gabe'in aynı şeyleri hissetmeyeceğine adım gibi emindim.

“Çok cesur biriydi,” dedim çünkü nezaket icabı gerekli olduğunu düşünüyordum. Alevlerden dolayı yüzüm sıcakladı; geri çekilmek istiyordum ama sohbetten uzaklaşmak ister gibi de görünmek istemiyordum.

“Öyleydi. Herkes onu o kısırağın sırtında hatırlayacak.” Norman Falk’un sesinde saf gurur vardı. “Sean’dan kısırağı denize salmasını istedik ve o da kabul etti. Bunu Tommy için yapıyoruz.”

Elimden geldiğince kibar bir şekilde ve Sean Kendrick ismi beni ilgilendirmiyormuş gibi davranarak sordum. “Denize salmak mı dediniz?”

Norman Falk tükürüğü oğluna gelmesin diye arkasını dönüp sertçe tükürdü ve sonra ateşe döndü. “Evet, kısırağı usulünce suya bırakacağız. Ölülerin hürmetine, eskiden yaptığımız gibi. *Capaill*’ların hürmetine. Önemli olan turistlerin gelip para harcamak için sıraya girmesi değil. Önemli olan *capaill uisce*’lar ve biziz. Onun dışındaki her şey bu sporu kirletir.” Sonra kimle konuştuğunu hatırlamış gibi göründü çünkü şöyle devam etti. “Senin kumsalda yerin yok, Puck Connolly. Sen ve kısırağının. Kumsala girmemelisiniz. Babanı tanır ve severdim ama yaptığın şeyin yanlış olduğunu düşünüyorum, anlıyorsun ya.”

Ne olduğunu bilmediğim bir sebepten ötürü utandığımı hissettim. Sonra da utandığım için kötü hissettim.

“Amacım saygısızlık etmek değil,” dedim.

Normal Falk’un sesi oldukça kibardı. “Elbette değil. Seni düzgün yola sokacak bir annen ya da baban yok ki. Senin atın sıradan bir at, sorun da bu zaten. Akrep Yarışları sıradan atların yarışı olsaydı o zaman tüm bunlar,” çenesiyle alevleri işaret etti, “boşa yaşanmış olurdu, o kadar.”

İki hafta önce adamın deli olduğunu ve elbette olayın sadece yarıştan, paradan ve heyecandan ibaret olduğunu düşünürdüm. Ve sadece kumsaldaki hazırlıkları izlemiş olsaydım muhtemelen hâlâ öyle düşünüyor olurum. Ama Sean Kendrick’le vakit

geçirmiş ve Corr'a binmiş biri olarak içimde bir şeylerin kayıp gittiğini hissettim. Tommy'nin ölümüne değer miydi, hâlâ emin değildim. Ama bir ayağının karada, diğerinin denizde olmasının cazibesini de anlayabiliyordum. Son birkaç haftadır Thisby'yi hiç tanımadığım kadar tanıma fırsatım olmuştu.

Çocuk bir şey söyleyince Norman Falk karşılık verdi. "Şimdi götürüyor. Şuraya bak."

İkimiz de başımızı çevirdik ve Sean orada, kumsala inen patikalardan birisini yarılamıştı. Tommy'nin siyah kısırağını tuttu ve at Sean'ın elinde Corr'a kıyasla çok daha kırılğan görünüyordu. Sean cenaze için özel ya da sıradışı bir şey giymemiş, her zamanki gibi yakası kalkık mavi-siyah montunu giymişti. Onu görünce onun adına gururlanmamı sağlayacak hiçbir sebebim olmadığı halde gurura benzer garip ve şiddetli bir sancı hissettim kalbimde. Kumun üzerinde kısırağı bize doğru getirdi. Sadece at şahlanıp bir kuş gibi yumuşak bir sesle feryat ettiğinde durdu.

Cenazeye gelenler Sean'ın kıyıya yürüyüşünü izlemek için ateşin başında toplandı. Ancak o zaman Sean'ın çıplak ayak olduğunu fark ettim. Dalgalar ayak bileklerine hücum etti, pantolonunun paçalarının uçlarını ıslattı. Ayak bilekleri su içinde kalan kısırak şahlanıp denize doğru feryat etti. Daha şimdiden gözleri bir atinkinden çok daha farklı görünüyordu. Başını Sean'a sertçe çevirdi ama Sean kolayca eğildi ve kısırağın yelesini tutup kafasını kendine doğru çekti. Ağzının kıpırdadığını gördüm ama kısırağa ne dediğini duymak imkânsızdı.

Yanımda duran Norman Falk, "Denizden geldi, denize gidiyor," dedi ve bu söylediğinin Sean'ın az önceki dudak hareketleriyle eşleştiğini fark ettim.

Bu sahnenin daha önce kaç kere yaşandığını o an merak ettim. Sean'ın bu sözcükleri söylemesinden bahsetmiyordum, bunu yapan herhangi bir insan da olabilirdi. Kanlı kayada atımın Kumru olduğunu beyan ettiğim o an hissettiğim gibi, bacaklarımın Thisby

toprağı tarafından çekildiğini, binlerce ritüelin görünmez ağırlığının ayak bileklerimden yakaladığını hissettim.

Sean insanlara bakıp seslendi: “Küller.”

Başka bir çocuk –Tommy’nin başka bir kardeşi olabilir, bu biraz Tommy’ye benziyordu– koşar adım Sean’a gitti. Hava hızlıca karardı, külleri neyin içinde taşıdığını göremedim; küller cenaze ateşinden daha yeni alınmış olmalıydı. Sean kabın sıcaklığını ölçmek istercesine elini kabın üstüne koydu ve sonra dikkatlice aldı. Kısarak bir kez daha başını savurup çığlık attı. Sean küllerden bir avuç alıp kırsağın başı hizasından denize savurdu. Sean’ın sesi rüzgârda parçalanıp kumlara dağıldı ama Norman Falk onunla birlikte aynı şeyleri söylüyordu: “Okyanus cesur olanlarımızı korusun.”

Sean sırtı dönük bir şekilde kırsağın ağızlığını çıkardı. Kısarak bacağına savurdu ama Sean bundan hiç korkmamış gibi kırsağın önünden çekildi. Kısarak yelesini savurarak muazzam bir şekilde suya sıçradı. Bir süre dalgaların içinde debelendi ve sonra yüzmeye başladı. Küllerle ve ölmüş başka çocuklarla dolu lacivert denizde yüzen vahşi, siyah bir attı.

Sonra o kadar hızlı ve ani bir şekilde gözden kayboldu ki ne zaman gittiğini göremedim, sadece dalgalı okyanus yüzeyi kalmıştı geriye.

Sean suyun kıyısında durmuş denize bakıyordu, suya dalıp gitmek istercesine meraklı ve hasret dolu bir ifadesi vardı. Norman Falk’un neden Sean’ın cenazeye gelmesini istediğini o an anladım. Sadece ritüeli hakkıyla gerçekleştirecek tek kişi olmasından dolayı değil, aynı zamanda Sean Kendrick bu haliyle yarışlar organize edilmese bile Akrep Yarışları’nın ta kendisi olduğu için. Atların bu ada için ne anlama geldiğini hatırlamamızı sağlayan Sean; kendimiz ile Thisby’nin olmasını istediğimiz ama bir türlü ulaşamadığımız hali arasında bir köprüydü. Sean yüzü denize dönük

bir şekilde durdu, *capaill uisce*'lar kadar yabani görünüyordu ve bu beni ürküttü.

Kalbim başlangıçlarla ve sonlarla dolmuş ve boşalmış gibi hissettim. Yarışlar yarındı, bir sürü strateji, risk, umut ve korku... Diğer tarafta Gabe bir tekneye binecek ve bizi terk edecekti. Okyanusu izleyen Sean gibi hissediyordum. Katlanamadığım, isimsiz ve ısrarcı bir hisle dolup taşmıştım.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

SEAN

Tommy Falk'un kısırağını okyanusa saldıktan sonra insanların yanına gittim. Ateşin ışığı altında herkesin yüzü yanlarına kadar gitmediğinde gölgeler içine saklanmış gibi görünüyordu. Yüzlere teker teker yakından bakıp aradım; Gabriel Connolly'yi, Finn Connolly'yi gördüm ama Puck'ı bulamadım.

Bostan korkuluğu gibi duran Finn'e Puck'ın onlarla gelip gelmediğini sordum. "Tabii ki geldi," dedi ama başka bir şey söylemedi. Kalabalığın içinde dolaşıp herkesin dirseğine dokunup Puck'ı sordum, o an fark ettim ki bu yaptığımın Puck için bir şeyler hissettiğimi bas bas bağırmandan hiçbir farkı yoktu. Kimse Puck'ı görmemişti.

Yarış yarındı ve Tommy Falk için üstüme düşeni yapmıştım. Artık çiftliğe dönmem gerekiyordu ama Puck'ın burada olduğunu bildiğim halde onu bulamadığım için bir şeyler yarım kalmış gibi hissettim. Onu bulmaya ihtiyacım vardı ve bu ihtiyaç huzurumu kaçırıyordu. Uzun süre kayalıklarda durdum ve nerede olabileceğini düşündüm ve sonra uçurum patikasından yukarı gittim. Uçurum tepesinde gökyüzüne daha yakın olan toprak daha karanlık görünüyordu; durgun akşam gökyüzüyse karanlık ve kızıldı. Thisby'nin başka yerlerinde gece çökmüş olmalıydı ama burada, batı denizinin ötesindeki akşam güneşinin son fısıltılarını

duyabiliyorduk. Puck'ı uçurumun tepesinde, yüzünü ufka dönmüş bir halde buldum. Dizlerini çenesine dayamış ve kollarıyla bacaklarını sarmıştı. Kayalardan ve etrafındaki topraktan çıkıp büyümüş bir canlı formu gibi duruyordu. Adımlarımı duysa da gözleriyle denizi taramaya devam etti.

Yanına gittim ve onu profilden izledim, etrafta o olduğunda ilgimin sadece onun üzerinde olduğunu gizlemeye çalışmadım. Akşam güneşi boğazını ve yanaklarını okşuyordu. Uçurum otlaıyla aynı renk saçları esintide yükselip alçaldı ve yüzüne düştü. İfadesi her zamankinden daha az hiddetli, daha az ihtiyatlıydı.

“Korkuyor musun?” diye sordum.

Gözleri uzaklarda, ufuk çizgisinde güneşin battığı ama parlaklığının henüz kaybolmadığı noktadaydı. Oralarda bir yerlerde *capaill uisce*'larım, George Holly'nin Amerika'sı ve gemileri taşıyan tonlarca su vardı.

Puck dünyanın diğer ucundaki turuncu parlaklıktan gözlerini ayırmadı. “Nasıl olduğunu anlatsana. Yarışı.”

Savaştan farksızdı. Birbirine girmiş atlar ve adamlar ve kan. İki haftalık hazırlık sürecinde hayatta kalmayı başarmış olanlar arasından bir kişinin en hızlı ve en güçlü olacağı cehennem. Dalgalar yüzümüze vuracak, kasım ayının ölümcül sihri tenimizde gezecek, kalbimiz Akrep davulları gibi atacaktı. Şanslıysak hızlı olacaktık. Hayatta kalacak ya da ölecektik ya da her ikisi birden olacaktı ve bu eşi benzeri olmayan bir tecrübe olacaktı. Bir zamanlar, bu an –yarıştan önceki bu son akşam ışığı– benim için yılın en güzel anıydı. Yaklaşan yarışın heyecanıyla dolardım. Ama o zamanlar kaybedecek tek şey canımdı.

“O kumsalda kimse senden daha cesur olmayacak,” dedim.

Pek oralı olmadı. “Bunun bir önemi yok.”

“Var. Festivalde söylediklerimde ciddiydim. Bu ada sevgiyi umursamaz ama cesareti önemser.”

Bana baktı. Hiddetli, kızıl, yıkılmaz ve fevri görünüyordu. Thisby'yi Thisby yapan her şey ondaydı. "Sen cesur olduğunu hissediyor musun peki?"

Kısrak tanrıçası başka bir dilek tutmamı söylemişti. Bana bahşedilen bu dilek şimdi pamuk ipliğine bağlıymış gibiydi. Gerçekten vaat anlamına geldiği o yılları hatırladım. "Ne hissettiğimi bilmiyorum, Puck."

Kollarını kenara indirip kendini dengede tutarak başını bana doğru uzattı ve öpüştüğümüz an gözlerini yumdu.

Geri çekilip yüzüme baktı. Kıpırdamadım, o da neredeyse hiç kıpırdamadı ama ayaklarımın altındaki dünya farklı geliyordu.

"Ne dilek tutayım söyle," dedim. "Denizden ne istemem gerekiyor, söyle."

"Mutlu olmayı dile. Mutluluğu dile."

Gözlerimi yumdum. Zihnim Corr, okyanus ve Puck Connolly'nin beni öpen dudaklarıyla doldu. "Thisby'de öyle bir şeyin elde edilebileceğini sanmıyorum. Elde etsem bile elimde tutmaya nasıl devam ederim, bilmiyorum."

Esinti kapalı gözlerimin önünden geçti; salamura, yağmur ve kış kokusu taşıyordu. Okyanusun sonsuz bir ninni gibi adayı salladığını hissettim.

Puck'ın sesi kulağımda, nefesinin sıcaklığı montumun yakasının içindeki ensemdeydi. "Fısıldarsan olur. Ne duyması gerekiyorsa söylersin. Sen de böyle dememiş miydin?"

Başımı hafifçe yana yatırdım ve ağzı yanağıma temas etti. Rüzgârın değip geçtiği yanağımda soğuk bir öpücük. Alnı saçıma değdi.

Gözlerimi açtım, güneş batmıştı. Okyanus içimde gibi hissettim; coşkun ve belirsiz. "Evet, demiştim. Peki benim ne duymam gerekiyor?"

Puck fısıldadı. "Yarın Skarmouth'un kralı ve kraliçesi gibi Akrep Yarışları'nın hâkimi olacağımızı, evimi kurtaracağımı ve

aygırını satın alabileceğini. Kumru'nun hayatının geri kalanı boyunca altın yulaf yiyeceğini, her yıl yarışlarda rakiplerine fark atacağını ve atları kontrol etmeyi nasıl başardığını görmek için dünyadaki tüm adalardan insanların geleceğini. Alacalı kırsağın Mutt Malvern'i suya taşıyacağını ve Gabriel'in adada kalmaya karar verdiğini. Benim bir çiftliğe sahip olacağımı ve akşam yemeği için bana ekmek getirdiğini.”

“Duymam gereken buydu,” dedim.

“Artık nasıl bir dilek tutman gerektiğini biliyor musun?”

Yutkundum. Dilek tutarken denize atmam gereken deniz kabuğum yoktu ama okyanusun beni yine de duyacağını biliyordum. “İhtiyaç duyduğum şeye kavuşmayı dileyeceğim.”

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

P U C K

Eskiden babam tekneyle açılmadan önce evimizin içi bayram yerine dönerdi. Balık sürülerini ve alçak su seviyelerini takip etmek için sabah erken saatte ya da gece geç saatte gitse bile annem yolluk börek, çörek gibi şeyler yapardı ve Gabe, babamın tıraş bıçağını da çantasına koyduğundan emin olurdu. Ben ve Finn de babamın bacaklarına sarılırdık ya da çantasına girerdik ya da annemin ununu heba ederdik. Birlikte açıldıkları gün hamur işlerini ben yapmıştım. Gabe annemin çanta hazırlayışını izlemiş ve Finn de gittikleri için surat asmıştı.

Akrep Yarışları sabahı gelip çatmıştı ve tekneye binmeye giden benmişim gibi hissediyordum. Finn gergin bir şekilde çantamı kontrol etti ve Gabe botlarımı cilaladı. Ben de saçımı atkuyruğu yaptım ve kendime şunu sordum: *Gerçekten bugün o gün mü?* Acele etmemize gerek yoktu; sabahki yarışlar daha kısa ve daha önemsizdi; bu yüzden öğleden önce Kumru'yla kumsala gitmeme gerek yoktu. Bir ara elim bisküvi kutusuna gitti, Kumru için bir şey satın almam gerekirse diye yanıma para almaya niyetlendim ama parmaklarım kutunun soğuk ve boş tabanına değdi; en sonunda paranın tamamını bitirmeyi başarmıştık.

Sanki bu yarışa katılma sebebimin tam da şu anda yüzüme vurulmasına ihtiyacım varmış gibi... Gerginlik sürünerek ensem tırmanıyordu sanki.

En sonunda dışarı çıktığımda Finn bana öğle yemeği getireceğini söyledi –gerçi getirse de yemek yiyebileceğimi sanmıyordum, midem yılan yatağından farksızdı ki bu kötü sindirim demektir– ve Gabe peşimden gelip evden dışarı çıktı.

“Puck,” dedi. “Yarışa gitme.”

Çitlere yaslanıp Kumru’nun eyer kayışını eyerinin arkasına atışımı izledi. Bu ışığın altında babama çok benziyordu; bir süredir uyuyamıyordu ve gözlerinin altında çizgiler oluşmuştu. Gözlerinin kenarları kırışmış ve o balıkçılara benzemeye başlamıştı.

“Sanırım bunun için artık çok geç,” dedim. Kumru’nun sırtının üzerinden Gabe’e baktım. “Evi kurtarmamın başka bir yolu varsa söyle. O zaman gitmem.”

“Bu evi terk etmek o kadar kötü bir fikir mi?”

“Evimi seviyorum. Bana annemi ve babamı hatırlatıyor. Ve sorun sadece ev değil. Evimiz olmazsa vazgeçmek zorunda kalacağımız ilk şey ne, biliyor musun? Kumru. Onu...” Sustum ve eyerdeki bir lekeyi silerek kendimi meşgul ettim.

“O sadece bir at,” dedi Gabe. “Öyle ters ters bakma bana. Onu sevdiğini biliyorum ama onsuz da yaşayabilirsin. Burada işe girersin, hem ben de size para yollarım ve her şey düzelir.”

Parmaklarımı Kumru’nun yelesine gömdüm “Hayır, düzelmez. Öylesine bir işe girip çalışmak ve iyi olmak istemiyorum. Kumru’yu istiyorum ve nefes alabileceğim bir alan olmasını istiyorum ve Finn’in değirmende çalışmak zorunda kalmasını istemiyorum. Skarmouth’ta daracık bir odada yaşamak istemiyorum, Finn de benden ayrı daracık bir odada yaşayarak büyüsün istemiyorum.”

“O zaman önümüzdeki sene yeterince kazanmış olacağım için siz de anakaraya taşınabilirsiniz. Orada daha iyi iş bulabilirsiniz.”

“Anakaraya taşınmak istemiyorum. Daha iyi bir iş de *istemiyorum*. Anlamıyor musun? Ben burada mutluyum. Herkes senin gibi burayı terk etmek istemiyor, Gabe! Benim olmak istediğim yer burası. Kumru yanımdaysa ve yaşayabileceğim bir alan ve bir çuval fasulye varsa bana yeter.”

Gabriel ayaklarına baktı ve ağzını kıpırdattı; babamla tartıştığında ve köşeye sıkışıp söyleyecek şey bulmakta zorlanınca da böyle yapardı. “Ve tüm bunlar uğruna ölmeye değer mi?”

“Evet. Bence öyle.”

Bir tahta panelin tepesindeki kıymıkla oynuyordu. “Bence bu konuda hiç düşünmedin bile.”

“Düşünmek zorunda değilim ki. O zaman şöyle yapalım; ben yarışa katılmayayım, sen de burada kal.” Ama bunu söylerken hayır diyeceğini ve her halükârda yarışa katılacağını biliyordum.

“Puck,” dedi Gabe, “öyle bir şey yapamam.”

“Pekâlâ,” diye karşılık verdim ve kapıyı iterek açtım. Kumru ile Gabe’in önünden geçtim. “O zaman elden bir şey gelmez.”

Ama kızgın değildim. Her zamanki gibi içim cız etse de şaşırılmamıştım. Zaten en başından beri, hatta çocukluğumdan beri biliyordum; Gabe bir gün bizi terk edecekti. Ve bunu bildiğimi bilmezden geliyordum. Bence Gabe de bu konuşmaya başlarken beni ve Kumru’yu kumsaldan uzak tutamayacağını biliyordu. Ama bunlar ikimizin de söylemek zorunda olduğu şeylerdi. Yanından geçip giderken Gabe kolumu tutup çekti ve bana sarıldığı an Kumru nezaket icabı bekledi. Gabe bir şey söylemedi. Ben çocukken ve o yetişkinken, aramızdaki altı yaş fark bana devasa gelirken de bana böyle sarılırdı.

“Seni özleyeceğim,” dedim kazağına gömülü dudaklarımla. İlk kez balık gibi kokmuyordu kazağı; önceki gece benim için taşıdığı samanların ve cenaze ateşinin dumanlarının kokusu üzerine sinmişti.

“Her şeyi allak bullak ettiğim için özür dilerim,” dedi. “İkinize de daha çok güvenmeliydim.”

Keşke bunu şu an, üzüldüğü ve korktuğu için değil, çok daha önce söylemiş olsaydı. Ama bu da kabulümdü.

Beni bıraktı. “Gideyim de yarışçıların renklerinin belirlendiği yeri bulayım,” dedi. Bana baktı. “Şu anda annemize o kadar benziyorsun ki.”

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SEAN

Kasım ayının birinci günüydü ve o gün birileri ölecekti.

Kapımda bir tıkırtı duydum ve kapı açıldı.

“Yarış gününde Skarmouth’un ödüllü kahramanı nasıllar bakalım?”

Gözlerimi açtım ve başımı çevirince George Holly’yi gördüm, kapının ağzında duruyordu. Küçük dairemdeki mobilyalara baktı; bir yatak, bir lavabo ve eğimli tavanın altında sıkışmış gibi duran minik bir ocak dışında hiçbir şey yoktu. Her şey cılız sabah ışığında lavanta rengine bürünmüştü.

Hem selam vermek hem de içeri girmesine izin verdiğimi göstermek için başımı hafifçe eğdim.

“Burası perişanmış,” dedi. “Sen de öyle görünüyorsun,” diye ekledi. Bir süre sonra lavabonun yanından içi tenekeli kutu dolu kasayı çekip çıkardı ve üstüne oturdu. Kırmızı kasketini dizlerine koyup evcil bir hayvan sever gibi kasketi okşadı.

“Sakinleşemiyorum,” dedim. Gözlerimi yumdum. “Corr’un bölmesine bu şekilde giremem yoksa Corr gerginliğimi hisseder ve öyle olursa kumsala hiç gitmesem daha iyi.”

“Sorun yarışlar mı?” diye sordu Holly. “Yarışlardan mı korkuyorsun?”

“Hayır, hiç korkmadım,” diye karşılık verdim gözlerimi açmadan.

“Bu sefer Corr için yarıştığın için mi? Tam olarak istediğin şey nedir Sean?”

Elimi yüzüme bastırdım, içimde bir yerde olduğunu bildiğim huzuru arıyordum. Her yıl yarış öncesi ve her sabah atıma binerken hissettiğim o kendine güveni istiyordum.

“Özgürlük mü? Yarışı boş ver, benle Amerika’ya gel, çiftliğimde iş ortağım yaparım seni. Başseyis, başterbiyeci değil. İstedğin gibi gelip gidebilirsin.” Ben konuşmayınca Holly devam etti. “Bak şimdi, görüyor musun? Demek istediğin şeyin özgürlük olduğunu söylediğinde bana yalan söylüyordun. Mevzunun özgürlük olmadığını şimdi anlamış olduk. Ben buna gelişme derim.”

Yüzümü başka yöne çevirdim. Alt katta yaşanan yarış günü heyecanını duyabiliyordum ve ben orada değildim.

“Mevzu kızıl aygır diyorsun yani? Yarışı kaybedersen Malvern adaletsizliğinin sert darbesiyle Corr’u da kaybedeceksin? Ama sen altı yarıştan dördünü kazandın, değil mi? Yani kazanma ihtimalin yüksek, değil mi? O zaman bu da sorun değil.”

Gözlerimi açtım. Holly bana bakarak kıpırdandı; üstüne oturduğu kasa çatırdadı.

“İki kere Penda’nın binicisi Ian Privett’e kaybettim. Üçüncü yarışta yere düştü ve Penda kaçtı ama bu yıl Penda’sına kavuştu. Blackwell de Margot ile yarışa katılacak...”

“... ve çok hızlı bir şıllık,” diye araya girdi Holly, bana ait sözler onun dudaklarından döküldü.

“Tabii bir de alacalı kısrağ var. Onu iyi tanımıyorum. Sanırım hepimizin ondan korkması gerekiyor. Her şeyi kaybedebileceğimi düşünüyorum.”

Holly ensesini kaşıyıp dar karyolamın altındaki gölgelere baktı. “Şimdi ‘her şey’ dedin ve olayı özetlemiş oldun. ‘Her şey’ derken Kate Connolly’yi kastetmiş olabilir misin? Ah, onu kastettiğini görebiliyorum.”

“Kendime dair bir çekincem yok,” dedim.

“Hımmm,” dedi.

“Bana ‘hımmm’ deme, Bay Holly. Kırmızı kasketinle ve o ayakkabılarla buraya gelip akıllılık taslayamazsın.”

“Dedi hiçbir zaman ayakkabı giymeyen genç,” dedi Holly. Ayağa kalkıp ocağıma doğru bir adım attı. “Burada nasıl yaşayabiliyorsun, Sean? Kıcını başını yakmadan burada çay bile yapamazsın ki? Yatağında sağa dönsen lavabonun içine düşersin. Her sabah yatakta kahvaltı lüksü yaşıyorsun çünkü odada adım atacak yer yok.”

“İdare ediyorum.”

“Hımm,” dedi Holly yine. “İdare etmek lafını birçok durum için kullanabilirsin. Yarışı kazandıktan sonra da burada mı yaşayacaksın?”

“Babamın evi buradan bir saatlik yürüme mesafesinde, kuzeybatıdaki uçurumlarda. Başka bir yerde yaşama şansım olsaydı orada yaşardım.” Babamın evinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu pek hatırlamıyordum ama bir keresinde yanından atla geçmiştim. Evin içindeki anılarım yarım yamalak; yatakta uzandığımı, pencereden baktığımı, annemin bir sandalyede oturduğunu hatırlıyordum. Şimdi yıkık dökük görünüyordu. Tapusu hâlâ bendeydi ama Malvern çiftliğine çok uzak olduğu için işime yaramıyordu.

“Daha yeni satın aldığım damızlık kısırağı, senin aygırla çiftleşip güzel ve kızıl bir tay doğurana kadar orada mı tutardın?”

Kaloriferin üzerindeki çoraplarıma ve onların altındaki botlarıma uzandım. “Orayı bir çiftliğe dönüştürmeyi planladığımı söylemedim ki?”

“Söylemene gerek yok. Önümüzdeki sene geri geleceğim ve çiftliğinde bir sürü atın ve yatağında Puck Connolly olacak ve atları Malvern’den değil, senden alacağım. Al sana mis gibi gelecek.”

“Senin aksanıyla söylendiğinde gelecek çok daha güzel.” İç çekip montuma uzandım.

“Nereye gidiyorsun? Daha kehanetlerim bitmedi.”

Montumu giydim. “Kumsala. Corr’u alamazsam bahsettiğin o tayı anca rüyada görürsün.”

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

P U C K

Bir gecede ben küçülmüştüm ve geriye kalan herkes büyümüştü sanki. Herkes erkekti ve hepsinin boyu üç metreymiş ve ben de iki karışlık bir bebekmişim gibi hissediyordum. İnsan güruhu içinden çekerek götürdüğüm Kumru da bir oyuncak ya da en iyi ihtimalle evcil bir köpekti. Uçurum yolu daha şimdiden ana baba günüydü; ilk yarışlar saatler önce başlamıştı ve beşlikçiler kumun üzerinde kısa yarışlar yapıyordu. Uçurumun tepesindeki seyircilerden uğultular ve kahkahalar geliyordu. Rüzgâr tüm gücüyle herkesin üzerine vuruyordu.

Bulutlara baktım; cılız görünüyorlardı, bir gün boyunca değil, kısa süre kalıp dağılanlardandı. Rahatladım; havanın Tommy'nin cesedini bulduğumuz günkü kadar kötü olacağını sanmıştım. Havanın soğukluğu kasım ayında olduğumuz için beklendikti.

Herkes beni izliyordu ve ismimi duyup duruyordum ya da en azından duyduğumu sanıyordum. Birisi Kumru'nun toynaklarına tükürdü ya da belki de benim ayaklarımı hedef almıştı. Yayvan anakara aksanlı bağırışlar ve yorumlar duydum, benimle ilgili atıp tutuyorlardı. Yabancı ve turist olan benmişim ve hiç arkadaşımın olmadığı bir adayı gezmeye gelmişim gibi hissettim. Herkes Kumru'ya dokundu, Kumru irkilip duruyordu, son derece tedirgindi. Bir ara başını kaldırıp kişnedi ama adanın bu

tarafında ona cevap verecek kimse yoktu. Sadece kumsaldan bir *capaill uisce*'nin çılgılığı yükseldi. Kumru titreyip aniden geri çekildi ve savrulmama sebep oldu ancak birkaç adım sonra topuklarımı zemine basmayı başardım.

Bir kahkaha duydum ve birisi dalga geçercesine yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ters bir şekilde karşılık verdim. "İhtiyacım olan şey senin gibi birisini doğurmadan önce dokuz ay boyunca iyice düşünüp taşıyacak bir anne."

"Ooo, kız baya atarlı!" dedi başka biri.

Ağzımı sıkıca kapayıp ilerledim. Gabe muhtemelen kalabalığın içinde bir yerde, yarışçı rengimi almış olmalıydı. Ve Finn de muhtemelen elinde öğle yemeğiyle takılıyordu.

"Kate Connolly, yarışın düzenini değiştirmek mi istiyorsun?"

Gözlerimi kırptıştırıp geri adım attım. Tam önümde bir adam duruyordu; üzerinde bizim evden bile daha pahalı görünen kah-verengi bir takım elbise, bir elinde de defter vardı. Arkasında duran fotoğrafçının makinesinin devasa bir flaşı vardı. Arkamızda insanlar toplanmıştı. Köşeye sıkışmış gibi hissettim.

"Kendi durumum dışında hiçbir şeyi değiştirmeye çalışmıyorum," dedim.

"Yani kadın hakları hareketini desteklemediğini mi söylüyorsun?"

Başımı kaldırdım; kardeşlerimi, Dory Maud'u ya da tanıdık herhangi birini aradı gözlerim. Hayatımda bu kadar melon şapkayı hiç bir arada görmemiştim. "Ben atı olan sıradan biriyim, bu adadaki diğer herkes gibi. Müsaade eder misin? Atımı tedirgin ediyorsun."

Muhabir sordu. "Akrep Yarışları'nda sana yer yok diyen Thisby'liler için ne yorum yapacaksın?"

"Aklıma havalı bir cevap gelmiyor," dedim kızgın bir şekilde.

"Bir soru daha, Bayan Connolly. Sence nasıl bir sonuç alacaksın? Yarışı bitirme şansın var mı?" Kumru'nun omzunu onlara

doğru çevirip uzaklaştım, koşar adımlarla bana yetişmeye çalıştılar. Muhabir ve fotoğrafçı nedense şu ana kadar karşılaştığım onca şeyden daha kötü etkiledi beni. Bırakın ta anakaradan gelmiş gazetecilerin ilgisini, herhangi bir şekilde dikkat çekeceğimi bile düşünmemiştim.

Muhabire kaşlarımı çatarak baktım. “Gidip Gratton’ın dükânındakilere sor. Onlar her şeyi bilir.”

İkisini uzaklaştırmak için Kumru’yu bir kez daha çevirdim. “Puck!”

Midemde bir kıvıldanma hissederek beni çağıran sese döndüm ve Sean karşımdaydı. Kalabalığı yarmaya çalışan zavallı Puck’ın aksine insanların arasından rahatlıkla geçerek ilerliyordu. Herkes farkında olmadan Sean’a yol veriyordu sanki. Kolları beyaz bir gömlek giymiş ve nefes nefese kalmıştı; bu haliyle Sean olduğuna inanamadım.

Dibime kadar gelip sırtını muhabire döndü ve bana doğru başını eğdi. Tüm gözlerin üzerimizde olduğunun farkındaydım ama Sean bundan bihaber görünüyordu. “Renklerin nerede?” diye sordu.

“Gabe almaya gitti.”

“Kumsalda,” dedi. “Yarış renklerini kumsaldan alıyorsun.”

“Sen kendininkini aldın mı?”

“Evet. Sen de git kendininkini al, ben Kumru’yu tutarım.”

Birisi Kumru’nun kalçasına dokununca Kumru titredi. Burası kızım için çok gürültülü ve çok kalabalıktı. Tüm gazını burada, daha kumsala inmeden tüketecek diye endişelendim. Peg Gratton’ın yarış günü başkalarının eyeri ayarlamasına izin vermemem gerektiğini söyleyişini hatırladım. Ama Sean, “başkası” değildi. “Söyler misin atı rahat bıraksınlar?” dedim.

Bana doğru başını hızlıca salladı.

Başını bana doğru eğmek zorunda kalacağı kadar kısık bir sesle, “Teşekkürler,” dedim.

Sean atla arama girdi ve boştaki elimin bileğine kırmızı kurdeleli bir bileklik geçirdi. Kolumu kaldırıp dudaklarını bileğimin iç tarafına bastırdı. Kılım dahi kıpırdamadı; nabzımın Sean'ın dudaklarına birkaç kez vurduğunu hissettim ve sonra kolumu bıraktı.

“Şans getirsin diye,” dedi. Kumru'nun kayışını elimden aldı.

“Sean,” dedim, bana döndü. Çenesini tutup dudaklarından güzelce öptüm. Bir anda kumsaldaki ilk günü, Sean'ın kafasını sudan çıkardığım o anı hatırladım.

“Şans getirsin diye,” dedim şaşkın yüzüne bakarak.

Bir flaş patladı ve akabinde tezahüratlar duyuldu.

“Peki,” dedi Sean bir anlaşma yapmışız ve şartları kabul etmiş gibi görünüyordu. Kalabalığa döndü. “Düzgün bir yarış istiyorsanız bu atı biraz rahat bırakın. Hemen.”

Kalabalık dağılırken onların arasından kumsala inen patikaya yöneldim. Aşağı inmeden önce Sean'ı görmek için omzumun üzerinden arkama baktım; beline sarılı geniş bir kuşakla ve yanında Kumru'yla orada durmuş hâlâ beni izliyordu. Ayaklarımın altındaki adayı ve dudaklarımda Sean'ın ağzını hissettim ve şans bugün bizden yana olacak mı diye merak ettim.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

P U C K

Kumsal beklediğim kadar kalabalık değildi. Bir küçük yarış bitmiş, diğeri başlamak üzereydi ve sadece bir sonraki yarışta koşacak *capaill uisce*'lar kumsalda idi. Bir önceki yarışta kumsalda olan seyircilerin hepsi yine uçurumun tepesine çıkmış, birbirlerine yaslanarak cesaret ettikleri kadar uçurumun ucuna yaklaşmışlardı. Üzerlerindeki gökyüzü açılmış ve sadece kasım ayında olduğu gibi koyu, kopkoyu bir maviye bürünmüştü. Sağımda kalan okyanussa gece gibi karanlıktı.

Birazdan bu okyanusun kıyısında yarışacağımı düşünemezdim yoksa korkudan donakalırdım.

Yarış hakemlerinin kayalıkların arasında duran masasını çabucak bulmuştum; masanın başında melon şapka takmış iki adam oturuyordu, önlerinde katlı bir vaziyette, göz alıcı bir çeşitliliğe sahip olan yarış renkleri duruyordu. Koşar adımlarla kumda yürüyüp yanlarına gittim ve bağırırmamak için eğilerek başımı adamlara doğru uzattım.

“Yarış rengimi almam gerekiyor,” dedim. Sağdaki adamı tanıyordum; St. Columba Kilisesi'ne gittiğimizde genelde bize yakın bir sırada oturuyordu.

“Sana kalmadı,” dedi diğer hakem. Birbirine kavuşturduğu kolları masadaki renklerin üzerinde duruyordu.

“Efendim?” dedim kibarca.

“Kalmadı. Güle güle.” Yanındaki hakeme döndü. “Hava sence bugün nasıl? Ilık, değil mi?”

“Bayım,” dedim.

“Sıcaktan şikâyet etmiyorum elbette ama adayı sinekler basacak,” dedi diğeri.

“Burada değilmişim gibi davranamazsınız,” dedim.

Ama davranıyorlardı. Muhabbet ettiler, varlığını görmezden geldiler ve en sonunda öfkemi de yaşadığım utancı da yutup pes ettim. Onlara şerefsiz olduklarını söyledim çünkü hiçbir söylediğime cevap vermemişlerdi ve geldiğim yoldan geri döndüm. Uçurum yolundan aşağı inen Gabe’le karşılaştım. Saçları rüzgârda dağılmıştı.

“Renklerin nerede?” diye sordu.

Bunu ona söylemek istemiyoordum ama söyledim. “Vermiyorlar.”

“Vermiyorlar mı!”

Kollarımı önümde kavuşturdum. “Önemli değil. Renkler olmadan yarışırım.” Ama biraz da olsa önemliydi.

“Ben onlarla konuşurum,” dedi Gabe. Onun bu haklı öfkelerini görmek hoşuma gitmişti, gerçi işe yarayacağını düşünmüyordum. Öfkeni biriyle paylaşmak bazen iyi gelebiliyordu. “Saçmalık bu.”

Patikadan inip kumsalda ilerleyişini izledim ama hakemlerin Gabe’i izleyen yüzlerine bakınca Gabe’in de farklı bir şey elde edemeyeceği belliydi. Bunun önemsiz olduğunu söyledim kendi kendime. Diğer yarışçılar gibi görünmek zorunda değildim. Onlardan biri olmak zorunda değildim.

“Gebersinler,” dedi Gabe geri gelince. “Yaşlı Thisby mandafonları.”

Yanımızda birisi bağırarak son yarışa katılmayanlar dışında herkesin kumsalı boşaltmasını ve yarışın başlamasına çok az kaldığını söyledi.

Yani sıra bizdeydi.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

S E A N

Öğleden önce güneş kendini belli etse de kumsal soğuktu. Rüzgâr mavi-siyah denizin yüzeyini dövüyordu; yüzeyde binlerce dalga oluşturdu. Uçurumun tepesinde siluet olarak görünen kalabalık, uçurum ile okyanus arasındaki kum pisti izliyordu.

Arada bir kıyıdan uzaklarda bir yerde sudan çıkan bir *capaill uisce* kafası gördüm. Kasım akıntılarına kapılıp kıyıya doğru gelmişti. Yakaladıklarımız taktığımız zillere ve kırmızı kurdelelere, demire ve çobanpüskülü yapraklarına, papatyalara, dualara ve bize karşı mücadele verirlerdi. Su atları her zaman açtı ve şeytaniydi, korkunç ve güzeldi, insanları hem sever hem de onlardan nefret ederdi.

Akrep Yarışları vakti gelmişti.

Canlı, capcanlıydım.

Corr altımda güçlü ve tez canlıydı. Deniz Corr'a dünden farklı bir şarkı söylüyordu, başka bir *capaill uisce* yanımızdan geçince Corr başını ona doğru sertçe çevirip havayı ısırdı. Puck'la tanışmadan önce kumsalda bu kadar çok yarışçı olduğunu hiç fark etmemiştim. Her renkten *capaill uisce* birbirine yaslandı, çarpındı, homurdandı, çifte attı ve birbirlerini ısırdılar. Kumsalın kuzey ucu daha önce hiç bu kadar uzak gelmemişti bana. Üç buçuk kilometre ve beş dakika sonra her şey bitmiş olacaktı.

Kalabalığın içinde Puck'ı buldum. Diğerleri gibi atının yelesine son dakika incik boncukları ya da ıvır zıvır asmakla uğraşmıyordu. Kumru'nun boynuna doğru eğilmiş, yanağını Kumru'nun yelesine yaslamıştı.

"Sean Kendrick."

Başımı çevirmeden önce Mutt'ın sesini tanıdım. Biraz iletideki alacalı kısrağının sırtındaydı. Kısrağın yelesini savurunca Mutt'ın yeleye taktığı ziller kulak tırmalayıcı bir şekilde çınladı. Atın göğüs zırhına ve sağrısına astığı aksesuvarlara rağmen hızlı olmasını nasıl bekliyordu, anlayamıyordum.

"Benimle konuşma," dedim.

"Bu yarış senin cehennemin olacak," diye karşılık verdi.

Corr kulaklarını indirdi ve alacalı kısrağın da aynısını yaptı. "Bu kumsalda benim gözümü korkutamazsın," dedim.

Mutt Malvern alacalı kısrağın geri çekti; kısrağın homurdanıp burnundan soludu. Mutt, Puck'a baktığını gördü. "Neyi önemsediyini çok iyi biliyorum, Sean Kendrick."

P U C K

Bu sıradan bir koşuymuş gibi düşünmeye çalıştım ama başaramadım. Koşulması gereken mesafeyi görmemeye çalıştım. Hem hayatta kalmam gerektiğini hem de iyi bir yarış çıkarmam gerektiğini kendime hatırlattım. Kazanmalıydım. Ben istediğim sonucu alırım ama Sean alamaz diye bir anlığına suçlu hissettim ve içim sızladı. Ama belki de böyle bir sonuç olmak zorunda değildi. Belki de ben kazanırsam ödül hem evi kurtmaya hem de Corr'u satın almaya yeterdi.

"Puck. Bir saniyeliğine attan iniver." Peg Gratton'ın sesini duyduğum için şaşırdım. Kumru'nun omzunun önünde durmuş

bana bakıyordu. Saçı rüzgârda dağılmıştı ve yüzü ciddiydi. İta-
atkâr bir şekilde attan indim. Kuş kostümü kucağındaydı ama
neden yanında getirdiğini anlamıyordum. “Nasılsın?” diye sordu.

“İyi,” dedim.

“Yani çok kötü,” dedi. “Gabe sana yarış rengi vermediklerini
söyledi.”

Başımı iki yana salladım. Hislerimin yüzüme yansımaları
istemiyordum.

“Peki, o zaman. Eyeri çıkar.”

Şaşkınlık içinde Peg’e güvenerek eyeri çıkardım ve Peg’in,
kucağındaki katlı kostümü özenle açışını izledim. Devasa ve ür-
kütücü kuş kafasının kostüme takılı olmadığını gördüm; sadece
tüyle kaplı başlığın arka tarafı vardı. Peg başlığın arka tarafını
yarış renginin takılması gereken yere, Kumru’nun sırtına koydu,
sonra eyeri alıp birbirlerine sürtmeyeceğine emin olmak için baktı.

“Şimdi Thisby’nin rengi sende,” dedi.

“Teşekkürler.”

“Bana teşekkür etme.” Uzaklaştı. “Kim olduğunu onlara
göster.”

Yutkundum. İki büklüm duran ve önümüzdeki birkaç dakika
hayatta kalmak için dua eden Puck Connolly’ydim ben.

“Biniciler, sıraya!”

Sıraya girme vakti ne kadar çabuk gelmişti. Daha yeni gelmiştik
ve yarış öncesi Sean’la görüşememiştim. Kumru’nun sırtına çıktım
ve *capaill uisce*’lar arasında Sean’ı aradım. Onu görebilirim...

Sıranın diğer ucunda çenesini kaldırmış bana bakarken gördüm
onu. Corr’un yarış rengi lacivertti ve daha şimdiden ter içinde
kalmıştı. Sean hâlâ bana bakıyordu, kolumu kaldırıp bileğimdeki
kurdeleyi görmesini sağladım.

“Biniciler, sıraya!”

Keşke Sean ve Corr’un yanında olsaydım diye geçirdim içim-
den. Üç hakem atları büyük tahta kirişlerin gerisine iterek hizaya

sokmaya çalıştılar. Sıra sıra at, düzinelerce toynağa takılmış yüzlerce zilin tiz şıkırtısı. *Capaill uisce*'lar burunlarını çekip homurdandı ve titreyerek kumu eşelediler. Kumru'yu elimden geldiğince yakındaki su atlarından uzak tutmaya çalıştım. Kulaklarını yatırmıştı. Etrafı yırtıcı hayvanlarla doluydu.

Yanımdaki su atı başını iki yana salladı ve ağzından çıkan köpük boynundan böğrüne doğru aktı.

Geri sayım başladı.

Okyanus, sssssssss, sssssssssssss, diye sesleniyordu.

Ve kırılganları kaldırdılar.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

P U C K

Yayından fırlamış bir ok gibi harekete geçtik. Düzenli bir tempo ya da mantık yoktu; hatırlayabildiğim tek şey Kumru'yu pistin iç tarafına çekmem gerektiği idi. Kimse zorunda olmadığı sürece kasım denizine yaklaşmak istemezdi. Kumru'nun toynakları kıyıya vuran dalgaların uçlarına değiyordu, tuzlu su yüzüme püskürdü. Tuz taneleri bir şekilde parmaklarım ile dizginlerin arasına yerleşti, kristaller elimi yakıp kesti.

Bir şey sertçe bacağıma çarpınca üzengimin tokası kaval kemiğime battı ve tam dönüp baktığım an bir *capaill uisce*'nin bana yaslandığını gördüm. Doru at tam kıvranıp ısırarak için Kumru'ya hamle yaptığı an Kumru'yu dehleyip biraz daha suya yaklaştım. Kumru'nun kulakları yelesine kadar inerken az önce bize çarpan atın binicisinin Gerald Finney olduğunu fark ettim. Dizginleri tutan yumrukları bembeyaz olmuştu ve bana bakmıyordu. Eyerin bile sallanmasına sebep olan titremeden sonra anladım ki Kumru Finney'nin *capaill*'ini tanıyordu. Bacaklarımı Kumru'nun iki tarafına vurdum. *Daha şimdiden korkma, Kumru. Yolumuz çok uzun.*

Geç de olsa Kumru'nun enerjisini tasarruflı harcamayı ve başlarda hızını kontrol altında tutmayı planladığımı hatırladım. Atlar uçarcasına yaklaştılar; Ian Privett'in yeşil rengi, Blackwell'in açık mavisi, alacalı kısağın altın sarısı görünürdeydi. Ama lacivert

renkli kızıl aygır görünürde yoktu. Onu göremeyeceğim kadar farkı açtı mı yoksa geride mi kaldı, bilmiyordum.

S E A N

Puck'ı ya da Kumru'yu bulmaya çalıştım ancak bu yarış atı güruhu içinde hiçbir şey göremedim. Kontrolüm altındaki Corr kuvvetliydi, onun ağırlığıdan dolayı yorgun omuzlarım daha şimdiden ağrı-maya başlamıştı. Üzenginin derisi bacağıma sürttüğü için baldırım yanıyordu. Puck'ı görmek için Corr'u sürünün gerisinde daha ne kadar tutman gerektiğinden emin değildim. Yarışta olunabilecek en kötü yer arka taraftı çünkü arkadaki *capaill uisce*'lar yavaş olduğu için değil, birbirleriyle ya da denizle boğuştukları için arkada kalıyorlardı. Önümdeki toynaklar yüzüme kum savurdular. Gözlerim yandı ama gözlerimi silmek için elimi dizginden çekemezdim.

Solumda biri gri, biri kestane rengi iki at birbirine girdi. Corr'u da aralarına almaya çalıştılar ama Corr'u sımsıkı tutup düz gitmeye zorladım. Fakat çok uzaklaşmak istemiyordum çünkü Puck arkamdaysa onu yalnız bırakmak olmazdı. Ellerim Corr'un terli yelesinin içindeydi ve bedeni kasım deniziyle temas edince kaslarının titrediğini hissettim. Sakinleşmesi için fısıldadım.

Puck'ı görmek için kolumun altından sağ tarafa baktım ama böğrüne kadar suya dalmış gri at dışında bir şey göremedim. Bir deniz canlısı gibi görünüyordu. Gözleri sivrileşen kafasında iki ince çizgi şeklindeydi. Kıvrandı, debelendi, önündeki yarıştan ziyade sırtındaki biniciden kurtulmak ister gibi bir hali vardı. Yüzüme sıçrayan deniz suyunun soğukluğu yanaklarımı pençe misali yırttı adeta.

Başka bir *capaill* kısarak beni soldan itti; ısırarak için hamle yaptı ve dişleri bacağıma sıyırdı, binicisi atını hemen diğer yöne

uzaklaştırdı. Burada kalamazdım. Biraz daha açılmalı ve Puck'ı bulmalıydım. Bu kargaşadan şu ana kadar kurtulmamışsa ölmüş bile olabilirdi.

Fısıldamak için Corr'un boynuna doğru eğildim ama ilk kez söyleyecek bir şey bulamadım. Ama bunun bir önemi yoktu. Konuşmama gerek olmadan da Corr ne istediğimi anlıyordu, ileri atılarak arkamızdaki *capaill* yığınınından uzaklaştı.

Sağ tarafımda en öndekilere kadar uzanan dar bir boşluk vardı; yarışı önde götüren üç at birbiriyle boğuşuyordu. Geçen sene olsaydı o boşluktan faydalanır, hepsinin önüne çıkardım, geride bıraktığım yarışçılar da yarış bitene kadar kendileriyle Corr'un arasındaki boy farkını sayardı.

Ama bu sefer hamle yapmadım.

Bekledim.

P U C K

Daha bir dakika bile geçmeden Kumru bir *capaill* tarafından ısırıldı ve ondan birkaç saniye sonra da at dişi olduğunu düşünmediğim, jilet gibi keskin bir şey kalçamı kesti. Kesige bakmaya ya da beni neyin kestiğini tahmin etmeye çalışacak vaktim yoktu. Bir at heyelanı içinde kapana kısılmış haldeydim. Rüzgârın kulaklarımı dolduran uğultusuna rağmen birbiriyle boğuşan atların çığlıklarını ve kükremelerini, gıdıklamalarını ve böğürmelerini duyabiliyordum. Kalçamdaki kesikten bacağıma doğru akan kanın rahatsız edici sıcaklığını hissettim ama acı duymadım, en azından o an için. Beni kesen şey her neyse düzgün bir kesik açmış olmalıydı.

Kumru paniklemeye başladı. Sağ tarafındaki kargaşadan ürküp başını o kadar sert bir şekilde savurdu ki dizginin avucumda su

toplamasına sebep olan yakıcı kabarcığı yırtarak patlattı. Kumru'nun gözlerinin etrafının tamamen beyaz olduğunu gördüm.

Buradan kurtulmalıydım. Kum yanaklarımı ve gözlerimin kenarlarını yaktı ama gözlerimi silmek için elimi dizginden çekemezdim. Nasıl ilerleyebileceğimi kara kara düşünürken sağım-daki *capaill uisce* okyanusa yöneldi, dalgaların üzerinden sıçradı ve havada kıvranıp binicisini sırtından attı.

Finney. Suda kulaç atarken bir saniyeliğine bakışlarımı yakaladığını gördüm ve sonra doru atının düz dişleri onu elmacık-kemiğinden kaptı.

İkisini geride bıraktık ve Kumru'nun omuzlarına sıçrayıp siyah lekeler bırakan suyla baş başa kaldım. Kusacak gibi hissettim.

Az önce bir *capaill uisce*'nin olduğu yerde aniden bir boşluk oluştu. Eğer Kumru'nun muazzam gücünü kullanarak sağdan gidersem açığa çıkabilirdik.

Bu savaşta ölüp gideceksek Kumru'nun hızını tasarruflu kullanmamın hiçbir manası yoktu. Baldırlarımı Kumru'nun sıcaklamış karnına bastırdım ve işe yaradı. Kumru temposunu buldu ve içinde kapana kısıldığımız çalkantılı küçük at sürüsünden kurtulduk. Ve ileride, yarışı önde götürenlerin hemen arkasında mavi yarış renklerine sahip olan kızıl aygırı ve sırtında öne eğilerek oturmuş Sean'ı gördüm.

Kumru'nun omzundaki ısırdıktan akan kanı sildim. Yarası çok derin olmasa da suçluluk bir iğne misali batıyordu. *Üzgünüm*, dedim ve bir kulağını titreterek bana çevirdi. Dizginini çok az gevşettim. Hâlâ korkuyordu ama bir an bile olsa dikkati bendeydi.

Odaklandım. Uçurum tepesinde yaptığımız koşuları, onu düzgün ve kararlı bir şekilde tutabildiğimi hatırladım. *Uisce* kısırağın uçurumdan atlayışını hatırladım. İşin sırrı diğer herkes okyanus dışında her şeyi unutmuşken yarışı hatırlayabilmektir. Yine kararlı olabiliyordum.

S E A N

Sağ taraftan yeni bir at yaklaştı ve denizin dokunuşuyla kuduran Corr bir yılan gibi başını çevirip yaklaşan atları ısırmaya çalıştı. Önüne dönmesini sağladım ve ısırmaya çalıştığı at başını geri attı ama dengesini kaybetmedi. Kulaklarının ucu siyahtı. Corr'dan daha küçüktü. Kumsaldaki diğer tüm atlardan daha küçüktü. Derisinin altındaki vasat kasları kasılarak hareket ediyordu.

Kumru'ydu bu. Corr'un adımlarına ayak uydurarak aynı tempoda koştu, eyer yastığının üzerindeki tüyler rüzgârda titreşti. Bir kez baktım ve sonra bir kez daha; önce Puck'a sonra Kumru'ya. Kumru ısırılmıştı ama yarası derin değildi. Puck'ın da kanaması vardı. Fakat Kumru'nun omzundaki dağınık diş izlerine kıyasla Puck'ınki düzgün ve uzun bir kesikti. Jokey pantolonunun kumaşı da kesilmişti. Bir at tarafından ısırılmak yerine bıçak tarafından kesildiği belliydi. Puck'm kumsala gelip yarışa katılmasına kızan biri yapmış olmalıydı. Bu konuda düşünmeye devam etmek öfkelenmek ve öfkelenmek de konsantrasyonumu yitirmek demekti ve o an böyle bir lüksüm yoktu.

Çünkü önümüzde kaos vardı. En kötü yanı ise gürültüydü; soluksuz kalmış *capaill*'ların nefes sesleri, kavga ederken çıkardıkları böğürtüler, kesintisiz bir gökgümbürtüsünü andıran toynak sesleri ve denizin tıslaması. Ciyaklamalar, haykırışlar ve hepsinin arkasında seyircilerin çığlıkları. Kasım denizi atları delirtmeseydi bile bu gürültü delirtirdi.

Önümüzdeki at kıvranıp yan tarafa yöneldi, binicisi ne pa-hasına olursa olsun okyanustan uzak durmaya çalıştı. Başka iki *capaill* itişip kakışırken yavaşladılar ve yanlarından geçip gittik. Dizlerden, toynaklardan, kan kaplı kemiklerden ve birbirine giren dişlerden oluşan bir duvar vardı karşımda. Bizi de aralarına almaya çalıştılar ama Corr onlara engel oldu; onlar ve Kumru

arasında zangırdayan bir duvara dönüştü. Kumru da deniz ve Corr arasında bir duvara dönüştü.

Yarışın ilk yarısından biraz fazlasını, iki kilometre kadarını geride bıraktık. Yarışın ilk yarısında hazırlıksız ve yabani olanlar ayıklandı. Burası üst aşamaya geçiş noktası gibiydi. Puck'a baktım ve o da bana baktı; ifadesi şevклиydi.

Kum ayaklarımızın altında bulanıklaştı, soluk soluğa kalmış akciğerlerimizin sesi okyanusun sesini bastırdı. Kumsalda sadece ikimiz vardık.

Blackwell ve Privett'in atları önde didişiyorlardı. İleri geri savruldular, dişlerini birbirlerine gösterdiler, boyunları ve omuzları birbirlerine çarptı. Tam arkalarında Mutt Malvern alacalı kısrak Skata'yı acımasızca dörtnele koşturuyordu. Ve Puck arkadan onlara yaklaştı; düzgün ve dengeliydi. Kumru'ya yetişip adımlarına ayak uydurduk. Her adımda mesafe katettik.

Corr güçten ibaretti. Önümüzde bir yol vardı; Blackwell ve sonra da Privett'in önüne çıkabilirdim. Mutt ise bir sorun teşkil etmiyordu, öndekilerle arası açıldı ve ona yaklaştık. Öne geçebilir ve geçen sene olduğu kadar kolay bir şekilde birinciliği kapabilirdim. Üç dakika sonra Corr benim olabilirdi.

İstedğim her şey. Başımı sokabileceğim bir ev ve tutacağım dizginler ve bineceğim bir at. Corr.

Kısrak tanrıçanın nefesini yüzümde hissettim.

Puck'a hamlesini yapana kadar bekleyeceğimi söylemiştim. Belki de öndekileri geçecek hıza sahip değildi. Belki de bekleyerek istediğim her şeyden vazgeçmiş olacaktım. Yine de hâlâ vaktimiz olduğunu tembihledim kendime. Corr'la ileri atılmak için vaktim vardı.

Kumru ileri atıldı.

Tam o an Mutt Malvern'in Skata'yı kasten yavaşlattığını fark ettim.

En başından beri niyeti yarış kazanmak değildi.

P U C K

Alacalı kısırağın saldırısına hazırlıksız yakalandım.

Ben ve deniz arasında ileri atılacakmış gibi şahlandı ama ileri atılmak yerine Kumru'nun üstüne çullandı. Dişlerini Kumru'nun kulaklarının arkasına geçirdi.

Kumru sendeledi.

Başımı çevirip Mutt Malvern'in şeytani bir şekilde sırttan ağzına baktım.

Sean'ın bağırıldığını duydum, sesi çatlamıştı. "Bu dava ikimizin arasında, Mutt!"

Ayaklarımı üzengilerde tutmaya çalıştım; iyice eğilerek öne, Kumru'nun boynuna uzandım ve alacalının kulağını tuttum. Derisi kaygandı ve daha önce dokunduğum hiçbir atıne benzemiyordu. Kumru'nun omurgası karnıma battı ve su toplamış elim acıdı ama bunların hepsini görmezden gelip alacalının kulağını sertçe burdum. Ciyaklayarak Kumru'yu bıraktı.

Sean'ın bağırarak ne dediğini zor bela anladım. "Puck, çekil!"

Ben anlamasam bile Kumru anladı; Corr üstüme doğru gelirken Kumru bir anda ileri atıldı ve Corr ile alacalının arasından çekildi. O kadar hızlı hareket etti ki doğrulup eyerimde düzgün bir şekilde oturacak vakit bulamadım, altımdaki deri ya sudan ya da kandan dolayı ıslanmıştı.

Skata, Mutt'in altında kıvrandı, sıçrayıp duruyordu ama ondan kurtulmayı başardık. Arkama baktım ve gördüğüm tek şey, Corr'un omuzlarının alacalı kısırağınkilere çarpması oldu. Sean'ın bakışları bir an bana kaydı. İlerlemeye devam ettiğimden emin olmak istedi.

Onu beklemek istedim. Bu yarış bensez dört kere kazandığımı biliyordum ama onu geride bırakmak da istemiyordum.

Sean Kendrick'in sesini duydum: "Git!"

Kumru'nun dizginlerini gevşettim.

S E A N

Kurtulamadık.

İlerleyebilirsek Corr Skata'dan kurtulabilirdi ama Mutt Malvern dizginimi sıkıca tutmuştu. Corr'un yüzünü kendine doğru çekti ve Skata'nın dişlerinin ulaşabileceği bir noktaya yaklaştırdı. Corr'un kör tarafı olduğu için neyle karşı karşıya olduğunu göremedi ve korkudan delirdi. Gözlerini devirip burnunu tekrar tekrar havaya savurdu. Skata ısırarak için hamle yaptı, dişleri Corr'un yanağına sürtündü. Corr'un dizginini geri almak için Mutt'la boğuşurken dizim Mutt'ın dizine çarptı; kemik kemiğe, ateş gibi yakan bir ağrıydı.

Skata ve Corr dörtmala ve omuz omuza koştular; her adım bizi dalgalara biraz daha yaklaştırdı. Tuzlu suyun tadını aldım; eyerim tuzlu sudan dolayı kayganlaştı. Corr'un bedenindeki her bir kas titredi ve parıldadı. Mutt'a bakınca oturduğu yerde dengesini korumakta zorlandığını fark ettim.

Bıçağını çok geç fark ettim.

Kolumu kaldırdım. Kendimi ya da Corr'u koruyamayacaktım.

Ama bıçağını bana saplamamıştı. Alacalı kısırağın boynunu bir ucundan diğer ucuna kadar kesti. Kırmızı bir çizgi oluştu. Alacalı acı içinde debelendi.

"Hadi bunun da üstesinden gel, Kendrick," dedi Mutt.

Dizginleri salıverdi.

Skata ağırlığını üstümüze bıraktı.

P U C K

Önce Blackwell ve kısırağı Margot'a yetiştik. Büyük, yağsız bir doruydu, tren vagonu gibi uzundu ve Blackwell'e epey zorluk çı-

kardı. Ağzının yarım açık olduğunu ve sığınakta bizi bulan siyah *capaill* gibi sırtıttığını gördüm. Nefes kesici bir hızla ilerliyordu ama şimdi Blackwell onu kontrol altına tutuyordu. Blackwell'in dizginlerini biraz gevşetmeyi denediği kısrağı, anında okyanusa yöneliverdi.

Ama denize dair hiçbir şey Kumru'nun umurunda değildi. Yelesine doğru eğildim –boynu terliydi ve ellerim de terliydi ve dizginlere tutunmakta zorlandım– ve biraz daha hızlanmasını istedim. Blackwell'in yanından geçti.

Artık önümüzde sadece Privett ve Penda vardı. Privett su ve atı arasındaki geniş mesafeyi korudu ve suya yakın tarafa geçip su ve Penda'nın arasına girebildim. Ama diğer tarafına geçip Penda'yı kasım denizine yaklaştırmaya zorlarsam liderliği kapmama yetecek kadar dikkatinin dağılmasını sağlayabilirdim. Tabii bunu yapmak bir kaçış planım olmadan *capaill uisce*'ya çok yaklaşmam demekti. Üstelik Kumru şu ana dek o kadar çok korkmuştu ki kırılma noktasına ulaşmak üzereydi.

Yarışın bitmesine çok kalmamıştı. Aşağı yukarı sadece altı yüz metre vardı. Umutlanmak istemedim ama umudun içimde pompalanıp genişlediğini hissedebiliyordum.

Fakat... Corr'un şimdiye dek bize yetişmesi gerekirdi. Burada sadece Penda'yla kalmamam gerekirdi.

Arkama baktım ve Corr'u göremedim. Margot'ın hızla bize yaklaştığını fark ettim. Ve Peg'in yarış rengi olarak uydurduğu tüylerin rüzgârda deli gibi dans ettiğini gördüm.

Bunun mümkün olduğunu söyleyen Sean'ın sesini duydum. Peg Gratton'ın kim olduğumu onlara göstermemi söyleyişini duydum. En sonunda farkı belirleyecek şey Kumru'nun göstereceği cesaret değil, benim Kumru için göstereceğim cesaret olacaktı. Boynuna doğru eğildim; Kumru'm, en yakın arkadaşım... ve son bir kez daha tüm hızıyla koşmasını istedim.

S E A N

Corr'u tuttum fakat elim sanki boşta gibiydi. Bir yerden tiz ve net bir çığlık yükseldi ve sonra düştüm.

Corr'un sırtı ile dalgaların arasındaki o an, arkamızdaki düzinelerce atı ve sonra babamın ölümünü düşündüm.

Tek şansım bu kargaşadan kurtulmaktı. Toprağa ayak bastığımda yana yuvarlanarak üzerime gelecek toynaklardan kaçabilmeyi ummak. Dikkatli olursam hayatta kalabilirdim.

Bir an için her şeyi kusursuz bir netlikle gördüm: Yüzü kırmızı bir maskeye dönüşmüş Corr'un burun deliklerinden biri yırtılmıştı. Ufuk uzayıp genişledi ve uzanamayacağım kadar uzaklaştı; mavi, masmavi kasım gökyüzü tepemizdeydi.

Alacalı kısırağın dizi yükselip kafama çarptı.

Kuma çarptığımda görüşüm bir dalga gibi kırıldı. Köpüklü su ağzıma girdi ve altımdaki kum toynak sesleriyle gümbürdedi; üzerimde her yer kırmızı, kıpkırmızıydı.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

P U C K

Ian Privett ve Penda'yı geçtiğimiz an Ian benle göz göze geldi ve onu geçtiğime inanmadığı ifadesinden belliydi.

Ama yarış sona ermişti.

Çizgiyi birinci olarak geçtiğimizi gördüğüm halde; ondan yarım saniye sonra Margot'ın çizgiyi şimşek gibi geçişini gördüğüm halde ve ondan bir saniye sonra Ake Palsson ve Dr. Halsal'ın burun buruna çizgiyi geçtiğini görsem de inanmadım.

Kumru'yu yavaşlattım, boynunu okşayıp gülümsedim ve kanlı elimin dışıyla gözyaşlarımı sildim. Yaşadığım acı eriyip kayboldu; geriye sadece kesintisiz titreme kaldı. Titrek bir şekilde üzenimlerimin üstünde ayağa kalktım, bitiş çizgisini geçen diğer *capaill uisce*'lerden uzaklaştım.

Sean'ı göremedim.

Kulaklarımdaki tıslama kesilmedi. Tıslama sandığım şeyin yukarıdaki seyircilerin nidaları olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

İsmimi ve Kumru'nun ismini bağırlıyorlardı. Aralarında Finn'i de duyduğumu düşündüm ama belki de öyle sanmıştım. Ve bitiş çizgisinin bu tarafında bir sürü su atı daha vardı; ortalıkta dolaşıyor, şahlanıyor ve kıvranıyorlardı.

Ama Sean hâlâ ortalıkta yoktu.

Bir hakem bana yaklaştı ve kolunu Kumru'nun dizginine doğru kaldırdı. Ellerimin titremesi durmak bilmiyordu; içimde korkunç bir his vardı.

"Tebrikler!" dedi hakem.

Adama baktım, söylediği şeyin bir şey ifade etmesini bekledim ve sonra, "Sean Kendrick nerede?" diye sordum. Adam cevap vermeyince Kumru'yu döndürdüm ve geldiğimiz yoldan geri gittik. Kumsalın bu tarafı terli *capaill uisce*'lerle ve yorgun binicileriyle dolmuştu. Bu açıdan bakıldığında kumsal diğer ucundan başlayıp dörtnala koşarken gördüğüm kumsala hiç benzemiyordu. Kumru'yu tırıs koştururken sıradan, kumlu bir düzlüğü andırıyordu. Okyanusun sureti aç ve karanlık bir boşluğa benzemiyordu artık, sadece arka arkaya kıyıya vuran dalgalardan ibaretti. Kumru'yu geldiğimiz yönde ilerlettim ve ıslak kumsalı taradım. Boğuşmaların yaşandığı bazı noktalarda kan izleri vardı ve suya çok yakın bir noktada kestane renkli bir *capaill*'in öldüğünü fark ettim. Karaya yakın tarafta ölmüş birinin üzerini bir bezle örttüler. Midem kalktı. Ölen binici çok iri bir adamdı, Sean olamazdı.

Derken Corr'u gördüm. Dalgaların kıyıya vurduğu noktada dikilmiş, kızıl yansıması altındaki ıslak kuma düşmüştü. Arka ayaklarından birisi çarpık duruyordu. Toynağının sadece ucu yere değiyordu. Başını yere yakın tuttu ve biraz daha yakınlaşınca fark ettim ki titriyordu. Eyeri aşağı doğru kaymıştı ve neredeyse ters duruyordu.

Dibinde karanlık ve ince bir şey gördüm, dizginler o şeyin etrafına dolanmıştı. Pis olsa da mavi-siyah montu hemen tanıdım. Ve Corr'un yansıması sandığım şeyin aslında kan olduğunu fark ettim. Gelen her dalga kanı temizleyip götürüyordu.

Gabe artık katlanamadığını söylediğinde ona inanmadığımı hatırladım bir anda, inanmamıştım çünkü insan kararlı olursa her şeye katlanabilir diye düşünüyordum.

Ama o an Gabe’i çok iyi anladım çünkü Sean Kendrick öldüyse ben de artık hiçbir şeye katlanamazdım. Bunca yaşanan şeyden sonra. Bunca insandan sonra. Corr’u bir bacağı bükük halde orada dikilirken görmek bile beni kahretmeye yetmişti. Ama Sean ölmemeliydi.

Kumru’un üzerinden indim. Başka bir yarış hakemi çıktı karşıma, dizginleri eline bıraktım. Alelacele kumda Corr’a doğru ilerledim. Bir martı yüzüme doğru pike yapınca yavaşladım. Martılar kumsaldaki can pazarına üşüşmeye başlamıştı bile; neden kimse bu kuşları kışkıılamıyordu?

“Sean.”

Corr’a doğru yaklaşırken ani bir hareket görünce irkildim. Sean... kolunu kaldırdı ve boşluğu yokladı. Üzengiye bulup ona tutunarak kendini yukarı çekti. Yeni doğmuş bir tay gibi dengesizdi.

Sarıldım. Hangimizin titrediğini anlayamıyordum.

Sesi boğuk çıktı. “Başardın mı?”

Başardığımı söylemek istemedim çünkü başarmam planımızın sadece yarısıydı.

Başını geri çekip yüzüme baktı. Yüzümde ne gördü, bilmiyorum ama en sonunda, “Evet,” dedi.

“Penda ikinci oldu. Neredeydin? Ne oldu?”

“Mutt,” dedi. Gözleri kısık bir şekilde okyanusa baktı. “Onu gördün mü? Hayır, sanmıyorum. Kısrak onu alıp götürdü.”

Yaralarım acımaya başladı ve karnıma kramp girdi. “Zaten amacı kazanmak değildi. Amacı sadece seni...”

“Corr burada böylece bekledi,” dedi Sean büyülenmiş bir şekilde. “Ölebilirdim. Ve Corr burada beklemeyebilirdi.” O an fark ettim ki yarışı kazanmamış olması önemsizdi. Corr’un sadakati ona sahip olmaktan daha önemliydi.

Sonra gözleriyle Corr’un bedenini inceleyişini izledim, yere yakın tuttuğu başına, burun deliklerindeki kana ve yamuk duran arka bacağına baktı. Bacağının durumu o kadar kötü görünüyordu

ki içim cız etti. Sean'ın hareket eden elinin durduğu ve omuzlarının umutsuzluk içinde dūřtūėu ana tam olarak tanık oldum ve bacağının kırıldığını anladım.

Sean'ın tuttuğu dileği hatırladım. İhtiyaç duyduğu şeye kavuşmaktı.

Ve o an hiçbir tanrıya ya da tanrıçaya ya da adaya inanmamın mūmkūn olmadığını anladım. Ve inansam bile zalim olmadıklarını dūřünmeden edemedim.

Sean çekilip eyerin baėını ōzdū, yamuk duran eyer yere dūřtū. Koyu kırmızı Corr ıplak kaldı, eyerin altında kalan sırt bōlgesindeki tūyleri kıvrır kıvrır olmuř ve nemlenmiřti. Sean elini bu tūylerin ūzerinde gezdirdi.

Sonra yelesinin kūuk bir kısmını avuçlayıp elini yumruk yaptı, alnını Corr'un omzuna yasladı. Corr'un bir daha koşamayacağını Sean'ın sōylemesine gerek kalmadan anladım.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

P U C K

Günün geri kalanı çok hızlı geçti. Ödül töreni ve para, gazeteciler ve turistler. Tebrikler, tokalaşmalar ve o kadar çok ses vardı ki hiçbirini net bir şekilde duyamıyordum. Bıçak yaramdan dolayı bana şefkat gösteriyorlardı. *Of, çok kötüyümüş, Puck Connolly, bir at böyle bir iz bırakabilir mi? Neyse ki kesik çok derin değil...* Ve Kumru'yı övüyorlardı. Saatler ve saatler sürdü ve onlardan kurtulup önemsedğim şeylere ulaşamadım.

Güneş battıktan sonra öğrendim ki Corr Malvern Çiftliği'ne yürüyemeyeceği için kendisine kıyıda ki kovuklardan birinde geçici bir sığınak yapılmış. Kalabalıktan kurtulmayı başarıp uçurum patikasının bir kısmını indim. Alacakaranlıkta Sean Kendrick'i gördüm, kayalıklara sırtı dönük bir şekilde oturmuş, gözleri kapalıydı. Yanına giderdim ama açık renk saçlı George Holly çoktan Sean'ın yanına gitmiş ve kendisine gelmesi için onu sarsıp teselli etmeye çalışıyordu. Bu kadar mesafeden bile Sean'ın kaybettiği şeylerden dolayı perişan bir yüz ifadesi olduğunu görebiliyordum. Holly uzaktan beni görüp başıyla hafifçe onayladı, yanlarına gitmeme gerek olmadığını belirtti ama ancak Sean'la göz göze gelince Kumru'yla birlikte eve dönmeye karar verdim.

Eve giden yolda Finn bana yetişti, birkaç kez sektikten sonra adımlarıma ayak uydurdu. Ellerini montunun ceplerine sokmuştu. Bir süre sessizce yürüdük, sadece tabanlarımızın tozlu yola sür-tüşü ve Kumru'nun toynaklarının arada bir çakıl taşlarını ezişi duyuluyordu. Alacakaranlık etrafımızdaki her şeyin daha küçük görünmesine sebep oluyordu.

"Kaşların çatık," dedi en sonunda.

Doğru söylediğini biliyordum; kaşlarımın arasındaki kırıksıklığı hissedebiliyordum. "Bir şey sayıyorum, o yüzden." Ama bundan pek keyif almadım. Ne kadar saysam da sonuç aynı çıkıyordu: Para evi kurtarmamıza yetiyor ama Malvern izin verse bile Corr'u satın almamıza yetmiyordu.

"Şu anda kutlama yapıyor olman gerekirdi! Gabe bizim için evde ziyafet hazırlayacakmış!" Bu yorucu günün sonunda bile hâlâ ayaklarının altında yay varmış gibi yürüyordu. Rüzgârlı bir günde yürüyen bir tay gibi.

Söyleyeceklerim çok negatif olmasın diye elimden geleni yaptım çünkü yaşananların hiçbirisi Finn'in suçu değildi ama yine bir damla da olsa hüznün bulaştı sözcüklerime. "Sean Kendrick bacağı kırık ve benim yüzümden satın alamayacağı atıyla orada öylece otururken kutlama yapamam!"

"Sean Kendrick'in o atı hâlâ istediğini nereden biliyorsun?"

Bunu birisinden duymama gerek yoktu. Sean'ın hâlâ Corr'u istediğini biliyordum. Onun için önemli olan şey hiçbir zaman yarışmak olmamıştı.

Finn başını kaldırıp baktı ve cevabını yüz ifademde buldu. "Peki o zaman," dedi. "Neden satın alamıyor?"

Bunu sesli bir şekilde söylemek durumu daha da kötüleştirdi. "Ödemenin bir kısmı için yarışı kazanması gerekiyordu. Yeterli parası yoktu."

Bir süre daha sadece ayakkabılarımızın toprağa düşüşünü, Kumru'nun toynaklarının yere sür-tüşünü ve rüzgârın kulakları-

mızda uğuldayışını duyduk. Holly Sean'ı kumsaldan uzaklaştırmış mıydı yoksa Sean bu gece orada mı uyuyacaktı merak ettim. Sean genelde mantıklı kararlar veren biri olsa da Corr çaresizken öyle davranamayabilirdi.

“Ona biraz para versek ya?” dedi Finn.

Yutkundum. “Kazandığım para hem ev hem Corr için yeterli değil.”

Finn cebinde bir şeyler karıştırdı. “Bunu verebiliriz.”

Elinde kalın bir tomar kâğıt para tuttuğunu görünce pat diye durdum ve Kumru kafasını omzuma çarptı. “Finn!.. Finn Connolly, o parayı nereden buldun?” dedim sertçe.

Finn'in gülmemek için kendini tutmak zorunda kaldığını görebiliyordum. Kendini tutarken yüzü yine kurbağa gibi görünüyordu. Elinde tuttuğu para tomarından gözlerimi alamadım. Neredeyse yarıştan kazandığım kadar kalın bir tomarı.

“Kırk beşe bir,” dedi.

Bu sayıyı nereden hatırladığımı bulmam birkaç saniyemi aldı; Gratton'ın dükkânındaki karatahtadan. Bisküvi kutusunda kalan son bozuklukların nereye kaybolduğunu anladım bir anda.

“Bahis oynadın...” Cümleyi bitiremedim.

Finn yürümeye başladı ve bu sefer biraz daha böbürlenerek yürüdü. “Dory Maud paramı sana yatırmamı tavsiye etti.”

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

P U C K

Annem her zaman öfkeli olduğunda en iyi giysilerin giyilmesi gerektiğini, böylece karşımızdakilerin bizden korkacağını söylerdi. Şu anda öfkeli değildim ama korkutucu olasım vardı. Bu yüzden yarıştan sonraki sabah kendime özen gösterdim. Annemin odasındaki oval aynanın önünde bir saat geçirdim, bir fırçayla kızıl saçıma şekil verdim ve bukleleri parmaklarımla burdum. Tüm bunları yaparken Peg Gratton'ın saçını hayal ettim. Saçlarımın hepsini bir yöne tarayınca görüldüğünden çok daha az saçım olduğunu fark ettim ve saçımı tokayla tutturunca aynada annemin yüzünü gördüm.

Annemin dolabına gidip elbiselerine baktım ama hiçbirini insanları korkutmaya yetmezdi. Yakalı bir gömlek buldum, jokey pantolonu giydim ve kumsalda üstü kumlanmış botlarımı da temizleyip ayaklarıma geçirdim. Annemin mercan künyesini ve ona uyumlu mercan kolyesini ödünç aldım. Sonra koridora çıktım.

“Kate,” dedi Gabe şaşırarak. Mutfak masasında oturmuş, bana bakıyordu. Dün gece bavullarını topladığını duymuştum. “Nereye gidiyorsun?”

“Malvern Çiftliği'ne.”

“Hımmm, baya iyi görünüyorsun.”

Kapıyı açtım. Dışarıda pastel renkli, yumuşak ve odun dumanı kokan bir hava vardı; dün hava ne kadar sertse bugün de o kadar yumuşaktı. “Biliyorum,” dedim.

Okul çantamı sırtıma geçirip bisikleti aldım çünkü Kumru bir gün dinlenmeyi hak ediyordu. Zararsız görünen günün sabahında Malvern Çiftliği'ne doğru pedallara asıldım.

Daha önce de olduğu gibi çiftliğe vardığımda herkesin bir şeylerle meşgul olduğunu gördüm. Seyisler atlarla otlaklara gitmişti. Jokeyler safkanları pistlerde koşturuyor, diğer elemanlar yerleri siliyordu.

“Kate Connolly,” dedi seyislerden biri. “Sean burada değil.”

Zaten onun burada olmasını beklemiyordum ama yine de bunu duymak hoşuma gitmemiştir. “Aslında Benjamin Malvern'i görmeye geldim.”

“Muhtemelen evdedir... geleceğini biliyor muydu?”

“Evet,” dedim çünkü bilmese bile içeri girdiğimde bilecekti.

“Dur o zaman,” dedi seyis. Bisikletimle içeri girmem için kapıyı açtı.

Teşekkür ettim ve bisikletimi yanımda götürerek Malvern evine ilerledim. Ev ahırın arkasında, kocamandı. Malvern'in kendisi gibi evi de etkileyici ve heybetliydi ama pek yakışıklı sayılmazdı. Bisikleti duvara yasladım ve ön kapıya gidip kapıyı çaldım.

Uzun süre cevap gelmedi ve sonra Benjamin Malvern kapıyı açtı.

“Günaydın,” dedim ve yanından geçip antreye girdim. Genişti ve eşyasız sayılırdı; tavanı yüksekti ve duvara dayalı küçük bir masa vardı. Antrenin ilerisinde salonu ve beyaz masa örtüsünün üzerinde duran bir fincan gördüm.

“Çay içiyordum,” dedi.

“O zaman tam vaktinde gelmişim,” diye karşılık verdim. Beni içeri davet etmesini beklemek yerine salona girdim. Antre gibi burası da neredeyse boştu. Yüksek tavanlı, ortasında sadece bir

masası ve duvarlarında pirinç lambaları olan bir odaydı. Kimsesiz bir yere benziyordu. Burada oturup alacalı kısırağın ve oğlunun okyanustan tekrar çıkacağını düşünüp düşünmediğini merak ettim. Geriye çekilmiş sandalyenin tam karşısındaki sandalyeye oturdum.

“Süt ve şeker?” diye sordu Malvern.

Kollarımı masada kavuşturup gözlerimi ona diktim. “Siz ne içiyorsanız aynısından alayım.”

Kaşını kaldırıp bir süre baktıktan sonra bana da o garip çayından yaptı. Fincanı masanın üzerinden bana doğru itti ve karşıma oturdu. Bacak bacak üstüne atıp geriye yaslandı.

“Hangi rüzgâr attı seni buraya, Kate Connolly? Böyle pat diye gelmen çok kaba.”

“Sanırım öyle. Aslında üç şey için geldim,” dedim. Fincanı dudaklarıma götürdüm, Malvern beni izliyordu. Bir gözümü kapadım. Çayı içmek bir dilim böreği içmeye çalışmaktan ya da halıyı yalamaktan farksızdı. “İstedğim üç şey var.”

“Çok şey istiyormuşsun.”

Elimi okul çantama soktum ve masa örtüsünün üzerine küçük bir yığın para bıraktım. “İlk istediğim şey evin borcunu kapamak.”

Malvern paraya baktı ama dokunmadı. “Ya ikincisi?”

Dramatik bir etki yaratmak için çaydan bir yudum daha aldım. O yudumu içebilmek büyük cesaret gerektirse de başardım.

“Beni işe almanı istiyorum.”

Fincanını masaya bıraktı. “Peki, yapmayı düşündüğün iş nasıl bir iş, söyle bakalım?”

“Sanırım ilk başta bölmeleri temizleyebilirim ve at koşturabilirim ve el arabası kullanabilirim ve bu işleri iyi yapabileceğimi düşünüyorum.”

Malvern söylediklerimi düşündü. “Bu adada iş bulmak o kadar kolay değil, biliyorsun.”

“Öyle duydum,” diye karşılık verdim.

Parmaklarını dudaklarına sürttü ve üstümüzdeki yüksek tavana baktı. Alçıda bir çatlak dikkatini çekince kaşlarını çattı. “Sanırım halledebilirim. Peki istediğin üçüncü şey ne?”

Fıncanı masaya bırakıp sertçe Malvern’e baktım. Korkutucu görünmek istiyorsam tam zamanıydı. “Corr’u Sean Kendrick’e satmanı istiyorum. Yarışı kazanmamış olsa bile.”

Malvern dudak büktü. “Onunla bir anlaşma yaptım. Ve ne yapması gerektiğini biliyordu.”

“O at senin için önemsiz. Ve ikiniz de bunu biliyorsunuz. O atla ne yapabilirsin ki?”

Bir avucunu gökyüzüne doğru açtı.

“Yani satabilirsin,” dedim. “Tabii Sean Kendrick’e işkence etmekten keyif almıyorsan.” Cümlemin sonunda, *tıpkı hayatını kaybeden oğlunun keyif aldığı gibi*, demeyi düşündüm ama şu anki durum bu kadar ters bir şey söylememi gerektirmiyordu.

“Bunu o mu istedi?”

Başımı iki yana salladım. “Burada olduğumu bilmiyor. Ve burada olduğumu öğrenirse biraz kötü hissedebilir.”

Malvern çayına baktı. “Siz tuhaf bir ekipsiniz. Ekipsiniz, değil mi?”

“O yolda ilerliyoruz.”

Başını iki yana salladı. “Peki. Corr’u satacağım. Ama sırf at artık dört değil üç bacağının üstünde duruyor diye fiyatı değiştirmem. Başka bir arzunuz var mıydı?”

“Üç şey istediğimi söyledim ve hepsi bu kadar.”

“Evet, öyle. Peki, o halde, beni çayımla baş başa bırak. Pazartesi günü gel, el arabası işini konuşuruz.”

Masadan paraya el sürmeden kalktım ve avluya çıktım. Rüzgâr uzun uzun ve alçaktan esiyordu; denizi, ada otlarını, samanları ve atları okşuyordu. Bunun dünyadaki en güzel koku olduğunu düşündüm.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

SEAN

Kasım denizi akşam olunca kızıl kayaların ötesinde karanlık bir mücevher gibi parladı. Corr'la beyaz kayalıkları geride bıraktık ve onu suya götürdüm. Onu sudan çekip çıkardığım ilk günkü gibi üzerinde sadece bir halat vardı. Arka bacağındaki sargıyı uzun süre önce çıkarmıştım çünkü iyileşmesine bir katkısı yoktu. Holly Kaliforniya'da kemiği yerine oturtma teknikleri olduğundan ama yine de Corr'un koşamayacağından bahsetmişti. Ve Corr'u okyanusa salmak için Malvern'den satın alırsam dünyadaki en aptalca şeyi yapmış olacağımı söyledi.

Fakat Corr'un Kaliforniya'ya gitmesi kanatlanıp uçması kadar imkânsızdı. Ve her halükârda öyle bir hayatın bir *capaill uisce*'ya neler sunacağı konusunda emin değildim. Corr denizi ve koşmayı seviyordu. Ve bunlardan en az birini ona verebildiğim sürece ikimiz de mutluyduk.

O yüzden onu yavaşça dalgaların içine götürüyordum. Denizin içinde sakatlığı dezavantaj olmayacak, tuzlu su Corr'un ağırlığını taşıyacak ve o kadar rahat olacaktı ki arka ayağının durumu dik-katini çekip moralini bozmayacaktı.

Veda etmek istemedim.

Uçurumun dibinde Puck Connolly ve George Holly beni bekliyordu. İkisi de kollarını önlerinde kavuşturmuştu, duruşları

tıpatıp aynıydı. Bu anı kendi başıma yaşamama izin verdiler ve bunun için onlara minnettardım.

Corr acı dolu günler geçirdiği halde suya yaklaştığı için kulaklarını dikleştirdi. Kasım okyanusunun tatlı şarkısı Corr'u çağırdı, okşadı ve kan akışını hızlandırdı. Birlikte buz gibi suya girdik. Bu ışıktaki Corr akşamüstü güneşi gibi kızıl, bir dev ya da tanrı gibiydi. Okyanus Corr'un sakat bacağıyla oynayınca Corr kulaklarını geriye doğru çevirdi ve sonra tekrar ufka döndü. Deniz ufukta karanlık ve dipsizdi, içinde Thisby sularının sakladığından çok daha fazla mucize saklıyordu.

Burada, uçurumların dibinde Corr'la birlikte dalgaların içinde birbirimizi ıslatarak eğlenmemizin üzerinden çok geçmemişti. Oysa şimdi iyice düşünmeden bir adım bile atamıyordu.

Elimi boynunda, omuz başlarında ve omuzlarında gezdirdim. Varlığının kıymetini bilememiştim. Yanağımı omzuna yasladım, gözlerimi bir saniyelğine yumup fısıldadım. *Git, mutlu ol.*

Daha fazla ayakta duramıyordum çünkü artık bacaklarım tutmuyordu. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp elimi uzattım. Halatı çekip çıkardım.

Sudan çıkıp Corr'u izledim. Kulakları bana değil, hâlâ ufka dönüktü. Onun gerçek aşkı okyanustu ve şimdi, nihayet, aşkına kavuşacaktı.

Yakamı kaldırdım ve sırtımı Corr'a dönüp uçurumun dibine yürüdüm. Suyun içinde kayboluşunu izleyebileceğimi sanmıyordum. Kalbim buna dayanmazdı.

Puck gözüne bir şey kaçmış gibi hararetili bir şekilde gözlerini ovaladı. George Holly altdudağını ısırmıştı. Uçurumlar tepemde kule gibi uzanıyordu ve kendimi teselli etmeye çalışıyordum. Başka bir *capaill uisce* bulurdum. Yine at binerdim. Babamın evine taşınır ve özgür olurum. Ama hiçbir düşünce beni teselli etmeye yetmiyordu.

Arkamda okyanus, sssssssss, sssssssssss, diye seslendi.

Sonra uzun, ince bir inleme yükseldi. Yürümeye devam ettim, çıplak ayaklarım engebeli taşların üzerinde yavaşladı.

İnleme bir kez daha geldi, kısık sesli ama keskindi. Puck ve Holly arkama baktı, ben de arkama dönüp baktım. Hâlâ kıyıda duran Corr uzaklaştığını fark etmişti ve onu bıraktığım noktada bekliyor, bana bakıyordu. Başını kaldırıp bir kez daha inledi.

Karşı koyulamayan okyanus, hayvanın toynaklarının etrafını doldurdu. Fakat Corr hâlâ bana bakıyordu ve tekrar tekrar inledi. Çağrısını duyunca tüylerim diken diken oldu. Onunla gitmemi istediğini biliyordum ama onun gitmesi gereken yere onunla gidemezdim.

Corr ona geri dönmediğini görünce sessizliğe gömüldü. Sonsuz ufka baktı. Ön toynaklarından birini kaldırıp sonra tekrar indirdiğini gördüm. Kendi ağırlığını sınıadı.

Sonra dönüp sudan çıktı.

Sakat bacağı yere değince başı hafifçe irkildi ama sonra zar zor bir adım daha attı ve bir kez daha inledi. Onu kasım denizinden uzaklaştıran bir adım daha attı. Sonra bir tane daha.

Yavaş hareket ediyordu ve deniz ikimiz için de şarkı söylüyordu. Ama Corr denize değil, bana döndü.

YAZARIN NOTU

Gençliğimde yazarların, hikâyelerini yazmadan önce fikir bula-bilmek için aylarca ya da yıllarca kafa yordüğünü okuduğumda kafam epey karışmıştı. Aklına yeni bir fikir geldiğinde hemen not alan genç bir yazar olduğum için bu durum bana garip ve yabancı gelmişti. Bir ay içinde bir sonraki berbat romanımı ılık hızında bitirirken şöyle düşünmüştüm: *İnsan kendi hikâyesini nasıl yazacağını nasıl bilmez?*

Fakat şimdi o kafa yoran yazarlardan biriyim. Çok uzun süredir su atlarıyla ilgili bir kitap yazmak istiyordum. Hatta birkaç kez yazmaya kalktım. İlk teşebbüsüm üniversitedeyken, sonraki de mezun olduktan hemen sonra gerçekleşmişti. Tam pes edecekken birkaç yıl önce –üç romanı yayımlanmış ve artık ne yaptığını bildiğini düşünen bir yazar olarak– aynı efsaneye bir kez daha el attım. Ve yine başarısız oldum.

Ancak bu seferki başarısızlığımın diğerlerinden farkı, öncekiler gibi sert bir darbe değil, hafif bir sızı yaratmasıydı.

Sorun şuydu: Su atları efsanesi hem çok karmaşık hem de yılmış bir yazara yol gösterecek herhangi bir olay örgüsüne sahip değildi. Üstelik bu efsanenin bir sürü varyasyonu vardı: *Glashtin* isimli Manca versiyonu, *capaill uisge*, *cabyll ushtey* ve *aughisky* isimli İrlandaca versiyonları, *each uisge* isimli İskoç versiyonları ve at

şeklinde deniz perileri vardı. Evrensel olarak imkânsız telaffuzu dışında (kitapta kullandığım *capaill uisce* ismi kepil işka şeklinde telaffuz ediliyor), her birinin ana ögesi denizden çıkan tehlikeli bir at perisiydi.

Bu hikâyelerin aklıma yatan birçok ögesi vardı: Atlar kasım ayıyla bağdaştırılıyordu, etçil hayvanlardı, okyanustan uzaklaştırmayı başardığınızda muazzam binek hayvanlara dönüşüyorlardı, tabii ayakları tekrar suyla temas edene kadar.

Öte yandan bu efsanenin bir de ürkütücü şekil değiştirme teması vardı. Bazı versiyonlarında su atları kestane rengi saçlara sahip yakışıklı ve genç bir adama dönüşüyordu. Bu genç adam deniz kıyısında dolaşüyor, genç kadınları kendine çekiyordu – çünkü hiçbir şey kızıl saçlı ve balık kokan garip bir adamdan daha çekici olamaz– ve kurbanlarını denizin içine götürüp orada yiyordu. Geriye kalan akciğerler ve karaciğerler daha sonra kıyıya vuruyordu.

İşte bu son söylediğim her şeyi mahvediyordu. Hem at hem insan olan bir yaratıkla ilgili bir şeyler yazmayı her denediğimde anlatmak istemediğim bir hikâyeyi anlattığımı fark ettim. Popüler kurtadam efsanesinin değiştirilmiş bir versiyonu olan *Shiver* üçlemesini yazdıktan sonra şunu anladım: Su atları efsanesini olduğu gibi ele almak zorunda değildim. İstedğim kısımlarını seçip kendi efsanemi yaratabilirdim.

İhtiyacım olmayan detayların hepsinden kurtuldum ve ortaya *Akrep Yarışları* çıktı. Şimdi düşünüyorum da bu kitabın su atlarıyla ya da perilerle ilgili olduğunu söyleyemem.

Eğer kızıl saçında yosun kalmış su delikanlılarıyla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyorsanız Katharine Briggs'in *An Encyclopedia of Fairies: Hobgoblins, Brownies, Bogies and Other Supernatural Creatures* (Periler Ansiklopedisi: Gulyabaniler, İyi Huylu Periler,

Öcüler ve Diğer Doğaüstü Yaratıklar) isimli kitabını bulup okumanızı şiddetle tavsiye ederim. Perilerle ilgili her şeyi öğrenmek için şahane bir başlangıç olacaktır.

Düşünüyorum da belki bir gün efsanenin diğer kısmını da yazmam mümkün olur.

Aslında hayır, olmaz. Hayır hayır, kesinlikle olmaz.

TEŞEKKÜR

Sadece şunu söylersem bu kısmı epey kısa tutabileceğimi düşünüyorum: Son bir buçuk yıldır uçurumlara gitmemi sağlayan herkese teşekkür etmek isterim.

Ama bu kadar kısa tutmak tembellik olurdu, zaten teşekkürü hak eden herkesi teker teker yazmam gerektiğini düşünüyorum: Programımı Kaliforniya'daki uçurumları ziyaret etmemi sağlayacak şekilde değiştiren Scholastic yayımcısı Samantha Grefé. Normandy'deki uçurumları ziyaret edebilmem için denizaşırı turlarımı koordine eden sevimli yayım hakları ekibim Rachel Horowitz, Janelle DeLuise, Maren Monitello ve Lisa Mattingly. Güney İngiltere'deki uçurumlara gidebilmem için ellerinden geleni yapan Scholastic UK yayımcıları Alyx Price ve Alex Richardson. Benimle birlikte biri güneyde, diğeri doğuda olmak üzere İngiltere'de iki uçurum gezisine çıkan çok sevgili arkadaşlarım Erin ve Richard Hill.

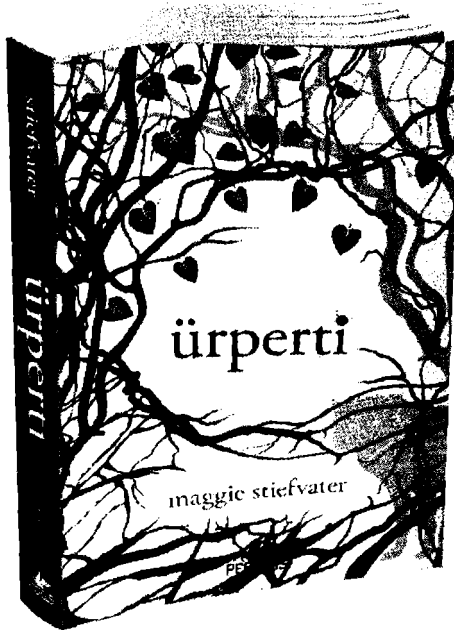
Yazma aşamasında bana yardım edenlere de teşekkür etmeliyim: Benden çok çekmiş ve bir sonraki kitabımın katil atlarla ilgili olduğunu söylediğimde paniklememiş editörüm David Levithan. Bu kitaba giden yolun yamuk taşlarını düzelteren azimli menajerim Laura Rennert. "Tuhaflığı Bul!" oyununu oynayan eleştirmen partnerlerim Tessa Gratton ve Brenna Yovanoff. Jokeylerin so-

yunma odalarıyla ilgili hikâyeleri ve olay örgüsüne dair yorumları için Carrie Ryan, Natalie “İyi Tespit” Parker, Jackson Pearce ve Kate Hummel.

Ve her zamanki gibi son teslim tarihleri sırasında kaleye sahip çıktıkları için aileme sonsuz teşekkürler; kaleyi ayakta tutabilmek için çok fazla değişken parça gerekiyordu, son teslim tarihleriyse sıklıkla tatil günlerine denk geliyordu. Atlara eyersiz bineceğimiz zaman buna karşı çıkan ama çok da sert çıkışmayan anne ve babama da ayrıca minnettarım.

Ve son olarak tabii ki eşim Ed’e sonsuz teşekkürler, benimle uçurumlara sürekli tırmandığı için.

soğuk.
sıcak.
ürperti.

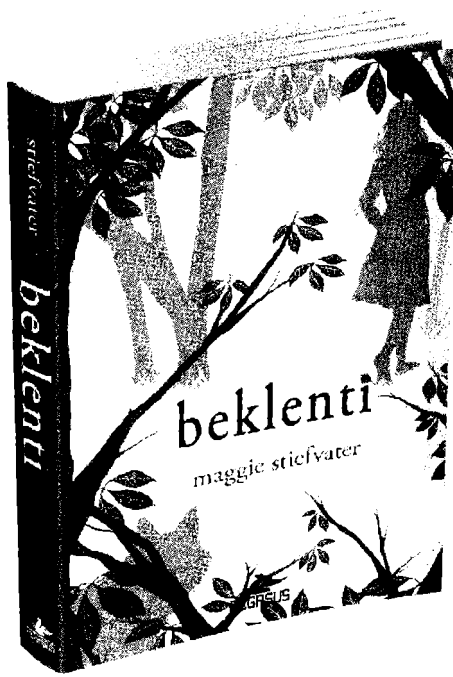
“*Ürperti* giderek gözler önüne serilen bir gizeme, hakiki bir macera hissine ve hem insanlardan hem de kurtlardan gelen tehlikelere dair bir kitap.”

The Sunday Telegraph

“Kimi zaman şairane bir hale bürünen, her yaşta okuru kendine bağlayacak, çok güzel yazılmış bir hikâye.”

Bookpage

özlem.
kayıp.
beklenti.

“Ürperti, hayranların daha fazlasını istemesine
sebepe olduysa, *Beklenti* onları kesinlikle yalvartacak.”

Romantic Times

once.
şimdi.
ebedi.

“Edebi bir uyuşturucu... Pençesinden kurtulamayacaksınız.”

The Sunday Telegraph

“Bu büyüleyici kitabı elinizden bırakmanız mümkün değil.
Hem dişli, pençeli paranormal eserlere müthiş bir katkı hem de
incelikle kaleme alınmış bir aşk hikâyesi.”

Voya

bulunan.
kaybolan.
günahkâr.

“Sanki herhangi bir seçeneğim varmış gibi konuşuyorsun.
Varoluşumu değiştiremem. Ben bir oyuncuyum, bir şarkıcıyım,
bir kurtadamım, bir günahkârım.”

“Kendine yabancılaşmış kurtadamların ve ilk aşkın şiirsel hikâyesi...
Stiefvater’in karakterleri çok ilginç ve oldukça orijinal.”

Publishers Weekly